

A.T. JONES

**SOLIA
ÎNGERULUI
AL TREILEA**

A.T. Jones

SOLIA ÎNGERULUI AL TREILEA

BULETINUL CONFERINȚEI GENERALE – Predici din
cadrul Conferinței Generale din anul 1893, Battle Creek, Michigan.

CUPRINS

Predicile lui A.T. Jones din cadrul

Conferinței Generale din 1893

Predica Nr. 1	9
Predica Nr. 2	24
Predica Nr. 3	59
Predica Nr. 4	73
Predica Nr. 5	88
Predica Nr. 6	105
Predica Nr. 7	122
Predica Nr. 8	136
Predica Nr. 9	149
Predica Nr. 10	167
Predica Nr. 11	184
Predica Nr. 12	193
Predica Nr. 13	214

Predica Nr. 14	230
Predica Nr. 15	242
Predica Nr. 16	255
Predica Nr. 17	267
Predica Nr. 18	282
Predica Nr. 19	299
Predica Nr. 20	309
Predica Nr. 21	323
Predica Nr. 22	342
Predica Nr. 23	357
Predica Nr. 24	376

SOLIA ÎNGERULUI AL TREILEA

PREDICA NR. 1

Pentru că începem un studiu biblic, cred că ar fi bine să petrecem această oră gândindu-ne la motivul pentru care am venit aici și la felul în care trebuie să venim pentru a avea folos din aceste întâlniri. Presupun că fiecare a venit aici așteptând să audă lucruri la care nu ne-am gândit niciodată; și nu doar așteptând să auzim idei la care nu ne-am gândit până acum, ci căutând să învățăm lucruri la care nu ne-am gândit până acum. Este foarte ușor să auzi lucruri la care nu te-ai gândit niciodată, dar noi nu învățăm întotdeauna ceea ce auzim. Dar cred că suntem aici ca să învățăm lucruri la care nu ne-am mai gândit niciodată. Sau mai bine spus, suntem aici așteptând ca Domnul să ne dea noi revelații despre Sine, despre cuvântul Lui și despre calea Sa. Eu pentru aceasta am venit.

Există un text care va fi un sfat bun pentru noi toți: „Adevărat vă spun că, oricine nu va primi Împărăția lui Dumnezeu ca un copilăș, cu niciun chip nu va intra în ea!” Marcu 10:15. Noi am venit aici ca să învățăm despre Împărăția lui Dumnezeu, să primim lucruri ale Împărăției lui Dumnezeu, lucruri noi și vechi; lucruri vechi într-o lumină nouă, și lucruri noi într-o lumină nouă. Oricine nu primește împărăția ca un copilăș, nu poate intra în ea, nu o poate primi. De aceea, ar trebui să venim, să stăm la picioarele lui Hristos, privind la El ca Învățător al nostru, ca niște copii, și așteptând să primim ceea ce are să ne spună. Nu doar acest text vorbește astfel despre cei care vor primi împărăția lui Dumnezeu, ci în Matei este scris așa încât acoperă tot timpul, și după ce am primit împărăția lui Dumnezeu. „În clipa aceea ucenicii s-au apropiat de Isus, și L-au întrebat: 'Cine este mai mare în împărăția cerurilor?' Isus a chemat la El un copilăș, l-a pus în mijlocul lor, și le-a zis: 'Adevărat vă spun că dacă nu vă veți întoarce la Dumnezeu, și nu vă veți face ca niște copii, cu niciun chip nu veți intra în împărăția cerurilor.'” Matei 18: 1-3.

Dacă cineva ar spune că primul text se referă la oricine primește pentru prima oară împărăția lui Dumnezeu, și ar admite adevărul că ei o pot primi doar ca niște copii, mărturisind că nu știu nimic despre ea, și că nu pot ajunge singuri la cunoașterea ei, celălalt verset arată că aceeași nevoie rămâne și după ce am primit împărăția lui Dumnezeu. Să fim

converțiți, să fim ca niște copilași, să primim împărăția lui Dumnezeu ca niște copilași, recunoscând că noi nu știm nimic de la noi, și nu avem o înțelepciune a noastră. Nu înțelepciunea noastră este cea care ne arată clar împărăția lui Dumnezeu, care ne deschide calea prin care să o înțelegem exact așa cum este ea! Noi trebuie să punem deoparte înțelepciunea noastră pentru a câștiga înțelepciunea, și fiind converțiți, să ajungem ca niște copilași. „Dacă nu veți fi converțiți, și nu veți ajunge ca niște copilași, nu veți intra în împărăția lui Dumnezeu.” (KJV). Ce fel de copii sunt menționați? - Copilași. Copilașii nu au multă mândrie în ce privește părerile lor personale. Copiii mai mari nu mai sunt atât de dispuși să învețe. De aceea, copilașii sunt dați ca model și exemplu al felului în care trebuie să venim înaintea cuvântului lui Dumnezeu pentru a învăța.

Mai există un verset care ne spune același lucru, dar cu mai multă forță. „Dacă crede cineva că știe ceva, încă n-a cunoscut cum trebuie să cunoască.” 1Corinteni 8:2. Pentru câți oameni este valabil? „Dacă crede cineva,” este valabil pentru toți cei care am venit aici? „Cineva” dintre cei adunați aici? Se referă la noi personal? La fiecare dintre noi. „Dacă cineva” dintre cei ce suntem aici, crede că știe ceva. Cât de mult crede că știe? Ce crede că știe? - „Ceva.” Cuprinde această exprimare toate lucrurile? Da! Deci textul îi cuprinde pe toți oamenii și toate lucrurile care pot fi cunoscute. Așadar, dacă cineva dintre noi crede că știe ceva, de fapt cât știe? Ce știe? Încă nu știe așa cum ar trebui să știe.

Suntem cu toții de acord că acesta este adevărul, da? Păstrați fiecare acest gând. Dacă ați venit aici gândind că știți anumite lucruri, trebuie să recunoașteți că încă nu ați ajuns să le cunoașteți așa cum ar trebui să le cunoașteți. Vreți să pornim la studiu în acest fel? Vreți să venim la studiu mâine, poimâine, și de fiecare dată, păstrând în minte gândul că încă nu știm anumite lucruri așa cum ar trebui să le știm? Chiar dacă este cel mai în vârstă lucrător dintre noi, și el trebuie să vină spunând: „Eu nu am ajuns încă să cunosc așa cum ar trebui să cunosc, învăța-mă Tu, Doamne.” Și vom învăța cu toții. Oricine va veni aici în acest fel, va învăța ceva din fiecare lecție pe care o va auzi. Inclusiv cel mai în vârstă lucrător dintre noi. Acesta va învăța mai mult decât oricare dintre noi dacă adoptă această poziție. La cât timp se referă acest text? Pentru cât timp este valabil? Credeți că vom depăși acest timp, aici, în cadrul întâlnirilor noastre? Nu, fraților! Așadar este bine stabilit acest gând, pentru toată durata acestei Conferințe, în cazul în care am crezut că știm anumite lucruri.

Există unele lucruri pe care am crezut că le știm destul de bine. Dacă există vreun lucru pe care am crezut că îl cunoaștem, să îl privim ca și cum nu știm nimic despre el. Întotdeauna învățăm cel mai mult din acele texte pe care deja le cunoaștem bine. Nu uitați aceasta. Întotdeauna învățăm cel mai mult din textele cu care deja suntem foarte familiarizați. Nu vă dați seama că acela care ia un text sau un gând, îl studiază un timp îndelungat, și crede că a înțeles toate ideile cuprinse în acel text, își pune limite unei cunoașteri mai profunde. Atunci când spune: „Acum știu!”, se privează singur de a învăța ce se ascunde cu adevărat în acel text.

Fratele Porter ne-a vorbit în lecția de ora trecută despre scopul lui Dumnezeu de a ne face cunoscute aceste lucruri. Despre ce fel de scop ne-a vorbit el? Un „scop etern.” Iar Scriptura este modul în care Dumnezeu Își exprimă față de noi gândurile în acest scop etern. Scriptura este exprimarea gândurilor lui Dumnezeu pentru acest scop, pentru realizarea și aducerea la cunoștință a acestui scop. Deci, ce fel de scop este acesta? Veșnic. Atunci, cât de adânci sunt gândurile Sale? Cât de mult țintește acest scop? Veșnicia. Cât de adânci sunt gândurile exprimate în Scriptură? Infinite. În câte din expresiile Scripturii, în câte dintre texte există gânduri de o adâncime fără margini? În câte pasaje? În fiecare. Atunci este nevoie de toată Scriptura scrisă, pentru ca Domnul să ne exprime ceea ce vrea să ne spună despre scopul Lui veșnic? Da! Cât de adânc este gândul cuprins în fiecare pasaj al Scripturii și cuvintele folosite ca să ne transmită acest gând? De o adâncime infinită. Înseamnă că, dacă un om prinde unul dintre aceste gânduri și imediat spune: „acum știu, am prins ideea,” cât de departe este? Cât de departe este față de a avea adevărata înțelegere cuprinsă în acel pasaj? (Voci: „Tot atât de departe cât gândurile lui față de gândurile lui Dumnezeu.”) Când el spune „am adevărul, am înțeles ideea!”, își închide mintea în fața înțelepciunii și cunoașterii lui Dumnezeu, așezându-se pe sine și mintea sa în locul lui Dumnezeu și al gândurilor Sale. Omul care procedează astfel nu poate învăța mai mult. Nu vă dați seama că în acel moment el se baricadează singur în fața învățării? Iar omul care face astfel, cu siguranță nu poate învăța nimic mai presus de omenescul său, și cu siguranță nu va avea niciodată cunoștința lui Dumnezeu.

Expresiile gândurilor transmise în declarațiile Scripturii sunt de o profunzime fără sfârșit. Atunci, ce limită ne putem pune noi în studierea lor? Nicio limită. Nu ne prezintă aceasta splendidul tablou și mărirea perspectivă a faptului că mintea eternă și necuprinsă a lui Dumnezeu este larg deschisă în fața noastră, pentru noi, ca să o studiem? Să nu uităm că

acesta este câmpul de studiu în care suntem pe cale să intrăm.

Suntem pe acest teren de studiu de ceva vreme, de aceea să fim atenți ca nu cumva să credem că știm anumite lucruri. Să ne asigurăm că nu vom fi atrași de ideea că știm anumite lucruri așa cum ar trebui să le știm. Să stabilim acum prin cuvântul lui Dumnezeu că nu cunoaștem acele lucruri. Există cunoștința de găsit în fiecare aspect al fiecărui gând. Și până când nu va trece toată veșnicia, nu vom ajunge în situația în care să avem dreptul să credem că știm totul despre acel gând și că nu mai avem ce învăța. Eu mă bucur pentru că avem un astfel de subiect de studiu, și o astfel de durată de timp (veșnicia) în care să-l studiem. Așadar, să începem cu bucurie acest studiu. Acest text va rămâne cu noi atât cât va ține lumea, cel puțin; dar nici după aceea nu va dispărea. Va dispărea în această formă; Biblia, cuvântul lui Dumnezeu scris în această formă, va dispărea. Fără îndoială Bibliile vor arde ca orice altă carte din hârtie sau piele. Dar cuvântul lui Dumnezeu nu va arde. Acest text, în această formă (tipărit) va dura atât cât va ține lumea; dar după aceea va continua să existe în această formă (în trup). Așa că acest text va rămâne cu noi întotdeauna, în toată veșnicia. „Dacă crede cineva că știe ceva, încă n-a cunoscut cum trebuie să cunoască.” Nimeni nu cunoaște așa cum ar trebui să cunoască. Nu vă bucurați, fraților, nu vă bucurați?

Dar nu trebuie să zăbovim prea mult asupra nici unui dintre aceste texte, pentru că mai sunt multe alte texte pe care dorim să le amintim în seara aceasta. Conform cu gândul amintit puțin mai înainte, am venit aici așteptând să învățăm multe lucruri care sunt noi și multe lucruri noi despre ceea ce am învățat mai dinainte. Totuși nu am venit să învățăm altceva decât adevărul. Aceasta este dorința noastră. Orice cuvânt în care este vreo putere, orice cuvânt în care este ceva bun, orice cuvânt în care este vreo putere sfințitoare, acela este adevărul, adevărul așa cum este în Isus Hristos desigur, pentru că în nicio altă parte nu găsim adevăr. Astfel, venind cu acest scop, de a cunoaște doar adevărul, pe acesta trebuie să-l studiem, pe acesta trebuie să-l căutăm. Nu este treaba voastră sau a mea dacă este vechi sau nou, sau cine îl spune la aceste întâlniri, sau dacă trebuie să-l studiem noi sau este pentru alții. Ce avem de făcut este să întrebăm: „Este acesta adevăr?” Dacă este adevăr, atunci primiți cuvântul lui Dumnezeu așa cum ni-l dă, indiferent prin cine este spus, indiferent în ce fel vine, indiferent dacă vine în totală opoziție cu felul în care l-am așteptat să vină. Și este cel mai probabil ca adevărul să vină așa „căci căile voastre nu sunt căile Mele, zice Domnul.” De aceea, dacă ne-am fixat un anumit fel în care va veni adevărul, ne putem aștepta să vină cu

totul altfel.

Domnul nu va îngădui nimănui să-I dicteze sau să stabilească planuri pentru El. Domnul este așa cum spune textul: „Tu ești un Dumnezeu care te ascunzi, Tu, Dumnezeul lui Israel.” Dar noi Îl putem vedea. El se va ascunde. Noi nu putem stabili căile pe care El să lucreze, dar cel mai bine este să Îl lăsăm să lucreze în felul Său și să rămânem mereu în această poziție. Atunci vom fi în deplină siguranță. Atunci nu va mai trebui să fim neliniștiți și nu vom mai avea nimic de-a face cu aranjarea planurilor Sale. El este pe deplin înțelept. Totul merge bine împreună cu El, iar noi trebuie să rămânem dispuși să-L vedem lucrând în orice moment. Partea noastră este să ne bucurăm privindu-L cum lucrează. Eu am fost foarte mult binecuvântat în studiul Bibliei și în a-L privi pe Domnul lucrând. Când totul pare foarte întunecat și foarte misterios, atunci studiul este cel mai frumos, căci ne dă pe noi la o parte pentru a-L vedea pe El lucrând. Dacă am înțelege totul imediat, nu ar fi atât de interesant. Dar când pare foarte întunecos, putem privi cu mai multă atenție și cu mai mult interes pentru a vedea pe Domnul călăuzindu-ne.

Așadar noi trebuie să învățăm doar adevărul, indiferent cine îl rostește. Domnul îl rostește, desigur, indiferent prin cine este spus sau indiferent de felul în care este spus. Dacă l-am cunoscut mai dinainte, să mulțumim Domnului că acum îl cunosc și alții. Dacă nu l-am cunoscut înainte, atunci să mulțumim Domnului pentru că acum îl cunoaștem. Singura întrebare pe care o putem pune este aceasta: „Este adevărat?” Cu toții cunoașteți versetele din 2Tesaloniceni 2:9,10: „Arătarea lui se va face prin puterea Satanei, cu tot felul de minuni, de semne și puteri mincinoase, și cu toate amăgirile nelegiurii pentru cei ce sunt pe calea pierzării, pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți.” De ce-i amăgește în acest fel Satana pe acești oameni? Pentru că nu au primit dragostea adevărului. Satana nu are nicio șansă să influențeze cu toate minunile, semnele și puterile mincinoase, și cu toate amăgirile nelegiurii pe cei ce iubesc adevărul, și primesc dragostea adevărului. Nu! Pentru că Isus a spus: „Veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face liberi.” (Ioan 8:32). Adevărul va face liber pe oricine primește dragostea adevărului. Atunci, cel pe care Satana îl înșală cu tot felul de minuni și puteri mincinoase, este liber? Nu, ci este într-o robie îngrozitoare. Atât timp cât avem stabilit în minte că singurul lucru pe care îl vom căuta și îl vom aștepta mereu este adevărul, și cât timp îl vom iubi pentru că este adevăr, și îl vom primi pentru că este adevăr, nu trebuie să ne fie teamă că vom fi amăgiți de Satana.

Remarcați ultima jumătate a versetului. Efectul adevărului este că ne face liberi. Prima jumătate este cea mai mare făgăduință, dacă ar fi posibil să măsurăm făgăduințele. Dar nu le putem măsura deoarece fiecare este la fel de importantă ca toate celelalte. Toate sunt gândurile lui Dumnezeu, iar gândurile Lui sunt fără margini. Însă aceasta este o făgăduință extraordinară: „Veți cunoaște adevărul.” Mi se pare că este una dintre cele mai minunate făgăduințe. „Veți cunoaște adevărul.” Veți crede că îl cunoașteți? Vă veți întreba dacă îl cunoașteți? Vă veți întreba dacă cutare sau cutare lucru este adevăr? Nu! „Veți cunoaște adevărul.” Aceasta este făgăduința lui Isus Hristos pentru voi și pentru mine, și anume că atunci când ne încredem în El și Îl urmăm, vom cunoaște adevărul. Și pe măsură ce ne supunem Lui și Îl urmăm, El va avea grijă ca noi să cunoaștem adevărul, iar noi ne încredem în El pentru aceasta.

„Și a zis Iudeilor care crezuseră în El: 'Dacă rămâneți în cuvântul Meu, sunteți în adevăr ucenicii Mei; veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face liberi'.” Cum vom cunoaște adevărul? Rămâneți în cuvântul Lui, fiți în adevăr ucenicii Lui, și veți cunoaște adevărul. Cuvântul Lui este cuvântul adevărului. „Veți cunoaște adevărul.” E nevoie să ne ținem de această făgăduință. Mi se pare că dacă aceasta ar fi singura făgăduință din Biblie, ar fi tot ce am avea nevoie. „Veți cunoaște adevărul.” Pentru că Hristos a făcut această făgăduință, ea este pentru voi și pentru mine, atunci când Îl urmăm și când ne supunem Lui. Și pentru că așa stau lucrurile, ar trebui să fim cei mai fericiți oameni, pentru că avem această făgăduință: „Veți cunoaște adevărul.”

Vor exista cu siguranță o mulțime de ocazii, și fără îndoială deja au fost câteva încă de la prima lecție rostită aici - vor exista ocazii pentru unele persoane din sală să spună: „Este așa?” Probabil că deja au fost oferite ocazii pentru ca unii să spună: „Eu nu știu așa.” Fără îndoială vor fi ocazii nenumărate – înainte să treacă cele șase săptămâni pe care ni le dă Domnul pentru a studia cuvântul Său și căile Sale – de nenumărate ori vom fi chemați să punem întrebarea: „Așa este?” Ce spune făgăduința? „Veți cunoaște adevărul.” Domnul nu vrea să primim idei pentru că cineva anume le spune. Dumnezeu nu vrea ca atunci când cineva rostește un gând, noi să spunem: „Este adevărat pentru că l-a spus cutare.” Noi trebuie să știm că este adevărat pentru că așa spune Dumnezeu. Pentru aceasta este dată făgăduința „veți cunoaște.” Vor fi ocazii în care pot să apară îndoieli: „Este așa? Cum stau lucrurile aici?” Există întrebări, dar împreună cu ele, există făgăduința. Nu o uitați. Isus ne spune întotdeauna când apar întrebări: „Veți cunoaște adevărul.” Deci, când apar întrebări

cu privire la anumite gânduri din lecții, care este răspunsul pentru voi și pentru mine? La ce trebuie să ne gândim atunci? Ce poziție trebuie să luăm atunci? Va vorbi cândva un frate, într-una din zile, și va face probabil o declarație, citind un pasaj, sau două, sau trei, și va extrage din ele un gând care va fi nou pentru mine, se va exprima într-un anume fel care va fi nou pentru mine, și ne vom întreba: „Este adevărat?” Care este răspunsul pentru mine? „Veți cunoaște adevărul.” Atunci ce voi face cu acel gând nou, cu acea întrebare? Voi fi sincer ca să rețin întrebarea și gândul care este pentru mine cu totul nou? Le voi aduce în fața lui Isus întrebându-L pe El care este adevărul? Sau voi merge mai degrabă la vreunul dintre frați și îl voi întreba: „Ce crezi despre aceasta? Fratele A. a spus așa și așa. Ce părere ai despre aceasta? Este ceva nou pentru mine și pe jumătate mă îndoiesc că ar fi adevărat.” „Ei bine, și eu mă îndoiesc!”, va spune celălalt frate. „Atunci cu siguranță nu poate fi adevărat.” Nu este așa. Nu este treaba voastră ce cred eu despre un anumit lucru.

Îmi amintesc că la o adunare de tabără un frate a citit câteva versete – doar atât a făcut; a citit din Biblie - dar gândurile pe care le-a exprimat prin această citire a Bibliei erau noi pentru o mare parte din audiență. Un grup de frați au venit la mine și m-au întrebat: „Frate Jones, ce credeți despre ce s-a spus?” Le-am zis: „Nu este treaba voastră ce cred eu; voi ce credeți despre ce ați auzit?” „Noi nu știm ce să credem!”, au răspuns. Atunci am zis: „Cercetați.” Dacă le-aș fi spus că nu cred că este adevărat, ei ar fi mers și ar fi spus: „Nu cred ceea ce s-a spus, pentru că fratele Jones a spus că nu crede.” Dacă aș fi spus că așa este, ei ar fi spus: „Așa este, fratele Jones a spus că este așa.” Astfel că mi-am propus să nu vă spun nimic despre ce cred. Nu aceasta este problema voastră. Voi trebuie să știți personal care este adevărul. Aceasta este poziția pe care îmi propun să o iau în timpul Conferinței. Mă aștept să aud unele lucruri noi. Încă nu am fost la nicio întâlnire de studiu al Bibliei, la care Domnul să nu ne fi dat ceva nou, frumos, măreț și glorios. Iar poziția pe care îmi propun să o iau este conform făgăduinței „Veți cunoaște adevărul.”

Întâlnesc oameni, și fără îndoială că și voi întâlniți, care adoptă ideea că singurul fel sigur de a cunoaște adevărul este prin a găsi toate obiecțiile posibile și a răspunde la ele. Dar dacă eu găsesc și prezint toate obiecțiile pe care le cunosc împotriva unei idei, și primesc răspuns la toate, pot fi sigur că știu care este adevărul? Sunt sigur de asta? Nu! Pentru că există obiecții la care nu m-am gândit niciodată. Vă dați seama? Urmând această cale pot fi sigur că un anumit lucru este adevărat, până când nu se răspunde oricărei obiecții care poate fi adusă

de orice minte din Univers - pot fi sigur până atunci? Când se răspunde la toate acestea, pot să fiu sigur că acela este adevărul? Dacă aş putea fi sigur în acest fel, cum voi putea trăi destul ca să aud răspunzându-se la toate obiecțiile? Putem ajunge la adevăr în acest fel? Există vreo posibilitate de a ajunge la adevăr prin prezentarea obiecțiilor și găsirea răspunsului lor? Nu, fraților! La ce bun să pornim pe un drum al cărui capăt nu-l vom ajunge niciodată - un drum greșit, desigur? Mai bine nu pornim pe un astfel de drum.

Poate exista vreo obiecție împotriva adevărului? Gândiți-vă bine. Când este prezentat ceva, putem spune: „Am o obiecție împotrivă”? Aceasta este poziția pe care trebuie să o luăm? Nu! Noi trebuie să întrebăm dacă este adevăr, și dacă este, atunci nu există nicio obiecție, nu poate exista nicio obiecție împotriva lui. Obiecția noastră este o fraudă. Înțelegeți? Noi trebuie să întrebăm: „Este acest lucru adevărat?”

Un alt fel în care oamenii caută să afle adevărul este prin a asculta ambele fețe ale lui. Ați auzit astfel de oameni. „Aceasta este o față!”, spun ei, „Dar vreau să aud și cealaltă față înainte de a decide.” Ce este cealaltă față a adevărului? Avem aici o față adevărului, și dincolo este cealaltă față. Unde este adevărul? Poți privi la fiecare față a adevărului și să îți pară minciună. „Am ascultat o față, și vreau acum să aud și altă față.” Dar, cum pot spune în acest fel care este adevărul? Să zicem că am auzit adevărul curat (și aceasta este nevoia noastră), iar eu nu sunt satisfăcut până când nu aud și cealaltă față. Ce este cealaltă față? Dacă această față este adevărul, cealaltă față ce este? Este o eroare. Putem decide mai bine care este adevărul prin faptul că ascultăm o mulțime de erori? Ar putea spune cineva: „Am văzut fața pe care o prezinți tu, și pare a fi adevăr, dar vreau să văd și cealaltă față.” Adevărul este cuvântul lui Dumnezeu. Deci acest om își propune să aștepte pentru a vedea cealaltă față, spre a ști dacă acest cuvânt al lui Dumnezeu este adevărat sau nu, comparându-l cu o mulțime de erori, făcând astfel din o mulțime de erori un test pentru adevăr.

Noi nu avem nevoie să ascultăm cealaltă față. Tot ce avem nevoie este să ascultăm adevărul. Aici este o față a adevărului, și dincolo este cealaltă. Omul le ascultă pe ambele, după cum și-a făcut planul, iar apoi cum va ajunge la adevăr? După mintea lui. El ascultă și una, și cealaltă. Unde este adevărul? Trebuie să-l găsească cumva. Atunci compară o față cu cealaltă, le cântărește una față de cealaltă, le pune în balanță și judecă spre a afla care este adevărul. Apoi după ce a făcut toate acestea, poate fi sigur că a găsit adevărul? Este mintea mea, judecata mea, abilitatea mea

de a cântări argumente și de a decide asupra adevărului - sunt acestea testul infailibil al adevărului? Constituie judecata omului, facultățile lui, testul adevărului? Când vrem să testăm adevărul spre a ști că este adevăr, testul folosit trebuie să fie unul infailibil. Nu este așa? Trebuie să fie unul care nu dă greș niciodată. Ca să discerni adevărul și să-l declari, este nevoie de un test care nu dă greș în nicio circumstanță, în mijlocul a zece mii de argumente și erori. Acel test prin care trebuie să încercăm adevărul trebuie să fie un astfel de test care să deosebească imediat adevărul printre zece milioane de opinii diferite și să-l găsească fără greș. Nu este așa? Noi știm că mintea omului nu este un test pentru adevăr. Omul poate să afle, după mintea lui, doar ideea lui despre ce este adevăr. Căci „gândurile Mele nu sunt gândurile voastre, și căile voastre nu sunt căile Mele, zice Domnul.”

Așa că, fraților, în timpul în care suntem, există două motive pentru care aceste metode nu funcționează, chiar dacă am lua decizii corecte. Unul este faptul că adevărul lui Dumnezeu se dezvoltă atât de rapid încât nu vom avea timp să căutăm toate obiecțiile și să ascultăm toate argumentele de ambele părți, și vom fi veșnic în urmă în timp ce ascultăm o mulțime de argumente și obiecții. Și nu este de dorit să fim într-o astfel de poziție când timpul de încercare se va încheia. Timpul este prea scurt pentru așa ceva, și dacă vom fi într-o astfel de poziție, vom fi lăsați pe dinafară. Însă există făgăduința „Veți cunoaște adevărul.”

Deschideți din nou la Ioan 14:16,17: „Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac; și anume, Duhul adevărului.” Al cui Duh? Al adevărului. Oh! Mulțumim Domnului pentru făgăduința: „Eu voi ruga pe Tatăl.” Ce face Hristos în seara aceasta pentru noi, cei de față? - Roagă pe Tatăl. Ne va trimite Mângâietorul? - Duhul adevărului. Ce poziție trebuie să luăm, înainte de a veni la studiu, aici, în fiecare zi? Să luăm parte la această rugăciune, ca să putem primi Duhul adevărului, nu-i așa?

Așadar, Isus se roagă, și dacă El face așa, atunci nu suntem într-o tovarășie bună când ne rugăm și noi? Haideți să petrecem timpul în tovarășia Lui, de-a lungul acestor întâlniri. Ce spuneți? (Audiența: „Amin!”) Eu voi ruga pe Tatăl și El vă va da! Isus nu spune că El va ruga pe Tatăl și poate că El vă va da, ca și cum ar urma să decidă în urma rugăciunii, ci El spune, voi ruga pe Tatăl și El vă va da! Cu siguranță rugăciunea Lui este ascultată, pentru că El mijlocește pentru noi. El prezintă rugăciunile noastre, conform cu voia lui Dumnezeu. Astfel, El se roagă, și ne rugăm și noi, ca să ne dea acest Mângâietor, și El o face.

Dacă cerem, știm că primim, pentru că El spune așa. Dacă cerem ceva după voia Lui, ce se întâmplă? Ne ascultă. Aceasta este încrederea pe care o avem în El în seara aceasta. Aceasta este încrederea pe care o avem în El, că dacă cerem ceva după voia Lui, ne ascultă. Atunci, dacă avem această încredere în Domnul, putem petrece un timp plăcut de-a lungul acestor întâlniri. Să cerem orice după voia Lui, și El ne ascultă. Iar voia Lui este ca noi să avem Duhul Sfânt. De aceea putem merge înaintea Lui în fiecare zi și în fiecare oră din zi, cerându-I acest Duh al adevărului, și să știm că îl vom primi, să știm că ne ascultă. Iar dacă știm că ne ascultă, știm că avem ceea ce am cerut de la El.

Alăturați acum cele două idei. Noi cerem ceva după voia Lui, și El ne ascultă. Ori de câte ori cerem, El ne ascultă. Și dacă ascultă, ce se întâmplă? Știm că putem avea ceea ce cerem? Știm că vom avea? Știm că avem. Atunci ce trebuie să facem? Dacă am cerut ceva după voia Sa, știm că ne ascultă. Și avem ceea ce am cerut. Atunci ce trebuie să facem? Să mulțumim Domnului pentru aceasta. Înainte să venim la institut în fiecare dimineață, să cerem Domnului Duhul Sfânt după voia Sa, apoi, după ce am cerut, supuși Domnului cu totul, să-I mulțumim pentru că a împlinit ce I-am cerut, și să venim așteptând ca El să ne învețe, să așteptăm că va învăța pe cel ce ne învață, și prin el ne va învăța pe noi.

„Care să rămână cu voi în veac.” Cât timp? Pentru totdeauna. Bun. Duhul adevărului poate să ia adevărul și să-l facă cunoscut în orice moment, în mijlocul a zece mii de ori zece mii de aspecte ale erorii. Cât timp? Totdeauna. Nu este aceasta o veste bună? Nu este aceasta o făgăduință prețioasă, cum că El ne va da Duhul adevărului, care va rămâne cu noi în veac? „Și anume Duhul adevărului, pe care lumea nu-l poate primi, pentru că nu-l vede și nu-l cunoaște; dar voi îl cunoașteți, căci rămâne cu voi, și va fi în voi.”

„Când va veni, Duhul adevărului, are să vă călăuzească.” Ce va face? Are să vă călăuzească. O va face, este o afirmație. Când va veni El, o va face. Fraților, nu putem, atunci, să ne încredem în El? Să alăturăm cele trei adevăruri: „Veți cunoaște adevărul,” „Voi ruga pe Tatăl,” și „are să vă călăuzească.” Putem să ne încredem în El? Putem să-I predăm Lui totul, fără nici cea mai mică ezitare? „Veți cunoaște adevărul.” „Tatăl vă va da Duhul adevărului, și El are să vă călăuzească.” Atunci, vom supune totul Lui, încrezându-ne în El și așteptând că El ne va călăuzi în orice studiu pe care îl vom avea aici?

„Când va veni, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul; căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit, și vă

va descoperi lucrurile viitoare.” O va face? Ne va descoperi lucrurile viitoare. Bun. Nu este voia Domnului ca noi să vedem lucrurile care urmează să se întâmple, înainte ca ele să ne ia prin surprindere? Nu ne-a spus El că aceia ce vor vedea acum ce este gata să vină peste noi din ceea ce se pune la cale sub ochii noștri, nu se vor mai încrede în invenții omenști, ci vor simți că Duhul Sfânt trebuie să fie recunoscut și primit? Cum vom vedea ceea ce va veni peste noi? Prin ceea ce se pune la cale sub ochii noștri. Isus ne va arăta lucrurile care sunt gata să se întâmple. El nu vrea să fim luați prin surprindere de niciunul din aceste lucruri. El vrea să știm dinainte ce va veni, pentru a fi complet înarmați și să nu fim surprinși sau depășiți de situație.

„El Mă va proslăvi, pentru că va lua din ce este al Meu, și vă va descoperi.” Și ce este El? „Eu sunt adevărul, și Duhul adevărului.” El ia ce este al Lui și ne descoperă. Atunci, dacă Duhul adevărului ia doar ce este al Domnului (și doar aceasta ne va descoperi), nu este independent, făcând lucruri mari de la Sine, la fel cum nici Isus nu a făcut așa, ci S-a supus cu totul pentru ca Tatăl să poată locui și lucra în El. Astfel, Duhul Sfânt la rândul Său face exact ceea ce a făcut Isus. El nu descoperă din ale Sale, ci ia ceea ce Dumnezeu i-a spus lui Isus, și ni le relatează vouă și mie. Astfel El ne dă adevărul lui Dumnezeu așa cum este în Isus Hristos. Este El Dumnezeu adevărului? „Tot ce are Tatăl, este al Meu; de aceea am zis că va lua din ce este al Meu și vă va descoperi.” Iar Scriptura spune: „După cum este scris: 'lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce Îl iubesc.’” Acesta este planul veșnic, și profunzimea lui. În acest plan trebuie să intrăm cerând, luând parte la această rugăciune a lui Isus în fiecare zi, ca să putem avea Duhul adevărului aici în studiile noastre și în toată lucrarea noastră, călăuzindu-ne în adevăr.

Rețineți următoarele din „Calea către Hristos” p. 105, 129, 130: „Biblia nu ar trebui niciodată să fie studiată fără rugăciune. Înainte de a deschide paginile ei ar trebui să cerem iluminarea Duhului Sfânt, și ea ne va fi dată. Când Natanael a venit la Isus, Mântuitorul a exclamat: ‚Iată cu adevărat un Israelit în care nu este vicleșug. Natanael a zis: ‚De unde mă cunoști?’ Isus i-a răspuns: ‚Te-am văzut mai înainte să te cheme Filip, când erai sub smochin.’ Isus ne va vedea și pe noi în locurile noastre tainice de rugăciune, dacă Îl vom căuta spre a ne lumina, ca să putem ști care este adevărul. Îngerii din lumea luminii vor fi cu acei care în umilința inimii caută călăuzire divină.”

„Duhul Sfânt înalță și glorifică pe Mântuitorul. Este lucrarea Lui aceea de a-L prezenta pe Hristos, puritatea neprihănirii Sale, și mântuirea așa de mare pe care o avem prin El. Isus spune că 'va lua din ce este al Meu, și vă va descoperi'. Duhul adevărului este singurul învățător eficient al adevărului divin. Cât de multă considerație trebuie să aibă Dumnezeu pentru oameni, încât a dat pe Fiul Său să moară pentru ei, iar apoi a trimis Duhul Său ca să fie învățătorul omului și călăuză lui fără încetare.”

„Dumnezeu intenționează ca în chiar această viață adevărurile cuvântului Său să fie mereu descoperite poporului Său. Există o singură cale prin care poate fi obținută această cunoștință. Vă atrag atenția asupra înțelegerii cuvântului lui Dumnezeu doar prin iluminarea Duhului prin care a fost dat acest cuvânt. 'Nimeni nu cunoaște lucrurile lui Dumnezeu afară de Duhul lui Dumnezeu', 'căci Duhul cercetează totul, chiar și lucrurile adânci ale lui Dumnezeu'. Iar făgăduința Mântuitorului pentru urmașii Săi a fost: 'Când va veni, Duhul adevărului, vă va călăuzi în tot adevărul. ... căci va lua din ce este al Meu, și vă va descoperi'.”

„Dumnezeu vrea ca omul să-și exerseze puterile minții, iar studiul Bibliei va întări și va dezvolta mintea așa cum niciun alt studiu nu o poate face. Totuși trebuie să ne ferim de a zeifica rațiunea, care este supusă slăbiciunii și infirmității omenești. Dacă vrem să nu fie Scriptura acoperită în fața înțelegerii noastre, astfel încât cele mai clare adevăruri să nu poată fi înțelese, atunci trebuie să avem simplitatea și credința unui copil, gata să învățăm, și să implorăm ajutorul Duhului Sfânt. Un simțământ al puterii și înțelepciunii lui Dumnezeu, alături de simțământul neputinței noastre de a înțelege măreția Lui, ne va inspira umilință, și vom intra în prezența Lui, cuprinși de o teamă sfântă. Atunci când deschidem Biblia, rațiunea trebuie să recunoască o autoritate superioară ei, iar inima și intelectul trebuie să se aplece în fața marelui Eu Sunt.”

De acum înainte, cât timp vom trăi, atunci când citim cuvântul Lui așa cum este, să nu mai spunem niciun „Dar dacă?” în fața lui. Există vreun „Dar dacă?” în fața Cuvântului? Există? Nu există „Dar dacă?”! Este exact așa cum spune cuvântul. Mulțumim Domnului că este așa, și să-L lăsăm să ne spună ce vrea El să ne spună, și cum este aceasta.

Citez din nou din „Slujitorii Evangheliei” p. 126: „Dumnezeu dorește ca noi să primim adevărul pentru meritele lui - pentru că este adevăr. Biblia nu trebuie să fie interpretată pentru ca să convină ideilor oamenilor, oricât ar dori ei să susțină ideile lor ca fiind adevărate.”

Aceasta înseamnă că eu nu trebuie să interpretez Biblia ca să convină acestui om (vorbitorul arată spre el însuși). Aceasta vă include și pe voi,

de asemenea. „Spiritul cu care ne apropiem să cercetăm Scriptura, va determina caracterul asistentului care va sta alături de voi” (idem, p. 127)

Acesta este un lucru important. Venim aici în fiecare zi ca să studiem Scriptura. Cuvântul ne spune că spiritul cu care veniți va determina caracterul asistentului care va sta alături de voi.

„Îngeri din lumea luminii vor fi alături de cei care în umilința inimii caută călăuzirea divină. Dar dacă Biblia este deschisă fără reverență, cu un sentiment de încredere de sine, dacă inima este plină de prejudecăți, Satana stă alături de voi, și va pune declarațiile clare ale cuvântului lui Dumnezeu într-o lumină perversă.” (Idem)

Haideți să nu-l avem pe Satana drept asistent. De aceea, să ne asigurăm că ne unim cu Isus în rugăciunea Lui înainte de a veni aici, și să rămânem în ea. „Noi trebuie să studiem Biblia personal. Nu trebuie să ne bazuim pe niciun om ca el să gândească pentru noi.” Aceasta nu înseamnă că nu trebuie să fim conduși de un om, dacă Dumnezeu îl conduce pe acel om; sau chiar de o femeie, dacă Dumnezeu o conduce pe acea femeie. Știți că un anume om, cândva, ar fi făcut mai bine dacă ar fi consimțit să fie condus de o măgăriță. Dar el a vrut să fie condus doar de Domnul. Nu a acceptat să fie condus de altcineva, dar a dat greș. Să nu alegem cine să ne conducă, decât dacă Dumnezeu ne va conduce.

Un om vorbea odată împotriva Spiritului Profetic, și spunea cât de ușor erau înșelați adventiștii de ziua a șaptea, cât de amăgiți erau. Că învățătorii lor le spun anumite lucruri, iar ei înghit totul imediat. Mi-am spus atunci, că aș fi vrut să încerc să facă așa; să încerc să le spună ceva și să vadă cum este primit. Este o realitate faptul că adventiștii de ziua a șaptea sunt greu de condus. Într-un anume fel mă bucur pentru aceasta. Aș vrea ca orice adventist de ziua a șaptea să fie atât de greu de condus încât nimeni să nu-l poată conduce decât Isus Hristos. Da, însă fraților, să nu fim într-o astfel de stare încât să fie prea greu și pentru El să ne conducă. Dar eu mă bucur pentru că ei sunt atât de greu de condus încât nimeni în afară de El nu-i poate conduce. Să intrăm în această poziție cât mai repede cu putință, și apoi să ne lăsăm conduși ca niște miei, de către Cel care este Mielul lui Dumnezeu.

„Nu trebuie să fim rigizi în ideile noastre, gândind că nimic nu ar trebui să se amestece în opiniile noastre. Când un punct de învățătură pe care voi nu îl înțelegeți este adus în atenția voastră, mergeți pe genunchi înaintea lui Dumnezeu, ca să puteți înțelege care este adevărul, și să nu fiți găsiți ca Iudeii luptând împotriva lui Dumnezeu. ... Este imposibil pentru vreo minte să înțeleagă toată bogăția și măreția măcar a unei

făgăduințe a lui Dumnezeu. Unul surprinde slava unui punct de vedere, iar altul frumusețea și grația altui punct de vedere, iar sufletul este umplut cu lumină cerească. Dacă am vedea toată slava, sufletul ar cădea în leșin. Dar noi am putea avea mult mai multe descoperiri din abundența făgăduințelor lui Dumnezeu, față de cele de care ne bucurăm acum. Mi se umple inima de întristare când mă gândesc cum pierdem din vedere plinătatea binecuvântărilor destinate nouă. Noi ne mulțumim cu străfulgerări momentane de iluminare spirituală, când am putea să umblăm zi după zi în lumina prezenței Sale. ... Cel a cărui lucrare este să aducă aminte poporului lui Dumnezeu toate lucrurile, și să-i conducă în tot adevărul, să fie cu noi în cercetarea cuvântului Lui cel sfânt.” (Idem, p. 129-131)

Oh, ce făgăduință este aceasta, că vom cunoaște adevărul! Apoi, că ne dă Duhul adevărului ca să ne conducă în tot adevărul. Și Duhul acesta este un ghid atât de perfect, atât de infailibil încât va aduce la tăcere orice altă voce care nu vine de la Cel care este Adevărul și Viața. Așa că, fraților, să intrăm în studiu cu acest spirit, și să rămânem în acest spirit, iar Dumnezeu ne va învăța. Căci, după cum s-a spus în zilele lui Iov, și după cum scrie în carte: „Cine poate să învețe ca El?”

SOLIA ÎNGERULUI AL TREILEA **PREDICA NR. 2**

Voi prezenta în seara aceasta un text asupra căruia vom stărui o săptămână cel puțin. Este vorba de o declarație care cred că ne este familiară, și este după cum urmează:

„Cei care vor vedea acum ce este gata să vină peste noi prin ceea ce se pune la cale sub ochii noștri, nu se vor mai încrede în invenții omenești, și vor simți că Duhul Sfânt trebuie să fie recunoscut, primit și prezentat în fața oamenilor.”

Pentru a începe cu aceasta și a pune temelia pentru ceea ce va urma, în seara aceasta vom privi la situația existentă în guvernul Statelor Unite. Din acest motiv, voi relata experiențele audierii care au avut loc la Washington. Voi începe relatând pur și simplu faptele așa cum sunt la ora actuală, iar apoi vom putea afla însemnătatea faptelor deja existente.

Când s-a făcut prima mișcare pentru legislație religioasă la nivelul Congresului Statelor Unite, vă amintiți că am pus în circulație o petiție, care era de fapt un protest la adresa oricărei acțiuni de acest fel, și care conținea aceste cuvinte:

„Onorabilului Senat al Statelor Unite:

Noi, subsemnații, rezidenți adulți ai Statelor Unite, în vârstă de peste douăzeci de ani, în mod respectuos, dar serios, prin această petiție cerem ca Onorabilul vostru Corp să nu aprobe niciun proiect de lege în privința respectării Sabatului, sau zilei Domnului, sau cu privire la orice altă instituție sau rit ecleziastic sau religios; nici să nu se favorizeze în vreun fel adoptarea vreunei rezoluții pentru amendamentul la Constituția Națională prin care se tinde, fie direct fie indirect, să se acorde întâietate principiilor unei religii sau ale unui corp religios mai presus de principiile altora, căci dacă nu, aceasta va submina legislația cu privire la religie. Totala separare între religie și stat, asigurată prin Constituția Națională așa cum este ea acum, trebuie să rămână pentru totdeauna așa

cum a fost stabilită de părinții noștri.”

Apoi, când a apărut problema închiderii în ziua duminicii a Târgului Internațional, a fost înaintat Congresului următorul protest:

„Noi, subsemnații, cetățeni ai Statelor Unite, în mod respectuos, dar hotărât, prin prezenta, protestăm împotriva acțiunii Congresului Statelor Unite de a angaja Guvernul Statelor Unite într-o unire a religiei cu statul prin adoptarea unei legi sau hotărâri de a închide Expoziția Columbiană Mondială în ziua de duminică, sau ca în vreun alt fel, să angajeze Guvernul într-un curs de legislație religioasă.”

Împotriva proiectului de lege Breckinridge s-a protestat în același fel, împotriva proiectului de lege de a se opri livrarea de gheață în ziua de duminică, s-a protestat anul trecut în Congres în același fel, astfel că protestul nostru viza amestecul Congresului în acest subiect. Dar totuși a făcut-o, cum de altfel ne așteptam că o va face.

În timp ce aceste petiții circulau, oamenii nu au crezut că are vreun rost să le semneze, chiar dacă au înțeles că petiția în sine era justă. Oamenii admiteau că erau corecte. Ei spuneau: „Cred toate acestea, dar nu este atât de important încât să acorzi atenție; nu-mi voi pierde timpul ca să le semnez, deși aprob ceea ce spuneți. Un astfel de lucru nu se va face niciodată.” Și pentru că destul de mulți nu credeau că se va face, s-a făcut. Iar când au văzut că s-a făcut, au început să caute să anuleze hotărârea. Au început să se trezească văzând că au greșit, și că totuși acel lucru s-a făcut, și, văzându-și greșeala, au început să caute să îndrepte situația cerând ca Târgul Internațional să fie redeschis duminică. Iar motivele pe care le-au invocat pentru deschiderea Târgului sunt exact aceleași care au fost aduse pentru închiderea lui.

Mișcarea pentru deschiderea Târgului își are originea în Chicago. Ziarul „*Chicago Herald*” a inițiat-o, iar consiliul orașului a preluat-o și a schițat un memoriu pentru Congres. Consiliul orașului, având în frunte pe primar, ca reprezentanți ai orașului Chicago, au prezentat acest memoriu la Washington în prima zi dintre cele patru acordate audierilor. Voi citi unele dintre motivele care au fost prezentate și pentru care au cerut ca Târgul să fie redeschis duminică:

„Dorința Consiliului este ca: porțile Expoziției Columbiene Internaționale să nu fie închise duminică;

„toate utilajele să fie oprite, și zgomotul să fie suprimat în acea zi, pentru ca liniștea să domnească, acea liniște potrivită pentru Sabat;”

Astfel ei au recunoscut duminică drept Sabat, și sigur că în acest fel există o liniște care îi aparține. Ei au cerut ca Târgul să fie deschis, dar cu

utilajele oprite pentru ca „liniștea să poată domni.” Acesta este exact același motiv pentru care ceilalți au dorit să fie închis duminica. Ei au vrut același lucru.

„Să se asigure amenajări potrivite pe terenurile Expoziției pentru ținerea de servicii religioase în ziua Sabatului, pentru ca toate denominațiunile să-și poată desfășura închinarea după diferitele lor obiceiuri, fără piederă sau stânjenire;”

Acesta este un alt motiv pentru care ceilalți au vrut să-l închidă, și anume ca ei să poată avea servicii religioase în bisericile lor.

„Noi recunoaștem și ne bucurăm de faptul că țara noastră este și a fost întotdeauna o Națiune Creștină...”

Iar motivul de bază invocat de biserici pentru închiderea lui este faptul că „aceasta este o Națiune Creștină.”

„Suntem de părere că mai mult bine s-ar face prin a permite acestui popor și altora care doresc, să viziteze terenurile expoziției, decât prin ținerea lor afară. ... Noi credem că Statele Unite, ca o țară creștină, va deschide duminica porțile ca o recunoaștere a faptului că în nicio ramură a interesului sau gândirii umane nu s-a făcut un progres mai mare, de-a lungul acestor patru sute de ani, decât în biserica creștină.”

Acesta este exact motivul pe care ceilalți l-au invocat pentru închiderea lui: că Statele Unite, fiind o națiune creștină va închide Târgul duminica drept recunoaștere a progresului făcut în gândirea creștină.

„Nu ar fi un lucru bun a răspândi sfințenia închinării religioase în acest mare templu dedicat lucrurilor frumoase și folositoare?”

Iar motivul invocat pentru închiderea Târgului este faptul că ar fi un lucru bun ca în acest fel să se răspândească sfințenia religiei asupra întregului Târg.

Se poate vedea clar că argumentele aduse pentru deschiderea Târgului au fost aceleași cu cele aduse pentru închiderea lui.

Ziarul „*Tribune*” din Chicago, menționând scrisoarea pe care cardinalul Gibbons a scris-o referitor la acest subiect, o citează în această formă, în numărul său din 3 Decembrie, 1892:

„Există un sentiment puternic și crescând, în unele cercuri religioase, în favoarea revocării actului de închidere în ziua duminicii a Târgului Internațional. Eminentele clericale vin una după alta în sprijinul acestei mișcări liberale. Din ce în ce mai mult se dau pe față posibilități de susținere de demonstrații religioase în Parc. În compania unor conducători religioși și învățători morali din Europa și America pentru a conduce serviciile divine în fiecare duminică, cu muzică sacră

interpretată de coruri cuprinzând, probabil, mii de voci profesioniste, duminica la Târgul Internațional va fi una dintre cele mai grandioase recunoașteri a Sabatului, cunoscute în istoria modernă.”

Iar ceilalți spuneau că dacă Târgul Internațional va fi închis duminica, fiind cuprins de solemnitatea Sabatului, iar națiunea va da acest mare exemplu de recunoaștere a Sabatului, aceasta va fi „Una dintre cele mai grandioase expuneri a Sabatului, cunoscute istoriei moderne.”

Mai mult: cei care au acționat pentru deschiderea Târgului, au stârnit interesele bisericii exact ca și ceilalți prin acțiunea lor pentru închiderea lui. De cum au ieșit aceste cuvinte de sub tipar, am scris o scrisoare fratelui A. Moon, trimițându-i aceste pasaje subliniate, și i-am zis: „Puteți ușor observa că motivele aduse de acești oameni pentru deschiderea Târgului sunt exact aceleași motive care au fost aduse pentru închiderea lui. Așa stând lucrurile, să ne unim cu ei ar însemna să recunoaștem legitimitatea legislației și a argumentelor în favoarea legislației, în timp ce fiecare dintre aceste motive este în directă opoziție cu tot ce am susținut în Congres până acum. Este destul de limpede că nu putem pune nici măcar una dintre petițiile noastre alături de ale lor. Nu putem face nici măcar un singur pas alături de ei; nu putem lucra împreună cu ei, nici să avem în vreun fel legătură cu ei, datorită felului în care lucrează și a motivelor pe care le aduc pentru deschiderea Târgului. Noi trebuie să ne menținem poziția de a susține că legislația aceasta nu este și nu a fost vreodată corectă. De aceea, tot ce putem susține este ca totul să fie revocat. Singura poziție pe care o putem lua este de a cere ca partea din legislație referitoare la Duminică, să fie anulată în mod necondiționat.”

Fratele Moon mi-a răspuns imediat, spunându-mi că a văzut aceste declarații și că deja luase poziția despre care i-am scris. Vă aduceți aminte că în acea perioadă am scris un articol care a apărut în „*Sentinel*” prin care arătam aceste fapte și susțineam aceeași poziție; spuneam că pe noi nu ne interesa deloc dacă Târgul era deschis sau închis duminica, dar ne interesa foarte mult dacă subiectul avea legătură cu Congresul. Fratele Moon a cerut președintelui Comitetului și celor care se ocupau de această problemă la Washington, ca petiția noastră să fie socotită ca neavând nicio legătură cu această mișcare. Președintele Comitetului l-a întrebat pe fratele Moon care era poziția noastră. El a spus Comitetului care era poziția noastră și câți erau cei care susțineau petiția. Cu siguranță, toate numele semnate, aproape patru sute de mii, sunt pe aceeași poziție și astăzi și oricând ar dori vreun congresman să-i cheme spre a-și susține

poziția. Ei sunt pentru totdeauna pe această poziție. De aceea președintele, când fratele Moon i-a spus care era poziția noastră și motivele pentru a lua această poziție, a declarat: „Puneți în scris poziția voastră cu privire la legislație, și eu o voi prezenta ca un proiect de lege, în Cameră, pentru a vă da o bază pe care să vă prezentați petițiile, și pentru ca argumentele voastre să fie ascultate.” Fratele Moon, în aceea cameră, a dictat domnului Thompson din Chicago doleanțele noastre, iar președintele Durborow le-a prezentat în numele lui. Iată proiectul de lege respectiv:

AL 52-LEA CONGRES

SESIUNEA A II-A

H. RES. 177.

În Camera Reprezentanților, Decembrie 20, 1892. Prezentat Comitetului ales cu privire la subiectul Expoziția Columbiană, și urmând a fi tipărit.

Mr. Durborow a prezentat următoarele legat de hotărâre:

Rezoluție legată de cererea de a se revoca legislația religioasă privind Expoziția Columbiană Internațională.

Întrucât Constituția Statelor Unite declară în mod specific că „Congresul nu va face nicio lege cu privire la stabilirea sau interzicerea liberei exercitări a vreunei religii;” De aceea să fie – Hotărât de către Senat și Camera Reprezentanților Statelor Unite ale Americii în Congresul reunit: Ca actul Congresului aprobat pe data de 15 August 1892, prin care se alocă cinci milioane de jumătăți de dolari columbieni, pentru a se furniza cele necesare celebrării celei de a patru suta aniversare a descoperirii Americii de către Cristofor Columb prin organizarea unei expoziții internaționale de artă, industrie, manufacturi și produse ale solului, miniere și marine, în orașul Chicago, în statul Illinois, cu condiția ca numita expoziție să nu fie deschisă publicului în prima zi a săptămânii, numită uzual duminică; și de asemenea secțiunea a patra a „unui act ajutător pentru aducerea la îndeplinire a actului Congresului aprobat în 25 Aprilie 1890, intitulat „Un act pentru asigurarea celebrării celei de a patru suta aniversări a descoperirii Americii de către Cristofor Columb, prin organizarea unei expoziții internaționale de artă, industrie, manufacturi și produse ale solului, miniere și marine în orașul Chicago, statul Illinois,” să fie, prin acest act amendat astfel încât problema respectării duminicii să fie lăsată exclusiv în seama puterii autorității regulat constituite a Expoziției Columbiene

Internaționale.”

Pentru că am înțeles că proiectul acesta de lege a fost introdus cu înțelegerea și cu scopul expres de a ne deschide calea ca să ne prezentăm petițiile și spre a fi ascultați în această problemă, am pornit la acțiune. Am făcut demersurile pentru audiere. Fratele Moon mi-a spus că va fi foarte mulțumit dacă audierea noastră va putea avea loc înainte de sărbătorile de iarnă. Dar audierea nu a fost stabilită decât după sărbători, întrucât Congresul lua pauză pe timpul sărbătorilor. Însă când Congresul s-a reunit din nou s-a dat pe față faptul că președintele Comitetului era cu totul alt om. Am fost informat de faptul că fusese la un dineu împreună cu Elliott F. Shepard între timp. Dacă aceasta a avut vreun efect asupra digestiei lui sau asupra vreunei alte părți a lui, nu știu. În orice caz, ceva l-a făcut să renege tot ce a făcut, și să respingă principiul pe care l-a îmbrățișat în acea rezoluție pe care a prezentat-o pentru ca noi să putem fi ascultați.

Dr. Lewis, un baptist de ziua a șaptea, a mers înaintea Congresului spre a fi ascultat. El mi-a spus că s-a dus la d-l Durborow, președintele Comitetului, cerând să fie audiat. D-l Durborow l-a întrebat pe cine reprezenta și ce argumente avea. D-l Lewis i-a zis că dorește să vorbească despre neconstituționalitatea legislației întreprinse deja de Congres. D-l Durborow i-a răspuns că s-a decis în Comitet să nu fie audiat niciun argument referitor la principiul, ci doar la politica legislației; să nu se ia în considerare nicio întrebare asupra faptului dacă este sau nu constituțională, căci Congresul o făcuse și se presupunea că avusese dreptul să o facă. Iar alte mențiuni asupra calității legislației urmau să fie cu totul excluse, urmând să se ia în considerare doar argumente pentru a arăta dacă este o politică bună pentru țară ca Târgul Internațional să fie deschis sau să fie închis duminica.

Dacă i s-a răspuns astfel, Dr. Lewis nu a mai avut nimic de zis, și nici nu și-a mai făcut niciun plan spre a mai spune ceva. Dar în a treia zi, în ultimele minute ale zilei, d-l Durborow l-a chemat să vorbească, acordându-i cinci minute. Dr. Lewis a spus că nu avea nimic de zis, că nu-și avea documentele cu el, și că nu avea nicio intenție să vorbească în asemenea circumstanțe. Dar d-l Durborow a insistat să vorbească întrucât avea la dispoziție cinci minute, pe care le putea folosi. Așa că le-a folosit, deși a vorbit în mod superficial.

Samuel P. Putnam s-a prezentat pentru același scop, având câteva mii de petiții în buzunar. El este președintele Federației Gândirii Libere din America. S-a dus la d-l Durborow pentru a i se planifica o audiență, și a

primit aceleași informații; că nu avea să fie luat în considerare niciun argument cu privire la constituționalitatea problemei sau la principiul implicat, ci doar cele referitoare la politica legislației. Așa stând lucrurile, d-l Putnam nu a mai făcut nicio cerere. Dar și el a fost chemat în același mod ca să vorbească, acordându-i-se doar câteva minute, pe care le-a folosit cât a putut de bine.

Eu nu am ajuns acolo cu prea mult timp înainte, ca să pot afla toate acestea. Fratele Moon le știa, dar eu nu avusesem ocazia să vorbesc cu el. Trenul meu a întârziat, și am ajuns exact la timp, grăbindu-mă să ajung la camera Comitetului, întrucât era deschisă calea pentru a argumenta poziția noastră. Așa se face că nu am avut timp să cunosc care era situația. D-l Thompson din Chicago a venit la mine și m-a întrebat dacă nu voiam să intru în ultima jumătate de oră a zilei. Îi scrisesem fratelui Moon că atunci când voi ajunge acolo mă voi conforma oricărui aranjament pe care îl vor face. Credeam că acesta era aranjamentul făcut. I-am răspuns domnului Thompson, că dacă ei credeau că așa era mai bine, voi vorbi în acea zi, deși aș fi dorit să aștept până după ce va vorbi Uniunea Sabatului American; dar dacă ei găseau că așa era mai bine, voi folosi acel timp. Astfel, când am început, am debutat cu singurul lucru pe care îl pregătisem. Am început să aduc în discuție problema legislației; dar aceasta era tocmai ce ei hotărâseră să nu fie discutat. Am observat imediat că erau neliniștiți. Președintele era foarte agitat. Dar eu nu știam care era cauza.

Este adevărat că președintele a făcut o declarație în deschiderea audierii pe care o înțeleg acum, dar atunci nu am înțeles-o. El a spus:

„Întâlnirea de astăzi va fi ținută cu scopul de a da ascultare celor care favorizează legislația aflată în fața Comitetului. Cred că este indicat să precizez Comitetului că prezentul caz este ceva diferit de cazul așa cum s-a prezentat acum un an; iar propunerea aflată în fața Comitetului este de a modifica legea existentă, nu de a crea legea, așa cum era acum un an. De aceea se așteaptă ca discuțiile în fața Comitetului cu această ocazie să fie ținute foarte strâns în cadrul liniilor modificării prezentate în rezoluție în fața Comitetului, ale cărei copii se află pe masă, și care vă pot fi înmânate, care face posibile modificări asupra închiderii porților Expoziției Columbiene în ziua duminicii, permițându-se ca ele să fie deschise sub restricțiile stabilite în aceste rezoluții.”

Această expresie: „nu de a crea legea” a fost declarația pe care nu am înțeles-o atunci, dar o înțeleg acum.

Într-un anumit fel a fost un caz fericit că am vorbit în acea jumătate de

oră, pentru că, după aceea nu a mai fost nicio ocazie de a vorbi atât de mult timp. Cel mai lung timp avut de cineva, după mine, a fost de aproape douăzeci și cinci de minute, și mai bine de șaptezeci și cinci de vorbitori au avut la dispoziție doar câte zece minute.

Deși președintele a respins argumentul pe care îl aduceam, legat de Constituție, totuși, alți membri ai Comitetului au pus întrebări până când a trecut întreaga jumătate de oră, și fiecare dintre întrebările lor au fost astfel puse încât am fost obligat ca răspunzând la aceste întrebări, să lovesc în neconstituționalitatea a ceea ce făceau. Astfel, argumentul pe care nu voiau să-l audă, a fost prezentat în ciuda eforturilor depuse de președinte. Iar ceea ce a refuzat să audă de la noi a fost prezentat de alții, într-un fel mult mai puternic decât am fi putut noi să o facem. Argumentația mea în fața Comitetului este după cum urmează:

D-l Durborow: Aveți exact treizeci de minute, d-le Jones.

D-l Jones: Domnule Președinte, vreau să vorbesc în favoarea legislației care se află acum în fața Comitetului pentru un număr de motive mai mare decât ar putea fi cuprinse în această jumătate de oră în care pot să vorbesc; dar mă voi strădui să ating acele motive asupra cărora nu s-a insistat până acum în mod deosebit. Voi începe cu unul care a fost atins de către primarul Washburne, într-o anumită măsură, dar la care mă voi referi ceva mai profund, apoi voi lua în considerare alte puncte.

Primul meu punct îl constituie faptul că acest subiect, dacă porțile Târgului Internațional să fie închise sau deschise duminica, este unul cu care guvernul național nu are nimic de a face. El se află dincolo de jurisdicția sa în orice sens. Există trei considerații distincte...

D-l Robinson: De ce biserică aparțineți?

D-l Jones: Nu văd ce legătură are cu problema.

D-l Durborow: Domnul are dreptul să pună întrebarea.

D-l Jones: Este membru al Comitetului?

D-l Durborow: Da!

D-l Jones: Bine. Vă cer scuze. Nu am știut că domnul este membru al Comitetului. Sunt gata să răspund la întrebare, deși nu văd ce legătură are cu discuția. Sunt membru al Bisericii Adventiste de ziua a șaptea. Dar vorbesc astăzi aici în calitate de cetățean al Statelor Unite, despre principiile de guvernare ale Statelor Unite. Deși aș putea spune mai mult, și anume că, având în vedere felul în care Congresul a atins această problemă, aș putea probabil să vorbesc despre ea ca adventist de ziua a șaptea; întrucât Congresul a intrat deja pe terenul religiei, avem dreptul

să îl urmărim aici, dacă nevoia o cere.

Ce voiam să spun este că trei considerații distincte din Constituția Statelor Unite interzic Congresului să atingă această problemă. Prima este bine definită de George Bancroft într-o scrisoare pe care o scrie lui Dr. Philip Schaff, 30 August 1887, după cum urmează:

„Dragul meu Dr. Schaff: Am primit scrisoarea din data de 12. Prin Constituție nu este dată nicio putere Congresului în afara celei care i-a fost acordată. De aceea a fost Congresul chiar de la început fără putere de face vreo lege cu privire la stabilirea religiei, cum este și acum după amendamentele care au fost adoptate. Această putere nu i-a fost acordată, și de aceea ea nu există, deoarece Congresul nu are nicio putere decât cea care îi este acordată. Dar s-a răspândit peste tot o dorință de a avea o Cartă a Drepturilor, și de aceea, pentru a satisface dorințele, au fost elaborate o serie de articole sub forma unei Carte a Drepturilor, nu pentru că era nevoie de o astfel de declarație, ci pentru că poporul a dorit să vadă anumite principii distincte puse sub ochii lor, ca o parte a Constituției. Primul amendament, care se referă la stabilirea religiei, a fost propus fără a fi dezbătut, a fost acceptat în multe State fără dezbateri, și astfel și-a găsit locul în deschiderea listei de amendamente în cel mai firesc mod posibil. ... G. Bancroft”

Faptul acesta este arătat de cel de al zecelea amendament la Constituție, care spune că „Puterile care nu sunt delegate Statelor Unite prin Constituție, și nici interzise Statelor prin ea, sunt rezervate Statelor respective sau poporului.” Întrucât nu a fost acordată Congresului nicio putere cu privire la subiectul religiei, aceasta este rezervată Statelor sau poporului. Acolo cerem noi ca ea să fie lăsată, exact acolo unde a lăsat-o Constituția. Este o problemă rezervată Statelor. Este o problemă doar a Statului Illinois, - în măsura în care un Stat poate avea ceva de zis cu privire la subiect, - aceea de a spune dacă Târgul trebuie să fie deschis sau închis duminică. Dacă Statul Illinois nu are nimic de spus în această problemă, ea va fi lăsată poporului. Este problema poporului ca, după capacitatea pe care o are, să facă așa cum dorește în această problemă, fără nicio intervenție sau dictare din partea Congresului.

Mai mult, dacă Constituția nu ar fi spus niciun cuvânt referitor la subiectul religiei, Congresul nu ar fi avut nicio putere să se atingă de acest subiect. Dar poporul a vorbit, Constituția a vorbit, și a negat dreptul guvernului Statelor Unite de a atinge acest subiect, în timp ce a rezervat dreptul acesta Statelor sau poporului. Nu doar atât, ci, mai mult, de fapt interzic guvernului Statelor Unite să se atingă de acest subiect. Această

lipsă de putere ar fi fost completă și fără această interdicție, întrucât puterile care nu-i sunt delegate, sunt rezervate Statelor sau poporului. Dar nu numai că sunt rezervate aceste puteri, ci în mod expres sunt interzise Congresului să le exercite. Este cu totul neconstituțional pentru Congres să se ocupe de această problemă. Așa a fost de la începuturile funcționării guvernului, și de aceea insistăm ca această legislație să fie anulată, și să fie lăsată acolo unde o lasă Constituția – la latitudinea Statelor sau a poporului.

D-l Houk: Limbajul Constituției spune, cred, ca Congresul să nu facă nicio lege cu privire la stabilirea unei religii.

D-l Jones: Voi urmări această problemă ceva mai profund, făcând observații asupra amendamentului. Amendamentul nu spune așa cum mulți îl citează în mod greșit: „Congresul nu va face nicio lege cu privire la stabilirea unei religii”, ci: „Congresul nu va face nicio lege cu privire la un stabiliment al religiei, sau interzicerea liberei exercitări a acesteia.” Sunt două înțelesuri în această clauză. Când s-a făcut Constituția, tot ce s-a precizat referitor la acest subiect a fost ca: „Niciun test religios să nu fie cerut ca o calificare pentru o slujbă sau poziție de încredere publică în Statele Unite.” Unele dintre State aveau religii recunoscute pe vremea aceea; cred că toate cu excepția Virginiei. Virginia se lansase într-o campanie care atingea direct această problemă. Prima parte a clauzei a fost concepută în intenția de a interzice Congresului să facă vreo lege privitor la vreuna dintre aceste religii care erau deja oficiale în aceste State, iar partea a doua a clauzei interzice Congresului să se atingă de subiectul religiei în orice fel. În statul Virginia, din 1776 – cu excepția perioadei în care războiul a fost la culme – până în 26 Decembrie 1787, s-a desfășurat o campanie referitoare la aceeași problemă care este implicată acum în această legislație.

Biserica Anglicană era biserica oficială în Virginia, iar prezbiterienii, quakerii, și baptiștii au trimis un memoriu Adunării Generale a Virginiei, cerând ca, după cum Coloniile s-au declarat libere și independente față de stăpânirea britanică în domeniul civil, tot așa Statul Virginia să se declare liber față de stăpânirea britanică în domeniul religios, iar oamenilor să nu li se impună să susțină prin taxe o religie pe care nu o cred, nici măcar să susțină o religie pe care o cred. Iar bisericii Anglicane i s-a retras recunoașterea ca religie de stat. Apoi a avut loc o mișcare pentru stabilirea „Religiei creștine” și pentru o legislație în favoarea „Religiei creștine” prin adoptarea unei legi prin care să se aprobe resurse pentru susținerea învățătorilor acelei religii. Madison și Jefferson s-au opus

acestei legi, și, prin eforturi susținute au învins, iar în locul ei au condus la adoptarea unei legi „care asigura libertatea religioasă în Virginia”, și care este modelul Constituției tuturor statelor din acea zi până azi, cu privire la subiectul relației între religie și stat.

Campania din Virginia împotriva stabilirii acolo a religiei creștine, a avut la bază același principiu care este implicat în această legislație actuală, și așa cum aceea a fost atunci respinsă fără echivoc, la fel cerem să se facă și cu aceasta, iar Congresul și guvernul să se retragă la locurile pe care le-au deținut înainte, și care le aparțin. După campania aceea Madison a participat la o convenție care a pus bazele Constituției Statelor Unite, și a prezentat înaintea convenției principiile pe care le susținuse în acea campanie, iar principiile au fost puse în Constituția Statelor Unite. Scopul lor a fost și este ca Congresul să nu aibă nimic de a face cu subiectul închinării religioase.

În 1797 Washington a încheiat un tratat cu Tripoli, în care declara în mod explicit că „guvernul Statelor Unite nu este fondat în niciun sens pe religia creștină.” Iar dacă Congresul legiferează în această chestiune cu referire directă la religia creștină, prin aceasta acționează împotriva intenției exprese a celor care au făcut Constituția și au stabilit legea supremă, așa cum se exprimă în cuvintele lor. Din acest motiv cerem ca totul să fie anulat, iar Congresul să repună guvernul în poziția în care era înainte ca această legislație să fi fost aprobată, și să lase problema domeniului căreia îi aparține.

D-l Durborow: Obiecțiile dumneavoastră sunt doar constituționale?

D-l Jones: Există și altele, dar temelia tuturor este neconstituționalitatea legislației. Cei care au trimis petiții aici, cei care au acționat în această mișcare, știau că este neconstituțional ceea ce au cerut. Cineva care a petrecut șase luni la acest Capitoliu din cauza acestei legislații, a argumentat de mai bine de douăzeci și cinci de ani, în discursuri și tipărituri, că orice legislație duminicală elaborată de Congres, sau orice legislație în numele Sabatului creștin, este neconstituțională. Și totuși acum, s-a străduit aici timp de șase luni să convingă Congresul să aprobe o astfel de lege fără nicio schimbare a Constituției. Timp de douăzeci și cinci de ani, el, împreună cu Asociația din care face parte, a lucrat pentru a obține un amendament la Constituție prin care să se recunoască religia creștină și prin care țara noastră să fie declarată o „națiune creștină,” astfel încât să existe o bază constituțională pentru legislația duminicală. Dar acum, având în față douăzeci și cinci de ani de istorie și muncă, precum și propriile lor argumente, ei trec peste

toate acestea, conducând și Congresul să facă aceasta, deși ei știu că nu este constituțional.

Un alt motiv pentru care cerem revocarea acestei legi este pentru că ea a fost bazată pe relatări false. Relatările pe care le-au făcut în fața Congresului pentru a asigura votarea acesteia, sunt toate false. Ei au prezentat în fața Congresului că masele populare din Statele Unite erau în favoarea cauzei lor, ceea ce s-a dovedit mereu și mereu a fi fals. Aceasta s-a dovedit clar în orașul Chicago acum nu chiar o lună de zile. Acolo Uniunea Sabatului American a ținut o convenție – o convenție națională. Ei au desfășurat patru mitinguri populare în prima seară în care s-a ținut convenția. La unul dintre aceste mitinguri am luat și eu parte. Despre ele este relatat în ziarele din Chicago, din care am aici copii. Voi citi raportul dat de Chicago despre această întrunire, ca să se vadă că nu am pus ideile mele în relatare. „*Chicago Tribune*” din 14 Decembrie 1892, cuprinde acest raport:

„S-A VOTAT CU NU”

„Uniunea pentru Sabatul American a suferit o înfrângere în seara trecută la unul dintre mitingurile ei, ceea ce i-a surprins pe liderii prezenți, iar incidentul a fost o adevărată senzație. A fost o lovitură neașteptată, cu atât mai dureroasă cu cât a fost administrată de una dintre cele mai sabatariene dintre denominațiunile creștine.”

D-l Jones: Acesta nu este primul caz de acest fel, după cum unii prezenți aici își aduc aminte.

Rev. W.F. Crafts: E o glumă bună.

D-l Jones: „Uniunea a deschis o convenție națională aici, ieri după-amiază, și a organizat desfășurarea a patru mitinguri în acest oraș, seara trecută pentru dezvoltarea mișcării. Unul dintre aceste mitinguri a fost ținut la Biserica Metodistă din South Park Ave., 33d St. A fost un miting de mici proporții la care totul a decurs pașnic pentru un timp, și lucrurile au mers după planul Uniunii Sabatului American. Dr. H.H. George, un lider al mișcării, d-l Locke și alții au susținut închiderea Târgului în ziua de duminică, și au denunțat hotărât eforturile depuse de primarul și Consiliul orașului pentru a determina Congresul să revoce hotărârea de închidere. Discursurile lor au fost aprobate călduros, dacă nu în unanimitate, prin frecvente amin-uri și aplauze. Nimeni nu părea să se opună, așa că următoarele rezoluții au fost date citirii într-o manieră emfatică și plină de încredere:

„Întrucât, presa din Chicago ne informează că, prin influența

primarului Washburne, Consiliul orașului nostru a numit dintre membrii lor un comitet care să meargă la Washington cu scopul de a influența Congresul să se întoarcă din acțiunea cu referire la închiderea Târgului Internațional în ziua duminicii; și,

Întrucât, directorii din Chicago au deschis la Washington cartiere generale cu același scop, fără a lua în seamă primirea a două sau un milion și jumătate de dolari din partea Congresului, cu expresa condiție ca porțile să nu fie deschise publicului duminică; și,

Întrucât, există șapte mii de baruri deschise în fiecare duminică, contrar legii statului; de aceea să fie:

Hotărât mai întâi, că lansăm un protest serios împotriva acțiunii oficiale din partea primarului și a consiliului orașenesc, care folosesc astfel de măsuri în opoziție cu acțiunea Congresului, și cheltuiesc banii poporului, căutând să schimbe condițiile pe baza cărora a fost primită din partea Congresului acea donație;

Hotărât, că dezaprobăm și condamnăm acțiunea directorilor care au primit bani de la Congres cu condiția ca Târgul să nu fie deschis duminică, și care acum depun toate eforturile posibile pentru a influența Congresul să renunțe la condițiile puse;

Hotărât: conform judecății noastre, că ar fi mult mai indicat ca primarul și consiliul orașului să închidă barurile duminică, în conformitate cu legea statului, decât să se străduiască să influențeze Congresul pentru a deschide duminică Expoziția, contrar legii.'

La încheiere au fost aplauze, după care președintele întrunirii, Rev. H.H. Axrell a supus hotărârile la vot. Spre surprinderea lui și a altora, voturile „Da!” și „Nu!” au părut a fi în număr egal, cu un volum de tonuri aparent în favoarea lui „Nu!” Atunci președintele a propus să se voteze prin ridicare în picioare, și a cerut celor în favoarea hotărârilor să se ridice în picioare. Secretarul a numărat treizeci de persoane în picioare. „Cei împotriva să se ridice”. Restul adunării, cu excepția a patru persoane, care păreau să nu aibă nicio opinie, s-au ridicat, iar secretarul, privind copleșit la evidenta majoritate, nu s-a mai străduit să numere persoanele, și a declarat că erau cel puțin treizeci și cinci împotriva hotărârilor, și ceea ce părea ciudat era că multe dintre acele persoane erau femei. După un moment de uimire, președintele a spus că ar vrea să aibă niște explicații cu privire la acțiunea majorității.”

D-l Jones: Eu am fost acolo și le-am spus motivele pentru care ne-am opus hotărârilor. În ziua următoare în convenția lor a fost analizat acest lucru. Citesc raportul dat în „*Chicago Times*” din ziua următoare:

„Ieri dimineață măhnirea a pătruns întâlnirea organizată de Uniunea pentru Sabatul American. Piedica neașteptată întâlnită la mitingul ținut în Biserica Metodistă din South Park în seara anterioară a umbrit ardoarea delegaților, astfel că atunci când președintele sesiunii, dr. H.H. George, i-a chemat să dea raportul, doar treisprezece s-au înfățișat. Cauza descurajării lor a fost rezultatul pe care l-a avut mitingul din seara anterioară. Marți seara au fost ținute patru mitinguri populare. La primele trei, rezoluțiile au fost adoptate în favoarea închiderii Târgului duminică. La ultima, rezoluția a fost respinsă, publicul fiind, după cum se afirmă acum, în majoritate format din adventiști. Acesta este motivul pentru care măhnirea a cuprins ieri biserica din South Park.”

Comitetul numit să pregătească o telegramă pentru Congres, a raportat următoarele:

„Convenția Națională a Uniunii pentru Sabatul American, întrunită în acest oraș, cu respect cere Congresului nostru, și îndeosebi Comitetului care se ocupă de problema Târgului Internațional, să nu acționeze în vederea revocării legii cu privire la închiderea acestuia în ziua duminicii. Au fost ținute mitinguri populare în patru părți diferite ale orașului nostru seara trecută, pentru a protesta împotriva acestei revocări ca fiind un act dezonorabil pentru Congres și națiune.’ Dr. Mandeville s-a ridicat imediat în picioare. „Nu ar trebui spus patru mitinguri, pentru că la unul rezoluțiile au fost respinse!’, a zis el. „Ar trebui scris trei mitinguri’. „Da’, a protestat cel care citea, „ne-am gândit și la aceasta. Aici scrie că mitingurile au fost ținute pentru a protesta – nu scrie care a fost rezultatul lor.’ Dr. Mandeville nu a acceptat să închidă ochii față de o astfel de duplicitate, și s-a ajuns ca cererea să spună că trei mitinguri au protestat viguros împotriva revocării legii privitoare la închiderea duminică a Târgului.”

„Secretarul Uniunii Sabatului American, filiala din statul Illinois a scris o corecție în „*Chicago Evening Post*” în care i-a învinuit pe cei care au votat împotriva rezoluțiilor lor, ca fiind „intruși obraznici” care și-au „comasat forțele pentru a distruge obiectivul acestor mitinguri.” Aceasta mi-a deschis ușa ca să răspund, răspuns pe care îl citesc aici ca o parte a argumentației mele, și care lămurește mai bine acest subiect în fața Comitetului:

„CHICAGO, 17 DECEMBRIE, - Editor al „*Evening Post*”: - Nu aş vrea să mai produc dureri inutile Uniunii Sabatului American, dar pentru a fi drepti față de cei învinuiți în articolul scris de Rev. Mr. McLean în „*Evening Post*” din ziua de joi, cât și pentru a aduce articolul la realitatea

faptelor, corecția domnului McLean trebuie să fie corectată. Faptul că dânsul nu are o înțelegere clară a situației de la mitingul din biserica din South Park, de marți seara, nu este ciudat. Dânsul nu a fost prezent. Eu am fost de față, și de aceea solicit un mic spațiu pentru a corecta corecția sa. Dânsul a afirmat că adventiștii de ziua a șaptea ,evident presupunând că va fi o lovitură tactică subtilă, spre a face să eșueze scopul mitingului, și-au comasat forțele’ din zona în care s-a ținut mitingul, având rezultatele care au fost publicate.’ Aceasta este o înțelegere complet greșită a faptelor. Nu a fost nicio tactică ; nu a existat niciun gând premeditat de a distruge obiectivul mitingului; iar forțele noastre nu au fost comasate acolo. Că nu a fost nicio comasare a forțelor se poate vedea clar din faptul că, în timp ce în acel cartier al orașului există o sută nouăzeci și patru de adventiști de ziua a șaptea, la miting au participat doar în jur de patruzeci de persoane. Și în timp ce există mai mult de trei sute de adventiști de ziua a șaptea în celelalte cartiere ale orașului – în partea de vest, în partea de nord, și în Englewood – nu a participat niciunul la mitingurile organizate de Uniunea Duminicii în acele cartiere. Dacă am fi făcut așa cum am fost învinuiți, atunci la cel puțin trei dintre mitingurile lor, în loc de doar la unul, s-ar fi votat împotriva rezoluțiilor. Domnul McLean ar trebui să fie mulțumitor pentru că nu suntem așa de negri după cum ne-a pictat dânsul, și pentru că au scăpat atât de ușor.

Dar de ce ne-ar învinui? Nu a fost ...” *

Președintele (D-l Durborow): Nu avem nevoie de astfel de materiale. Nu văd ce legătură au toate acestea cu problema. Vă rog să vă limitați la argumentele dumneavoastră.

D-l Jones: Ceea ce voiam să citesc arată că relatarea lor cu privire la cele patruzeci de milioane de oameni – masele populare – nu este reală. Dacă patruzeci de oameni pot merge la un miting popular și să câștige voturile în favoarea lor, aceasta arată că masele nu sunt de partea lor.

D-l Durborow: Suntem aici pentru a schimba o legislație. Poate că vă scapă aceasta. Congresmenii, fără îndoială, au știut ce au făcut când au adoptat legea.

Δ– (Iată ce voiam să citesc mai departe: „Nu a fost anunțat și nu s-a ținut ca un miting popular? Nu aveam noi tot dreptul să participăm? Și nu aveam tot dreptul să votăm împotriva oricărei rezoluții care se putea propune? Dacă am mers la miting, așa cum se aștepta ca masele să participe, trebuia să stăm pasivi atunci când am fost invitați să votăm? /.../ Având în vedere aceasta, este corect ca ei să ne învinuiască a fi

„Ateiști,” „Anarhiști religioși,” „Intruși obraznici,” etc., așa cum au făcut-o? Ce fel de miting au dorit să țină? Mai mult, ce fel de miting este acela la care patruzeci de oameni își pot „comasa forțele,” și să distrugă obiectivul mitingului? La toate mitingurile lor nu au pierdut nicio ocazie să repete mereu și mereu că patruzeci de milioane de cetățeni americani sunt de partea lor în problema duminicală. La mitingul din seara aceea, Dr. George a declarat că de partea lor sunt patruzeci de milioane, în timp ce există doar în jur de douăzeci și cinci de mii de adventiști în Statele Unite. ‚Patruzeci de milioane’, a strigat el, și nu ne este teamă. Avem patruzeci de milioane și guvernul de partea noastră, și nu ne temem de nimic din ce ar putea face adventiștii.’ Dacă populația ar fi fost într-o măsură atât de copleșitoare în favoarea lucrării lor, cum a fost posibil ca doar câțiva, în proporție de unul la o mie șase sute, să facă să fie respinse rezoluțiile lor? Dacă relatările lor ar fi fost adevărate, ar fi trebuit ca sala să fie plină și balcoanele ticsite de cei care erau în favoarea lucrării Uniunii Duminicii, și ar fi fost efectiv imposibil ca toți oponenții să se poată comasa pentru a distruge scopul mitingului. Dar dacă faptele demonstrează că la mitingurile lor participă un număr atât de mic de oameni încât patruzeci de oameni pot cu ușurință să câștige împotriva lor, să le nimicească rezoluțiile și să ‚distrugă obiectivul mitingului,’ acestea prin ele însele demonstrează că pretențiile lor că majoritatea covârșitoare a populației ar fi în favoarea închiderii Târgului duminica, este de-a dreptul o fraudă. Aceasta îi doare pe ei. Atât timp cât pot înainta nestingheriți și fără împotrivire în prezentările lor deformate, sunt fericiți. Dar când apare un incident care arată fraudă din pretențiile lor, aceasta îi zdrobește.”)

D-l Jones: Nu reproșez nimic Congresului în această privință. Eu nu spun că Congresul a știut că relatările erau false. Dar nu se poate ca congresmenii să fie înșelați și să ia în considerare în mod serios relatări care sunt false?

D-l Durborow: Nu cred că argumentația dumneavoastră este prea respectuoasă față de Congresul Statelor Unite.

Fratele Jones: Observați că m-a împiedecat să le arăt că relatările lor erau false, și a spus că „Nu este nevoie de astfel de materiale,” dar a

trebuit să audă și așa ceva. Rev. H.W. Cross, un pastor prezbiterian din Ohio a avut și el la Washington un discurs de cinci minute. În a treia zi a audierilor, a prezentat această problemă cu mult mai multă forță decât o puteam face eu. Cred că e bine să redau aici discursul său. Iată-l:

DISCURSUL REV. H.W. CROSS, ÎN FAȚA COMITETULUI

D-l Durborow: Rev. H.W. Cross din Ohio, va vorbi timp de cinci minute.

Rev. H.W. Cross: Domnule președinte și domnilor din Comitet, adevăratul motiv pentru care sunt aici pentru a vorbi, este de a apăra sinceritatea intelectuală a bisericilor ortodoxe. Eu sunt un predicator al unei biserici ortodoxe. Vă fac cunoscut faptul că în teritoriul meu aceste petiții din partea bisericii sunt peste măsură de iluzorii cu privire la numărul celor care le-au semnat sau au votat în favoarea lor.

Spre exemplu, cu o ocazie, în statul nostru, prezbiterienii au adoptat o rezoluție, spunând că reprezintă pe atâția și atâția, totalizând un anumit număr de membri. Iar apoi Societatea pentru Străduință Creștină, compusă în majoritate din membrii aceleiași biserici, adoptă aceeași rezoluție spunând că reprezintă cincizeci, șaptezeci sau o sută de membri. Apoi este adusă în fața școlii duminicale. Și majoritatea oamenilor numărați acolo ca votând în favoarea rezoluției au fost numărați de trei, patru, sau de cinci ori. /.../ Am fost martor la aceste fapte. A existat o petiție pretinzând a reprezenta optzeci de membri ai bisericii care au semnat petiția pentru Congres, dar aceștia nici măcar nu erau prezenți. La școala duminicală votul a fost luat de conducătorul școlii duminicale, și pentru aceste rezoluții au votat copii care nu erau destul de mari ca să știe dacă expresia „Târgul Internațional” („World’s Fair”) înseamnă fetele drăguțe de pe rândul alăturat, sau Expoziția Columbiană din Chicago.

Consider de datoria mea să informez Comitetul asupra realității în acest caz. Adevăratul miez al acestor petiții este religios. Dar nu puteți înțelege aceasta din cuvintele petițiilor, ci doar spiritul care se află în spatele lor o arată. Coloanele presei religioase și expunerile conducătorilor și a responsabililor cu școala duminicală – spun celor câțiva care au votat ce înseamnă acele petiții. Cred că legislatorii noștri sunt cu totul competenți, intelectual și moral, ca să decidă în această problemă, fără vreo dictare imperioasă din partea vreunei secte sau grup de secte, dacă deschiderea acestei mari expoziții cu caracter educațional este sau nu este corespunzătoare cu Sabatul civil. Vă fac cunoscută o

tendință care există în ziarele propriei mele biserici și în ziarele altor biserici ortodoxe, de a se bucura de faptul că „noi (adică grupul de denominațiuni care au această idee comună) suntem destul de puternici prin propria noastră tărie ca să punem stăpânire pe Congres. Am pornit Congresul împotriva adventiștilor de ziua a șaptea, împotriva baptiștilor de ziua a șaptea, împotriva cetățenilor romano-catolici și împotriva altor cetățeni.” Mie mi se pare că acesta este un lucru greu de dorit în această țară.

Nu vă pot vorbi vouă, domnilor din Comitet, în maniera și în măsura în care m-am pregătit, ținând seama de faptul că am la dispoziție doar cinci minute; așa că am prezentat doar aceste două puncte: că petițiile sunt cu totul înșelătoare în privința numărului celor care le-au semnat, întrucât unii și aceiași oameni și-au spus cuvântul de mai multe ori în mai multe ocazii, în convenții, ca semnatori individuali, la școlile duminicale, ca membrii ai Societății pentru Străduință Creștină – aceleași persoane au votat mereu și mereu. Iar când dumneavoastră vă faceți o imagine despre acest vast agregat, aceasta este cu totul înșelătoare, iar dacă interesele Sabatului civil...

D-l Durborow: D-le Cross, timpul dumneavoastră a expirat.

D-l Cross: Foarte bine. Îmi voi lăsa fraza neterminată. Mă supun hotărârii dumneavoastră

Un alt discurs care a spus cu și mai multă forță ceea ce Comitetul a refuzat să audă de la mine, a fost cel al lui Thomas J. Morgan, un muncitor din Chicago. El și-a avut discursul scris pentru a-l citi. Dar după ce i-a auzit pe câțiva reprezentanți ai bisericii, a fost atât de tulburat de denaturările lor încât, când i-a venit rândul să vorbească, a uitat tot despre discursul scris, de trecerea timpului și de orice altceva, până când președintele i-a spus că cele douăzeci și cinci de minute au trecut. Voi reda aici și discursul lui. Citesc:

DISCURSUL LUI THOMAS J. MORGAN

După ce a spus pe cine reprezintă și că i s-a dat cuvântul „din partea a 375 de organizații muncitorești din fiecare oraș al Statelor Unite în care există suficientă dezvoltare a industriei pentru a se promova și încuraja organizarea corpului muncitoresc,” și cuprinzând „Treizeci și trei de state din Uniune,” el a zis:

„Domnule Președinte, după ce am arătat autoritatea cu care sunt investit, vreau să vă spun că sunt foarte stânjenit să apar în fața

Comitetului. Nu am știut că voi veni decât cu două ore înainte de a lua trenul ca să pot ajunge aici. Am ajuns la ora unsprezece noaptea, noaptea trecută, și fiind într-un loc nou, în condiții cu care nu eram obișnuit, mi-am pierdut somnul. În plus, mă aflu în acest loc. După cum vedeți (ridicându-și mâinile) sunt un muncitor; am aici urmele și bătăturile care apar inevitabil în munca manuală. Am venit fără a fi pregătit prin educație ca să dau față cu argumentele prezentate aici, sau să-mi prezint cazul în fața forței și fluenței pe care o au domnii din opoziție, întrucât am fost forțat de condiții să lucrez tot timpul vieții mele, de la vârsta de nouă ani, fără încetare, pierzând toate ocaziile de a fi educat, cu excepția celor pe care m-am luptat să le smulg din orele mele de somn.

Sunt de asemenea stânjenit și de faptul că mă aflu, pentru prima oară în viața mea, în mijlocul unor prieteni ai muncitorilor, a căror existență nici măcar nu o bănuisem înainte; și sunt absolut uluit cât și jenat datorită declarațiilor pe care ei le fac. Ei nu doar pretind a vorbi în numele muncitorilor, de aici din Statele Unite, dar iată, de necrezut, ei vorbesc cu vocea autorității fraților mei muncitori din Marea Britanie, țară din care am venit eu. Și nu doar atât, dar ei iau numele unui om pe care eu îl onorez mai mult probabil decât oricine, și vin cu autoritate din partea lui în fața acestui Comitet – acest om este Karl Marx. Ei vorbesc de asemenea în numele social-democraților din Germania; iar eu, fiind social democrat, fiind englez, și având legături strânse cu mișcarea reformatoare din acea țară, și fiind aici în Statele Unite de douăzeci și trei de ani un participant activ în reforma muncitorească – vă puteți imagina stânjeneala mea și uimirea de a mă vedea în mijlocul acestor apărători și prieteni ai lui Karl Marx, ai social democraților din Anglia, și prieteni ai mișcării muncitorești aici în Statele Unite. (Întorcându-se spre clerici) Regret foarte mult că nu vă pot strânge mâinile într-un act de prietenie frățască. Îmi pare rău că trebuie să spun: Să ne ferească Domnul de prietenii noștri. Sunt jenat pentru că sunt silit să spun că am aici autoritate ca să vă reneg la modul absolut și să vă acuz de reprezentare falsă.

Când am auzit declarațiile pe care le-au făcut, m-am gândit să abordez această problemă cu blândețe, cu amabilitate, etc. M-am gândit și am sperat să am puterea de a trata problema cu același spirit, dar mi-e teamă că deja am depășit limitele. Am aceste lucruri atât de mult pe inimă, încât îmi pierd cu totul calmul obișnuit când văd felul în care suntem atacați, că interesele noastre sunt prezentate deformat, că dorințele și nevoile noastre sunt atât de denaturate de acești oameni care pretind a vorbi cu

autoritate.

(Către clerici). Voi invocați numele oamenilor din Anglia, care vă sunt absolut necunoscuți. Ce este cu Joseph Arch? Ce este cu Tom Mann? Ce este cu Ben Tillott? Puteți vorbi voi în numele lor? Nu! Voi invocați aici nume necunoscute pentru a da forță denaturărilor voastre. Voi nu ați fost niciodată prietenii muncitorilor, și acum nu aveți niciun drept să vorbiți în acest sens.

Când v-ați citit aici referințele, mintea mea a fugit imediat în Anglia, la Joseph Arch, un laic din biserică, al cărui zel pentru religia creștină era prea mare pentru a fi stăpânit. Ca laic el a învățat oamenii adevărurile morale pe care le-a enunțat Hristos, și a văzut că datorită eforturilor sale de a înălța clasa lui, întreaga armată a clerului Marii Britanii s-a pus împotriva lui, la fel cum vedem și noi că întreaga armată a clerului din Statele Unite, cu excepția bisericii catolice, este pregătită de luptă împotriva noastră.

(Voci din rândul clericilor exprimând dezaprobarea.)

Este posibil ca declarația pe care am făcut-o, cum că întreg clerul este gata de luptă împotriva noastră, să nu fie cu totul adevărată. Sper să nu fac nicio afirmație care nu este absolut bazată pe fapte. Probabil că ar fi mai corect să spun că bisericile evanghelice ale Statelor Unite, care sunt reprezentate aici, sunt în absolută opoziție cu noi și cu interesele noastre. Probabil, cu excepția bisericii catolice. Vă spun că sunt stânjenit. Aș vrea să împiedic toată lucrarea pe care o faceți aici, și o voi face cât voi putea de bine.

Joseph Arch, la care v-ați referit, și care azi trăiește, și din partea căruia nu aveți nicio investitură, care a ajuns până în Camera Parlamentului, fiind pus acolo de popor, a promis să facă tot posibilul ca ei să trăiască în decență și în mod respectabil. După ce a realizat asta, clericii Marii Britanii l-au chemat la o mare întrunire la Exeter Hall, unde au fost prezenți două sute de clerici. Ei i-au cerut să le expună scopurile organizației sale, iar el s-a conformat. Scopul lui era să ridice oamenii din ignoranța absolută, la confortul și decența de om; să închidă cârciumile, să golească închisorile, să dea oamenilor din zonele agricole o șansă de a trăi ca ființe umane decente. El a lucrat în mare măsură în această direcție, și a spus clericilor: „Nu numai că am făcut toate acestea fără voi, dar le-am făcut împotriva tuturor eforturilor voastre antagonice.” Și a mai zis: „După ce am făcut această lucrare, ne chemați să dăm socoteală! Vă arătăm rezultatele. Toate acestea le-am făcut fără ajutorul vostru. Vom merge așa mai departe. Tot ce putem să vă cerem este ca dacă nu găsiți

nicio cale prin care să ne ajutați, atunci dați-vă la o parte din calea noastră și lăsați-ne să ne ajutăm singuri.’ Acesta este răspunsul meu la așa zisele voastre argumente englezești.

Voi vorbiți aici despre social democrații din Germania. Ce drept aveți? Nu aveți nicio autoritate. Voi luați un pic de aici și un pic de acolo din lucrarea lui Karl Marx și a social democraților, și din rezultatul convenției lor, și le prezentați aici ca și cum ați fi autorizați să o faceți. Eu sunt un social democrat. Aparțin acestei organizații, și fac tot ce pot ca să câștig, în felul meu umil, mințile muncitorilor din Statele Unite, pentru aceste principii. Și vreau să vă spun vouă, clericilor, că principiile susținute de Social Democrații din Germania sunt principiile enunțate de Isus Hristos, și pe care voi nu le înțelegeți.”

(Voci: „Auziți, auziți!”)

Domnule Președinte, eu nu vorbesc numai cu această autoritate pe care am arătat-o, ci vreau să vă atrag atenția la poziția relativă pe care o avem în problema Târgului Internațional, în comparație cu corpul clericilor organizat ca o mașinărie, - (întorcându-se spre predicatori) – aș vrea să vă somez pe fiecare să vă faceți lucrarea pe care ar trebui să o faceți.

D-l Durborow: Domnule Morgan, Comitetul este de față.

D-l Morgan: Sper ca afirmațiile pe care le-am făcut despre nepregătirea mea pentru acest fel de lucrare, să fie o scuză pentru mine. Dacă prietenii bisericii ar fi fost mai grijulii cu mine când am fost copil și m-ar fi învățat să scriu și să citesc, probabil că acum aș fi fost mai în măsură să urmez toate cerințele unei etichete rafinate și ale societății. Mulțumită lor, probabil nu voi vorbi prea fin, lucru pentru care cer să fiu scuzat.

Voiam să spun, domnule Președinte, că în plus față de autoritatea pe care am arătat că mi s-a dat, aș vrea să spun că noi, muncitorii din Chicago cerem îndeosebi și în mod special dreptul de a fi ascultați cu mai multă considerație decât oponenții noștri. Imediat ce s-a propus să existe o expoziție, o expoziție internațională, în Statele Unite, organizațiile muncitorești de pretutindeni au răspuns cu bucurie acestei propuneri. Și imediat ce s-a stabilit ca Târgul Internațional să fie amplasat undeva în Statele Unite, muncitorii din Chicago au cerut să fie amplasat în Chicago întrucât acesta era cel mai potrivit punct geografic pentru o astfel de expoziție. Ei au făcut cereri ca Chicago să fie locul ales, prin petiții din partea organizațiilor muncitorești din tot teritoriul Statelor Unite, într-o măsură așa de mare încât congressmanul Hawley a putut să se ridice în

picioare în Congresul Statelor Unite și să spună: „Țin în mână petiții din partea muncitorilor organizați din fiecare stat al Uniunii, cu excepția New Yorkului, cerând ca Târgul să fie localizat în Chicago.” Târgul a fost amplasat acolo. Dar chiar înainte de a fi amplasat acolo, Congresul a cerut ca Chicago să-și arate capacitatea de a conduce acest Târg, subscriind cu zece milioane din rezervele lui. Atunci muncitorii și-au băgat mâinile în buzunare și cu monezi de zece cenți, de cincizeci de cenți și cu dolari au subscris cu jumătate de milion din rezervă.

Ce a făcut biserica? A cerut biserica să existe aici o expoziție cu produse internaționale și cu produse ale ingeniozității omenești? Dacă au făcut-o, au făcut-o în șoaptă. Muncitorii au răspuns în mod considerabil: ei au construit expoziția și au consacrat-o cu sângele lor. Sute și sute de muncitori au fost uciși și mutilați la construirea acestei lucrări mărețe. Și cred că din aceste motive, ceea ce avem de spus ar trebui să aibă mai multă greutate.

Nu numai atât; dar, recunoscând toate meritele cuvenite minților învățate care au proiectat și plănuit această expoziție minunată – dându-le tot respectul cuvenit – produsele expuse aici au ieșit din astfel de mâini (ridicându-și mâinile asprite de muncă). Și după ce am construit Târgul, sacrificându-ne viețile în această lucrare, după ce am contribuit cu ingeniozitatea și munca noastră la plasarea aici a acestei expoziții, acești oameni, care nu au pus niciun deget aici, nici la proiectare, nici la construire și la nimic altceva, vin și închid porțile și pun lacătul peste noi, muncitorii! Și apoi vin aici cu pledoariile mizerabile cu care sunt instruiți, și se justifică a vorbi în numele muncitorilor! Este absolut uluitoare atribuirea pe care și-o iau acești oameni în pledoaria lor. Nu pot înțelege cum își pot ei risca reputația lor în privința veracității, onestității și adevărului – aceasta este toată rezerva în meseria pe care o au clericii, și dacă aceasta o pierd, atunci sunt pierduți. Cum pot ei să-și riște credibilitatea și onestitatea făcând astfel de afirmații. Unul dintre ei a venit aici și a spus în această dimineață: „Susțin o petiție din partea unei uniuni a muncitorilor din New York.” Care uniune a muncitorilor?

Rev. W.F. Crafts: A inginerilor din Statele Unite.

D-l Morgan: Care ingineri?

D-l Crafts: A frățietății „Inginerilor Locomotiviști.”

D-l Morgan: Oh, Nu! la priviți! Susținerea, afirmația pe care au făcut-o, cum că ei nu dublează lucrurile, este josnic de falsă. Ei le dublează. Ei aduc o petiție de la una dintre uniunile locale din statul New York, și fac oamenii să creadă că le au de la o altă organizație.

D-l Crafts: Nu!

D-l Morgan: Da, desigur, capacitatea mea de înțelegere nu este destul de mare ca să poată cuprinde felul vostru de a conduce aceste lucruri. A fost făcută o altă declarație: pentru că inginerii din Statele Unite au vorbit, aceasta rezolvă problema; pentru că ei sunt cei mai inteligenți dintre toți muncitorii din Statele Unite. Eu resping total această afirmație.

(Aici Domnul Morgan spune câteva cuvinte care ating mai degrabă unele probleme personale dintre organizația pe care el o reprezenta și organizația inginerilor, pe care noi considerăm că este mai bine să nu le lăsăm să facă parte din această publicație care va fi tipărită și pusă în circulație ca un document deschis. – Editorii.)

Pledoaria făcută de ei spune că deschiderea Târgului va necesita lucru suplimentar din partea inginerilor. Dați-mi voie să vă atrag atenția asupra faptului că dacă Târgul Internațional este închis duminică, poporul va fi absolut lipsit de a se bucura de privilegiile lui în acea zi. Duminică va fi destinată călătoriei. Oamenii vor porni duminică, vor ajunge la Chicago duminică noaptea sau luni, vor petrece săptămâna la Târg, și vor lua din nou trenul la ultima oră sâmbătă noaptea sau duminică dimineața.

D-l Durborow: D-le Morgan, ați vorbit exact douăzeci și cinci de minute, și ați consumat timpul acordat dumneavoastră. Înțeleg că doriți ca d-l Askew să urmeze după dumneavoastră, și dacă nu-i veți face loc, veți ocupa timpul dânsului.

D-l Morgan: O, scuzați-mă domnule Președinte; nu mi-am dat seama că am vorbit atât de mult. Dar chiar aș fi dorit să am ceva mai mult timp. Am aici o hârtie pe care aș dori tare mult să o citesc.

D-l Durborow: Dacă aveți consensul celorlalți vorbitori, este în regulă.

Dr. W.H. Thomas: Vă dau timpul meu!

D-l Durborow: Faceți un rezumat dacă puteți și spuneți-l cât mai repede posibil.

D-l Morgan: Îl voi citi cât mai repede posibil, și îl puteți citi și dumneavoastră în timpul liber.

„În privința aspectului religios al acestei probleme, vreau să spun că oamenii muncii atribuie acțiunea Congresului de închidere a Târgului Internațional în ziua de duminică, activității și influenței bisericii protestante evanghelice, și că pentru atingerea scopului lor reprezentanții acestor biserici își asumă rolul de gardieni ai intereselor economice și morale ale muncitorilor, și în numele lor îndeamnă Congresul să închidă porțile Târgului Internațional în ziua de duminică.

Noi suntem aici în mod corespunzător autorizați de către singura mișcare organizată a muncitorilor, pentru ca, în legătură cu închiderea duminică a Târgului, să negăm în mod absolut dreptul acestor biserici sau al reprezentanților lor de a vorbi sau acționa pentru noi în această problemă, și să vă demonstrăm prin dovada acestui document pe care îl prezentăm că toate relatările făcute Congresului de către aceste biserici sunt intenționat sau din ignoranță, frauduloase.

În acest sens, dorim să atragem atenția congresmenilor, care au fost poate influențați de acțiunea acestor biserici, și care sunt în mod sincer interesați de aspectul religios al acestei probleme, asupra faptului că indiferența sau antagonismul activ al clasei muncitoare față de biserică este în prezent și este de ani de zile, un subiect care dă serios de gândit clerului. Vă spunem în mod respectuos că una dintre principalele cauze ale acestei ostilități latente sau active față de biserică se datorează faptului că reprezentanții ei sunt atât de departe economic și social de clasa muncitoare încât nu pot înțelege nevoile lor, dorințele și aspirațiile lor, și drept rezultat, când vorbesc în numele nostru, ne reprezintă greșit, așa cum o fac și în acest caz. Aceasta se întâmplă atât de frecvent și universal încât respectul și reverența pentru biserică pe care le-au avut muncitorii în trecut, au fost distruse într-o așa măsură încât biserica însăși se alarmează. Cu câteva excepții și în rare ocazii, sugestia de a avea, sau chiar participarea unui cleric la convențiile sau mitingurile noastre este primită cu un dispreț batjocoritor. Zeci de mii de muncitori salariați care, ca și mine au trecut de la copilărie la maturitate printre credincioșii bisericii, și fiind constrânși de ea, am ajuns la o dragoste fierbinte pentru principiile morale ale Tâmplarului din Nazaret, realizăm nu numai ticăloșia din actele clerului de a scoate muncitorii afară din Târg, dar de asemenea înțelegem efectul pe care aceasta îl va avea în viitor, înstrăinând clasa muncitoare de biserică și intensificând ostilitatea ei față de aceasta.

Vorbind așa cum am făcut, și având o cunoștință personală intimă a lucrurilor, noi, în mod respectuos, dar foarte serios, îndemnăm congresmenii care au fost influențați de considerații religioase, să anuleze acest act prost gândit și dăunător al bisericii.

Rev. Domnul Martyn, susținând închiderea Târgului în ziua de duminică, a declarat că nici literatura, nici arta nu au vreun efect asupra stării morale a poporului. Răspunsul nostru este că această afirmație este o calomnie la adresa literaturii și artei precum și o insultă monstruoasă adresată tuturor învățaților și artiștilor, și o negare absolută a avantajelor

educației seculare; pe când noi insistăm că orice propășire în cunoștința generală este în mod necesar o propășire în morala publică, iar cunoștința indivizilor și prin urmare statutul lor moral, sunt afectate în mare măsură de mediul în care trăiesc.

Duceți un muncitor înăuntrul porților Târgului Internațional, puneți-l în contact cu minunile naturii care se văd acolo, și cu minunățiile produselor omului adunate din întreaga lume, și în mijlocul acestor minunății el va fi ridicat din egoismul lui ordinar, toate instinctele și obiceiurile lui josnice și degradante vor dispărea pentru un timp, și adânc în mintea și în inima lui va apărea, ca niciodată mai înainte, o înțelegere a resurselor variate ale naturii, ale ingeniozității fără limită și a puterii minții omenesci, care va fi mereu după aceea o sursă utilă de reflecție, un subiect de conversație instructivă atât pentru el, cât și pentru tovarășii lui, care trebuie în mod necesar să îl facă un om mai bun, mai abil, și de aceea un muncitor mai valoros și un cetățean mai folositor.

Am ajuns la aceste concluzii nu prin cugetare abstractă, ci prin experiență personală practică, și dacă aș fi un cleric sau un membru activ al bisericii, având pe inimă bunăstarea morală a oamenilor, aș considera ca o datorie imperioasă nu doar să deschid larg porțile Târgului duminică, ci să și susțin organizarea unor mijloace speciale pentru a aduce masele în interiorul acestor influențe intelectuale și morale în această zi deosebită.

Luând în considerare partea morală a subiectului, susțin că influența unei vizite la Târgul Internațional îl va face pe om un muncitor mai priceput, și de aceea mai valoros. Pentru nenumărații inventatori necunoscuți, o zi petrecută la Târgul Internațional ar putea constitui o inspirație de o valoare inestimabilă, nu doar pentru ei ci pentru națiune și pentru omenire. Din nou vorbesc dintr-o experiență reală, beneficiind personal de vizitele făcute la expoziții similare în caracter cu Târgul Internațional, dar de dimensiuni și cuprinzând domenii comparativ nesemnificative.

Cei care păzesc interesele industriale și comerciale ale Marii Britanii și Franței înțeleg profund acest punct de vedere al acestui caz. În Birmingham, Anglia, de unde vin eu, unul dintre cele mai mari orașe manufacturiere ale lumii, astfel de expoziții la scară mică erau instituții permanente. Delegații speciale de muncitori erau trimise regulat la expozițiile internaționale din Londra și Paris, și dintr-o discuție personală cu un muncitor francez delegat să viziteze centenarul și expoziția de la Viena, am aflat că poporul francez este la fel de atent cu privire la

importanța acestei probleme.

Sunt de asemenea informat de unul dintre asociații mei, interesat activ și acționând pentru deschiderea duminică a porților Târgul Internațional, că în Germania, în orașele industriale situate de-a lungul Rinului, societățile muncitorești trimit regulat delegații atât la Paris cât și la Londra, pentru a se informa despre exponatele legate de diferitele lor ocupații. Astfel de vizite erau în așa fel aranjate, din motive economice, încât delegații ajungeau la Paris, sau Viena, sâmbătă seara sau duminică dimineața, vizitau expoziția în timpul zilei de duminică, și plecau spre casă duminică seara sau luni dimineața.

Comparativ, puțini muncitori din Statele Unite au avantajul acestor stimuli pentru a gândi și inventa, iar clasa manufacturieră și comercială nu a ajuns încă să realizeze deplina importanță a acestui aspect. De aceea insist asupra acestui aspect, sperând că poate va ajuta la deschiderea duminică a porților Târgului Internațional pentru mii și mii de muncitori din Chicago și din orașele învecinate, și pentru a încuraja prin acest privilegiu vizitele tuturor muncitorilor salariați din toată națiunea care, după luni de negare de sine și sacrificiu vor putea economisi suficient pentru a plăti costurile unei vizite la Târgul Internațional, o astfel de vizită trebuind să fie limitată în mod necesar la câteva zile.”

Fratele Jones: Mă întorc acum la discursul meu, acolo unde am fost întrerupt de către președintele Comitetului.

D-l Jones: Foarte bine. Voi considera atunci, că Congresul a știut ceea ce făceau ei. Am aici înregistrarea lor în cadrul Senatului; de aici a pornit această parte a legislației; pentru că legislația la nivelul Camerei a atins doar închiderea expoziției guvernamentale, fiind votată în Cameră în acest fel, neamintindu-se nimic despre închiderea Târgului duminică. Când a ajuns la Senat, a apărut și cealaltă parte din legislație. Voi citi din „Congressional Record” din Iulie, 10, 12 și 13.

D-l Dorborow: Nu este de niciun folos să citiți aceasta aici. Noi suntem mai familiarizați cu acest document decât sunteți dumneavoastră. Așteptăm să spuneți ceva legat de modificarea legii existente.

D-l Jones: Desigur.

D-l Durborow: Dacă aveți de spus ceva în legătură cu modificarea legii, cu beneficiile pentru care această lege să fie schimbată și modificată în acord cu rezoluțiile puse în fața acestui Comitet – pentru aceasta acordă Comitetul audiențele.

D-l Jones: Asta și fac. Am arătat Constituția, și așa cum prevede ea, interzice această legislație; iar dacă Constituția o interzice, atunci nu ar

trebui ca legislația să fie anulată?

D-l Durborow: Nu este locul aici ca să susțineți această chestiune.

D-l Little: Cred că probabil înțelegeți greșit legislația care deja a fost adoptată. Sunt de acord cu dumneavoastră în privința Constituției. Dar această legislație acordă o alocație de fonduri, și însoțește alocația cu condiția ca Târgul să fie închis duminică. Spre exemplu, dumneavoastră nu aveți niciun drept să spuneți unui om care merge pe stradă să nu intre în cârciumă; dar dacă îi dați cinci dolari aveți dreptul să-i puneți condiția să nu îi cheltuiască la cârciumă.*

*(*Fratele Jones:* Așa ceva nu este admisibil. Pentru că noi nu avem dreptul să mituim un om, chiar cu scopul ca el să nu bea. Iar dacă Congresul a făcut acest act bazat pe acest principiu, așa cum s-a sugerat aici, atunci a adăugat altor elemente rele ale acestei legislații și pe cel al mituirii. De fapt exact aceasta este intenția, după cum a susținut deja Uniunea Sabatului American. Președintele Uniunii Sabatului a publicat vestea că prin acest act al Congresului „se acordă un premiu de 2.500.000 dolari pentru a face cum este drept. Aceasta dovedește în mod concret că „pioșenia este un mare câștig.” Această idee noi o respingem împreună cu toate celelalte rele.)

D-l Jones: Înțeleg ce vreți să spuneți. Când legislația se afla în fața Senatului, s-a argumentat că dacă Congresul alocă niște bani, avea dreptul să pună orice restricții considera a fi corespunzătoare, referitor la folosirea banilor.

D-l Little: Dar ei nu au fost obligați să accepte banii.

D-l Jones: Sigur că da! Dar eu neg această propoziție. Congresul are dreptul să pună orice restricții civile pe care le dorește referitor la folosirea banilor. Congresul nu are niciun drept, conform Constituției, să pună vreo restricție religioasă cu privire la folosirea banilor.

D-l Little: Aceasta este o restricție religioasă?

D-l Jones: Da, domnule, este o legislație cu totul religioasă.

D-l Houk: Credeți că ar fi corect ca Congresul să spună ca Târgul să fie închis în una din cele șapte zile?

D-l Jones: Nu, nu ar fi corect, pentru că toate acestea țin de domeniul religios, și acesta este singurul domeniu de care aparține păzirea sau recunoașterea duminicii. Iar pretenția că legislația a fost făcută în interesul muncitorimii este contrară metodelor de dezbatere ale Senatului. Senatorul Hawley a afirmat clar că „Oricine știe care este temelia legislației; ea este întemeiată pe credința religioasă.” Senatorul Peffer a spus: „Astăzi suntem angajați într-o dezbatere teologică cu

privire la respectarea primei zile a săptămânii.” Așadar ei a considerat-o ca fiind religioasă, și doar religioasă. Acum, repet, ei nu au niciun drept, conform Constituției, să pună nicio restricție religioasă. Dacă ei pun această restricție religioasă și spun că directorii să semneze un acord prin care să închidă Târgul Internațional în ziua de duminică, în „Sabatul Creștin”, după cum a declarat Congresul că este duminica, pentru a putea primi banii, atunci au la fel de mult dreptul să ceară conducerii Târgului Internațional să semneze un acord de a se supune botezului creștin înainte să poată primi vreo alocație.

Dacă Congresul pune conducerii în dreptul acestei alocații condiția să semneze un acord prin care să închidă Târgul în „ziua Domnului,” așa cum Congresul a declarat că este duminica, înainte să poată primi banii, atunci Congresul are tot atât de mult dreptul să ceară Comitetului Târgului Internațional să participe la Cina Domnului, înainte să poată primi banii. Prin urmare, dacă Congresul poate defini ce este Sabatul Creștin, atunci poate cere orice altceva ce ține de religia creștină.

O voce: Așa este.

O voce: Nu este aceasta o națiune creștină?

D-l Jones: Nu, sigur că nu este. Dacă se trece peste Constituție de dragul unui punct religios, atunci se poate trece peste ea în orice punct. Ceea ce face Congresul în această privință, în favoarea duminicii, doar deschide calea pentru a face orice altceva le va fi cerut de cei ce i-au împins să o facă. Și li se vor cere tot felul de lucruri, întrucât „*Christian Statesman*”, al cărui editor se află în sală, a afirmat că „marea majoritate creștină a învățat, din răspunsul primit la mărețea ei petiție și la potopul de scrisori cu referire la Târgul Internațional, că poate obține de la guvernul național și de la guvernele statelor, orice legislație împotriva imoralității pe care o vor cere în mod unit și serios.” Iar un predicator din Pittsburg, imediat ce această lege a fost adoptată de Congres, a declarat într-o predică: „Faptul că biserica are greutate în fața marilor corpuri politice și guvernamentale, a fost demonstrat în modul cel mai eficace cu ocazia chestiunii Târgului Internațional, când Senatul Statelor Unite, cel mai înalt corp al țării, a ascultat vocea religiei și a adoptat legea de acordare a alocației de cinci milioane Târgului, cu clauza instituită de biserică prin care porțile marii expoziții să nu fie deschise duminica. Această măreață faptă bună sugerează minții creștine că dacă aceasta se poate face, se pot lua și alte măsuri necesare asemănătoare. Biserica continuu câștigă putere, și vocea ei va fi auzită în viitor mult mai des decât în trecut.”

O voce: Declarația unui individ.

D-l Jones: Nu, nu este doar declarația unui individ. Este vorba de un reprezentant, fiindcă cei care au dat curs acestei legislații, cei care au prezentat petițiile au făcut-o în numele unei mari asociații, nu ca indivizi, ci ca asociație. Asociația Reformei Naționale, Uniunea Sabatului American, toată alianța împreună – depun eforturi pentru această legislație din motive religioase; au solicitat-o doar pe temei religios, și o privesc ca fiind religioasă. Temelia pentru această legislație s-a declarat că este porunca a patra, când Senatorul Quay și-a trimis Biblia secretarului Senatului pentru a fi citită. Scrie în înregistrare. Cine va nega faptul că porunca a patra este religioasă? Cine va nega faptul că porunca a patra așa cum este dată în Biblie este religioasă, și că Biblia însăși este religioasă? Fac apel la acest Comitet: are Congresul Statelor Unite dreptul să pună Biblia în legislația lui și să facă din ea baza legislației în acest guvern? Nu, domnilor! CONSTITUȚIA este baza legislației pentru Congres, și nu Biblia. Iar Constituția a exclus problemele religioase din domeniul de judecată al Congresului, și de aceea a exclus Biblia din legislație pentru Congres. Dar Biblia a fost trimisă în Congres în acea zi, și iată înregistrarea:

„*D-l Quay:* La p. 122, rândul 13, după cuvântul ‚act‘, vreau să adaug:

‚Și clauza este făcută de autoritatea corespunzătoare, pentru închiderea Expoziției în ziua Sabatului.’

Motivele pentru acest amendament le voi trimite în față să fie citite. Secretarul va avea bunăvoința să citească din Cartea Legii pe care am trimis-o, partea însemnată între paranteze.

Vice-președintele: Partea indicată, să fie citită.

Secretarul citește după cum urmează:

‚Adu-ți aminte de ziua de odihnă ca să o sfințești.’”

D-l Jones: Cunoașteți porunca a patra, nu este nevoie să o mai citesc.

O voce: Citiți-o toată.

D-l Jones: „Să lucrezi șase zile și să-ți faci tot lucrul tău. Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă a Domnului, Dumnezeului tău. Să nu faci în ea nicio lucrare, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici vita ta, nici străinul care este în casa ta. Căci în șase zile a făcut Domnul cerurile, pământul și marea, și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea s-a odihnit: de aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă și a sfințit-o.”

O voce: Este vorba de ziua a șaptea sau de ziua întâi?

D-l Jones: Porunca spune ziua a șaptea; dar împotriva acestei

declarații clare a Domnului care spune că ziua a șaptea este Sabatul Domnului, Senatul a interpretat după voia lui această poruncă, și a declarat că afirmația „ziua a șaptea este Sabatul” se referă la „prima zi a săptămânii, uzual numită duminică.” Astfel, Congresul Statelor Unite a luat porunca a patra din Biblie și a pus-o în legislația sa, interpretându-o în felul său. Dacă Congresul poate interpreta Biblia într-un punct, atunci o poate interpreta în orice punct. Astfel, faptul că s-a trecut peste Constituția țării în acest lucru, pune țara și guvernul nostru în rând cu toate guvernele statelor bisericești care au existat vreodată, și asumă acestuia dreptul de a fi interpretul Bibliei pentru toți oamenii din țară, și pentru toți cei care vin în această țară. Acesta este rezultatul a ceea ce s-a făcut.

D-l Houk: Argumentul dumneavoastră spune, deci, că citarea acestei porunci de către senatorul Quay, și inserarea ei, încorporează porunca a patra și întreaga Biblie în legislația acestei țări?

D-l Jones: În principiu, asta face. (Râsete). De ce nu? Ce poate împiedica să se facă asta? Dacă se poate încorpora o parte a Bibliei cu această ocazie, ce poate împiedica să se încorporeze orice altă parte a Bibliei cu altă ocazie care ar putea să apară? De aceea este adevărat că încorporarea aici a acestei părți a Bibliei, încorporează în principiu întreaga Biblie.

D-l Houk: Acesta este un fel subtil de a-L introduce pe Dumnezeu în Constituție.

D-l Jones: Exact. De aceea se bucură cei care au dorit în toți acești ani să Îl pună pe Dumnezeu în Constituție. Și de aceea ei spun acum: „Putem primi tot ce dorim, dacă o cerem uniți.” Și este adevărat. Aceasta le dă tot ce doresc; întrucât, dacă Congresul poate face așa într-un punct, cine îi va nega dreptul de a o face în orice alt punct? Dacă principiul este odată stabilit, lucrul este gata făcut. Iar porunca a patra a fost dată aici ca fiind motivul pentru care Târgul trebuie închis duminică, și ca formând baza pentru legislația în privința acestei probleme.

D-l Durborow: Citirea poruncii a fost un act organic al Senatului, al Congresului, prin care să facă ceea ce spuneți?

D-l Jones: A fost un act organic al Congresului, întrucât a fost o parte inseparabilă a legislației însăși; a fost dată ca bază a legislației și ca reprezentând motivele pentru ea.

D-l Houk: Deci orice spune un membru al Congresului, se încorporează în acel act?

D-l Jones: Oh, nu, nu în mod necesar. Dar să analizăm felul în care a

fost introdusă această poruncă. Senatorul Quay a propus un amendament. Camera a adoptat o lege pentru a se închide expoziția guvernamentală, fără a avea de a face cu Târgul. Când a ajuns în Senat, senatorul Quay a introdus un amendament pentru a se închide întregul Târg. Amendamentul său a spus: „Clauza este făcută de autoritatea în drept, pentru închiderea Expoziției în ziua Sabatului.” Acesta a fost primul pas făcut în Congres în privința subiectului închiderii Târgului, nu a expoziției guvernamentale, ci a Târgului. Senatul a făcut acest pas, și făcându-l, porunca a patra a fost citată de către cel care a propus amendamentul, fiind adoptată de Senat drept bază, și ca oferind motivele pentru acest amendament. Acum, dacă această poruncă a fost adusă de către el, și citită apoi de către secretar de la pupitru, ca fiind baza acestui amendament și ca oferind motivele pentru legislația din acel amendament, și dacă Senatul a adoptat amendamentul schimbând porunca pentru a se referi la ziua întâi a săptămânii numind Sabatul duminică, iar apoi Camera a confirmat decizia lor, - atunci este clar ca lumina zilei că porunca a patra a fost pusă în legislația țării și încorporată în ea printr-un act definit al Congresului.”

(Ceasul a bătut ora 12; Timpul s-a scurs).

D-l Durborow a anunțat că timpul s-a scurs și a spus că „Dezbaterile pentru această zi s-au încheiat.”

Cu aceasta s-au încheiat audiențele pentru acea zi. Președintele a exclus argumentul constituțional și refuzase ca acesta să fie prezentat în fața Comitetului; dar întrebările puse l-au adus mereu în față până când timpul s-a consumat. Uniunea Sabatului American a știut că lucrurile mergeau bine pentru cauza lor, și după terminarea audiențelor, au ieșit pur și simplu afară, pe holul de la intrare, au ținut o adunare a uniunii lor, și au votat să mulțumească Domnului pentru că păzește Sabatul American. Au știut că dacă argumentul constituțional a fost respins, atunci pot obține tot ce doresc.

În ziua următoare Elliott F. Shepard a ținut discursul de deschidere, și observați cum a început. Singurul lucru care îl face pe om congressman, este Constituția Statelor Unite. El nu are nicio autoritate în această lume decât aceea pe care i-o dă Constituția, și nu are niciun drept să asculte vreun alt argument care nu vine din Constituție. Dar ei au exclus Constituția, și iată acum ce au ascultat în primul discurs care a urmat:

CUVINTELE DE DESCHIDERE ALE COL. E.F. SHEPARD

„Mă apropii de acest subiect cu mare reverență. Când avem de-a face cu lucruri cerești, trebuie să lăsăm la o parte lucrurile pământești, și ar trebui să facem așa cum obișnuiau Iudeii în Templul din Ierusalim; înainte să-și aducă jertfele, înainte să intre în slujbă, ei se pregăteau prin consacrare și prin rugăciune pentru îndeplinirea corespunzătoare a datoriei lor. Acum, când luăm în considerare Sabatul, care ține de Legea lui Dumnezeu, care este o revelație pentru omenire la care nimeni nu s-ar fi gândit, pe care o datorăm în întregime Tatălui nostru care este în ceruri, și de aceea trebuie să venim cu același spirit reverențios pentru aceasta...”

Noi am hotărât să nu se spună niciun singur cuvânt referitor la constituționalitatea sau neconstituționalitatea acestei legi în fața Comitetului. Întrucât a pretinde că nu este constituțională, ar fi o muștrare pentru Comitet, pentru ambele Camere ale Congresului, și pentru președintele Statelor Unite, care au aprobat această lege. Și voi înșivă, cu multă înțelepciune ați dat această considerație la o parte din fața Comitetului, când ați declarat că nu este locul aici pentru a argumenta în această problemă. De aceea noi lăsăm să dispară această chestiune, fără a spune niciun cuvânt.”

D-l T.A. Fernley, în discursul lui, a spus Comitetului că nu există nicio autoritate pentru reconsiderarea problemei deoarece nu au fost prezentate alte dovezi noi; că nu s-a adus în fața Comitetului niciun singur motiv nou pentru deschiderea Târgului duminică. Apoi a zis că singurul teren pe care poate fi reconsiderată această problemă este neconstituționalitatea ei. Astfel, a confirmat poziția pe care refuzase să o audă de la noi; în felul acesta, tot ce au respins din partea noastră, au auzit de la altcineva. Ei au mers mai departe – nu cu argumente cerești, în orice caz – luând în considerare lucrurile cerești. Au pus Comitetul în fața problemei morții și a judecății, afirmând că atunci când vor trebui să moară, va fi o consolare pentru ei să știe că au acționat drept pentru susținerea Sabatului.

Alții au amenințat cu mânia lui Dumnezeu asupra națiunii dacă nu se va păstra Sabatul. Un om venise din Asia Mică, și cerea ca Târgul Internațional să fie închis duminică, aceasta urmând să fie un stimul pentru misiuni; și spunea că dacă Târgul ar fi deschis duminică, aceasta ar fi cea mai mare frână pentru cauza misionarismului. În acest fel au pus în fața Comitetului problema Judecății și a realității morții, amenințându-i cu mânia lui Dumnezeu și cu Judecata, dacă nu vor face cutare și cutare lucru. Într-un editorial din „*Review*”, nu de mult a fost un

citat referitor la acest subiect, care spunea că acești oameni vor merge la Congres, vor vorbi în numele lui Dumnezeu, și vor amenința cu aceste lucruri dacă Congresul nu va face cutare și cutare lucru. (Review 25 Octombrie 1892). Și așa s-a întâmplat.

Iată o argumentare prezentată de un om al legii, un judecător, judecătorul S.B. Davis, din Terre Haute, Ind., argumentare trimisă aici și distribuită în sute de exemplare, mințind grosolan în fața Comitetului, în care spune: „Curtea Supremă a Statelor Unite afirmă: „Aceasta este o Națiune Creștină.”” Și pornește de aici pentru a argumenta în favoarea recunoașterii la nivel național și la nivelul statelor, a duminicii. Da, „aceasta este o națiune creștină.” Acesta a fost cel mai puternic argument dintre toate. Aceasta este o națiune creștină. Curtea supremă a Statelor Unite a declarat aceasta. Dacă unii frați se îndoiesc de faptul că decizia Curții Supreme înseamnă ceva, aş dori ca ei să fi fost acolo pentru a vedea ce a însemnat acolo.

Care este situația în ce privește legislația, la ora actuală? Care a fost atunci? Care este situația de atunci încoace? Iată un articol din „*Chicago Herald*” din 14 Ianuarie 1893, care descrie situația după cum voi citi: „Situația pe care prietenii deschiderii duminica a Târgul Internațional o au în fața lor, este alta decât o perspectivă încurajatoare. ... Audierile din ultimele patru zile au rănit adânc cauza deschiderii duminica. Nu pentru că apărătorii închiderii ar fi avut cele mai puternice argumente, pentru că nu le-au avut. Dar publicitatea făcută acestei probleme de-a lungul întregii țări, prin agitația care s-a făcut, a adus asupra Congresului o avalanșă de proteste și cereri din partea oamenilor religioși și a organizațiilor bisericești din toată țara.

Biserici și pastori sunt din nou la lucru la fel de serios ca și acum un an, și o fac cu aceeași eficacitate. ...

Generalul Cogswell pe care s-a contat până azi, acum este șovăielnic. Biserica Metodistă Episcopală a produs asupra lui o influență căreia dânsul găsește că este greu să îi reziste. ... Necazul este că un număr mare de membri care cred în deschiderea duminica din principiu, pentru că este drept, sunt prea timizi pentru a vota după convingerile lor, în fața opoziției organizate și a clerului. Oamenii de stat susțin că aceia care vor ca Târgul să fie deschis duminica, sunt oameni raționali care nu vor permite ca judecata sau voturile lor să fie afectate de eșecul de a obține ceea ce doresc. Pe când, pe de altă parte, oamenii bisericii care sunt pentru închiderea în ziua duminicii, dacă dorințele le sunt zădărnice, se vor supăra și la următoarele alegeri vor face necazuri celor care votează

împotriva lor.

Acest gen de lașitate sau precauție, puse alături de faptul că pastorii care fac din închiderea în ziua duminicii un soi de „necesitate a meseriei,” nu au nicio ezitare în a șantaja pe reprezentanții lor în Congres, și pe oricine pot, oferă o explicație a schimbării condițiilor problemei în această chestiune.”

Citesc acum declarația cu care și-a încheiat Rev. Joseph Cook discursul ținut în fața Comitetului: „Duminica este cel mai înalt dintre îngerii albi care intră acum în ținuturi străine. Vom permite ca Chicago să se ridice și să împiedice îngerul să intre în țara noastră? Și vom da jos de pe Capitoliu zeita libertății, pentru a asista la crimă? Să ne ferească Dumnezeu.”

În ale cui mâini este guvernul Statelor Unite? În mâinile bisericilor. Cui aparține Congresul? Bisericilor. Cine îl folosește? Așa cum a spus acea persoană din Ohio: „Noi putem, prin tăria noastră să folosim Congresul după cum dorim.” Bisericile. Acestea sunt faptele.

Acestea sunt unele dintre lucrurile care se întâmplă sub ochii noștri. Acum, studiul nostru se va ocupa cu ce urmează să vină în curând asupra noastră, ca urmare a ceea ce se întâmplă acum sub ochii noștri. Când vedem aceste lucruri, așa cum ne spune mărturia, vom vedea nevoia, vom recunoaște nevoia ca Duhul Sfânt să fie recunoscut, primit și prezentat poporului. Aici ne aflăm fraților, așa cum ne-a spus și fratele Prescott. Singura problemă este dacă Îl vom căuta pe Dumnezeu, pentru a primi puterea Duhului Său cel Sfânt? Țara este vândută în mâinile ierarhiei religioase, și aceasta este vândută în mâinile diavolului.

SOLIA ÎNGERULUI AL TREILEA PREDICA NR. 3

Voi continua subiectul de acolo de unde ne-am oprit seara trecută, și voi citi două declarații de felul celor pe care le-am amintit la sfârșitul lecției de data trecută. Iată una dintre ele: „Domnule președinte, și domnilor din Comitet, prieteni și oponenți ai acestei măsuri. Dați-mi voie să vă atrag atenția asupra unui lucru, care este o realitate asupra căreia vom consimți cu toții. Niciunul dintre noi nu va fi aici în 1993. În vremea aceea fiecare dintre noi vom gândi la fel asupra valorii și sfînteniei zilei Domnului; pentru că s-a dat oricărui om cuvîntul care spune „pune-ți casa în rînduială.”

„Cât de repede se duc!
Cei pe care i-am cunoscut
Cum se usucă frunzele toamna
Așa de repede se veștelesc.”

Dar în timp ce oamenii mor, Națiunea trăiește. Fie ca Dumnezeu națiunilor să ne călăuzească pe noi și posteritatea noastră, pentru ca 'America' să poată fi slăvită până la sfârșitul timpului.” Din discursul lui C.B. Botsford, în fața Comitetului cu privire la Expoziția Mondială.

Iată-o și pe cealaltă: „Domnule Președinte și domnilor din Comitet, aș vrea să dau un singur motiv general pentru care acest Tîrg ar trebui să fie ținut închis în Sabat. Dacă porțile lui vor fi deschise în Sabat, acesta va fi un act primejdios pentru noi ca națiune, și va fi primejdios pentru Chicago și pentru interesele Tîrgului. Există un lucru pe care trebuie să-l ținem minte: și anume că Dumnezeu împărățește, Dumnezeu este încă pe tron. Dumnezeu nu a abdicat, și El a spus că națiunea sau țara care nu-i va sluji, aceea va pieri. Mai mult de atât, noi trebuie să ținem minte că cele zece porunci sunt chiar baza tuturor legilor noastre, naționale și ale statelor, care slujesc libertățile și drepturile noastre. Luați porunca a cincia; luați porunca a șasea împotriva crimei și pentru protejarea vieții; protejarea persoanei este bazată pe porunca a șasea. Luați porunca a șaptea. Toate legile noastre, naționale sau de stat, cu referire la puritatea socială, la relațiile de căsătorie, poligamie, se bazează pe această poruncă. Acum, porunca a patra se află chiar în inima acestor zece

porunci, și aceasta nu este ștearsă mai mult decât este desființată porunca a cincia, sau a șasea, sau a șaptea, sau a opta. De aceea, trebuie să ținem minte că dacă ne atingem de această poruncă a lui Dumnezeu, care se află chiar în inima celor zece porunci, noi ne atingem de onoarea lui Dumnezeu, ne atingem de legea lui Dumnezeu. Pentru că Hristos a accentuat porunca a patra. El a spus „Sabatul a fost făcut pentru om.” Ce a voit să spună prin asta? El a spus că Sabatul nu a fost făcut doar pentru evrei, ci pentru orice om, de oriunde, de orice vârstă și de orice condiție. El a spus că Sabatul a fost făcut pentru om. A fost făcut pentru omul din toate timpurile, din toate veacurile. El a spus că Sabatul a fost făcut pentru om; a fost făcut pentru binele cel mai de seamă al omului în toate generațiile lumii, pentru binele lui moral și fizic.

De aceea, dragi prieteni, dacă ne atingem de porunca a patra, care stă chiar la temelia tuturor celorlalte porunci, atunci ne atingem de onoarea lui Dumnezeu și de poruncile lui Dumnezeu. Ea nu a fost niciodată desființată și dacă noi o vătămăm, Dumnezeu va aduce blestemul asupra noastră ca națiune, pentru că El a spus lămurit poporului Său din vechime că îi va pedepsi pentru profanarea zilei de Sabat. De aceea, dragi prieteni, noi ca națiune nu ne putem permite să desființăm această poruncă. De aceea, noi trebuie să dăm un exemplu bun tuturor popoarelor lumii în privința Sabatului American; să le dăm un exemplu al Sabatului Creștin; să le dăm exemplul Sabatului așa cum l-a poruncit Dumnezeu.

Un prinț păgân, care cândva a vizitat-o pe regina Victoria, și-a arătat dorința ca Regina să-i dezvăluie secretul măreției forme de guvernare. Regina Victoria a trimis după o Biblie, și înmânându-i-o a zis: „Aici se află secretul măreției națiunii noastre.” Secretul măreției noastre ca națiune este Biblia care tronează în toate legile cu privire la Sabat. Aceasta este fundamentul legilor noastre.” Din discursul Rev. F.A. McCarret, în fața Camerei Comitetului, cu privire la Târgul Internațional, Ianuarie 11, 1893.

Citesc aceste declarații ca exemple de argumente care au fost prezentate Comitetului pentru a convinge Congresul să rămână nemișcat în poziția în care guvernul a fost plasat.

Acum, fraților, vă aduceți aminte că în seara trecută am citit un text care urma să rămână în fața noastră timp de o săptămână. Acum vreau să citesc un alt pasaj de același fel. Iată-l: „Fraților și surorilor, aș vrea să pot spune ceva care să vă trezească în fața importanței acestui timp, și a semnificației evenimentelor care se desfășoară acum în fața noastră. Vă atrag atenția asupra mișcărilor agresive care au loc acum, pentru

restrângerea libertății religioase.”

Acesta este subiectul pe care îl vom studia în seara aceasta. Și întrucât eu, cu ajutorul Domnului, voi prezenta în fața voastră lucruri care se petrec, aș vrea să fiți la fel de dornici cum este Domnul, ca să le priviți și să le vedeți, pentru a putea vedea și înțelege gândurile Lui în această privință.

Fără îndoială există în sală oameni care au fost de față acum trei ani, când mi s-a dat un subiect, care se numea, cred, „Criza prezentă.” Cei care au fost de față își vor aminti că, referindu-ne la lucrarea noastră din acel timp, care a fost de a trimite petiții Congresului și de a protesta împotriva acelei legislații, am atras atenția asupra faptului că aceea era lucrarea noastră în acel timp. Și anume să facem să circule petiții peste tot, în întreaga țară, pentru ca prin acele mijloace să putem trezi mințile populației din Statele Unite în fața acelei probleme, și să facem ca ei să adreseze Congresului petiții în așa abundență încât Congresul să poată vedea care este principiul, și să poată fi amânată legislația. Ideea era să prezentăm adevărul în fața oamenilor prin acele mijloace. Vă aduceți aminte că v-am atras atenția asupra acestui gând: că această lucrare va continua doar până când duminica va fi adoptată, până când va fi votată o lege duminicală, și atunci toată lucrarea noastră în această direcție urma să fie stopată, pentru că nu va mai fi de niciun folos să protestăm ca Congresul să nu facă un lucru pe care deja l-a făcut.

În această situație ne găsim acum. Suntem în situația la care m-am referit acum trei ani. Din dovada care a fost dată seara trecută, se vede clar că guvernul Statelor Unite este acum în mâinile unei ierarhii, și nu mai este în mâinile reprezentanților poporului. Guvernul, așa cum l-au fondat părinții noștri, nu mai este, s-a dus în mod iremediabil. Guvernarea poporului de către popor și pentru popor, s-a dus. Autoritatea guvernului obținută de la popor, exprimată în Constituție, și faptul ca guvernul să fie condus conform Constituției, acestea s-au dus. Constituția a fost călcată în picioare, iar acum este ignorată. A fost ignorată de către Comitet, după cum am arătat în cealaltă zi; de fapt a fost respinsă, în locul ei fiind ascultată o ierarhie, aflată pe poziție ierarhică și aducând doar argumente ierarhice. Dacă așa stau lucrurile - când chiar Constituția este alungată din fața și din considerația unui Comitet al Congresului, a cărui singură autoritate este doar Constituția, iar în locul ei este primită această ierarhie - atunci unde s-a dus guvernul? Știți? Unde s-a dus? (Răspunsuri din audiență: „În mâinile bisericilor.”)

În extrasele pe care le-am citit seara trecută, se mărturisește că

Congresul nu îndrăznește să acționeze conform cu părerea sa, conform cu principiile pe care ei le susțin, de teama a ceea ce vor face bisericile, și că nu îndrăznește să acționeze în modul în care oamenii cu mintea limpede doresc ca ei să acționeze, de teama că bisericile vor crea mai multe probleme și necazuri națiunii decât dacă s-ar acționa după voia lor. Exact acesta este motivul pe care l-a invocat judecătorul Hammond justificând decizia lui, într-un articol care a fost tipărit mai târziu în același ziar în care a fost tipărită și decizia lui; cum că, dacă bisericile cer o legislație de acest fel, este bine ca oamenii de stat să le-o acorde, întrucât protestanții sunt oameni luptători, și dacă nu li se dă ceea ce cer, vor produce astfel de necazuri națiunii încât statul va pieri. Așa gândesc ei. Nu înseamnă aceasta că principiile care însuflețesc bisericile protestante din Statele Unite sunt identice cu principiile papale de la început până la sfârșit? Iar motivul pe care l-au oferit pentru legislație de la început, este un principiu categoric papal. Rezoluția pe care bisericile au trimis-o Congresului pentru a cere această legislație, este după cum urmează:

„Am hotărât ca prin aceasta să ne angajăm unii față de alții că de azi înainte refuzăm să votăm sau să susținem în orice funcție sau poziție de încredere, pe orice membru al Congresului, fie senator sau reprezentativ, care va vota pentru vreun ajutor în plus de orice fel pentru Târgul Internațional, exceptând cel acordat în condițiile numite în aceste rezoluții.”

Richard W. Thompson din Indiana, fost secretar al Forțelor Navale sub administrația președintelui Hayes, a spus bine: „A îngădui unei biserici să dicteze dinainte ce legi să fie sau să nu fie adoptate, înseamnă a priva poporul de autoritatea guvernării pe care ei au rânduit-o a fi în mâinile lor, și a o transfera acelei biserici.” Și așa este. Lucrul acesta s-a produs, și din cuvintele pe care le-au rostit, și din relatările pe care le-am citit seara trecută, rezultă ca un fapt de necontestat în fața lumii că guvernul Statelor Unite nu mai este „o guvernare a poporului de către popor și pentru popor,” așa cum au fondat-o părinții noștri, ci este supunerea poporului de către biserici și pentru biserici. Biserica stăpânește guvernul; îl are în mâinile ei, îl ține în mâini și are intenția să îl mențină așa.

Când s-a făcut acest lucru, a fost foarte potrivit ca noi și oricine altcineva, și toți oamenii, să ceară să fie anulat. Pentru că s-a făcut pentru motivele pentru care s-a făcut, Congresul ar fi putut să-l anuleze, ar fi putut să-și deschidă ochii și să facă pasul înapoi în poziția pe care o avusese înainte. Congresul ar fi putut anula legea, lăsând-o acolo unde ar

fi trebuit să o lase de la început, iar bisericile ar fi trebuit să depună un alt efort pentru a câștiga din nou stăpânirea asupra guvernului. Dar în loc de a da ascultare acelei cerințe pe baza singurului temei pe care aveau dreptul să considere orice problemă – pe baza Constituției - ei au respins Constituția și toate argumentele legate de Constituție, refuzând pe față să le asculte, și s-au dat în mâinile bisericilor, fixând astfel pentru totdeauna în legislația țării ceea ce s-a făcut.

Acesta este de fapt al doilea pas. Când s-a făcut primul pas, pasul următor ar fi putut fi acela de a da înapoi. Aceasta ar fi anulat totul. Dar în loc de a face pasul înapoi, nu au făcut altceva decât să confirme pasul făcut, și astfel au închis calea de întoarcere.

Acum, ce misiune mai avem la Washington? Ce mai putem face la Washington cu petiții sau cu proteste împotriva legislației religioase? Nimic. Nu mai avem astfel de solii pentru Washington. Petițiile noastre nu-și mai au rostul acolo. Aceasta este situația actuală.

Unii au întrebat: „Dacă va apărea o nouă legislație, nu putem să ne trimitem protestele împotriva acesteia și să cerem o audiență pentru a le susține?” Care ar fi baza argumentelor noastre? Care ar fi baza protestului nostru? Că legislația nu este constituțională? Dar Constituția este călcată în picioare, și vom fi primiți cu răspunsul că legislația s-a făcut deja, și de aceea este constituțională. Așa s-a declarat. Și dacă o astfel de legislație este luată ca fiind constituțională, atunci poate urma orice. Când le-am sugerat că era posibil ca ei să fi fost înșelați de relatările făcute în fața lor, mi s-a spus: „Argumentul dumneavoastră nu este respectuos față de Congres.”

Prezbiter Fifield: Dar dacă o altă lege duminicală națională va fi adusă în fața altui Comitet, nu ar fi posibil ca acel Comitet să asculte argumentele constituționale?

Prezbiter Jones: Să presupunem că o vor face, dar care va fi forța acestor argumente? Constituția a fost deja călcată în picioare. Aceasta este o lege neconstituțională. Legislația duminicală în întregime este neconstituțională. Dar a fost adoptată. Atunci, care va fi forța oricărui argument adus pe terenul neconstituționalității împotriva oricărei alte legii duminicale? Unde va fi forța lui? Nicăieri.

Puteți vedea fraților, că totul s-a dus. Vreau să vă gândiți la aceasta: că totul s-a dus. Iar baza, singura bază pe care am avut dreptul să protestăm - Constituția – ne este luată. Noi am avut dreptul să protestăm pe această bază, deoarece Constituția este principiul lui Dumnezeu cu privire la guvernare. Principiul de guvernare al Statelor Unite este

principiul de guvernare dat de Dumnezeu. Iar dacă noi am înălțat Constituția și principiile ei ca fiind după planul lui Dumnezeu, așa cum am făcut-o întotdeauna, ca fiind principiul cel drept, este pentru că aceasta aveam noi de făcut. Dumnezeu a dat această Constituție ca un exemplu pentru toată lumea, și ca o lumină pentru toată lumea, ca fiind principiile corecte de guvernare, și de aceea am avut dreptul să facem apel la ele.

Ei au vrut ca noi să argumentăm atunci împotriva închiderii Târgului în ziua de duminică. Vă dați seama că nu am putut face asta. Mai mult, nu puteam argumenta împotriva închiderii pe motivul că duminica nu este Sabatul poruncii a patra; pentru că a argumenta în acest fel ar fi însemnat pur și simplu să permitem și să admitem că Congresul a încorporat pe drept în legislație porunca a patra, și că dacă ei ar fi recunoscut ziua poruncii a patra în loc de duminică, atunci nu am mai fi avut nimic de zis. Dar noi am avut multe de zis împotriva. Dacă am fi făcut așa, ar fi însemnat să renunțăm la tot. De aceea, nu ne-am putut părăsi poziția pe care o avem față de Constituție. Iar când ne-au respins pe noi, au respins Constituția. Eu spun mereu că ne aflăm într-o companie deosebită, pentru că fiind respinși de către Comitet în orice argument constituțional, noi ne aflăm în compania Constituției Statelor Unite; și pentru a ne respinge pe noi, au trebuit să respingă Constituția. Aceasta este compania noastră.

Rezultatul acestei probleme este că nu mai avem solii pentru Washington, cum am avut până acum. Sigur că oricând vor apărea alte chestiuni de acest fel, va fi o ocazie potrivită în care să ne prezentăm principiile în fața congresmenilor, în același fel în care prezentăm adevărul în fața tuturor oamenilor. Dar nu mai avem ce face acolo cu petiții sau cu proteste împotriva legislației religioase. Aceasta s-a dus. Deci, în lucrarea care ține acum de trecut, pentru ce trebuia să depunem eforturi? Împotriva a ceva ce era făcut, sau ca să nu se facă ceea ce se făcea? – Să nu se facă ceea ce se făcea. De ce protestam împotriva a ceea ce se făcea? Ce am spus noi că va fi ceea ce se făcea? – Formarea unei legături de unire a bisericii cu statul - formarea chipului fiarei.

Acum legislația este făcută, și nu mai avem ce protesta împotriva facerii ei. Dar cu aceasta s-a terminat toată lucrarea noastră? Nu mai avem nimic de făcut în lume? Nu! Lucrarea noastră nu s-a oprit. Avem o lucrare de făcut, dar lucrarea noastră nu mai poate fi făcută așa cum s-a făcut până acum. Atunci, care este lucrarea noastră? Să avertizăm față de ceea ce s-a făcut. Dar ceea ce s-a făcut, este formarea chipului fiarei. Nu

ne pune aceasta față în față cu solia îngerului al treilea exact așa cum este scrisă? Nu ne conduce aceasta, și nu ne pune în fața soliei îngerului al treilea așa cum este scrisă? Nu există altă ieșire decât aceea de a spune solia îngerului al treilea exact așa cum este scrisă, în dreptul lucrurilor care se fac. Solia îngerului al treilea spune: „Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei și primește semnul ei pe frunte sau pe mână.” Nu ne arată această solie că icoana există și că semnul este înălțat spre a fi primit?

Repet, noi nu putem protesta împotriva facerii acestui lucru, pentru că deja s-a făcut. Nu putem merge înaintea Congresului și folosi argumente constituționale împotriva legislației religioase, nu putem protesta împotriva facerii chipului fiarei. Nu putem protesta împotriva guvernului pentru că recunoaște Sabatul fals. Acesta este înălțat, și este pus în locul Sabatului poruncii a patra, printr-un act definit al Congresului. Această acțiune a pus guvernul Statelor Unite în mâinile bisericilor. A stabilit semnul fiarei drept Sabat al națiunii și al întregii lumi, și l-a pus în locul Sabatului poruncii a patra, în cuvinte categorice, în această legislație.

Ce a fost papalitatea? Nu a fost doar unirea bisericii cu statul; aceasta exista și în păgânism. Papalitatea este biserica ce conduce statul, este biserica ce deține statul și puterile statului și le folosește pentru a impune decrete religioase. Este o realitate vie faptul că guvernul Statelor Unite este acum în mâinile bisericilor așa-zis protestante, și că acestea folosesc guvernul pentru a impune o hotărâre bisericească mai presus de toate hotărârile guvernului. Aceasta fac acum aceste biserici. Seamănă cu papalitatea? Este la fel cu papalitatea? Da! Așa că, repet, suntem obligați așadar să stăm în fața soliei îngerului al treilea. Faptele sunt în fața noastră, și noi suntem constrânși în fața acestei solii ca fiind singura noastră lucrare.

Dacă trebuie să avem vreo legătură cu problemele publice, trebuie să o avem în alt fel decât până acum; și singurul fel în care putem avea vreo legătură cu ele este pur și simplu prin a avertiza oamenii față de ceea ce se face, împotriva primirii sau admitterii că ar fi drept ceea ce se face.

Suntem constrânși să lucrăm în acest fel, și nu există o altă cale. De azi înainte, oricine mărturisește a lucra sub solia îngerului al treilea, poate vesti solia, și nu o poate vesti altfel decât prin cuvintele prin care vorbește ea: „Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei.”

Înainte de 1892 niciunul dintre noi nu am avut dreptul să vorbim așa, avertizând oamenii să nu se închine în fața icoanei, pentru că icoana nu era încă făcută. Noi am spus oamenilor că aceasta urma să apară, și când aveau să se facă anumite lucruri, atunci urma să fie făcută icoana, și

atunci urma să fie dată avertizarea „Nu vă închinați ei”. Aceasta a fost solia noastră, dar acum nu mai este. Acum nu mai putem să le spunem același lucru. Nu mai putem protesta împotriva facerii ei, pentru că s-a făcut. Acum suntem constrânși la o altă lucrare. Repet, nu există altă cale decât de a predica solia îngerului al treilea așa cum o citim: „Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei.” Dar există un text care precede solia: „Apoi a urmat un alt înger, al treilea, și a zis cu glas tare.” Ce este aceasta, dacă nu marea strigare a îngerului al treilea care vine chiar acum. Nu ne arată acest fapt că atunci când vine timpul ca solia să fie vestită în mod direct, așa cum este scrisă, atunci este timpul mării strigări? Am văzut aceasta până acum din ceea ce s-a prezentat, dar nu ne spun chiar cuvintele soliei, că atunci când solia se vestește în lume cu cuvintele prin care este scrisă, aceasta este marea strigare? Pentru că atunci este vestită cu glas tare.

Un alt gând: câte națiuni ale pământului, în afară de aceasta, au existat până acum, care să nu fi avut nicio unire între religie și stat? Nici una. Câte națiuni există acum, în care să nu existe o astfel de unire? Nici una. Dar unirea între religie și stat, unirea bisericii cu statul este modul de a lucra al Satanei. Păgânismul a fost felul în care a lucrat Satana, și papalitatea a fost la fel. Iar ceea ce se întâmplă acum în națiunea noastră, ce este? - Chipul papalității.

Prin ce instrument a făcut diavolul război împotriva bisericii lui Dumnezeu, atunci când s-a născut Hristos? Prin păgânism. Prin ce instrument a făcut el război împotriva bisericii din pustie? Prin papalitate. Prin ce instrument face război împotriva rămășiței? Prin chipul papalității. Vedeți Apocalipsa 12! Dar până acum chipul nu a fost făcut. Acum este făcut. Până acum nu a avut în mâinile sale guvernul Statelor Unite pentru a-l folosi împotriva adevărilor lui Dumnezeu. Acum îl are. Cât din puterea lumii are acum Satana în mâinile sale spre a o folosi împotriva bisericii și a Sabatului lui Dumnezeu? O are pe toată. Nu este așa?

Acum, voi și eu ne-am angajat, timp de ani de mărturisire, că vom sta pentru Sabatul Domnului. Ne-am angajat la aceasta. Dar acum, acestui angajament i se opune orice fel de putere a acestui pământ, având pe Satana drept șef care să exercite această putere. Astfel, suntem puși în fața acestui fapt: dacă ne menținem alegerea pentru Sabatul Domnului, va trebui să o facem în fața puterii întregului pământ. Nu reiese de aici că pentru a face așa trebuie să ne însoțească o putere mai mare decât toate puterile pământului? Poate un om de la sine să stea cu succes împotriva

întregii puteri a pământului? Nu, domnilor! Și atunci, nu suntem conduși la faptul că trebuie să lucreze pentru noi, o putere mai mare decât toate puterile pământului la un loc? Nu este timpul ca acel înger să coboare din cer, cu o putere mare?

Îngerul care coboară din cer, adăugându-și vocea celuiilalt, vestește marea strigare. De aceea, chiar acum suntem în timpul în care acel înger coboară din cer cu o mare putere, iar nouă nu trebuie să ne fie teamă. Chiar dacă toată puterea pământului ar fi împotriva Sabatului Domnului și împotriva noastră pentru că stăm pentru el, puterea lui Dumnezeu este dată oricui vrea să Îi fie credincios.

Nu este solia pe care Mântuitorul a dat-o ucenicilor Săi, exact solia care ne este dată nouă? Ei trebuiau să meargă în toată lumea ca să predice Evanghelia la orice făptură. Iată solia noastră: Evanghelia veșnică pe care să o predicăm „oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod.” Apocalipsa 14:6. Este aceeași. El le-a spus lor: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ.” Isus Hristos are pe pământ o putere mai mare decât toate puterile pământului. Chiar dacă Isus ar fi pe pământ așa cum a fost odinioară, ar avea mai multă putere decât are tot pământul. „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ. Duceți-vă.” De ce să mergem? Pentru că El are puterea.

De aceea, duceți-vă și învățați toate neamurile despre aceste lucruri, și iată că Eu sunt cu voi. Este? Este El cu noi, fraților? Să nu mai spunem că El va fi cu noi. El nu așa spune. Să nu mai spunem așa; aceasta nu este credință. Noi zicem: „El spune: 'voi fi cu voi'.” Apoi Îi cerem să fie cu noi, și ne întrebăm dacă este sau nu este cu noi. Dar El spune: „Duceți-vă; Eu sunt cu voi.” Este cu noi? Să-I mulțumim că așa este. Dacă intrați în dificultăți, lăsați-L să vă ajute să ieșiți. Este lucrarea Satanei aceea de a prezenta dificultăți, de a ne bara drumul; dar mulțumim Domnului, când Domnul este cu noi, Satana nu ne poate bloca drumul. El poate să ne pună o Mare Roșie în față, și vom trece prin ea, pentru că Dumnezeu poate să deschidă marea. Domnul este cu noi, și avem nevoie să știm aceasta mult mai personal decât a spune că „va fi cu noi.” Avem nevoie de o putere care să fie cu noi în orice moment, să lucreze cu noi, în noi și pentru noi, și avem nevoie să fim siguri că o avem. Cum putem ști aceasta? El spune că este așa. Atunci, să spunem și noi la fel.

Deci sunt două puncte pe care le-am subliniat în aceste gânduri: unul este acela că suntem constrânși să vestim solia îngerului al treilea așa cum o citim; celălalt este acela că suntem puși în fața realității că dacă rămânem în supunere față de poruncile lui Dumnezeu, va trebui să o

facem în fața întregii puteri a acestui pământ, și a Satanei care folosește această putere. Aceasta ne conduce la faptul că pentru a rămâne statornici, pentru a rezista chiar și un minut, avem nevoie de o putere mai mare decât toată puterea acestei lumi adunată la un loc. Iar binecuvântarea este în faptul că El spune „Eu sunt cu voi.” Mulțumim Domnului.

Acum un alt gând care cred că se va întinde până la sfârșitul timpului rezervat pentru seara aceasta, iar aceste trei puncte vor fi suficiente pentru această seară. Congresul a luat porunca patra și a făcut din ea baza și motivul pentru această lege duminicală. Dar a mers și mai departe. Nu a lăsat porunca așa cum a dat-o Dumnezeu. Nu a lăsat porunca așa cum este dată în Biblie și așa cum apare în înregistrare. Nu a lăsat ca conducerea Târgului Internațional, și fiecare om să o interpreteze după înțelegerea sa. Congresul a mers dincolo de aceasta și a interpretat porunca a patra ca referindu-se la „prima zi a săptămânii, uzual numită duminică,” aceasta fiind „Sabatul creștin,” „Sabatul națiunii,” și ziua care trebuie respectată și onorată pentru binele națiunii și al lumii prin închiderea Târgului în ziua de duminică. Atunci pun întrebarea: ce este aceasta altceva decât faptul că guvernul Statelor Unite pune duminica în locul Sabatului poruncii a patra, printr-un act clar și hotărât?

Să aruncăm o scurtă privire înapoi în timp. Taina fărâdelegii lucra în zilele lui Pavel. Apostazia începuse și s-a întins; biserica a adoptat duminica. Dar a putut ea să oblige pe cineva să o respecte? Nu! A putut ea să impună restricții sau să folosească forța împotriva celor care voiau să păzească Sabatul Domnului, pentru a-i obliga să schimbe Sabatul Domnului cu duminica, atât timp cât biserica era singură? Nu! Dar ea dorea să oblige oamenii să țină duminica în locul Sabatului Domnului. Biserica apostată dorea ca Sabatul duminical să fie ținut în locul Sabatului Domnului și dorea ca oamenii să îl recunoască și să-l păzească pe acesta în locul adevăratului Sabat. Însă așa ceva nu putea să realizeze de una singură.

Ce a făcut atunci, pentru a-și împlini dorința? S-a folosit de puterea pământească. A pus stăpânire pe puterea Statului. Câtă putere deținea guvernul acela în lumea de atunci? Imperiul Roman era pe atunci puterea mondială, astfel că biserica și-a asigurat toată puterea lumii și, cu ajutorul acestei puteri i-a obligat pe oameni să primească duminica în locul Sabatului Domnului. Prin acest fapt ea a reușit să pună în mod definit duminica în locul Sabatului Domnului. Ce a fost acest fapt decât o anulate a Legii lui Dumnezeu? Ea a scos pecetea Legii Sale, inima Legii

Sale, cea care îl descoperă pe El, pecetea care arată că El este ceea ce este. Prin folosirea forței a îndepărtat această pecete iar în locul ei și-a pus propriul semn. Astfel a luat locul lui Dumnezeu în mințile oamenilor, și prin acest act a reușit în planul ei de a face Legea lui Dumnezeu fără putere. Aceasta a fost fiara. Aceasta a făcut fiara. Noi am predicat tot timpul că papalitatea a făcut Legea lui Dumnezeu fără putere, și este adevărat.

Să ne întoarcem acum la timpul nostru și la problema din fața noastră. Nu țin bisericele protestante duminica de un timp îndelungat? Nu se opun ei de mult timp păzirii Sabatului Domnului? Dar nu au putut obliga pe nimeni să țină duminica în locul Sabatului poruncii a patra. Într-o anumită măsură, este adevărat, au putut impune păzirea duminicii în unele state. Dar noi știm, și ei au mărturisit, că toate eforturile depuse prin legile statelor în această direcție, au fost aproape complet zadarnice deoarece guvernul național era împotriva lor, de aceea unul din marile motive pentru eforturile lor energice de a supune guvernul național duminicii, a fost acela de a da putere legilor statale. Așa că, pentru a-și atinge scopul de a înălța duminica împotriva Sabatului Domnului, aceste biserici, așa zis protestante, au trebuit să pună stăpânire pe guvernul Statelor Unite, pe puterea acestui guvern, tot așa cum, în apostazia primară, biserica a pus mâna pe puterea guvernului Roman. Acum ea are în mână această putere. Iar prin actul definit prin care a obținut această putere, a urmărit să înlăture Sabatul poruncii a patra și să pună în locul lui duminica. Atunci, nu au făcut și ei fără putere Legea lui Dumnezeu prin acest act definit? Când acțiunea s-a făcut pentru prima oară, a luat naștere fiara! Iar acțiunea aceasta ce este? Este chipul ei. Atunci, nu a sosit timpul ca solia îngerului al treilea să fie vestită în propriile ei cuvinte? „Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei, și primește semnul ei pe frunte sau pe mână.”

Ah, Domnul ne-a trimis chiar acum acest cuvânt: „Este timpul, Doamne, să lucrezi.” De ce? „Căci ei lipsesc Legea Ta de putere.” Psalmul 119:126 (trad. KJV). Nu este acest text rugăciunea pusă de Dumnezeu în gura noastră în acest timp? Înalțați voi această rugăciune? Trăiți voi zi după zi și oră de oră în prezența realității teribile că este timpul ca Dumnezeu să lucreze, dacă trebuie ca integritatea Sa să fie păstrată în fața întregii lumi? Este o realitate teribilă; este o poziție înfricoșătoare. Ne conduce la nevoia unei astfel de consacrări cum niciunul dintre noi nu am visat vreodată; a unei astfel de consacrări, a unui astfel de devotament care ne va menține în prezența lui Dumnezeu

cu gândul solemn că „este timpul, Doamne să lucrezi, căci ei lipsesc Legea Ta de putere.”

Ce este aceasta decât o mărturisire, și chiar cea mai potrivită mărturisire: „Doamne, ce putem face noi? Toată puterea pământului este împotriva noastră. Ce putem face noi împotriva acestei mari mulțimi?” Nu este acum rugăciunea lui Iosafat și rugăciunea noastră? „O, Dumnezeu nostru, nu-i vei judeca Tu pe ei? Căci noi suntem fără putere înaintea acestei mari mulțimi, care înaintează împotriva noastră, și nu știm ce să facem, dar ochii noștri sunt îndreptați spre Tine!” Și ei stăteau „În picioare înaintea Domnului, cu pruncii, nevestele și fiii lor.” (2Cronici 20:12)

Ce ne spune Ioel să facem? „Vestiți un post, chemați o adunare de sărbătoare! Strângeți poporul, țineți o adunare sfântă! Aduceți pe bătrâni, strângeți pe copii, și chiar pruncii de la sân! Să iasă mirele din camera lui, și mireasa din odaia ei! Preoții, slujitorii Domnului, să plângă între tindă și altar, și să zică: 'Doamne, îndură-Te de poporul Tău! Nu da de oară moștenirea Ta, n-o face de batjocura popoarelor! Pentru ce să se zică printre neamuri: 'Unde este Dumnezeuul lor?'”

Noi suntem dovada pentru Dumnezeu și înaintea lumii că depindem de Dumnezeu; că El își iubește poporul; că El se manifestă în favoarea celor care au inimile îndreptate spre El. Fraților, am primit din Australia aceste cuvinte solemne care ating tocmai acest gând. Se află în mărturia intitulată „Criza Iminentă.” Ce spun aceste cuvinte? - „Ceva important și hotărâtor trebuie să aibă loc, și aceasta cât de repede. Dacă se va întârzia, caracterul lui Dumnezeu și tronul Său vor fi compromise.” Fraților, prin atitudinea noastră neglijentă, indiferentă, punem tronul lui Dumnezeu în pericol. De ce nu poate El să lucreze? Dumnezeu este gata. Lucrătorii lui Dumnezeu nu sunt gata? Dacă se va întârzia, „caracterul lui Dumnezeu și tronul Său vor fi compromise.” Este posibil să riscăm onoarea tronului lui Dumnezeu? Fraților, pentru Dumnezeu și pentru tronul Său, să ne dăm la o parte din cale. Să ne dăm la o parte. Singurul fel în care ne putem da la o parte din calea lui Dumnezeu este prin a fugi la El. Acesta este singurul fel de a ne da la o parte din drumul Lui, și a fugi la El - la aceasta ne cheamă acum.

Aceasta este situația. El ne-a dat rugăciunea. O, dacă Dumnezeu ne-a dat rugăciunea, cu câtă inimă și cu câtă încredere putem prezenta rugăciunea și pe noi înșine înaintea Lui! El ne-a dat rugăciunea, El ne-a spus cuvintele: „Este timpul, Doamne, să lucrezi, căci ei lipsesc Legea Ta de putere.”

Încă un aspect: dacă am avea nevoie de altceva pentru a fi siguri că așa stau lucrurile, avem textul care a fost citit Sabatul trecut, din ultima scrisoare sosită din Australia:

„Fraților și surorilor, aș vrea să pot spune ceva să vă trezească în fața importanței acestui timp, în fața semnificației evenimentelor care au loc în fața noastră. Vă atrag atenția asupra mișcărilor agresive ce se fac acum pentru restrângerea libertății religioase. Memorialul lui Dumnezeu este dat jos, și în locul lui un Sabat fals este înălțat înaintea lumii.”

Nu urmează să fie dat jos. Ci „este” dat jos. Mărturia sosită iarna trecută, anul trecut pe vremea aceasta, spunea că se va face o mare mișcare „pentru a înălța Sabatul fals.” Iar acum? „Memorialul lui Dumnezeu este dat jos și în locul lui un Sabat fals este înălțat înaintea lumii.”

Cât de repede se împlinește cuvântul lui Dumnezeu în aceste zile! O scrisoare mărturisește că anumite lucruri „vor fi,” iar următoarea scrisoare spune că „sunt.” O scrisoare ne spune din partea Domnului că se fac eforturi pentru „a face” anumite lucruri; scrisoarea următoare ne spune din partea Domnului, că acele lucruri „s-au făcut.”

Fraților, nu vom fi noi oameni pregătiți, oricând gata să răspundem imediat cuvântului lui Dumnezeu? Nu mai este timp de a zăbovi nici măcar o clipă. Fraților, să-L căutăm pe Dumnezeu cu toată inima. Mărturiile pe care fratele Prescott le-a citit în ora trecută, aducându-ne în fața nevoii de a-L căuta pe Dumnezeu ca să ne dea Duhul Său cel Sfânt – nu sunt tocmai dovada acestei lucrări, a acestei solii, și a tot ce se află în fața noastră? Atunci acel text pe care l-am citit seara trecută, nu este valabil și acum?: „Cei care vor vedea ce este gata să vină în curând peste noi prin ceea ce se face sub ochii noștri, nu se vor mai încrede în invenții omenști, ci vor simți că Duhul Sfânt trebuie să fie recunoscut, primit și prezentat în fața oamenilor.”

Citesc acum fraza completă: „Memorialul lui Dumnezeu este dat jos și în locul lui un Sabat fals este înălțat înaintea lumii. În timp ce puterile întunericului stărnesc elementele de jos, Domnul Dumnezeul cerului Își trimite puterea de sus pentru a face față urgenței, trezindu-și agenții Săi vii ca să înalțe Legea cerului. Acum, chiar acum este timpul să lucrăm în țările străine, întrucât America, țara libertății religioase, se va uni cu papalitatea pentru a forța conștiințele oamenilor să onoreze Sabatul fals.”

Nu pentru a „înstitui” Sabatul fals, ci pentru a onora Sabatul fals, care a fost instituit, și care este pus în fața lumii.

Cuvântul ajuns la noi în data de 30 August 1882, după ce citează

Scriptura din Apocalipsa 3, spune următoarele: „'Adu-ți dar aminte de unde ai căzut; pocăiește-te și întoarce-te la faptele tale dintâi. Altfel voi veni la tine, și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui dacă nu te pocăiești'. Poporul ales al lui Dumnezeu și-a pierdut dragostea dintâi. Fără această dragoste, toată mărturisirea de credință nu va salva niciun suflet de la moarte. Să presupunem că atenția se va abate de la toate diferențele de opinie, și că vom ține seama de sfatul Martorului Credincios. Când poporul lui Dumnezeu își va umili sufletul înaintea Lui, căutând individual Duhul Său cel Sfânt cu toată inima, se va auzi de pe buze omenești o mărturie de felul celei relatate în Scriptură – ,după aceea am văzut coborându-se din cer un alt înger, care avea o mare putere; și pământul s-a luminat de slava lui.' Fețe îmbujorate de dragostea lui Dumnezeu, buze atinse de focul sfânt, vor spune: 'Sângele lui Isus Hristos, Fiul Său, ne curăță de orice păcat'.”

Fraților, fie ca aceste cuvinte să iasă de pe orice buze din această sală, la această conferință, în această biserică, înainte ca această conferință să se încheie. Nu a luminat Dumnezeu destul calea? Nu a luminat-o destul în mijlocul evenimentelor care au loc în fața noastră, și față de care nu ne putem închide ochii? Să ne deschidem ochii și inimile, invitând pe Domnul să intre, să le ia cu totul în stăpânire și să ne folosească după plăcerea Sa.

SOLIA ÎNGERULUI AL TREILEA **PREDICA NR. 4**

Se pune o întrebare: Ar putea Statele în mod logic să refuze alinierea cu hotărârea Curții Supreme, definind relația constituției naționale față de religie?

Prezbiter Jones: Nu! Statele nu au de ce să facă așa ceva. Curtea Supremă este cea care s-a aliniat cu Statele. Acesta este felul în care deja s-a produs alinierea. Aici e necazul.

Încep în seara aceasta citind Apocalipsa 14:9. „Apoi a urmat un alt înger, al treilea, și a zis cu glas tare: 'Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei, și primește semnul ei pe frunte sau pe mână.'” Nu e nevoie să mai prezint nicio altă dovadă în această seară ca să arăt că suntem în timpul împlinirii acestui verset, ci mă voi referi numai la punctele pe care le-am menționat seara trecută. După cum am arătat seara trecută, trei puncte distincte ne conduc la acesta unul singur. Și anume la avertizarea pe care trebuie să o dăm lumii. Și nimeni nu poate vesti solia îngerului al treilea fără a o vesti exact așa cum este scrisă. Care este consecința ignorării soliei, așa cum reiese din acest verset? Vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat. Atunci, care este următorul lucru ce va avea loc? Vreau să spun, în împlinirea acestei profeții, care este următorul lucru pe care îl așteptăm? (Audiența: „Mânia lui Dumnezeu!”) Da!

Am ajuns în timpul marii strigări, nu-i așa? Am ajuns la această parte a profeției. Suntem în timpul chipului fiarei. Am ajuns la această parte; această profeție este împlinită. Sigur că, în lucrările chipului fiarei există multe lucruri care trebuie să se mai îplinească, dar toate acestea - persecuții, minuni înșelătoare, etc. - sunt doar consecința a ceea ce s-a făcut; sunt doar faptele și vorbirea chipului fiarei care este deja făcut. Nu trebuie să așteptăm o altă mare mișcare, remarcabilă, însoțită de minuni, în legislație sau în guvern, spre a împlini această parte a profeției, pentru că icoana este făcută. Aceasta s-a împlinit. Ceea ce se va întâmpla în viitor, legislații, conflicte, răzmerițe și războaie, împreună cu tot răul care va urma, sunt doar rezultatul și consecința inevitabilă a acestui fapt. Atunci, conform profeției, care este următorul lucru aflat chiar în fața noastră? Apocalipsa 14:9,10. (Audiența: „Mânia lui Dumnezeu.”) Da!

Aș putea pune întrebarea în alt fel, ca să fie mai clar. Mai există vreo legislație, vreo mișcare specială din partea guvernului, pe care trebuie să

o așteptăm ca împlinire a acestei profeții în legătură cu formarea chipului fiarei? Ce am căutat să vedem tot timpul? Am căutat să vedem legislația - să vedem când se face o anumită mișcare sau ceva anume în cadrul sau de către guvern, care să producă icoana fiarei. În această direcție erau îndreptați ochii noștri tot timpul. Dar acum, mai căutăm să vedem așa ceva? (Audiența: „Nu!”) Adevărat! Acum, această icoană fiind făcută, nu există în ea tot ce ține de icoana fiarei? Tot ce va veni de acum înainte legat de icoana fiarei și de lucrarea ei, este mai mult decât consecința a ceea ce există acum? Tot ceea ce va face icoana, nu există în icoană de la facerea ei? Atunci, dacă tot ceea ce va veni de acum înainte legat de chipul fiarei este cuprins în ceea ce s-a făcut, care este următorul mare subiect aflat în cuvintele soliei? (Audiența: „Cele șapte plăgi.”) Da! Următoarea fază care urmează lucrării icoanei fiarei, sunt cele șapte plăgi.

Puneți acum laolaltă cele trei lucruri. Am căutat să vedem făcându-se chipul fiarei, apoi ultimele șapte plăgi, iar apoi venirea Domnului. Chipul fiarei a fost făcut, nu? Venirea Domnului este în viitor. Dar cele șapte plăgi sunt între aceste două evenimente. Atunci, care este următorul mare eveniment remarcabil în istoria acestei lumi, a omenirii și a mântuirii? Cele din urmă șapte plăgi. Așa stând lucrurile, trebuie să ne gândim foarte serios la timpul în care trăim. La fel de serios trebuie să ne gândim la felul în care trăim.

Cineva din audiență: Este necesar să se amendeze Constituția?

Prezbiter Jones: Constituția, nu! Noi nu mai avem Constituție. A fost pusă de o parte. În mod clar a fost înlăturată. Nu o mai putem folosi de acum încolo. Ce ar putea face un amendament, mai mult decât s-a făcut? Nu vedeți că s-a înlăturat Constituția? De ce ar mai avea nevoie cineva de un amendament?

Dar ideea pe care am vrut să o aduc în fața voastră este că următorul mare și remarcabil eveniment în istoria acestei lumi și în lucrarea de mântuire, este cel despre care se vorbește aici în text. Acesta ne este arătat în față. Priviți din nou! Noi trebuie să avertizăm lumea: „Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei, și primește semnul ei pe frunte sau pe mână.” Aceasta este avertizarea pe care trebuie să o vestim. Dar, ce are în vedere avertizarea? (Audiența: „Vinul mâniei lui Dumnezeu.”) Ce este vinul mâniei lui Dumnezeu? (Audiența: „Cele șapte plăgi.”) Apocalipsa 15:1. Nu reiese de aici că cele șapte plăgi sunt următorul lucru după avertizare? Că avertizarea se va sfârși cu cele șapte plăgi? Iar noi, acum, suntem în timpul în care avertizarea începe cu glas tare, în propriile ei

cuvinte. Atunci, ceea ce a început acum, și lucrarea aflată acum în mâinile noastre, nu se va încheia prin a ne pune fața în față cu cele șapte plăgi? (Audiența: „Așa e!”) Când lucrarea de avertizare se va sfârși, unde ne vom afla? (Audiența: „La revărsarea plăgilor.”)

Sunteți convinși că așa stau lucrurile? Sunteți convinși că cele șapte plăgi sunt următorul lucru care va veni după ce vestim lumii avertizarea? (Audiența: „Da!”) Atunci, dacă mergem să vestim această avertizare, nu este în natura lucrurilor că trebuie să o facem datorită plăgilor care sunt gata să cadă asupra celor pe care îi avertizăm? Și că noi înșine trebuie să fim credincioși soliei pe care o vestim dacă vrem să fim protejați când vor cădea plăgile despre care vorbește solia? Cine vor fi ocrotiți în acel timp? Cei care stau sub „acoperământul Celui Atotputernic”. Iar acest acoperământ al Celui Atotputernic este acoperământul despre care vorbește profetul Isaia, când zice: „Mă bucur în Domnul, și sufletul meu este plin de veselie în Dumnezeuul meu; căci m-a îmbrăcat cu hainele mântuirii, m-a acoperit cu haina neprihănirii, ca pe un mire împodobit cu o cunună împăratească și ca o mireasă împodobită cu podoabele ei.” Isaia 61:10 (KJV). Acesta este acoperământul pe care Dumnezeu îl întinde peste poporul Său, care ocrotește pe oricine de mânia lui Dumnezeu, acum și pentru veșnicie. Aveți această haină a neprihănirii?

Încă ceva legat de aceasta. Noi trăim în perspectiva unei alte realități cutremurătoare, și anume că, dacă solia pe care o avem de vestit acum nu este primită, aceasta va atrage după sine consecințele îngrozitoare ale revărsării vinului mâniei lui Dumnezeu; astfel, atunci când vestirea soliei se încheie, îi urmează mânia lui Dumnezeu. Vă spun că trăim în prezența acestei realități. Iar lucrarea menită să îi pună pe toți față în față cu această realitate, așa cum am amintit, a început. Nu va da acest gând reformei sanitare o putere cum nu a mai avut până acum? Când s-a dat poporului lui Dumnezeu reforma sanitară, a fost definită drept ceea ce va pregăti poporul pentru luarea la cer. Acesta este scopul reformei sanitare. Obiectivul principal, mărețul rezultat pe care Dumnezeu intenționează să-l îndeplinească reforma sanitară, este de a pregăti poporul Său pentru luarea la cer. Dar noi va trebui să trecem prin cele șapte plăgi înainte de a fi luați la cer, iar dacă sângele unui om este impur și plin de materii rele, cum va fi în stare să treacă prin acel timp, când aerul va fi infectat de miasme? Cu adevărat că nu va putea.

Aceasta ne pune în fața unor experiențe mai solemne decât până acum. Și a unui adevăr mai solemn. Ne-au fost deja prezentate o mulțime de chestiuni solemne. Și, fraților, mai sunt o mulțime care urmează să ne

fie prezentate. Suntem în cel mai solemn timp pe care l-am văzut vreodată. Să ne gândim la aceasta!

Haideți să luăm subiectele prezentate în diferitele lecții care ne-au fost date, gândurile cercetătoare și experiențele solemne din mărturisirea noastră religioasă cu care suntem confrunțați. Aș vrea să știu cum va fi posibil pentru cineva dintre noi să treacă prin aceste experiențe fără a avea pe Isus Hristos în plinătatea Lui? Aș vrea să-mi spună cineva. (Audiența: „Nu putem.”) Sigur că nu putem! De aceea fraților, să-L primim înăuntrul nostru în toată plinătatea Lui cât mai repede posibil. Avem nevoie de El în orice moment, și fiecare lecție care va urma, va scoate la iveală mai mult și mai mult din nevoia noastră după El.

Acum, întrucât există alte două puncte pe care vreau să le prezint în această seară, pentru moment voi schița doar lecția suplimentară pe care ne-o dă subiectul plăgilor.

Când va cădea prima plagă, va cădea asupra oamenilor care „Aveau semnul fiarei și se închinau icoanei ei” Apocalipsa 16: 1-2, adică tocmai peste acei oameni cărora le este vestită avertizarea soliei. Apoi plăgile urmează una după alta în succesiune directă, până la a șasea, în timpul căreia spiritele rele adună pe „împărații pământului întreg pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic.” Apocalipsa 16:14-16. Acest război este în desfășurare la venirea Mântuitorului, căci „am văzut fiara și pe împărații pământului și oștile lor, adunate ca să facă război cu Cel ce ședea călare pe cal și cu oastea Lui. Și fiara a fost prinsă. Și împreună cu ea, a fost prins proorocul mincinos, care făcuse înaintea ei semnele, cu care amăgise pe cei ce primiseră semnul fiarei, și se închinaseră icoanei ei.” Apocalipsa 19:11,19,20. În acel timp îngerul al șaptelea varsă potirul lui în văzduh, și din Templu, din scaunul de domnie iese un glas zicând: „S-a isprăvit!” Apoi urmează fulgere, glasuri, tunete și un mare cutremur de pământ, așa de mare cum, de când este omul pe pământ, n-a fost un cutremur așa de mare. Toate ostroavele fug și munții nu se mai găsesc. Cerul se strânge ca o carte de piele pe care o faci sul. Și toți munții și toate ostroavele se mută de la locurile lor. Apocalipsa 16:17,18,20; 6:14. Iar Domnul va nimici fiara și icoana ei cu suflarea gurii Lui, și le va prăpădi cu arătarea venirii Sale. 2 Tesaloniceni 2:8. Iar cei ce au mai rămas din lumea rea, care nu au luat parte la războiul Armagedonului, „au fost uciși cu sabia, care ieșea din gura Celui ce ședea călare pe cal.” Apocalipsa 19:21. Sabia Celui ce stă pe cal este strălucirea venirii Domnului.

Deci evenimentele legate direct și inseparabil de sfârșitul lumii, sunt

evenimentele care urmează lucrării la care suntem acum totalmente constrânși. Aceasta este acum realitatea vie.

Fraților, credeți că vin cele șapte plăgi, la fel cum a venit și icoana fiarei? (Audiența: „Da!”) Sincer? (Audiența: „Da!”) Am căutat să vedem când va veni icoana fiarei. A venit! Acum ce urmează? Cele șapte plăgi. Credeți că vine sfârșitul lumii, cu cele șapte plăgi, la fel cum este sigur că icoana fiarei este făcută? (Audiența: „Da!”) Credeți că vine sfârșitul lumii atunci când vin cele șapte plăgi? (Audiența: „Da”) Fraților, aceste lucruri înseamnă ceva pentru noi chiar acum.

Vom lăsa acum acest subiect și vom aborda altul referitor la guvernul nostru; care trebuie să fie consecințele, și care doar pot fi consecințele celor făcute de guvern; care sunt consecințele chiar pentru guvern.

Să începem cu Fapte 17:26,27. Pavel atrage atenția oamenilor asupra lui Dumnezeu, și spune: „El a făcut ca toți oamenii, ieșiți dintr-unul singur, să locuiască pe fața pământului; le-a așezat anumite vremi și a pus anumite hotare locuinței lor.” Deci Dumnezeu a făcut ca oamenii din această națiune să locuiască pe fața pământului și El a pus anumite hotare locuinței lor, stabilind spațiul pe care să-l ocupe ca națiune. De asemenea, a rânduit o perioadă de timp acestei națiuni. Pentru ce a făcut-o? Următorul verset spune: „Ca ei să caute pe Dumnezeu, și să se silească să-L găsească băjbâind, măcar că nu este departe de fiecare din noi.” Ca ei să-L caute și poate Îl vor găsi? Nu! Aici nu este nimic la voia întâmplării. Dacă vor simți nevoia de a-L găsi, atunci ce se va întâmpla? Îl vor găsi. Oricine Îl caută, Îl va găsi.

În capitoul 4 din Daniel citim că Dumnezeu stăpânește peste împărățiile oamenilor și le dă în stăpânirea cui dorește El. Planul lui Dumnezeu privitor la popoare este ca acestea să Îl caute. De aceea, când un popor Îl respinge pe Dumnezeu, care mai este rostul lui? Niciunul. Dar, va respinge Dumnezeu un popor atât timp cât acel popor îl mai caută? Nu! Va distruge El un popor atât timp cât în el mai există oameni care caută pe Domnul? Nu va face așa ceva! Nu a făcut-o înainte de potop. Nici în cazul Sodomei și Gomorei. Dacă ar fi găsit în Sodoma și în Gomora zece oameni care L-ar fi căutat pe Domnul, nu ar fi distrus aceste orașe. Dar nu a găsit astfel de oameni.

Când i-a făcut făgăduința lui Avraam, Dumnezeu a zis: „Să știi hotărât că sămânța ta va fi străină într-o țară care nu va fi a ei; acolo va fi robită, și o vor apăsa greu timp de patru sute de ani. Dar pe neamul căreia îi va fi roabă, îl voi judeca Eu: și pe urmă va ieși de acolo cu mari bogății. Tu vei merge în pace la părinții tăi; vei fi îngropat după o

bătrânețe fericită. În al patrulea neam, ea se va întoarce aici; căci nelegiuirea Amoriților nu și-a atins încă vârful.” Geneza 15:13-16. A pus Dumnezeu hotare locuinței lor? Da! Pentru ce a făcut-o? Ca ei să-L caute pe Domnul. Atât timp cât mai era vreo posibilitate ca ei să-L caute pe Domnul, au rămas în locul în care îi pusese Dumnezeu. Iar Domnul nu a voit să dea țara lui Avraam, prietenul Lui, și nici seminței lui Avraam, atât timp cât acolo mai existau oameni care să-L caute pe Domnul. Poporul lui Dumnezeu nu putea să intre în stăpânirea acelui teritoriu din cauză că nelegiuirea Amoriților nu ajunsese încă la vârf. Dar când nelegiuirea Amoriților a ajuns la culme, atunci nu mai aveau niciun rost pentru a mai exista.

Dacă Dumnezeu întemeiază un popor pe pământ în scopul de a-L căuta pe Domnul, iar acesta nu vrea să-L caute, atunci ce rost are să rămână pe pământ? A-l lăsa să mai rămână pe pământ însemna doar a lăsa să se perpetueze nelegiuirea, fără niciun folos. Astfel Domnul, în acel moment, și-a adus poporul în acea țară, scoțând afară pe Amoriți. El a spus poporului Său să nu facă ce au făcut Amoriții ca nu cumva țara să-i verse afară așa cum îi vărsase (vomase – n.tr.) și pe Amoriți. Dar poporul Său a făcut tocmai lucrurile pe care Dumnezeu le spusese să nu le facă. Iar țara i-a expulzat și Dumnezeu i-a dat în mâinile împăratului Babilonului.

Dumnezeu a întemeiat imperiul Babilonului cu un anumit scop. A pus hotare locuinței lor. Pentru ce? Ca ei să caute pe Domnul. Nebucadnețar a căutat pe Domnul în timpul vieții sale și a vestit slava Domnului, onoarea Domnului și existența Lui, tuturor popoarelor de pe pământ. Astfel, în Daniel capitolul 4, el face următoarea declarație: „Am găsit cu cale să fac cunoscut ce a făcut Cel Prea Înalt față de mine.” Și a povestit experiența lui. Să citim cât de departe a fost vestită această proclamație:

„Nebucadnețar, împăratul, către toate popoarele, neamurile, oamenii de toate limbile, care locuiesc pe tot pământul: Să aveți multă pace! Am găsit cu cale să fac cunoscut semnele și minunile, pe care le-a făcut Dumnezeul cel Prea Înalt față de mine. Cât de mari sunt semnele Lui și cât de puternice sunt minunile Lui! Împărăția Lui este o împărăție veșnică, și stăpânirea Lui dăinuiește din neam în neam!”

Dumnezeu a spus lui Nebucadnețar că El i-a dat toate ținuturile de jur împrejur și toate popoarele, ca acestea să-i slujească lui, fiului său și fiului fiului său, până va veni și vremea țării lui, și atunci? O vor supune neamuri puternice și împărați mari. (Ieremia 27:7). Dumnezeu a hotărât dinainte timpul acordat Babilonului, cât și hotarele imperiului său, iar

când a venit vremea lui, atunci neamuri puternice au supus Babilonul.

Lui Nebucadnețar i-a urmat fiul său, apoi nepotul său. În loc ca Belșațar să-L caute și să-L onoreze pe Domnul, a luat vasele de aur și de argint din Casa Domnului și a băut din ele la ospățul său ordinar, întorcând astfel cu totul spatele lui Dumnezeu. În acest fel, ce utilitate mai avea Dumnezeu pentru el și pentru poporul lui? Niciuna! În clipa aceea s-au arătat degetele unei mâini de om și au scris pe perete în prezența împăratului. Iar înțelesul cuvintelor scrise era: „Dumnezeu ți-a numărat zilele domniei și i-a pus capăt. Ai fost cântărit în cumpănă și ai fost găsit ușor. Împărăția ta va fi împărțită și dată Mezilor și Perșilor.”

Astfel Domnul i-a ridicat pe Mezi și pe Perși. Aceștia L-au căutat pe Domnul?

Dumnezeu l-a chemat pe nume pe Cir, înainte ca acesta să se fi născut. Cir nu-L cunoștea pe Dumnezeu. Dar Domnul a zis: „Eu te chem pe nume, înainte ca tu să Mă cunoști.” Iar Cir L-a găsit pe Domnul, și a făcut cunoscut Numele Său tuturor popoarelor. Profetul lui Dumnezeu din Babilon i-a arătat lui Cir cuvântul lui Dumnezeu și iată care a fost reacția lui Cir. Ezra 1:1-2 „În cel dintâi an al lui Cir, împăratul perșilor, ca să se împlinească cuvântul Domnului rostit prin gura lui Ieremia, Domnul a trezit spiritul lui Cir, împăratul Perșilor, care a pus să se facă prin viu grai și prin scris vestirea aceasta în toată împărăția lui: Așa vorbește Cir, împăratul Perșilor: „Domnul, Dumnezeul cerurilor mi-a dat toate împărățiile pământului, și mi-a poruncit să-L zidesc o casă la Ierusalim în Iuda! Cine dintre voi este din poporul Lui? Dumnezeul lui să fie cu el, și să se suie la Ierusalim în Iuda și să zidească acolo Casa Domnului, Dumnezeului lui Israel! El este adevăratul Dumnezeu, care locuiește la Ierusalim.”

Cir l-a găsit pe Dumnezeu, și L-a făcut cunoscut tuturor popoarelor de pe pământ. Aceasta s-a făcut chiar înainte ca Cir să ajungă la domnie. Lui Belșațar i-a urmat Darius. Citim în Daniel 6:26,27 ce a făcut Darius: „Poruncesc ca, în întinderea împărăției mele, oamenii să se teamă și să se înfricoșeze de Dumnezeul lui Daniel. Căci El este Dumnezeul cel viu, și El dăinuiește veșnic; împărăția Lui nu se va nimici niciodată, și stăpânirea Lui nu va avea sfârșit. El izbăvește și mântuiește, El face semne și minuni în ceruri și pe pământ. El a izbăvit pe Daniel din ghearele leilor.”

Aceasta este o vestire superbă a lui Dumnezeu, a slavei Sale și a puterii Sale. Seamănă cu vorbele spuse chiar de Daniel. Deci, Mezii și Perșii L-au căutat pe Dumnezeu și L-au găsit. Dar, deschideți acum la

Daniel capitolul 11, de unde citim: „În anul dintâi al lui Darius, Medul, eram și eu (adică îngerul Gabriel) la el, ca să-l ajut și să-l sprijin. Acum îți voi face cunoscut adevărul. Iată că vor mai fi trei împărați în Persia. Cel de-al patrulea va strânge mai multă bogăție decât toți ceilalți; și când se va simți puternic prin bogățiile lui, va răscula totul împotriva împărăției Greciei. Dar se va ridica un împărat viteaz, care va stăpâni cu mare putere, și va face ce va voi. Și cum se va întări, așa se va sfârâma împărăția lui, și va fi împărțită în cele patru vânturi ale cerurilor.”

Aceasta este Grecia. Citim acum din Daniel 10:20: „Știi pentru ce am venit la tine? Acum mă întorc să mă lupt împotriva căpeteniei Persiei; și când voi pleca, iată că va veni căpetenia Greciei.” Îngerul urma să rămână în prezența împăraților Persiei atât timp cât putea să-i susțină, iar când ei urmau să meargă atât de departe încât să nu-L mai caute pe Dumnezeu, îngerul urma să plece. Iar odată ce îngerul s-a dus, s-a dus și Persia. În locul ei s-a ridicat Grecia. Dar pentru ce a întemeiat Dumnezeu împărăția Greciei? Ca ei să-L caute pe Domnul. Citiți acum în capitolul 8, versetele 21-23: „Țapul însă este împărăția Greciei, și cornul cel mare dintre ochii lui, este cel dintâi împărat. Cele patru coarne care au crescut în locul acestui corn frânt, sunt patru împărății, care se vor ridica din neamul acesta, dar care nu vor avea atâta putere. La sfârșitul stăpânirii lor, când păcătoșii vor fi umplut măsura nelegiuirilor, se va ridica un alt împărat fără rușine și viclean.”

De fiecare dată se vede că un popor cade din cauză că nelegiuirea lui ajunge la culme, iar păcătoșii umplu măsura nelegiuirii lor atunci când se pun împotriva lui Dumnezeu. Din cauză că se umple măsura nelegiuirii lor, în cele din urmă vine o altă împărăție. Puteți vedea că mecanismul întregii probleme este cuprins în acest verset, și anume că Dumnezeu întemeiază popoare ca acestea să-L caute pe Domnul, iar când refuză să Îl mai caute, întorcându-I spatele, următorul pas este că acel popor părăsește scena lumii. Nu mai există nimic pentru el.

Națiunea care a urmat Greciei a fost Roma. Hristos a venit în zilele Romei, iar Evanghelia lui Hristos a fost predicată Romei, deși aceasta era îngrozitor de coruptă. Apoi, Evanghelia lui Hristos a fost mărturisită doar ca o formă exterioară de către o biserică apostată, care a pus stăpânire pe puterea guvernului roman pentru a obliga oamenii să recunoască religia romană, pentru a obliga oamenii să nu asculte de Dumnezeu. Ce s-a întâmplat apoi cu guvernul roman? A fost șters de pe fața pământului.

Cât de rea a fost guvernarea în zilele lui Tiberiu, cât de rea a fost în zilele lui Claudiu, și în zilele lui Nero, totuși Dumnezeu a predicat Romei

Evangelhia, aducând o mulțime de suflete la lumina și cunoștința Evangheliei Sale. Până și lui Nero personal i-a fost predicată Evanghelia de două ori de către Pavel, și au fost deschise în fața lui bogățiile cerului. Dar când Evanghelia a fost pervertită, fiind făcută doar o mantie care să ascundă nelegiuirea; și când, în loc ca Dumnezeu să fie căutat cu adevărat, au fost pervertite chiar mijloacele pe care Dumnezeu le oferea pentru mântuire - ce mai putea face Dumnezeu pentru un astfel de popor? Evanghelia este singurul mijloc pe care îl are Dumnezeu pentru a salva pe cineva. Dar când Evanghelia este luată și folosită doar ca o mantie pusă peste ticăloșie, cum poate Dumnezeu salva pe cineva care o folosește în acest fel? În această situație nu este nimic care să-l mai poată afecta.

Când s-a făcut aceasta în Imperiul Roman prin puterea unei biserici apostate, cum mai putea acesta să dăinuiască? A trebuit să fie șters de pe pământ. Iar acum, națiunea noastră a fost prinsă captivă în același fel de nelegiuire. Avem de-a face cu o apostazie. Bisericile au întors spatele lui Dumnezeu, și au pus stăpânire pe puterea acestui guvern. Guvernul s-a vândut lor și acum obligă oamenii să-L dezonoreze pe Dumnezeu. Atunci, care este următorul lucru sortit acestei națiuni? (Audiența: „Distrugerea.”) Da! Dar, înainte ca Domnul să aducă distrugerea, trimite o solie oricărui om care vrea să fie salvat. Care este solia? (Audiența: „Solia îngerului al treilea.”) Da! Nu suntem puși din nou față în față, fără cale de ieșire, cu acest unic gând, că solia îngerului al treilea, așa cum o citim, este singura solie care trebuie vestită sub soare; și că aceasta trebuie vestită pentru a salva orice persoană care vrea să fie salvată din ruina ce amenință această națiune devotată, prinsă în cursă și dusă în captivitate de o biserică apostată care își zice protestantă?

Așadar, sfârșitul lumii este ceea ce urmează. Nu ne aflăm chiar acum, în miezul lucrurilor pe care trebuie să le predicăm; nu suntem prinși, înfășurați și interesați, zi de zi și oră de oră, în evenimentele care aduc sfârșitul lumii? Este greu, fraților, să-i facem pe oamenii din lume să vadă aceste lucruri? Este greu să-i facem pe oamenii din lume să vadă ce s-a întâmplat cu națiunile care au dispărut de-a lungul istoriei? Este greu să facem lumea să vadă că s-a produs o unire a bisericii cu statul, și că biserica a dus în captivitate guvernul Statelor Unite? E greu să-i facem să vadă asta? Vă spun fraților, că dacă mergem cu puterea lui Dumnezeu și le arătăm faptele concrete care se petrec în fața lor, și le spunem ce va rezulta din aceste fapte, se vor pune pe gânduri.

Fraților, există mai multă putere, există mai multă putere de

convingere, există mai multă putere de a mișca omul în declarația limpede făcută prin credință în Dumnezeu, și în consecințele acestor lucruri prezentate ca fapte literale în fața oamenilor, decât într-o mulțime de argumente. Dacă mergem cu lucrurile care se petrec sub ochii tuturor oamenilor, și le atragem atenția asupra lor, arătându-le ce se află în viitor, și le spunem în teamă de Dumnezeu și prin harul și puterea Lui pe care ni le dă, ce va veni – dacă le spunem faptele reale, cu seriozitate și devotare față de Dumnezeu - arătându-le că noi personal credem aceste lucruri, atunci va fi mai multă putere de convingere decât în grămezi de argumente care susțin probleme de doctrină. Deci, să predicăm solia așa cum este astăzi.

Acum un alt gând. Dumnezeu a avut o biserică în lume, și un popor în timpurile de demult. Hristos a venit în acea biserică și în acel popor. Le-a predicat Evanghelia lui Dumnezeu, le-a descoperit-o în principiile ei vii - taina lui Dumnezeu, Dumnezeu cu oamenii, Dumnezeu în trup, Dumnezeu în om nădejdea slavei. El le-a descoperit toate acestea, dar ei nu au vrut să le primească. L-au respins. Au vrut să-L omoare. L-au acuzat de blasfemie în fața lui Pilat, dar Pilat nu putea să judece în cazul vinei de blasfemie, deoarece aceasta era o ofensă doar împotriva Legii Iudaice. Așa că Pilat a spus: „Luați-L voi și judecați-L după Legea voastră.” Dar ei au răspuns: „Noi avem o Lege, și după legea noastră, El trebuie să moară.” Însă ei nu-L puteau condamna la moarte fără o sentință din partea imperiului Roman. Pilat a întrebat: „Ce să fac cu El?” Ei au răspuns: „Răstignește-L.” Pilat: „Să răstignesc pe Împăratul vostru?” Ei au răspuns: „Noi nu avem alt împărat decât pe Cezarul!”

Afirmând aceasta, nu au respins ei pe Domnul în mod absolut, și nu s-au unit cu Cezarul? Au trebuit să se unească cu Cezarul pentru a putea face împotriva adevărului lui Dumnezeu, ceea ce nu au putut face fără a se uni cu el. Când au întors spatele lui Dumnezeu, când L-au respins în mod deliberat și au ales pe Cezar drept împărat al lor, când s-au aliat puterii pământești împotriva puterii lui Dumnezeu, atunci ce mai putea face Dumnezeu pentru ei ca popor, ca biserică, și ca națiune? Nimic. Au existat indivizi în națiune, au existat indivizi în biserică, indivizi care se temeau de Dumnezeu și nu au luat parte la aceasta; dar reprezentanții națiunii, reprezentanții bisericii, ei au făcut-o. Ei personal s-au unit, și prin ei au unit cu Cezarul națiunea și biserica, făcând națiunea și biserica să întoarcă spatele lui Dumnezeu. Apoi Dumnezeu nu a mai putut face nimic pentru ei ca biserică sau ca națiune. Tot ce a mai putut face înainte de ruina ei absolută și iremediabilă, a fost să cheme afară pe cei ce voiau

să-L primească. El a trimis solia Sa, Evanghelia Sa, acelor oameni, în acele zile, și mulți au ieșit din biserica apostată la lumina cunoștinței lui Dumnezeu. El a scos din ei un popor care să-I poarte Numele. Prin Evanghelia pe care Hristos a trimis-o bisericii apostate, oamenii au fost strânși în afara ei, cei ce au vrut să fie salvați, iar apoi li s-a dat avertizarea să fugă atunci când întregul sistem urma să fie distrus.

Apoi predicarea Evangheliei a continuat în lume. Dar existau aceste profeții - „Taina fărădelegii a și început să lucreze” și „se vor ridica din mijlocul vostru oameni care vor învăța lucruri stricate, căutând să tragă pe ucenici de partea lor.” În Romani 1:8 ni se spune despre credința originală a bisericii din Roma că era „vestită în toată lumea.” Tot la fel, când a apostaziat, a devenit renumită în toată lumea. Biserica apostată s-a opus Sabatului Domnului, fiind hotărâtă să-L distrugă și să pună în locul lui Sabatul fals, dar nu putea face aceasta cu de la sine putere; pentru a-și realiza planul ce trebuia să facă? Trebuia să se unească cu Cezarul. La fel cum a făcut biserica Iudaică pentru a-L înlătura pe Isus Hristos, Domnul Sabatului, la fel a făcut biserica apostată pentru a înlătura Sabatul. Aceasta a făcut din ea Taina, Babilonul cel Mare. Apoi se spune despre ea: „Pe frunte purta scris un nume: Taină, Babilonul cel mare, mama desfrânatelor și spurcăciunilor pământului.” Aceasta este biserica Romei.

Apoi a avut loc Reforma. Dumnezeu a chemat oamenii afară din Roma, prin Luther și alții după el. Dar fiecare dintre aceste biserici s-au unit cu Cezarul, după exemplul mamei, oriunde au avut ocazia să o facă, cu excepția bisericii baptiste din Rhode Island. Toate celelalte s-au unit cu Cezarul după exemplul mamei, devenind astfel fiicele ei. Apoi s-a ridicat această republică nouă, care, prin totala ei separare a bisericii față de orice legătură cu statul, a stabilit o nouă ordine de lucruri, care este singura ordine de lucruri prescrisă de Dumnezeu pentru guvernare. Prin principiile ei fundamentale și constituționale, această națiune a exclus orice unire a oricărei biserici cu statul. Această ordine a durat până în 1892. Dar în anul 1892 bisericile așa zis protestante din Statele Unite au urmat exemplul apostaziei originare din biserica Romei. Pentru a îndepărta Sabatul Domnului și pentru a înălța în locul lui Sabatul fals, aceste biserici s-au unit cu puterea pământească, cu împărăția oamenilor - cu Cezarul. Au întors spatele Domnului; au părăsit pe Domnul și s-au unit cu un altul; au întors spatele puterii lui Dumnezeu, punându-și încrederea în puterea oamenilor și a guvernului pământesc. Aceste biserici așa zis protestante ale Statelor Unite au întors spatele Domnului și s-au unit cu Cezarul, la fel cum au făcut biserica Iudaică și biserica

Romei înaintea lor; și au făcut-o din aceleași motive și cu același scop. Și atunci? Acest fapt le face cu siguranță fiice ale Babilonului, la fel cum prima mare apostazie a făcut din Roma, Babilonul Mamă. Până și ele spun aceasta. „Biserica Catolică, Mama noastră a tuturor,” și „Biserica Episcopală Protestantă, frumoasa fiică a unei mame frumoase,” acestea sunt cuvintele publicate de către un important ziar prezbiterian, într-un articol scris cândva de un „Doctor în teologie;” și niciuna dintre ele nu a negat aceasta după câte am auzit și am văzut.

Ele spun aceasta și așa este. Până acum aceste biserici nu se uniseră cu puterile pământului. Au umblat pe multe căi rele, au făcut multe lucruri care nu se armonizau cu Evanghelia; se îndepărtaseră de Hristos. Dar o femeie își poate părăsi bărbatul și totuși să nu se unească cu alt om; încă mai este speranță să revină la soțul ei. Dar când se unește cu un altul, ce se întâmplă? S-a dus definitiv. Este o adulteră în fapt. Ea nu mai poate fi adusă înapoi. Deși ele au rătăcit departe de Hristos, totuși nu s-au unit cu un altul până în 1892. Atunci ele s-au unit în mod deliberat cu un altul; cu guvernul Statelor Unite, și au pus stăpânire pe puterea acestei națiuni. Ele au făcut din acest guvern soțul lor, dependența lor, și sursa de ajutor în locul Domnului. Nu sunt aceste biserici la fel de apostate ca și biserica papală când a făcut același lucru? Nu este completă echipa Babilon, mamă și fiice? A cui este mamă? A „desfrânatelor și spurcăciunilor pământului” (Apocalipsa 17:4,5), și așa sunt fiicele - așa este spus despre ele și niciuna dintre ele nu a contestat acest fapt.

Ce urmează mai departe? „După aceea, am văzut coborându-se din cer un alt înger, care avea o mare putere; și pământul s-a luminat de slava lui. El a strigat cu glas tare și a zis: „A căzut, a căzut Babilonul cel mare! A ajuns un locaș al dracilor, o închisoare a oricărui duh necurat, o închisoare a oricărei păsări necurate și urâte; pentru că toate neamurile au băut din vinul mâniei curviei ei, și împărații pământului au curvit cu ea, și negustorii pământului s-au îmbogățit prin risipa desfătărilor ei.” Apoi am auzit un alt glas care zicea: „Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei, și să nu fiți loviți cu urgiile ei! Pentru că păcatele ei s-au îngrămădit, și au ajuns până la cer; și Dumnezeu și-a adus aminte de nelegiuirile ei.”

Luați aminte la plaga a șaptea: „Al șaptelea (înger) a vărsat potirul lui în văzduh. Și din Templu, din scaunul de domnie, a ieșit un glas tare, care zicea „S-a isprăvit!” Și au urmat fulgere, glasuri, tunete, și s-a făcut un mare cutremur de pământ, așa de tare, cum, de când este omul pe pământ, n-a fost un cutremur așa de mare. Cetatea cea mare a fost

împărțită în trei părți, și cetățile neamurilor s-au prăbușit. Și Dumnezeu și-a adus aminte de Babilonul cel mare, ca să-i dea potirul de vin al furiei mâniei Lui.”

Unde ne aflăm noi, urmând acest fir? Ce urmează să vină peste Babilon? Judecățile lui Dumnezeu. Deci, după vestirea directă a soliei noastre, după ce lucrarea noastră în acest sens va fi încheiată, ceea ce urmează sunt cele șapte plăgi.

Urmând firul roșu al istoriei purtării lui Dumnezeu cu națiunile, națiunea noastră se află astăzi exact în poziția în care s-au aflat celelalte națiuni ale lumii când au întors spatele lui Dumnezeu și au refuzat să-L mai caute. Noi știm ce s-a întâmplat cu ele. O ruină la fel de certă va veni și peste această națiune. Iar influența acestei națiuni ajunge în toată lumea.

De aceea, când vine ruina peste această națiune, ea va veni de asemenea peste întreaga lume. Dacă aceste biserici care ar fi trebuit să cheme oamenii și popoarele să-L caute pe Domnul, au urmat exemplul apostaziei, au părăsit pe Domnul și au învățat oamenii să depindă de puterile pământești, atunci care mai este utilitatea lor în lume? Niciuna. Atunci ce amenință asupra bisericilor? Distrugerea, prin judecățile lui Dumnezeu. Dar există oameni ai lui Dumnezeu în ele, și înainte de căderea și ruina finală, Dumnezeu îi va chema pe aceștia afară. Dar ceea ce îi cheamă afară este solia îngerului al treilea, marea strigare a soliei îngerului al treilea. În ce timp ne aflăm fraților? Suntem în timpul marii strigări! Lăsați ca vestirea cu glas tare să fie auzită!

Deci în seara aceasta am urmat trei linii, la fel de distincte ca acele trei de seara trecută, care ne conduc la solia îngerului al treilea așa cum este scrisă.

Voi citi un pasaj care ține de cel pe care l-am citit seara trecută: „Când poporul lui Dumnezeu își umilește sufletul în fața Lui, căutând în mod individual Duhul Său cel Sfânt cu toată inima, se va auzi de pe buze omenești o astfel de mărturie cum este cea reprezentată în Scriptură: 'După aceea, am văzut coborându-se din cer un alt înger, care avea o mare putere; și pământul s-a luminat de slava lui.'”

Îl citesc acum pe celălalt care se leagă direct de acesta: „Isus tânjește să așeze darul ceresc în măsură bogată peste poporul Său. Zilnic se înalță la Dumnezeu rugăciuni pentru împlinirea făgăduinței, și niciuna dintre rugăciunile înălțate în credință nu este pierdută. (Zilnic se înalță rugăciuni. Rugăciunile voastre sunt printre ele?) Hristos s-a înălțat la cer, luând robia roabă, și a dat daruri oamenilor. Când, după înălțarea lui

Hristos, Duhul Sfânt a coborât după cum a fost făgăduit, ca un vânt puternic, umplând întregul loc în care erau strânși ucenicii, care a fost efectul? Mii au fost convertiți într-o zi. Noi învățăm, și așteptăm, că un înger va coborî din cer, că pământul va fi luminat de slava lui. Atunci vom vedea o mulțime de suflete similară cu cea despre care se mărturisește în ziua Cincizecimii.

Dar acest înger care vine nu vestește o solie moale și pașnică, ci cuvinte menite să tulbure inimile oamenilor în profunzimea lor. Acest înger este reprezentat ca strigând cu glas tare și zicând: „A căzut, a căzut Babilonul cel mare! A ajuns un locaș al dracilor, o închisoare a oricărui duh necurat, o închisoare a oricărei păsări necurate și urâte.” „Ieșiți din mijlocul ei poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei, și să nu fiți loviți cu urgiile ei.” Suntem noi gata cu adevărat, ca agenți umani, să cooperăm cu instrumentele divine în a face să răsune solia acestui înger puternic care urmează să lumineze pământul cu slava lui?”

Unde ne aflăm? În marea strigare a soliei îngerului al treilea. Această solie îngerească urmează să fie vestită, să cheme poporul lui Dumnezeu afară din Babilon. Dar îngerul coboară din cer având o putere mare. Atunci nu suntem puși față în față cu nevoia noastră după această putere pe care trebuie să o avem, să fim îmbrăcați cu putere de sus, cu puterea adusă de Duhul Sfânt al lui Dumnezeu? Nu suntem în această situație? (Audiența: „Da!”) Atunci, fraților, să rămânem pe această poziție. Să rămânem aici, cerând această putere și depinzând în întregime de ea atunci când va veni.

SOLIA ÎNGERULUI AL TREILEA PREDICA NR. 5

Cred că unii încep să fie puțin confuzi pentru că nu au făcut ceea ce am căzut de acord în prima seară să facem, sau alții nu au ajuns aici la timp, ca să fie de acord cu aceasta. În prima seară, după cum știți, ne-am înțeles să reținem acel text din Scriptură, și să recunoaștem că „dacă cineva crede că știe ceva, încă nu știe așa cum ar trebui să știe.” Unii, care probabil au venit după ce au început lecțiile, și alții care nu și-au adus aminte să rețină acest text, au început să spună: „Tot ce ați prezentat este clar; dar nu văd cum se va potrivi cu anumite lucruri pe care le-am susținut înainte.”

Nu vă fie teamă. Dacă aceste lucruri sunt clare – și spuneți că sunt – atunci priviți la ele. Dacă sunt noi – nu încercați să puneți vin nou în burdufuri vechi. Tuturor celor ce credeți că aceste lucruri sunt noi, vă spun: nu încercați să puneți vin nou în burdufuri vechi. Nu se poate face așa ceva. Nu vă faceți griji pentru ceea ce ați crezut înainte. Nu vorbesc la întâmplare despre toate aceste lucruri. Știu ce spun, și știu și alte lucruri pe lângă acestea. Dacă ați crezut corect înainte, atunci ce am prezentat se va potrivi; iar dacă nu ați crezut corect, ar trebui să nu se potrivească. Să studiem împreună aceste lucruri. Am adus în fața voastră materiale care nu sunt fapte reale? (Audiența: „Nu!”)

Textul pe care îl studiem în această săptămână este acela cu care am început. Vor mai apărea pe parcurs și alte lucruri pentru care nu am ales încă un text; dar în această săptămână studiem acest text: „Cei ce vor vedea ce va veni în curând peste noi, prin ceea ce se pune la cale sub ochii noștri, nu se vor mai încrede în invenții omenești, ci vor simți că Duhul Sfânt trebuie să fie recunoscut, primit și prezentat în fața oamenilor.”

Am înaintat destul de mult în a vedea ce se face sub ochii noștri, și unele din lucrurile ce vor veni în curând peste noi. Să folosim ce avem cât putem mai bine, și restul își va purta de grijă când va veni.

În seara aceasta voi prezenta un alt studiu, urmând același fir – ceea ce se face sub ochii noștri. Voi atrage pur și simplu atenția asupra faptelor – lucruri pe care le puteți vedea, și lucruri pe care le poate vedea orice om din lume care citește evenimentele zilnice, obișnuite, așa cum apar în ziarele cotidiene ale lumii. Voi le puteți vedea, și oricine le poate vedea. Am prezentat în aceste lecții ceva ce se face sub ochii noștri, și să

nu poată vedea oricine? (Audiența: „Nu!”) Cât despre ce va veni peste noi, le putem spune. S-ar putea ca ei să nu creadă ceea ce va veni în curând, dar nu se pot opri să nu vadă ce se face sub ochii lor.

Acum patru ani, toamna, am fost ales să scriu un articol pentru săptămâna de rugăciune, pe tema „Lucrarea și starea noastră prezentă.” În acel articol am menționat unele gânduri la care m-am referit seara trecută; dar acum vă rețin atenția asupra unui gând special, pentru studiul din această seară. Iată-l:

„Sub Constituția noastră în felul în care este, totala separare între biserică și stat, precum și libertatea religioasă deplină asigurată prin aceasta, au fost o lumină de far a progresului pentru toate națiunile timp de o sută de ani. Principiul american al libertății și drepturilor omului au avut o influență irezistibilă asupra altor națiuni din toate părțile pământului. Acesta este principiul original al protestantismului, care este de fapt principiul enunțat de Hristos: ca oamenii să dea Cezarului doar ce este al Cezarului și lui Dumnezeu ceea ce este al lui Dumnezeu.

Împotriva acestui principiu, papalitatea a susținut în mod constant că niciun stat nu poate exista fără o alianță cu biserica, și că de fapt statele există doar pentru a sprijini biserica și pentru biserică. Este adevărat că principiul american nu a fost adoptat în toată claritatea lui de nicio altă națiune, dar totuși influența lui este nespus de mare în desprinderea minților oamenilor de sub influența teoriei papale. Dar chiar acum, când celelalte națiuni în confuzia lor caută să obțină sprijinul Romei, papalitatea profită de aceasta pentru a reafirma teoria papală, și pentru a pretinde că aceasta este o recunoaștere a corectitudinii teoriei ei din partea conducătorilor și a guvernatorilor.

Având în vedere toate acestea, chiar în acest timp, de fapt chiar în acest an, 1888 – (Aici am menționat amendamentul constituțional propus și proiectul de Lege Duminicală Națională, care se aflau atunci sub ochii tuturor, fiind propuse de senatorul Blair, și prin care trebuiau să fie recunoscute creștinismul ca religie a națiunii și duminica drept Sabat, apoi am continuat după cum urmează☺ Dacă se fac aceste lucruri, influența pe care o vor avea în favoarea papalității va fi inestimabilă. Atunci se va spune că această națiune, care a avut atât de mari pretenții de libertate religioasă, și care a fost declarată ca model pentru guvernele pământești, a fost obligată să renunțe la ceea ce s-a presupus a fi o orânduire iluminată, și să adopte principiile pe care biserica le-a susținut din totdeauna.

Atunci, așa cum această națiune a fost modelul libertății, al iluminării

și progresului pentru toate celelalte națiuni, când principiile ei vor fi revocate, când libertățile și drepturile omului vor fi negate, când națiunea se va întoarce la principiile papalității din Evul Mediu, și vor fi readuse persecuțiile împotriva conștiinței, reacția din partea celorlalte națiuni va fi de așa fel încât va confirma și va amplifica enorm de mult pretențiile și puterea papalității.

Astfel se va împlini Scriptura: „Toți locuitorii pământului i se vor închina, toți aceia ale căror nume n-a fost scris în cartea vieții.” În acest fel se va da din nou putere papalității ca să facă război cu sfinții lui Dumnezeu, așa cum arată Scriptura: „Cornul acesta a făcut război sfinților și i-a biruit, până când a venit Cel Îmbătrânit de zile și judecata a fost dată sfinților Celui Prea Înalt, și a venit vremea când sfinții au luat în stăpânire împărăția.” Dan. 7:21,22. traducerea KJV”

Nu am găsit atunci acest pasaj, pe care îl voi citi acum din cartea lui Schaff „Biserica și statul.” Dr. Philip Schaff, fiind în Europa, fiind născut european, trăind până la maturitate în Europa, fiind licențiat al Universităților Europene, și înțelegând problemele europene mai bine decât orice altă persoană din Statele Unite, și apoi stabilindu-se aici și înțelegând într-o măsură considerabilă problemele Statelor Unite, scrie astfel în cartea sa „Biserica și statul în Statele Unite” la p.83:

„În concluzie, trebuie să examinăm pe scurt influența sistemului american asupra țărilor străine și a bisericilor lor. În cadrul generației prezente principiul libertății religioase și al egalității, cu o relaxare corespunzătoare a legăturii de unire dintre biserică și stat, a făcut un progres ferm și irezistibil printre țările de frunte ale Europei, fiind încorporat mai mult sau mai puțin clar în constituțiile scrise... Lucrarea plină de succes a principiului libertății religioase în Statele Unite a stimulat acest progres fără vreo intervenție oficială. Toți apărătorii principiului voluntariatului (în susținerea bisericilor și a religiei) și al separării bisericii de stat în Europa arată spre exemplul acestei țări ca fiind cel mai puternic argument practic al lor.”

Prezbiter Lewis Johnson: Știm că așa este în Scandinavia.

Prezbiter Jones: Da! Se știe în toată Europa. Dar ceea ce trebuie să știm este că lucrurile stau așa în acea țară, datorită influenței pe care țara noastră a transmis-o; și trebuie să știm aceasta pentru a vedea care va fi influența țării noastre acum, când s-a întors și urmează o altă cale.

Iată o declarație pe care a făcut-o Dr. Schaff în 1871, referitor la principiile papalității, în legătură cu Imperiul German: „Tratatul de la Westphalia din 1648 a confirmat drepturile egale ale celor două biserici

aflate în conflict. Dar papa nu a consimțit nici măcar la această limitată tolerare, și va protesta întotdeauna împotriva ei. Expunerea papei din 1864 condamnă toleranța religioasă printre cele optzeci de erezii ale secolului. Biserica Romei nu recunoaște nicio altă biserică, și nu poate să o facă în mod consistent. Ea nu cunoaște granițe geografice și naționale, ci gravitează în jurul centrului comun al Vaticanului, „locțiitor al lui Dumnezeu pe pământ”. Ea trebuie să se supună desigur, în caz de forță majoră, dar o face protestând.” P. 91, 92

După cum vedeți, din aceasta reiese că principiile papalității sunt în directă opoziție cu principiile Constituției Statelor Unite.

Voi citi câteva pasaje în continuare, despre principiile papale. Citesc dintr-o carte a lui Gladstone și Schaff intitulată „Roma și noua modă în religie,” p. 113. Aici se declară ca fiind o eroare și condamnat de papa a spune că:

„Orice om este liber să îmbrățișeze și să mărturisească religia pe care o crede adevărată, călăuzit fiind de lumina rațiunii.”

Aceasta este condamnată ca eroare de către biserica Romei; dar aceasta este doctrina guvernului Statelor Unite; aceasta este doctrina Constituției Statelor Unite.

O altă eroare condamnată de Roma este a spune că: „Biserica nu are împuternicirea de a se folosi de forță, sau de vreo putere temporară, fie direct fie indirect.” P. 115.

Această afirmație este condamnată ca eroare de către biserica catolică. Dar aceasta este doctrina Constituției Statelor Unite. Este un principiu fundamental al guvernului Statelor Unite, acela că bisericile nu au nimic de a face cu treburile guvernului.

O altă afirmație condamnată de papalitate ca eroare este a spune că „biserica ar trebui să fie separată de stat și statul de biserică.” P. 123.

Toate acestea sunt condamnate ca erori de către biserica catolică. Dar toate acestea exprimă tocmai doctrina Constituției Statelor Unite, așa cum au întemeiat-o fondatorii ei și cum au intenționat să fie. Nimic nu ar putea arăta mai clar cât de opuse sunt principiile Constituției guvernului Statelor Unite și cele catolice.

Iată un alt text pe care îl voi citi. Este declarația lui Leo XIII din 1891, privitor la autoritatea bisericii și care este dreptul ei. Pagina 868 din „Cele două Republici.” El scrie întregii lumi despre condiția clasei muncitoare și despre conflictele existente între muncă și capital, guverne și muncitori, etc., și spune: „Biserica este cea care proclamă prin Evanghelie învățăturile prin care conflictului i se poate pune capăt, sau

cel puțin este făcut mai puțin amar; biserica depune eforturi nu doar pentru a lumina mintea, ci și pentru a controla prin preceptele ei viața și purtarea oamenilor; ... și acționează pe baza înțelegerii că pentru aceste scopuri trebuie să se recurgă, în măsura și gradul corespunzător, la ajutorul legii și al autorității statului.”

Aceasta este ultima doctrină a bisericii papale, declarată oficial, care, ca și celelalte, se află în totală opoziție cu doctrina Constituției Statelor Unite așa cum este scrisă, și așa cum a fost intenționată să fie, nu cum a fost înțeleasă de către Curtea Supremă, în 29 Februarie 1892.

În acest fel, influența pe care guvernul nostru a avut-o asupra celorlalte națiuni, a fost de a le îndepărta de papalitate, de a le îndepărta de doctrina papalității. Și, după cum s-a exprimat Dr. Schaff, această influență a fost „fermă și irezistibilă.” Dar acum, prin hotărârea Curții Supreme din 29 Februarie 1892, și prin legislația Congresului prin care se recunoaște și se stabilește duminica drept Sabat creștin, guvernul Statelor Unite a inversat ordinea. Constituția a fost desconsiderată și călcată în picioare. Guvernul Statelor Unite se află, în această seară, în mâinile unei ierarhii bisericești care, pentru a-și împlini scopul, și-a unit mâinile cu papalitatea în caracter.

Iar cât despre influența pe care acest fapt îl va avea asupra celorlalte națiuni, dați-mi voie să citesc din mărturia care se află în Nr. 1 din Buletin la p. 16. Atinge chestiunea aflată în fața noastră în această seară, iar Domnul ne spune care este consecința inversării ordinii originale a lucrurilor în cadrul guvernului:

„Întrucât America, țara libertății religioase, se va uni cu papalitatea, forțând conștiințele oamenilor ca să onoreze Sabatul fals, popoarele din orice țară de pe glob vor fi conduse să urmeze exemplul ei.”

Fraților, cât de departe va ajunge influența acestei națiuni, acum când este întoarsă spre rău? Va ajunge la orice națiune de pe glob. Ce a făcut această întoarcere a națiunii americane? A făcut chipul fiarei. Având în vedere aceste fapte, și că lecțiile anterioare ne-au pus față în față cu vestirea soliei în cuvintele ei și în termenii expresi ai ei, cât de departe trebuie dusă această solie? Oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricăruia norod. Deci dacă această națiune, prin întoarcerea pe care a făcut-o, va conduce orice popor de pe glob pe drumul rău, de fapt înapoi la principiile papalității, atunci este timpul ca solia îngerului al treilea să ajungă la orice națiune de pe glob.

Aceasta este solia astăzi. Sunteți gata să mergeți? Aceasta fiind solia care trebuie dusă, nu stă bine fiecărui mărturisitor al soliei să fie tot

timpul gata să meargă până la marginile pământului, când Dumnezeu îl cheamă să meargă? Influența națiunii noastre este spre a conduce orice națiune de pe glob înapoi la papalitate. Lucrarea soliei îngerului al treilea este de a avertiza împotriva închinării în fața papalității și în fața acestui chip al ei care duce lumea înapoi la papalitate. Așa cum această influență atinge orice națiune de pe glob, tot la fel avertizarea trebuie să fie dusă oricărei națiuni de pe glob. Înseamnă că, orice om care dă înapoi în fața chemării lui Dumnezeu de a merge oriunde pe glob, este necredincios responsabilității pe care ne-a dat-o Dumnezeu în solia îngerului al treilea. Aceasta ne provoacă din nou la o astfel de consacrare cum nu a mai fost niciodată printre adventiștii de ziua a șaptea. Ne provoacă la o astfel de consacrare încât căminul, familia, proprietățile, totul să fie predat în mâinile lui Dumnezeu, pentru a-I permite să ne cheme și să ne trimită pe noi sau mijloacele noastre, acolo unde dorește, și să facă ceea ce alege să facă cu noi. Sunteți gata? Nu este timpul să fim gata?

Prezbiter C.L. Boyd: Da, toți suntem gata, frate Jones!

Prezbiter Jones: Bine! Dar acesta este un aspect la care trebuie să meditam. Am fost constrâns să spun astăzi unui frate, în timp ce vorbeam cu el, că aceste lucruri, așa cum sunt la ora actuală, ne solicită credința reală, efectivă mai mult ca oricând până acum. Pentru că ne fac pur și simplu să stăm față în față cu noi înșine, să ne spunem și să recunoaștem realitatea convingătoare că cele șapte plăgi vor veni în foarte scurt timp; că noi lucrăm în vederea acestui fapt; că venirea Domnului urmează celor șapte plăgi; și că venirea Domnului este sfârșitul lumii. Iar după mine, a mă confrunta cu mine însumi, și a-mi vorbi mie în felul acesta – aceasta motivează omul. Am văzut că pe mine m-a motivat. Fraților, tot ce pot spune este: haideți să fim mișcați! Nu pot evita aceasta. Și nu aș vrea chiar dacă aș putea. Nu vreau să dau înapoi, dacă se poate. Căci aceasta pune în mișcare elementele vitale ale credinței omului; aceasta este realitatea. Așadar, fraților, lăsați aceasta să ne miște, până când ne scoate cu totul în afara eului, și ne pune pe deplin în Isus Hristos.

„Întrucât America, țara libertății religioase, se va uni cu papalitatea, forțând conștiințele oamenilor ca să onoreze Sabatul fals, popoarele din orice țară de pe glob vor fi conduse să urmeze exemplul ei. Poporul nostru nu este nici pe jumătate treaz spre a face tot ce este în puterea lor, cu facilitățile care le stau la îndemână, pentru a extinde în lume solia de avertizare. Trebuie să fie construite noi biserici, să fie organizate noi adunări. Lăsați lumina să strălucească în toate ținuturile și tuturor popoarelor.”

Sper ca fratele Robinson să obțină tot ceea ce a cerut pentru a dezvolta lucrarea în Londra; și sper că sora White va obține ceea ce cere pentru a se zidi acea biserică în Australia; și fratele Chadwick să obțină ceea ce cere, și oricine să obțină tot ceea ce cere pentru acest scop. Cât timp proprietățile noastre vor mai fi bune la ceva, dacă cele șapte plăgi vor cădea în curând? Cât vor valora ele atunci? La ce vor mai fi ele de folos când vor cădea cele șapte plăgi? Care va fi folosul lor?

Aici este ideea. Când începem să spunem din convingere reală, și stăm față în față cu realitatea ca realitate, că cele șapte plăgi urmează într-adevăr să vină în curând și că Domnul va veni imediat la sfârșitul lor, aceasta va pune în mișcare toată vitalitatea credinței noastre. Aceasta va scoate afară ce este în noi. Dacă cineva are încredere reală în această solie, toate acestea i se vor descoperi.

Și vor exista o mulțime de mijloace. Nu sunt câtuși de puțin îngrijorat cu privire la mijloace. Dacă adventiștii de ziua a șaptea care au mijloace nu se consacră Domnului și nu îngăduie ca El să dețină mijloacele lor, Domnul va găsi mijloace în altă parte. El va chema pe alții. Fraților, este cel mai rău lucru ce se poate întâmpla unui adventist de ziua a șaptea care are mijloace, ca Dumnezeu să treacă pe lângă el și să găsească pe altcineva care vrea să dea ceea ce este necesar. Un adventist de ziua a șaptea lăsat să-și slujească lui însuși este cel mai rău dintre oamenii acestei lumi. Am ajuns în situația în care Dumnezeu vrea să folosim tot ce avem. Și dacă noi credem aceasta, mijloacele noastre și noi înșine vom fi puși în folosul Său. Lucrarea Lui va fi făcută repede, iar apoi nu vom mai avea nevoie de mijloace. Aceasta este situația actuală.

Forma noastră de guvernare, așa cum a fost, a atras națiunile după ea, departe de papalitate. Guvernarea noastră, așa cum este, le trage pe toate după ea, înapoi la papalitate. Și papalitatea știe aceasta. Iar pentru că știe, lucrează în vederea acestui țel, întinzându-și – am vrut să spun degetele – dar nu, își întinde brațele și începe să folosească guvernul în propriile ei interese. Protestantismul din Statele Unite, și bisericile care au depus eforturi pentru legea duminicală, nu mai sunt decât o unealtă în mâinile papalității.

Câți dintre dumneavoastră ați văzut un teatru de păpuși? (Mulți din adunare ridică mâna.) Acele figurine care se mișcă înainte și înapoi, care sar în sus și în jos, răsucindu-se încolo și îndoindu-se în fața cortinei, sunt manipulate de cineva aflat în spatele cortinei. Voi nu îl vedeți pe acel cineva. Exact ca păpușile care se mișcă acolo, așa sunt astăzi bisericile protestante în mâinile papalității. Ea este dedesubt; ea stă în spatele

cortinei; ea trage sforile; ea conduce rolurile. Acești protestanți, în orbirea lor cred că fac lucruri mari de la ei înșiși, dar ei nu sunt decât niște păpuși în mâinile papalității, lucrând după dorințele ei asupra guvernului, și prin acest guvern asupra întregii lumi.

A sosit timpul să le spunem că așa stau lucrurile. Dar când se vestește solia care le spune că așa stau lucrurile, le va spune că „a căzut Babilonul,” și că ei trebuie să iasă afară din el pentru a scăpa de plăgi. Iar când sunt chemați afară din Babilon, unde se pot duce? Toată lumea se află sub controlul papalității – cu excepția soliei îngerului al treilea, mulțumim Domnului! Aceasta nu va fi niciodată sub controlul papalității! Domnul fie laudat! Toată lumea se află sub controlul papalității și al principiilor ei. Dar când oamenii sunt chemați afară de sub acest control, unde se pot doar refugia? În solia îngerului al treilea, așa cum o dă Dumnezeu.

Fraților, ne aflăm în cel mai mare timp pe care l-a văzut vreodată această lume. Oh, să ne consacram lui Dumnezeu, după cum se cuvine unora care trăiesc în acest timp mare!

Vă voi citi cu o altă ocazie o declarație din „Mărturii” vol. 4 care spune că un mare număr de predicatori se vor întoarce spre solia îngerului al treilea sub „marea strigare.” O mulțime de predicatori care cred acum că lucrarea în favoarea legii Duminicale, și toate acestea, sunt drepte – ei nu văd ce se află în spatele ei – când papalitatea va începe să lucreze mai pe față, vor da înapoi și se vor despărți cu totul de ea. Dar unde se pot duce? La solia îngerului al treilea. Mulțumim Domnului! Vă spun fraților, puterea lui Dumnezeu este gata să lucreze pentru aceasta. Oh, dacă am preda toate lucrurile lui Dumnezeu, ca să poată lucra!

Dați-mi voie să vă citesc scopurile papalității, așa cum sunt expuse prin cuvintele lor. Citesc din ziarul „*New York Sun*” din 11 Iulie 1892; și dacă există vreun ziar catolic oficial în Statele Unite, acesta este ziarul „*New York Sun*”; nu uitați aceasta; chiar dacă „*The Sun*” nu se afirmă a fi un ziar catolic, totuși așa este. Iar „*The Sun*” are un corespondent la Roma, la Vatican – un preot – nu îi cunosc numele. Acesta nu semnează sub numele lui, ci sub un pseudonim. Și puteți fi siguri că rapoartele pe care „*The Sun*” le primește de la Roma, sunt întotdeauna corecte. Așa că vă spun, „*The Sun*” este în realitate un organ mai reprezentativ al bisericii catolice din această țară, al papalității, decât cele mai de seamă organe catolice, chiar decât cel al cardinalului Gibbons. Iată o scrisoare scrisă direct de corespondentul de la Roma al ziarului „*The Sun*”, astă-vară. Citesc de aici. Scrisoarea are titlul „Papalitatea și Naționalitatea,

Papa Leo și Statele Unite.” După ce vorbește despre anumite clase din biserica catolică, episcopi, arhiepiscopi, etc., și despre țințele pe care le au în privința Statelor Unite, spune: „Dar Leo XIII are o țință încă și mai înaltă. Apelul său pentru unire națională este fondat pe o concepție tradițională a Sfântului Scaun. În vederea sa, Statele Unite au ajuns într-un timp în care a devenit necesară fuziunea tuturor elementelor eterogene într-o națiune omogenă și indisolubilă. Oamenii de stat sunt preocupați, pe drept cuvânt, cu multitudinea de forțe centrifuge care amenință republica cu dezintegrarea. Dușmanii se folosesc de acest pericol latent pentru a-i acuza pe străinii catolici că au tendința de a forma un stat în stat. Acesta este motivul pentru care papa vrea ca credincioșii catolici să se dovedească a fi cei mai luminați și cei mai devotați lucrători pentru unitate națională și asimilare politică. Anumite incidente au dat o culoare negativă loialității unor grupuri străine. Ar trebui să dispară orice îndoială cu privire la acest subiect. Biserica a fost întotdeauna colaboratorul capabil al tuturor popoarelor în lucrarea de unificare națională. Ea este cea care a constituit, prin eforturile papilor și ale episcopilor, marile corpuri politice, și marile organizații naționale. Cele mai unite rase și cele mai stabile populații din punct de vedere politic și național, sunt cele care au recunoscut în modul cel mai profund acțiunea salutară a papalității și a bisericii. Franța este exemplul tipic al acestei legi a istoriei. Dacă Italia, în evul mediu, nu s-a folosit de acest beneficiu incomparabil, nu a fost din cauză că statele geloase au intervenit în lucrarea de unificare făcută de biserică și de pontifii romani? America are nevoie urgentă de această lucrare de fuziune internă. Formată dintr-un mozaic de rase și naționalități, ea are nevoie să fie o națiune, o ființă colectivă, unită și puternică. Ceea ce a făcut biserica în trecut pentru alte națiuni, va face și pentru Statele Unite... Acesta este motivul pentru care Sfântul Scaun încurajează clerul american să vegheze cu gelozie solidaritatea, și să lucreze pentru fuziunea tuturor elementelor străine și eterogene într-o singură vastă familie națională. Biserica americană oferă și trebuie să ofere în timpul de față, dovada că creștinismul este școala patriotismului și a sentimentului național. Continuând să se favorizeze această lucrare de unificare, se va vedea grandoarea Statelor Unite, și se va demonstra gradul în care religia și biserica sunt generatorii independenței politice și patriotice. Întrucât pericolul apropiat al Statelor Unite stă în fracționarea republicii în partide ostile și centrifugale, catolicii vor apărea, prin cooperarea lor în lucrarea de concentrare națională, drept cei mai buni fii ai țării și promotorii unității politice.

Papa va impune tuturor, motto-ul american, „E pluribus unum”, aplicat subiectului pe care îl tratăm. În fine, Leo XIII, dorește să vadă putere în această unitate. Ca toate sufletele intuitive, el salută în Statele Americii unite și în tânăra și înfloritoare lor biserică, sursa unei noi vieți pentru europeni. El dorește ca America să fie plină de putere, pentru ca Europa să poată recăștiga tărie prin această influență reîntineritoare.”

Vă mai spun încă ceva fraților! Dacă lucrurile au ajuns într-o astfel de situație în guvernul Statelor Unite, încât papalitatea își permite să-și expună scopurile și intențiile în mod așa de clar – vă spun că au avansat deja destul de mult. Papalitatea nu vorbește deschis până când nu știe că deține avantajul. Ea întotdeauna lucrează în întuneric și în secret, până când vine timpul să iasă la lumină; și ea nu iese la lumină până când nu este sigură. Iar dacă problemele Statelor Unite se află în așa măsură sub controlul papalității încât ea poate vorbi astfel, pe față, poporului Statelor Unite, atunci lucrurile sunt într-o formă satisfăcătoare pentru papalitate.

„Europa privește îndeaproape la Statele Unite. Unele lucruri de acolo poate că îi sperie pe unii oameni, dar atracția generală este invincibilă. Bryce, Claudio, Fanet, Carlies, și toți istoricii și publiciștii, au rapoarte atotcuprinzătoare. De acum înainte vom avea nevoie de autori care se vor axa pe acest domeniu: „Ce putem împrumuta, și ce ar trebui să împrumutăm de la Statele Unite, pentru reorganizarea domeniilor noastre sociale, politice și ecleziastice?”

Până în 1892 ce putea să împrumute o națiune europeană sau orice altă națiune, de la acest guvern, pentru reorganizare ecleziastică? Nimic. Ce a avut a face acest guvern cu treburile ecleziastice? Constituția era în mod absolut susținută împotriva unei astfel de situații. Dar acum, de când Constituția a fost călcată în picioare, papalitatea poate începe să întrebe: „Ce putem împrumuta de la Statele Unite pentru reorganizarea noastră ecleziastică?” Exemplul a fost dat, și s-a făcut ceea ce a pus Statele Unite în poziția în care papalitatea poate împrumuta de la Statele Unite exemplu și influență pentru reorganizare ecleziastică în Europa și în toate celelalte națiuni. Și ea face aceasta. Ea împrumută acum și folosește pentru scopurile ei.

„Din punctul de vedere particular al papei „care sunt exemplele pe care ni le dau acești catolici americani?” Problema este dificilă; dar în neregularitățile ei și în imensa ei varietate, captivează toate mințile puternice și pătrunzătoare. Răspunsul depinde în mare măsură de dezvoltarea destinului american. Dacă Statele Unite au succes în rezolvarea mulțimii de probleme care pe noi ne depășesc, Europa va

urma exemplul lor, și această revărsare de lumină va marca o dată în istoria nu doar a Statelor Unite, ci și a întregii omeniri. „Res vestra agitur” este ceea ce vom putea spune atunci americanilor. „De aceea Sfântul părinte, preocupat pentru pace și tărie, colaborează cu pasiune în lucrarea de consolidare și dezvoltare în problemele Americii. După părerea sa, biserica ar trebui să fie creuzetul ales pentru transformarea și absorbția raselor într-o singură familie unită. Acesta este îndeosebi motivul pentru care el lucrează la codificarea problemelor ecleziastice, pentru ca acest membru îndepărtat al creștinismului să poată infuza sânge nou în organismul cel vechi’...”

Fraților, poate cineva din această lume să-și închidă ochii în fața acestor lucruri care se petrec sub ochii noștri? În fața a ceea ce se petrece sub ochii întregii lumi? Poate să vadă oricine ce se întâmplă sub ochii lui? Știm ce va veni curând peste noi, prin ceea ce are loc în fața noastră?

Dar papalitatea nu doar își face cunoscut scopul – ea lucrează cu rapiditate și cu mișcări îndrăznețe pentru a-l transforma în realitate. Ce înseamnă acest organ reprezentativ al papei, această „Delegație apostolică permanentă” care a fost fondată în țara noastră doar în zilele trecute? Monsignor Satolli a venit în această țară ca reprezentantul personal al papei pentru a asista la încercările de deschidere a Târgului Internațional – un pretext bun. Pe față, a venit așa cum ar veni orice persoană ce are o misiune specială. Dar când a ajuns aici, a arătat că urma să mai rămână o vreme, temporar, ca delegat al papei. Apoi, un grup din biserica catolică a început să spună: „Nu avem nevoie de el.” Atunci papa pur și simplu l-a instalat aici pentru totdeauna. Iată relatarea acestui fapt din ziarul „*New York Sun*,” din 15 Ianuarie 1892:

„Roma, 14 Ianuarie – Papa a decis să stabilească o delegație apostolică permanentă în Statele Unite, și l-a numit pe Monsignor Satolli ca să fie primul delegat. Vaticanul consideră această decizie a fi un răspuns suficient opoziției arătate față de Monsignor Satolli și față de misiunea lui. *„Propaganda”* va trimite prin Rev. F.Z. Rooker documentele care autentifică noua poziție conferită lui Monsignor Satolli ca delegat permanent. Papa Leo este foarte interesat de situația din America, și doritor să pună capăt neînțelegerile ecleziastice existente acolo. Cu acest scop, papa pregătește o enciclică pentru episcopatul american, sfătuind la armonie și unire.

Washington, 14 Ianuarie – Monsignor Satolli, legatul papal, a primit astăzi la Universitatea Catolică următoarea telegramă din partea Dr. O’Connell, Secretarul American al *„Propagandei,”* care l-a însoțit pe

Monsignor Satolli în această țară, și recent s-a întors la Roma:

Roma, 14 Ianuarie 1892

Monsignor Satolli: Delegația apostolică este instituită în mod permanent în Statele Unite, și dumneavoastră sunteți confirmat ca prim delegat.

O'Connell

Au fost primite de asemenea informații care confirmă faptul că Rev. F.Z. Rooker de Albany a fost numit oficial secretar al delegației apostolice, și care declară mai mult, că acesta a părăsit Roma cu destinația New York, fiind fără îndoială purtătorul bulei papale prin care se dă naștere delegației și se confirmă toate puterile acordate lui Monsignor Satolli.

St. Paul, 14 Ianuarie – Când a fost întrebat în această după-amiază, despre instituirea delegației apostolice în Statele Unite, Arhiepiscopul Ireland a spus: „Da, o delegație apostolică permanentă a fost instituită în Statele Unite, și Monsignor Satolli a fost numit primul delegat. Decretul a fost emis la Roma în seara trecută. Eu personal am primit o cablogramă de la Cetatea Sfântă confirmând acest fapt. Sunt mulțumitor din inimă. Controversele care agită de ceva vreme catolicii americani s-au sfârșit, și acum va domni pacea. Monsignor Satolli a venit în această țară ca Legat Papal, un termen care indică o misiune temporară și anumite puteri limitate. Imediat s-au ridicat obiecții împotriva lui în anumite departamente, autoritatea lui a fost pusă sub semnul întrebării și negată, s-a cerut chemarea lui înapoi la Roma, misiunea lui a fost declarată un eșec. Tuturor murmurărilor de acest gen papa le dă un răspuns rapid și eficace. El declară că vom avea o delegație apostolică permanentă în Statele Unite. Papa este într-atât de satisfăcut de lucrarea îndeplinită de către legat, încât ca o recunoaștere deplină a drepturilor lui Monsignor Satolli, îl numește primul delegat apostolic.

Leo XIII este un om cu un caracter ferm: împotrivirea îi întărește hotărârea. Tot ceea ce s-a întâmplat de la sosirea lui Monsignor Satolli demonstrează și mai lămurit nevoia unui reprezentant al papei investit cu puteri bine definite și extensive. Pentru catolici, Roma este tribunalul suprem; dar de cele mai multe ori Roma este prea departe. Este nevoie de o mână aproape care să poată în orice moment să se întindă și să facă marea să se liniștească. Dacă cineva ar fi căutat calea cea mai eficientă pentru a face evidentă tuturor ochilor nevoia unui delegat în America, nu

ar fi putut adopta în sprijinul tezei lor argumente mai eficace decât metoda care a fost urmată în fapt. Să I se mulțumească lui Dumnezeu pentru tot ceea ce a făcut.

Biserica catolică din America este acum complet organizată, și a îmbrăcat haina de om matur. Ea are pe teritoriul ei o curte supremă – o ramură a Curții de Apel de la Roma, care își trage din aceasta din urmă existența, dar este capabilă în sine de acțiune imediată. Aceasta este o guvernare locală pentru catolicii americani, în limita în care catolicii aflați departe de Roma pot avea conducere locală. În plus față de energia și inspirația noastră, vom avea în tot ce întreprindem, instrucțiunea și impulsul, mai direct ca oricând, din partea capului suveran al bisericii. Catolicii vor avea o înțelegere mai practică a ceea ce înseamnă unitatea bisericii și supremația papală. Autoritatea aflată departe ajunge cu timpul o teorie speculativă sau un ideal frumos; autoritatea prezentă este un test viu. Testează supunerea individului, în timp ce adaugă o putere nouă pentru facerea binelui.

Pentru că toată țara este avută în vedere, poporul american va ura bun venit recunoașterii faptului că elementul religios și atât de important al catolicilor are această nouă glorie adăugată ei, această nouă tărie infuzată în viața ei.

Mai mult, o cunoaștere apropiată a elementelor papalității va fi interesantă și salutară; aceasta va disipa multe și străvechi prejudecăți. Papalitatea ne va apărea tuturor în adevărata ei lumină, armonizându-se în mod magnific cu aspirațiile democrației moderne și accelerând înaintarea a tot ceea ce este folositor, bun și ziditor în progresul modern. Norii vechi de ceață despre care se spune că atârnă peste scaunul lui Petru, există doar pe malul încețoșat al prejudecății religioase sau în firidele întunecate ale minților înguste și orbite.

Acești nori nu există la Vatican. Cea mai pătrunzătoare și liberală minte din lume, astăzi, este cea a lui Leo; inima cea mai sensibilă și generoasă este cea a lui. Nici catolicii, nici protestanții din America nu îl cunosc îndeajuns. Este datoria tuturor aceea de a-l studia; este datoria specială a catolicilor de a se apropia de el și a urma cu mai multă loialitate călăuzirea lui spirituală.”

Se întâmplă și alte lucruri în legătură cu problema banilor publici pentru biserici. Biserica catolică îi primește aproape pe toți, pentru că metodiștii, baptiștii și episcopalii au refuzat să mai primească bani de la guvern. Iar pastorii conducători ai bisericii prezbiteriene încearcă să convingă și această biserică să nu mai primească bani de la guvern. De

aceea, în curând, biserica catolică va primi aproape toți banii din tezaurul public – aproape patru sute de mii de dolari pe an. Vor sta atunci protestanții de o parte și vor permite catolicilor să primească acești bani fără a se împotrivi acestui fapt? Dar nu le va fi de niciun folos să protesteze împotriva acestui fapt. Dacă vor protesta pe motiv că acest fapt este neconstituțional, biserica catolică poate să le răspundă pur și simplu: „Aceasta este o națiune creștină: Curtea Supremă a hotărât că aceasta este o națiune creștină. Și pentru a dovedi aceasta, Curtea a citat decretul dat de Ferdinand și Isabella, care au fost catolici, și care l-au trimis pe Columb, care a fost catolic, să descopere lumea nouă ca să o aducă la Dumnezeu și la religia creștină. Și singura religie la care Ferdinand și Isabella, sau Columb, s-au referit, sau cu care au avut legătură, a fost religia catolică. Atunci când Curtea Supremă a citat acel decret pentru a dovedi că aceasta este o națiune creștină, a dovedit că aceasta este o națiune creștină catolică.” Acesta este argumentul pe care îl poate aduce biserica catolică, și pe acesta protestanții nu îl pot contesta cu succes. Protestanții nu pot nega constituționalitatea argumentului, pentru că ei au folosit hotărârea Curții Supreme pentru propriile lor interese, pentru propriile lor scopuri în legislația duminicală. Ei au preluat această decizie ca fiind dreaptă; și dacă s-au folosit de ea pentru propriile lor scopuri, nu o pot nega acum când papalitatea o folosește pentru scopurile ei. Ei sunt prinși fără scăpare într-o capcană, și singurul fel în care pot ieși din această capcană este prin a-L lăsa pe Domnul Isus Hristos să-i elibereze din nelegiuirea aceasta prin solia îngerului al treilea. Nu este, așadar, timpul ca ei să cunoască solia?

Catolicii au condus în ultima campanie în dreptul acestei probleme. Președintele Harrison a încercat în tot timpul administrației sale să stopeze alocarea de bani către biserici. Biserica catolică s-a opus eforturilor lui în tot timpul administrației sale. Ea a încercat să împiedice numirea lui la Minneapolis, dar nu a reușit; iar apoi când a fost ales Cleveland, și-a folosit toată influența în favoarea lui Cleveland, astfel că acesta a fost ales președinte.

Președintele Harrison a încercat să stopeze această alocare, dar nu a reușit și a fost obligat să mărturisească prin senatorul Dawes în fața Congresului că îi era imposibil să facă aceasta. Atunci, dacă a fost imposibil să se oprească această alocare sub o administrație care era cu totul împotriva alocării de fonduri pentru biserici, cum ar putea să fie oprită sub o administrație care este în favoarea ei, și care a fost sprijinită de biserica catolică tocmai din acest motiv?

Atunci, în ale cui mâini se află acum guvernul Statelor Unite? În mâinile bisericii catolice, iar aceasta îl ține bine, și îl va ține în mâini în ciuda a tot ce ar putea face protestanții. Dar ea nu ar fi pus niciodată mâna pe el, dacă protestanții ar fi fost într-adevăr protestanți, și nu l-ar fi dat în mâinile ei. Falsul protestantism a trădat guvernul Statelor Unite, care era stabilit pe principiile lui Dumnezeu, în mâinile papalității, unde va rămâne în pofida voinței lor.

Iată un paragraf pe care mi l-a dat astăzi fratele Conradi, luat dintr-un ziar apărut în Germania. Este vorba de ceva cu ce se laudă în prezent biserica catolică, în privința Germaniei. Germania este după cum știți, marele model de națiune protestantă din Europa. Acest pasaj este luat dintr-un ziar catolic, așadar este vocea catolicilor asupra acestei chestiuni:

„Ziarele catolice din Germania declară deschis că în curând puterea va fi în mâinile lor și că Germania se va întoarce la religia catolică. Întrucât au fost alocate două milioane și jumătate de dolari pentru o catedrală protestantă la Berlin, catolicii spun că acest lucru este bun, pentru că oricum această catedrală va deveni în curând catolică.”

Aceste lucruri se petrec în fața lumii, și lumea le vede, și le citește. Fraților, Dumnezeu ne-a dat ceva de spus în acest subiect. Iată ceva legat de aceasta. Vorbind despre papalitate în „Marea Luptă,” vol.4, în capitolul „Caracterul și scopurile papalității,” p. 579, ni se spune că: „Ea poate prevedea ce va avea loc.” Dacă ea, doar cu lumina înțelepciunii pe care Satana poate să i-o dea – înțelepciunea strânsă din experiența ticăloșiei ei, înțelepciunea strânsă doar din istoria ei – dacă ea prin aceasta poate să vadă ce va avea loc, atunci nu este potrivit ca un popor căruia îi vorbește Dumnezeu, să vadă de asemenea ce va avea loc?

Acestea sunt evenimentele, și acesta este cuvântul lui Dumnezeu care ne spune că dacă această națiune s-a întors de la principiile pe care i le-a dat Dumnezeu, influența cu care a tras în mod irezistibil națiunile departe de papalitate, le va aduce acum înapoi la papalitate. Acest fapt ridică papalitatea la cea mai înaltă poziție pe care a avut-o vreodată pe acest pământ. Și în această poziție, ea împlinește și este împlinit cuvântul redat în Apocalipsa 18:7 – Ea „zice în inima ei: „Stau ca împărăteasă, nu sunt văduvă, și nu voi ști ce este tânguirea.”

Națiunile cu care a fost căsătorită în trecut, din timpul lui Napoleon au început să se îndepărteze de ea una câte una, până când nu a mai rămas nici una, iar ea a rămas dezolată, văduvă, nu a mai rămas niciun bărbat dintre cei cu care a fost legată atâția ani. Și apoi? A apărut această

națiune, cea mai măreață și cea mai tânără dintre toate, neclintită în fața lumii, în vigoarea principiilor pe care Dumnezeu le-a stabilit pentru popoare, și atrăgând după ea toate națiunile, lăsând papalitatea din ce în ce mai dezolată. Atunci, și din această cauză, ea și-a îndreptat toate lingușirile ei către această națiune pentru a o seduce, pentru a o atrage în desfrâu și adulter cu ea. Iar prin protestantismul fals și apostaziat, a reușit. Iar acum, odată ce a câștigat această națiune pentru ea, prin aceasta le strânge pe toate celelalte înapoi la ea, și din acest motiv este atât de bucuroasă încât se slăvește, se desfată și se feliicită cu mulțumire, zicând: „Stau ca împărăteasă, nu sunt văduvă, și nu voi ști ce este tânguirea.”

Ce se va întâmpla atunci? „Tocmai pentru aceea, într-o singură zi vor veni urgiile ei: moartea, tânguirea și foametea. Și va fi arsă de tot în foc, pentru că Domnul Dumnezeu, care a judecat-o, este tare.”

Deci, aceste evenimente, aceste lucruri pe care papalitatea le face acum, ne aduc față în față cu judecățile lui Dumnezeu asupra popoarelor pământului. Și noi vedem ce va veni peste noi prin ceea ce se face în fața ochilor noștri. Nu este timpul să începem să spunem oamenilor care nu știu aceste lucruri, care este realitatea? Nu este timpul? Unii au spus: mi se pare că nu voi mai putea spune niciodată o predică sau să fac un studiu biblic despre Statele Unite în profeție, așa cum am făcut-o până acum. Mulțumesc Domnului! Mulțumesc Domnului pentru că nu puteți! Mulțumesc Domnului pentru că știți unde se află acum Statele Unite în profeție, și că nu mai puteți folosi materiale vechi și uscate! Avem nevoie să prezentăm Statele Unite așa cum se află acum în profeție; de aceasta este nevoie. Puteți să o faceți? (Audiența: „Da!”) Nu pot vedea oamenii că așa stau lucrurile? Dacă ei vor crede ceea ce va veni, nu este treaba voastră. Ei vor trebui să-și nege rațiunea și experiențele din viața zilnică, dacă vor să nege această realitate.

„Tocmai pentru aceea, într-o singură zi vor veni urgiile ei: moartea, tânguirea și foametea. Și va fi arsă de tot în foc, pentru că Domnul Dumnezeu, care a judecat-o, este tare.” Ce este focul care o va arde de tot? „Atunci se va arăta acel nelegiuit, pe care Domnul Isus îl va nimici cu suflarea gurii Sale, și-l va prăpădi cu arătarea venirii Sale.” „Căci Dumnezeul nostru este un foc mistuitor” pentru nelegiuire. Mulțumim Domnului că este așa! Dar fraților, El este o salvare glorioasă pentru cei care sunt liberi de nelegiuire. Haideti să-L lăsăm să ne curețe acum de nelegiuire, pentru ca atunci când se va arăta în slava Lui să nu fim mistuiți, ci schimbați după asemănarea slavei Lui. Aceasta este voia Lui.

„Și împărații pământului, care au desfrânat cu ea și s-au dezmiardat în risipă cu ea, când vor vedea fumul arderii ei, o vor plânge și o vor boci. Ei vor sta departe, de frică să nu cadă în chinul ei, și vor zice: ,Vai! Vai! Babilonul, cetatea cea mare, cetatea cea tare! Într-o oră ți-a venit judecata!’” (KJV)

Dacă această „oră” este un timp profetic, cincisprezece zile, sau este o perioadă scurtă, nedefinită, nu știu. Dacă acest timp este un timp profetic real sau o perioadă scurtă, nedefinită, nu discutăm în această seară; pentru că în orice caz se pare că este vorba de un timp extrem de scurt de la data când ea se slăvește pe sine pentru că toate națiunile s-au reîntors la ea. Timpul este extrem de scurt până când judecățile lui Dumnezeu vor veni peste ea și peste toate națiunile. Și când se întâmplă aceste lucruri, poporul lui Dumnezeu este salvat.

Deci, unde ne aflăm? Suntem chiar în fața judecăților iminente ale lui Dumnezeu. Să ne purtăm atunci, ca în fața acestor judecăți. Să ne purtăm ca și cum am trăi în timpul acestor judecăți.

SOLIA ÎNGERULUI AL TREILEA

PREDICA NR. 6

În această seară îmi propun să fac un mic sumar al celor ce le-am studiat în această săptămână, iar apoi să mai învățăm o lecție de aici. În prima seară, după ce am redat raportul audierii, care a pus fundamentul pentru tot studiul nostru următor – adică marți seara – am studiat trei puncte deosebite; miercuri seara încă trei, iar în seara trecută încă unul. Cele trei puncte din prima seară, vă amintiți că ne-au condus la necesitatea vestirii soliei îngerului al treilea așa cum o citim: „Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei, și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu.” Și pentru că avertizarea se dă împotriva închinării în fața fiarei și a icoanei ei și a primirii semnelui ei pe frunte sau pe mână, aceasta ne arată că a sosit timpul în care icoana este prezentă și că urmează să fie primit semnul ei.

Primul dintre cele trei puncte a arătat că nu mai putem lucra așa cum am fost conduși să lucrăm până acum, iar în ce privește vestirea soliei, suntem constrânși să o predicăm așa cum este ea în cuvinte. Al doilea punct, arată că icoana este făcută și aceasta pune toată puterea pământească în mâinile dușmanului soliei îngerului al treilea și al cauzei lui Dumnezeu, ca să fie folosită împotriva poporului lui Dumnezeu și a lucrării lui Dumnezeu. Și de aceea, oricine vrea să stea de partea lui Dumnezeu trebuie să aibă o putere mai mare decât toată puterea lumii. Apoi cel de al treilea punct era acela că, prin citarea poruncii a patra în legislație și interpretarea acestei porunci ca referindu-se la prima zi a săptămânii uzual numită duminică, punând astfel duminica în locul Sabatului poruncii a patra, este foarte adevărat că bisericile protestante din această țară, prin puterea acestui guvern, au desființat Legea lui Dumnezeu atât cât o poate face puterea pământească, la fel cum a făcut papalitatea în apostazia originală când s-a unit cu guvernul pentru a face același lucru. Iar acest lucru odată făcut, Dumnezeu a pus în gurile noastre aceste cuvinte: „Este vremea ca Tu, Doamne să lucrezi, căci ei strică Legea Ta.” Aceasta ne aduce în vedere următorul gând, că toată puterea pământului este înrolată împotriva lui Dumnezeu, a Sabatului Său și a poporului Său care păzește acest Sabat, și că acest popor, pentru a rezista trebuie să aibă o putere mai mare decât toată puterea pământului, ceea ce ne conduce la următorul verset: „Este vremea ca Tu, Doamne să lucrezi, căci ei strică Legea Ta.” De aceea avem nevoie de

puterea lui Dumnezeu. Rugăciunea noastră zilnică spune: „Doamne, este vremea să lucrezi; noi nu putem face absolut nimic.”

În următoarea lecție, primul punct a arătat că această solie este dată pentru că plăgile sunt gata să cadă asupra celor care resping solia: „Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei, și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea și el din vinul mănicii lui Dumnezeu.” Prima plagă este revărsată peste cei care primesc semnul fiarei; și sub cea de a șasea plagă împărații pământului sunt strânși la războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic. În timpul acestui război vine Domnul, și sfârșitul lumii. „Al șaptelea a vărsat potirul lui în văzduh. Și din Templu, din scaunul de domnie, a ieșit un glas tare care zicea: „S-a isprăvit!” Și au urmat fulgere, glasuri, tunete, și s-a făcut un mare cutremur de pământ, așa de tare, cum, de când este omul pe pământ, n-a fost un cutremur așa de mare.”

Următorul punct arăta din istoria națiunilor care s-au retras de pe scena lumii, că atunci când o națiune nu L-a mai căutat pe Domnul, ci a întors spatele lui Dumnezeu, nu a mai existat loc pentru ea în lume. Ruina este singurul lucru care a urmat. Întrucât guvernul nostru a făcut aceasta, ruina este singurul lucru care urmează aici.

Că veni vorba, mă uitam prin „Mărturii Speciale” în această seară, și am găsit un pasaj atât de expresiv referitor la acest subiect încât îl voi citi aici. Se află la p. 16 din „Mărturii Speciale pentru Predicatori și Comitetele de Conferințe.” Iată-l: „Lumea creștină a acceptat copilul papalității, l-a legănat și l-a hrănit, sfidându-L astfel pe Dumnezeu prin înlăturarea memorialului Său și înălțarea unui Sabat rival.”

Când s-a făcut aceasta? Atunci când au înlăturat memorialul Său; când au sfidat pe Dumnezeu prin înlăturarea memorialului Său și înălțarea unui Sabat rival. Iată textul pe care l-am citit într-o altă zi: „Memorialul lui Dumnezeu a fost aruncat la pământ și, în locul lui, un Sabat fals este înălțat în fața lumii.”

Acest lucru a fost făcut de către bisericile care au obținut puterea acestui guvern pentru a da eficiență lucrării lor. În ce a fost târâtă națiunea de către bisericile apostate ale țării? În a sfida pe Dumnezeu. Când Belșatar L-a sfidat pe Dumnezeu luând vasele sacre din Casa lui Dumnezeu, pângărindu-le în închinarea lui desfrânată, atunci guvernarea lui nu a mai avut niciun folos în lume. Acum, guvernul nostru este adus în aceeași poziție, și ruina este ceea ce va urma. Dar ruina acestei națiuni este ruina lumii, pentru că influența acestei națiuni ajunge în toată lumea, iar această ruină va fi îndeplinită la venirea Domnului, și venirea

Domnului are loc în timpul războiului cel mare. Și noi suntem chiar în prezența acestor lucruri.

Următorul punct a arătat că biserica Iudaică apostată s-a unit cu Cezarul pentru a scăpa de Domnul. Biserica apostată a Romei s-a unit cu Cezarul pentru a elimina Sabatul Domnului; iar acum bisericile apostate s-au unit cu Cezarul pentru a elimina Sabatul Domnului. Singurul lucru pe care l-a putut face Dumnezeu pentru biserica iudaică apostată când ea s-a unit cu Cezarul, a fost să o distrugă. Dar înainte de a o distruge, a chemat afară din ea pe toți cei ce voiau să fie ai Lui. Biserica iudaică a fost și biserică și națiune, astfel că atunci când a fost distrusă, a fost dată o lecție în fața lumii atât pentru biserici cât și pentru națiuni. Națiunea iudaică, la fel ca și biserica iudaică, ambele au întors spatele lui Dumnezeu. Când biserica iudaică l-a înlăturat pe Dumnezeu, era națiunea iudaică cea care a făcut același lucru. Odată acest fapt făcut, națiunea trebuia să fie distrusă, dar și biserica de asemenea trebuia să fie distrusă; astfel, efectul acestui fapt asupra bisericii cât și asupra națiunii a fost același: ruina.

Când biserica Romană a urmat același drum, a ruinat Imperiul Roman; iar acum când națiunea noastră urmează aceeași cale, singurul lucru care rămâne este ruina, și ruina pentru națiune este în același timp ruină pentru biserică. Dar înainte de această ruină iminentă, va fi vestită solia: „Ieșiți din mijlocul ei poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei, și să nu fiți loviți cu urgiile ei.”

În seara trecută am observat papalitatea, că ea lucrează pentru a aduce toate națiunile înapoi sub influența ei; și când le va aduce pe toate înapoi sub influența ei, și va începe să se laude zicând „Stau ca împărăteasă, nu sunt văduvă, și nu voi ști ce este tânguirea,” ce va urma imediat? Plăgile.

Acestei națiuni i se va întâmpla același lucru care s-a întâmplat și celorlalte națiuni când s-au îndepărtat de Dumnezeu; iar noi suntem chiar în vârtejul evenimentelor care aduc toate acestea. Va veni în curând, și aici aceeași ruină care a venit peste celelalte națiuni când L-au uitat pe Dumnezeu.

Acestea sunt șapte puncte distincte, și fiecare dintre ele ne aduce în fața evenimentelor soliei îngerului al treilea, care este dată pentru a salva oamenii ce vor să fie salvați înainte de a se sfârși lumea. Niciunul dintre aceste puncte nu este fabricat, ci fiecare dintre ele constituie numai consecința lucrurilor aflate în fața ochilor oricărui om din lume. Textul cu care am început este: „Cei care vor vedea acum ce va veni în curând peste noi prin ceea ce se face sub ochii noștri, nu se vor mai încrede în

invenții omenești, ci vor simți că Duhul Sfânt trebuie să fie recunoscut, primit și prezentat oamenilor.” În aceste lecții pe care le-am avut, am încercat să prezint ceea ce se întâmplă sub ochii noștri în lume, și să vedem ce va veni în curând peste noi. Nu doar că va veni peste noi, ci va veni curând peste noi, și va veni în mod inevitabil. Nu este scăpare din fața lucrurilor pe care oricine le poate vedea, și trebuie să le vadă, fie că are ochii închiși sau deschiși; dacă vor crede ceea ce va veni – nu aceasta este problema. Ei nu pot să nu vadă ceea ce văd. Nu există scăpare pentru ei decât prin solia îngerului al treilea.

Să urmărim mai departe aceste lucruri, observând ce însemnătate au pentru noi. Am văzut că toată puterea acestui pământ se află acum sub influența papalității. Ați văzut că așa este. Dar cine conduce papalitatea? Cine luptă împotriva bisericii lui Dumnezeu? Satana. Prin cine a lucrat el când Hristos era pe pământ? Prin balaur. Prin cine a lucrat când biserica se afla în pustie? Prin fiară. Prin cine lucrează împotriva rămășiței bisericii? Prin chipul fiarei. Prin balaur, prin fiară și prin proorocul mincinos, icoana (chipul). Acestea sunt cele trei instrumente prin care el face război împotriva bisericii lui Dumnezeu, de la nașterea lui Hristos până la sfârșitul lumii.

Deci, toate puterile pământului se află în mâinile Satanei pentru a le folosi împotriva bisericii. Cât timp credeți că va trece până când se va împlini acest verset, care spune că Satana lucrează cu toată puterea? El o are pe toată, nu? Toată puterea pe care o deține pământul, toată puterea care există în sfera de acțiune a Satanei, toată puterea care există pe acest pământ este acum în mâinile sale. El va lucra cu toată puterea. „Arătarea lui se va face prin puterea Satanei, cu tot felul de minuni, de semne și puteri mincinoase, și cu toate amăgirile nelegiurii.” Pentru ce are el această putere? Nu pentru a o folosi? Credeți că va sta mult timp inactiv, mai cu seamă dacă poporul lui Dumnezeu Îl cheamă pe Dumnezeu și se consacră Lui? Aceasta înfurie pe Satana; că poruncile lui Dumnezeu sunt păzite și mărturia lui Isus Hristos este manifestată.

Deci, această putere este în mâinile sale pentru a fi folosită împotriva bisericii lui Dumnezeu, împotriva lui Dumnezeu, a Sabatului Său, și a celor care Îl respectă pe Domnul și Sabatul Său, pentru că Sabatul este semnul loialității față de Dumnezeu.

Deci, oricine vrea să fie credincios lui Dumnezeu, repet, trebuie să o facă dând față cu toată puterea care există în lume, cu toată puterea de orice fel posibil, pe care lumea o cunoaște. Fraților, trebuie să decidem chiar acum dacă mergem mai departe sau nu! Trebuie să decidem dacă

mergem mai departe, sau ne oprim chiar acum. Dacă ne decidem să rămânem în mărturisirea credinței noastre, dacă ne decidem să stăm de partea legii lui Dumnezeu, credincioși mărturisirii noastre de credință. Trebuie să ne decidem în fața întregii puteri pe care o cunoaște această lume, știind că Satana are în stăpânire toată această putere și o folosește. Va trebui să ne menținem loialitatea față de Dumnezeu și legea Sa, fără a avea niciun sprijin sau protecție pământească. Cei care vor sta de partea legii lui Dumnezeu vor depinde numai de Dumnezeu, pentru că nu există nimic altceva sub soare de care să fim dependenți.

Noi trebuie să avertizăm oamenii din lume cu privire la această putere și cu privire la lucrarea ei, și să-i atragem ca să iasă de sub influența ei și să vină la Dumnezeu. Are vreo putere lucrarea mea în acest sens, dacă eu am vreo legătură cu lumea sau cu ce este lumesc? (Audiența: „Nu!”) Dacă eu sunt părtaș unui spirit lumesc și unei dispoziții și înclinații lumești, aș vrea să știu cum voi putea avertiza oamenii să se despartă complet de lume? Cum va putea fi suficientă forță în cuvintele mele pentru a convinge pe cineva să facă aceasta? Puteți spune? Puteți spune cum ați putea face voi aceasta? Indiferent dacă sunteți predicator sau nu, dacă sunteți doar un adventist de ziua a șaptea sau doar un adventist de ziua a șaptea formal; nu este nevoie să fiți predicator, ci doar adventist de ziua a șaptea formal ca să răspundeți la această întrebare. Aș vrea să știu cum ar fi posibil ca mărturisirea voastră să aibă vreo valoare, sau să aibă vreo putere asupra oamenilor acestei lumi, dacă sunteți legați în vreun fel de această lume în spirit, în minte, în gândire, în dorințe, în înclinații? Nu, domnilor! O legătură infimă cu lumea, cât un fir de păr, vă va jefui de puterea care trebuie să existe în chemarea care va avertiza lumea cu privire la această putere nefastă a lumii, pentru ca oamenii să se poată separa complet de ea.

Atunci fraților, dacă vrem să existe putere în solia noastră de acum înainte, ce trebuie să facem? Trebuie să ne rupem de tot ce ține de această lume. Sunteți gata să o faceți? Dar nu este destul să vă întreb dacă sunteți gata să o faceți. Ci vreau să vă întreb: o faceți? Faceți aceasta? (Audiența: „Da!”)

Fratele Porter ne-a descris cu puțin mai înainte un tablou splendid. Anume că profetul căuta cu privirea pe cei care vesteau această solie, dar privea prea jos. Atunci îngerul i-a spus: „Privește mai sus!” Mulțumim Domnului, aceștia se află deasupra lumii! Acolo este locul căruia ei aparțin. Deasupra lumii, pe o temelie pe care Dumnezeu a așezat-o ca ei să umble pe ea. Și oricine este jos, atât de jos încât cineva trebuie să

privească în lume ca să-l poată vedea, acela nu poate vesti solia îngerului al treilea. Noi trebuie să fim deasupra lumii. De aceea, rupeți-vă fraților de lume!

Fraților, a sosit timpul ca niciodată mai înainte când trebuie să aibă loc o despărțire de lume. Isus spune: „Eu v-am ales din mijlocul lumii.” Dacă El ne-a ales, atunci să-L căutăm zi de zi ca El să ne poată unge (ordain – a hirotoni). Hristos a spus ucenicilor: „Eu v-am ales și v-am uns (ordained – KJV).” El ne-a ales; să înțelegem că El ne-a uns pentru lucrarea pe care o are pentru noi; și lucrarea este aceea de a duce cuvântul lui Dumnezeu împotriva întregii puteri pe care o cunoaște această lume, și de a separa un popor de lume, de a-l separa atât de complet pentru Dumnezeu, încât aceștia să desconsidere în totalitate puterea acestei lumi și toate legăturile ei.

Aceasta ne conduce din nou la consacrare, nu? Mulțumim Domnului că ne conduce aici! Noi nu putem susține solia îngerului al treilea, nu putem sta de partea ei, nu putem avea spiritul ei, sau împlini lucrarea ei, fără a avea această consacrare.

Încă ceva! Cei care vor sta pentru legea lui Dumnezeu, nu vor fi văzuți prea bine. Nu, domnilor! Ei nu vor fi lăudați, dezmiertați, curtați sau lingușiți. Nu! Dar mai bine aș citi un pasaj referitor la aceasta. Voi citi din „Marea Luptă” vol.4, p. 590: „Marele înșelător va convinge oamenii că cei care slujesc lui Dumnezeu sunt cauza acestor rele. Clasa care a provocat neplăcere cerului vor învinui pentru toate nenorocirile pe cei a căror supunere față de poruncile lui Dumnezeu sunt un continuu reproș pentru călcătorii de lege. Se va declara că acești oameni Îl ofensează pe Dumnezeu prin violarea Sabatului Duminical, că acest păcat a adus calamitățile care nu vor înceta până când observarea duminicii nu va fi impusă cu putere, și că cei care își prezintă pretențiile lor față de porunca a patra, distrugând astfel reverența față de duminică, sunt cei care aduc nenorociri asupra oamenilor, împiedicând reintrarea lor în favoarea divină și în prosperitate vremelnică. Astfel, acuzația adusă în vechime împotriva slujitorului lui Dumnezeu va fi repetată, în condiții asemănătoare. „Abia a zărit Ahab pe Ilie, și i-a zis: „Tu ești acela care nenorocеști pe Israel?” Ilie răspuns: „Nu eu nenorocesc pe Israel; ci tu și casa tatălui tău, fiindcă ați părăsit poruncile Domnului și te-ai dus după Baal.”” Întrucât mânia populației va fi excitată de învinuiri false, ei se vor purta cu ambasadorii lui Dumnezeu în același fel în care Israelul apostat s-a purtat față de Ilie.”

Citesc mai departe de la p.592, după cum urmează: „Cei care

onorează Sabatul biblic vor fi denunțați ca dușmani ai legii și ai ordinii, drept cei care distrug regulile morale ale societății, ducând la anarhie și corupție, și atrăgând judecățile lui Dumnezeu asupra pământului. Motivele lor de conștiință vor fi numite a fi încăpățănare, rebeliune și dispreț la adresa autorității. Ei vor fi acuzați de lipsă de considerație față de guvern. Predicatorii care neagă obligativitatea Legii divine vor prezenta de la amvoane datoria de a fi supuși autorităților civile ca fiind rânduite de Dumnezeu. În camerele legislative, în curțile de judecată, păzitorii poruncilor vor fi greșit reprezentați și condamnați. Cuvintelor lor li se va da un înțeles fals, și motivelor lor se vor da cele mai rele semnificații.”

Din „Mărturii” nr.32, p. 208, citesc o mărturie dată în 1885 – acum șapte ani: „În timp ce oamenii dorm, Satana aranjează lucrurile în mod activ astfel ca poporul lui Dumnezeu să nu găsească milă sau dreptate.”

Cum am putea aștepta să găsim milă sau dreptate când toată puterea guvernelor de pe pământ se află în mâinile papalității și este condusă de Satana? Cum puteți aștepta dreptate? Și cum puteți aștepta dreptate când toată puterea acestui pământ este îndreptată împotriva poporului lui Dumnezeu de către Satana personal? În această stare de lucruri nu există dreptate. Nu ne putem aștepta la ea. Aceasta ne aduce în situația în care trebuie să fim atât de complet despărțiți de lumea aceasta încât să nu mai așteptăm nicio protecție, nici dreptate, și nici măcar milă din partea ei. Dacă se va arăta vreo dreptate sau milă, va fi doar mila lui Dumnezeu care va lucra împotriva voinței lor. Dacă ne aflăm în situația în care singura milă pe care o putem aștepta este cea pe care Dumnezeu o pune în ei, atunci unde este dependența noastră? Doar în Dumnezeu.

Noi nu vom fi dezmiertați și nu se va pune mare preț pe noi. Așa stând lucrurile, vor fi inventate și răspândite tot felul de învinuiri împotriva voastră. Aș vrea să știu cum va rămâne cineva credincios soliei îngerului al treilea, și cum va face lucrarea ei, dacă îi pasă în mod special ce spun oamenii despre el, și dacă are mult respect pentru reputație, sau își leagă dependența de reputație? Nu poate! Dar, mulțumim Domnului, Dumnezeu are ceva mult mai bun pentru noi de care să depindem, și acesta este caracterul. Să nu uităm că Isus, exemplul nostru în această lume, n-a fost vorbit de bine.

Aceasta stabilește că oamenii care vor vesti solia îngerului al treilea și vor rămâne credincioși lui Dumnezeu în lume, o vor face având în vedere doar caracterul, fără a lua în calcul problema reputației. Problema reputației, a felului în care oamenii gândesc sau vorbesc despre noi, nu

mai poate intra în socotelile noastre. Niciodată! Pentru că reputația nu va salva pe nimeni. Dacă cineva ține la reputație, dacă mintea lui se agață de aceasta, atunci ar fi bine să renunță la ea, pentru că nu poate avea reputație dacă stă pentru solia îngerului al treilea.

Chiar acum fraților, în seara aceasta, este timpul să renunțați la astfel de mărturisiri de credință, și făcând așa veți fi de ajutor fraților voștri. Dacă vreți să faceți compromis cu aceste lucruri, ar fi mai bine să o faceți chiar acum, pentru că cu cât veți merge mai departe, și apoi să faceți compromisul, cu atât veți îngreuna situația fraților voștri. De aceea, dacă nu veți merge înainte fără șovăială, opriți-vă chiar acum, mergeți pe cealaltă cale și lăsați-i pe ceilalți care merg drept înainte, să fie liberi. Am ajuns la despărțirea drumurilor, și fiecare să decidă în favoarea independenței față de tot ce este în lume, pentru ca nicio considerație prezentată de lumea aceasta să nu intre în calculele noastre. Nimic legat de reputație sau despre ce vor gândi oamenii să nu intre în calcul. Când toată puterea lumii va fi împotriva celor care își mențin loialitatea față de Dumnezeu, atunci caracterul lui Isus Hristos va fi mai valoros decât de zece mii de ori zece mii de reputații pe care și le poate asigura cineva pe orice cale posibilă.

Să ai reputație este un lucru mare în ochii lumii; la Dumnezeu să ai reputație nu înseamnă nimic. Reputația este tot ce poate oferi Satana. Este tot ce poate el să clădească. Iar declarația citată adesea, este destul de corectă pentru personajul în a cărui gură a pus-o scriitorul: „Cea mai scumpă comoară care rămâne peste timpul trecător este reputația fără pată.” Aceasta era îndeajuns pentru acel personaj, pentru că tot ce avea era doar reputația. Apoi când a pierdut-o, a spus extrem de nefericit: „O, reputația mea, reputația mea! Mi-am pierdut reputația!” Când și-a pierdut reputația, desigur nu a mai avut pe ce să se sprijine și a fost pierdut și el. El nu avea un caracter care să-l mențină, ci doar reputația. Sentimentul acela care izvoră din el era foarte potrivit cu caracterul celui în a cărui gură a fost pus de către scriitor; dar aceasta este o minciună, este o minciună. Cea mai scumpă comoară care rămâne peste timpurile pieritoare sau nepieritoare nu este reputația fără pată, ci este caracterul fără pată. Iar singurul caracter fără pată care a fost văzut în această lume, este caracterul lui Isus Hristos. Acest caracter, El vine și ni-l dă, vouă și mie, un dar gratuit, binecuvântat din partea Celui care l-a clădit.

Deci, fraților, lăsați să se risipească în vânt toate grijile cu privire la reputație; acolo este locul lor. Fiindcă reputația este instabilă ca vântul, în timp ce caracterul este statornic ca veșnicia. Lăsați să plece toate grijile

pentru reputație. Haideți să avem caracter! Haideți să avem acel caracter care ne va face potriviți pentru judecată. Atunci, deși Satana cu toată puterea sa ar putea reuși să ne împovăreze cu cea mai proastă reputație pe care o poate inventa, mulțumim Domnului că avem un caracter care va rezista în fața judecății! De aceea, ne putem permite să renunțăm și la lume și la reputație. În Isus Hristos noi avem ceva mai bun.

Aceasta nu este totul. Mai există încă o fază. Vine timpul când oricine va sta de partea soliei îngerului al treilea, a Sabatului Domnului, și-și va menține loialitatea față de acestea, nu va putea cumpăra și nu va putea vinde nimic. Înseamnă că, oricine mărturisește a fi adventist de ziua a șaptea, care are o mărturisire a soliei îngerului al treilea, trebuie să decidă acum dacă va continua să rămână de partea acestei solii, fără a ține seama de ce va fi cu proprietățile sau cu bunurile sale personale în această lume.

Nicio preocupare, nicio socoteală cu privire la bunuri sau interese legate de ocupații în lumea aceasta, nu pot intra în socotelile noastre sau în lucrarea noastră. Nicio preocupare de acest gen nu poate intra în socotelile niciunui adventist de ziua a șaptea de acum înainte. Dacă se întâmplă să intre, acel adventist se poate opri chiar aici; fiindcă dacă voi lăsa preocupări legate de felul în care o voi scoate la capăt cu afacerea, dacă voi avea câștig sau voi pierde în cazul în care rămân de partea Sabatului – dacă voi lăsa astfel de preocupări să intre în calculele mele, atunci mai bine las ca interesele legate de proprietate să domine, să mă ocup de ele, și să mă duc cu ele. Dar încotro se îndreaptă acea ocupație, acele bunuri care mă preocupă și pentru care ezit? Totul se îndreaptă spre distrugere. Atunci, dacă există un fir care mă leagă de ele, când ele se vor duce, eu unde mă voi duce? Mă voi duce împreună cu ele, cu siguranță. Dacă firul este cât un fir subțire de mătase, mă va trage și pe mine după ele? Da! Deci fraților, este timpul să tăiem orice legătură. Astfel am ajuns din nou la despărțirea drumurilor.

Cel care va sta de acum înainte loial față de solia îngerului al treilea, trebuie să o facă, și o va face fără a lua în calcul ca vreo problemă de profit, bani, bunuri, sau altceva de acest fel să atârne cât greutatea unei pene sau a unui fir de păr cu privire la poziție pe care să o ia față de solia îngerului al treilea. Așa stau lucrurile. Fiindcă este declarat: „Nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, fără să aibă semnul acesta, adică numele fiarei sau numărul numelui ei.” „Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei, și primește semnul ei pe frunte sau pe mână.” Nu e nevoie deloc ca acel cineva să creadă în această închinare. Legea spune: „Păzește duminica!”; iar dacă o păzește ce se întâmplă? Face compromis cu

Satana și acceptă semnul Satanei în locul semnului lui Hristos. Îl pune pe Satana deasupra lui Hristos și se supune puterii lumii și nu cuvintelor lui Hristos. Câtă putere asupra lumii va avea acest om pentru a fi salvat?

Omul care face compromis cu legile duminicale, oprindu-se din lucru și respectând duminica pentru că așa spune legea, în timp ce crede că încă păzește Sabatul, îl pune pe Satana deasupra lui Hristos. Își leagă dependența de puterea pământească; dar în ale cui mâini se află această putere? În mâinile Satanei. Atunci, după propria lui mărturisire și acțiune, nu depinde el de Satana la fel de mult ca și de Hristos? Sunt Satana și Hristos parteneri? Nu, domnilor! Atunci să nu îi punem noi să intre în acest fel de asociere. Niciun om care își menține loialitatea față de solia îngerului al treilea nu va îngădui Satanei să intre într-o astfel de asociere.

Nu este Sabatul un semn care arată ceea ce este Dumnezeu pentru om? Nu este semnul adevăratului Dumnezeu? Și nu este Dumnezeu ceea ce este? Nu este Sabatul semnul care arată ce este Dumnezeu, la fel cum este semnul că El este? Și ce este Dumnezeu pentru om? O, El este Domnul, Domnul Dumnezeu, plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie, care își ține dragostea până în mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul. El este viața noastră.

Da! Deci, Sabatul este semnul care arată ce este Dumnezeu pentru omul care Îl crede. Dar unde Îl găsim pe Dumnezeu? Doar unde Îl poate găsi cineva pe Dumnezeu? În Isus Hristos. „Nimeni nu cunoaște pe Tatăl decât Fiul și cel cărui vrea Fiul să i-L descopere.” Deci, pentru noi Hristos este Dumnezeu. Pentru această lume și pentru toate ființele inteligente, Hristos este Dumnezeu. Atunci nu este Sabatul un semn care arată ce este Hristos pentru om? Când noi respectăm Sabatul, acesta este semnul care arată ce este Hristos pentru noi. Atunci, a păzi duminica pentru că așa spune legea, înseamnă a spune că duminica este pentru mine la fel de mult ca Sabatul; dar aceasta înseamnă a spune pur și simplu că Satana este pentru mine la fel de mult ca și Hristos. Și dacă așa stau lucrurile, atunci Hristos nu înseamnă prea mult pentru mine. Dacă Hristos este atât de neînsemnat pentru mine încât voi pune semnul papalității, care este chiar semnul puterii Satanei, la egalitate cu semnul care arată ce este Hristos pentru mine, atunci Hristos nu este nimic pentru mine. Dacă Hristos nu este totul, atunci ce este? „El este totul în toți.” Dacă El nu este totul pentru mine, atunci ce este? Nu este nimic pentru mine. Aceasta ne pune din nou în fața faptului că acum fraților, trebuie să

stăm pentru acest semn împotriva oricărui motiv pe care îl poate invoca acest pământ.

Aceasta nu este încă totul. Mai există un gând în acest verset: „I s-a dat putere să dea suflare icoanei fiarei, ca icoana fiarei să vorbească, și să facă să fie omorâți toți cei ce nu se vor închina icoanei fiarei.”

Va veni timpul când cel care își menține loialitatea față de solia îngerului al treilea se va afla sub sentința de pedeapsă cu moartea; i se va lua dreptul la viață și se va declara de către puterile acestui pământ, sub a căror jurisdicție se află, că nu are dreptul la viață. Se poate ca preocuparea legată de viață să intre în calculele noastre acum? Se poate fraților? Se poate ca un om să-și cântărească viața spre a vedea cât valorează acum, și să lase ca greutatea aceasta să atârne ceva în decizia lui de a rămâne de partea soliei îngerului al treilea, sau nu? Merită să ne gândim bine la aceste lucruri. Aceasta este semnificația lor. Dacă voi permite ca viața mea să cântărească ceva în alegerea mea de a rămâne în loialitate față de solia îngerului al treilea, atunci ce folos are să merg mai departe cu această solie? De ce să nu mă opresc chiar acum, în seara aceasta? Realitatea este, așa cum am declarat aici, că viața noastră va fi scoasă în afara legii dacă rămânem cu solia. Așa că, dacă vom lăsa ca această problemă să cântărească ceva pentru noi, am face mai bine să ne oprim chiar acum și să mergem cu viața noastră înainte.

Nu știți că pedeapsa cu moartea există în sine, în fiecare pas, chiar de la primul pas care este făcut pe calea persecuției? Sigur că există! Nu există în cuvinte – nu există în pronunțarea sentinței, - dar există: pentru că atunci când guvernul începe să impună legi religioase, o face pentru a salva guvernul, întotdeauna pentru salvarea guvernării – acest act duminical al Congresului deja s-a declarat că a fost făcut pentru acest scop. Oamenii care nu se supun legilor duminicale, sigur că vor fi amendați, iar ei nu vor plăti amenda; păzitorii Sabatului, cu siguranță, nu o vor plăti. Ei vor trebui să fie închiși pentru a se satisface amenda, vor satisface acel serviciu și apoi vor fi eliberați. Apoi vor lucra din nou duminica și din nou vor fi amendați, din nou vor fi întemnițați spre a se achita amenda, iar apoi din nou eliberați. Și din nou lucrează duminica, desigur. Apoi amenda este mărită, ceea ce face ca timpul de întemnițare să fie mai lung. Dar niciun păzitor al Sabatului nu se va opri din lucru duminica, deși acesta este singurul lucru urmărit. De aceea, după cum vedeți, întrucât sunt date pedepse tot mai grele fără rezultatul pe care îl urmărește guvernul, în cele din urmă se va ajunge la pedeapsa cea mai grea, adică moartea. Deci pedeapsa cu moartea există în orice lege

duminicală făcută vreodată pe pământ, în sine, de îndată ce legea este impusă și pusă în aplicare. Pentru acest motiv istoricul Gibbon a spus lumii cu mai bine de o sută de ani în urmă că:

„Este obligatoriu pentru autorii persecuției să cugete dinainte dacă sunt hotărâți să o suporte până la limita ei maximă. Ei aprind flacăra pe care se străduiesc să o potolească; și în curând devine necesar să pedepsească neascultarea vinovatului, la fel ca și crima. Amenda pe care nu este capabil sau nu este dispus să o plătească, expune persoana la severității legii; iar faptul că el nu ține seama de pedepse mai ușoare, sugerează folosirea și buna cuviință a pedepsei capitale.”

Așadar istoricul a atras atenția popoarelor și conducătorilor de pretutindeni ca, înainte de a porni pe calea persecuției, să se gândească dacă sunt pregătiți să o susțină prin pedeapsa capitală. Dacă nu, atunci mai bine să nu pornească. A se ajunge la pedeapsa capitală este în natura lucrurilor, iar raportul istoriei ne spune că așa va fi și în practica lucrurilor.

Atunci nu reiese limpede din aceste cuvinte că poporul ce va rămâne credincios soliei îngerului al treilea, credincios în loialitate față de legea lui Dumnezeu și față de Sabatul Său, va trebui să o facă fără a lua în socoteală nici măcar viața lor? Nu este așa? (Audiența: „Așa este!”)

Încă ceva: când orice sprijin pământesc și orice protecție sunt date la o parte, când toate problemele legate de reputație la care lumea ține atât de mult, sunt date la o parte; când toate problemele cu privire la avere sau ocupații de orice fel sunt date la o parte, și când toate problemele cu privire la viață sunt date la o parte, cât mai rămâne? Cât de mult din lucrurile lumești sau din interesele lumești mai sunt legate de omul care face aceasta? Când omul își face socotelile și pune la o parte orice așteptare la protecție pământească, chiar la milă și dreptate pământească; atunci când își face socotelile și pune la o parte toate problemele pe care și le-ar putea face cu privire la ce vor gândi sau vor spune oamenii despre el; își face socotelile și pune la o parte toate problemele cu privire la ce va fi cu bunurile sale sau dacă va putea cumpăra sau vinde, sau dacă va putea face cutare sau cutare lucru; când dă la o parte toată îngrijorarea care poate să apară gândindu-se dacă va ține la viața lui sau dacă aceasta va cântări ceva în ochii săi; - când toate acestea sunt scoase din calcul, atunci cât de mult din lume mai există în socotelile acelui om? (Audiența: „Nimic.”)

Atunci, nu pune Biblia, cuvântul lui Dumnezeu, pe orice adventist de ziua a șaptea în fața acestei socoteli, somându-l să-și facă acest calcul și

să ia această hotărâre? (Audiența: „Da!”) Este timpul ca fiecare dintre noi să începem să ne gândim foarte serios. Este cu adevărat timpul să ne gândim serios. Dar mulțumim Domnului, nu trebuie să ne temem niciun pic de vrăjmașul nostru. Domnul nu va permite niciodată ca voi sau eu să fim puși într-o situație fără ieșire, de unde să nu fie gata să ne scoată cu și mai multă slavă decât dacă nu am fi fost puși în acea situație. Domnul nu ne cheamă să mergem pe o cale care ne face să pierdem ceva, decât dacă în schimbul a ceea ce am pierdut ne dă altceva infinit mai valoros. Când El ne cheamă să rămânem loiali adevărului Său, ceea ce ne face să ne luăm gândul de la orice sprijin sau protecție pământească, atunci ne spune: „Iată, pentru voi, toată puterea cerului și a pământului.” „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ,” și „Eu sunt cu voi;” acesta este acoperământul pe care Cel Atotputernic îl trage peste noi: „Veniți cu Mine!” „Dumnezeul cel veșnic este un loc de adăpost, și sub brațele Lui cele veșnice este un loc de scăpare” (Deuteronom 33:27). „Nu te teme!” Așa spune cuvântul Său, nu? Să citim din Scriptură pentru a vedea referința directă la acest subiect. În Isaia 51 găsim o rugăciune pe care Domnul ne spune să i-o adresăm: „Trezește-te, trezește-te și îmbracă-te cu putere, braț al Domnului! Trezește-te ca în zilele de odinioară, și în veacurile din vechime! Oare n-ai doborât Tu Egiptul, și ai străpuns balaurul? Nu ești Tu acela care ai uscat marea, apele adâncului celui mare, și ai croit în adâncimile mării, un drum pentru trecerea celor răscumpărați? Astfel cei răscumpărați de Domnul se vor întoarce, vor veni în Sion cu cântări de biruință, și o bucurie veșnică le va încununa capul; îi va apuca veselia și bucuria; iar durerea și gemetele vor fugi.”

Cum vor merge spre Sion cei răscumpărați? Cu cântări de biruință. Să începem de acum să le cântăm. Domnul nu vrea ca noi să mergem cu capetele aplecate, pândind în jur ca și cum ne-ar fi frică să nu fim văzuți, ca și cum nu ne-am găsi locul în lume. „Uitați-vă în sus și ridicați-vă capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie!” spune Isus. Noi suntem în această lume, fiecare dintre noi, până când Dumnezeu își termină lucrarea cu noi, iar Satana nu ne poate face niciun rău, până când Domnul nu își termină lucrarea cu noi, și nici atunci nu ne poate face vreun rău. Așadar, să mergem cu cântări de biruință. Să ne bucurăm.

„Eu, Eu vă mângâi. Dar cine ești tu, ca să te temi de omul cel muritor, și de fiul omului, care trece ca iarba?”

Noi mărturisim a crede în Dumnezeu! Noi stăm de partea legii lui Dumnezeu, și avem Sabatul Domnului, iar acesta ne descoperă cine este Dumnezeu, că El este adevăratul Dumnezeu, El este Dumnezeul cel viu

și veșnicul Împărat, a cărui mânie face să tremure pământul, care prin cuvântul Său poate să aducă lumea la existență, și tot prin cuvântul Său o desface în bucăți. Iar aici sunt niște oameni, care sunt ca iarba, și care vor dispărea în scurt timp, și aceștia vă spun că dacă nu veți respecta legea veți fi închiși, iar dacă persistați în această atitudine va trebui să muriți. Și noi ne temem de aceștia! De ce? Nu are dreptate Dumnezeu când ne pune această întrebare? „Cine ești tu, ca să te temi de omul cel muritor?” Acest lucru vrea El să Îl știe. Nu este o întrebare corectă? „Eu, Eu vă mângâi. Dar cine ești tu, ca să te temi de omul cel muritor, și de fiul omului, care trece ca iarba?” Nu vedeți cât de insultătoare este ideea ca cineva care mărturisește a crede în Domnul, să se teamă de niște oameni? Domnul ne spune că aceasta nu este dependență de El.

Să citim mai departe: „Și să uiți pe Domnul, care te-a făcut, care a întins cerurile și a întemeiat pământul? De ce să tremuri neconținut toată ziua, înaintea mâniei asupritorului, ca și cum el ar putea să te nimicească? Unde este mânia asupritorului?” (KJV) Mulțumim Domnului! Chiar acum furia asupritorului este gata să izbucnească. De ce să ne temem în fața lui ca și când ar putea să ne distrugă? Nu a fost Ilie atacat, și nu a trebuit el să fugă pentru a-și salva viața? Dar când, după o călătorie lungă, fiind obosit și așezându-se să se odihnească, a adormit de oboseală, iată că un înger al Domnului a stat lângă el și l-a atins zicând: „Scoală-te și mănâncă.” Și el a găsit lângă căpătâiul lui o turtă coaptă pe niște pietre încălzite și un ulcior cu apă. Slavă Domnului!

Nu era Ilie în deplină siguranță? Fraților, nu este mai bine să fim scoși în afara societății pentru ca un înger să poată face pentru noi același lucru? Ce vreți mai mult, să nu fiți alungați, sau să nu vină îngerul ca să vă stea alături în acest fel? Așadar, să nu ne fie teamă! Ilie s-a culcat și a adormit din nou, ca și Petru când a fost condamnat la moarte. De ce nu? Ce rost avea să fie îngrijorat? Ilie s-a culcat și a adormit, iar îngerul a venit a doua oară, l-a trezit și i-a slujit. Din nou i-a zis: „Scoală-te și mănâncă, fiindcă drumul pe care îl ai de făcut este prea lung pentru tine.” Fraților, Dumnezeu ne va da pâine pentru drum. Dacă drumul este prea lung, El ne va da pâine în măsură îndoită înainte de a porni. Este timpul să începem să ne încredem în Domnul! Să o facem acum! El spune așa! Într-un alt loc El spune: „I se va da pâine, și apa nu-i va lipsi.” Așa este!

„În curând cel încovoiat sub fiare va fi dezlegat; nu va muri în groapă, și nu va duce lipsă de pâine. Eu sunt Domnul, Dumnezeuul tău, care stărnesc marea, și fac să-i urle valurile, și al cărui Nume este Domnul Oștirilor. Eu pun cuvintele Mele în gura ta, și te acopăr cu umbra mâinii

Mele, ca să întind ceruri noi și să întemeiez un pământ nou, și să zic Sionului: „Tu ești poporul Meu!” Isaia 51:14-16.

Să primim, fraților, acest cuvânt! Nu trebuie să ne fie teamă de oprimare sau de greutate, sau de neputința de a cumpăra sau vinde, pentru că Domnul are ceva cu mult mai bun.

Cât despre reputație: lăsați-o să se ducă! Domnul ne dă un caracter – un caracter pe care El personal l-a țesut de la naștere până la mormânt, care este desăvârșit în orice privință. Iar El spune: „Ia-l, îmbracă-l, și vino la ospățul nunții Mele.” Acesta este caracterul, și acesta este acoperământul pe care El îl trage peste poporul Său, și de aceea plăgile nu pot să-i atingă, și nicio putere a vrăjmașului nu poate să-i înfrângă sau să-i mânjească. „Mă bucur în Domnul, și sufletul Meu este plin de veselie în Dumnezeu Meu, căci M-a îmbrăcat cu hainele mântuirii, M-a acoperit cu haina neprihănirii” Isaia 61:10 (KJV) Slavă Domnului!

Iar în privința vieții: când El ne cheamă să luăm poziție în loialitate față de Legea Sa, ceea ce va duce la pierderea vieților noastre, aceasta va pune viețile noastre în primejdie întrucât puterea pământească va urmări să ne ia viața. Și atunci? Atunci Domnul spune pur și simplu: „Renunță la această viață! Va dispărea oricum, în scurt timp. Iată, aici este o viață care va rămâne de-a lungul întregii veșnicii.” Când ne invită să urmăm calea loialității față de Legea Sa, ceea ce va duce la primejduirea și pierderea acestei vieți muritoare, pieritoare ca un abur, El spune: „Iată aici viața veșnică!” „Cel care crede în Fiul, are viața veșnică.” „Dumnezeu ne-a dat viața veșnică, și această viață este în Fiul Său.” Ne-a dat viața veșnică? „Cine are pe Fiul,” va avea viața cândva? (Audiența: „Nu!”) „Cine are pe Fiul, are viața.” Cum ar fi cu puțință să avem pe Fiul fără această viață? Este Hristos mort? Nu! El este viu. De aceea, când Îl avem pe El, avem viața care este în El.

Băgați de seamă la ce conduce faptul că un om care mărturisește a-L avea pe Hristos nu crede că are viața care este în Hristos, care este viața veșnică. Ce fel de Hristos este El? Un Hristos fără viață în El? Nu! Hristos nu este mort! Nu ne-au răsunat aceste cuvinte mereu și mereu în urechi prin vocea care ne vorbește de mult timp din partea Domnului? „Fraților, Hristos nu este în mormântul cel nou al lui Iosif, cu piatra cea grea astupând intrarea. Nu! El a înviat! Isus trăiește! Isus trăiește! Vestiți aceasta cu vocea și cu scrisul.”

Astfel, pentru că El trăiește, și mai mult, pentru că El trăiește pentru veșnicie, avându-L pe El, am un Mântuitor viu. „Cine are pe Fiul are viața.” Ce fel de viață este în El? Numai viață veșnică. Dacă Îl am pe El,

am viața care este în El, și aceasta este viața veșnică, exact așa cum spune Domnul. Dar, așa cum ne-a spus mai înainte fratele Haskell în lecțiile sale, noi nu putem avea această viață a Lui, fără a i-o ceda pe a noastră. Făcând schimbul acesta Îl întâlnim pe Isus Hristos. Aceasta este lecția de astăzi, nu observați? Cedați-I această viață și veți primi o viață care este cu mult mai bună. Acum este timpul. Dar dacă mă agăț de această viață, când ea se va duce, ce îmi mai rămâne? (Audiența: „Nimic.”)

De aceea, bărbatul sau femeia care au doar această viață, nu trebuie să meargă cu solia îngerului al treilea, deoarece când va veni încercarea și această viață va fi pusă în joc, se vor agăța de ea. Aici este pericolul. Un om nu poate înainta prin ceea ce înseamnă a înainta în solia îngerului al treilea, având doar această viață pe care o are. Nu poate face aceasta, pentru că este tot ce are, și se va agăța de ea când va fi în primejdie. Dar dacă va renunța la această viață, socotind că nu valorează nimic, și va lua acea viață care se măsoară cu viața lui Dumnezeu, acea viață care este viața lui Dumnezeu, va avea o viață care niciodată nu poate fi pusă în primejdie. Acel om este în siguranță. Acela poate merge oriunde îl cheamă solia. Fiindcă Acela care este viața soliei, este viața celui care va rămâne loial față de această solie.

„Purtăm întotdeauna cu noi, în trupul nostru, omorârea Domnului Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru. Căci noi cei vii, totdeauna suntem dați la moarte.” Nu este adevărat acest lucru de acum înainte? Nu este un adevăr viu de acum înainte, că aceia care stau pentru solia îngerului al treilea sunt „dați la moarte,” tot așa cum au fost și apostolii? Întotdeauna „dați la moarte,” și acest aspect intră în socotelile noastre. Trăim față în față cu aceasta tot timpul.

Deci fraților, în locul puterii pământești pe care nu putem să ne sprijinim, și care este în mod decis angajată împotriva noastră, Dumnezeu ne dă puterea lui Dumnezeu. În locul reputației, Dumnezeu ne dă caracterul. În locul lucrurilor pământești – bogății lumești, case, pământuri, proprietăți, ocupații sau altceva de acest fel – Dumnezeu ni-L dă pe Isus Hristos în care sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și cunoștinței, și voi „sunteți desăvârșiți în El.” Dumnezeu L-a pus să fie moștenitor al tuturor lucrurilor, și noi suntem moștenitorii lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Isus Hristos, dacă suferim împreună cu El ca să putem fi proslăviți împreună cu El. El este moștenitor al tuturor lucrurilor, iar noi suntem împreună moștenitori. Atunci, câte lucruri ne aparțin? (Audiența: „Toate lucrurile.”) Cât avem? Toate lucrurile pe care

le are Dumnezeu. Atunci, nu suntem bogați?

În locul acestei vieți pe care puterile pământești vor să ne-o ia, Dumnezeu ne dă viața Lui. Când ne invită să fim loiali față de El și cauza Sa, Domnul spune pur și simplu: „Iată, aici aveți viața veșnică.”

Nu ne-a înarmat Domnul până în dinți? O, haideți să ne îmbrăcăm acum cu această armură a lui Dumnezeu! De aceasta este nevoie: să fim tari în Domnul și în puterea tăriei Lui. „Căci noi nu avem de luptat împotriva cărnii și a sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești. De aceea, luați toată armătura lui Dumnezeu, ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea, și să rămâneți în picioare, după ce veți fi biruit totul.”

Așa vrea Domnul să stăm, și așa vrea El să facem. Iar El spune: „Nu te voi lăsa cu niciun chip și nu te voi părăsi.” Aceasta este situația. Iar acum ce veți face? „Alegeți astăzi cui vreți să-i slujiți,” și ce cale vreți să urmați.

SOLIA ÎNGERULUI AL TREILEA PREDICA NR. 7

Unii dintre noi s-au întrebat vineri seara trecută dacă nu am exagerat lucrurile prezentate; dar cred că după ceea ce fratele Porter tocmai a citit din „Mărturii”, toți vor fi de acord că ceea ce am prezentat a fost exact. Nu vreau să credeți fraților că spun aceste lucruri aici doar pentru că vi le spun vouă. Dacă aș fi predicat de luni seara trecută unor oameni care nu au auzit niciodată de adventiști de ziua a șaptea, nici de solia îngerului al treilea, le-aș fi spus exact ceea ce vă spun vouă; pentru că nu știu ce altceva s-ar putea vesti acum decât solia îngerului al treilea. Nu știu ce altceva să fac pentru oameni oriunde predic, decât să-i pun față-n față cu nevoia lor după puterea lui Dumnezeu. Așa că nu vă spun ceva ce nu aș spune oricui. S-ar putea să vină momente când vă voi spune unele lucruri pe care nu le-aș spune altor oameni, pentru că se poate ca unii dintre noi să fi făcut lucruri pe care alții nu le-ar face; dar acesta e singurul motiv.

Acum, să aruncăm o privire asupra unui sumar al lecțiilor pe care le-am avut. Am văzut că nu este nimic care să ne susțină în acest timp decât puterea lui Dumnezeu. Am văzut că nimic nu va satisface nevoia noastră, nimic nu ne va sprijini decât caracterul lui Dumnezeu. Am văzut că în problema mijloacelor și a ocupațiilor, nu vom putea depinde de nimic din ceea ce ține de această lume, ci doar de lucrurile pe care le dă Dumnezeu. Am văzut că nu putem conta nici chiar pe viața însăși; singurul lucru pe care putem conta, singurul lucru care va fi suficient, singurul lucru care va împlini nevoia noastră – nevoia poporului care va sta pentru Domnul – este acea viață care este mai bună decât aceasta, viața care este veșnică, viața lui Dumnezeu.

Deci, în primul rând, nimic nu ne va sprijini decât puterea lui Dumnezeu. Și unde găsim puterea lui Dumnezeu? În Isus Hristos! „Hristos, puterea lui Dumnezeu și înțelepciunea lui Dumnezeu.” Iată ce este El! Unde găsim caracterul lui Dumnezeu? În Hristos! Unde găsim toate lucrurile, lucrurile cele mari ale lui Dumnezeu? În Hristos! Unde găsim o viață mai bună decât aceasta? Viața lui Dumnezeu, în Hristos.

Așadar, ce altceva avem de predicat lumii decât pe Hristos? De ce altceva putem să fim dependenți în afară de Hristos? Atunci, ce altceva este solia îngerului al treilea, dacă nu „Hristos”? Hristos puterea lui Dumnezeu, Hristos bogăția de nepătruns a lui Dumnezeu, Hristos neprihănirea lui Dumnezeu, Hristos viața lui Dumnezeu; Hristos este

Dumnezeu! Aceasta este solia pe care o avem acum de vestit lumii. Nu este așa? Deci, de ce are nevoie lumea? De Hristos. Are nevoie de altceva? Nu! Este altceva în solie? Nu! „În El locuiește trupește toată plinătatea dumnezeirii, și voi sunteți desăvârșiți în El.”

Așa cum am spus mai înainte, dacă aș fi predicat unor oameni care niciodată nu au auzit nimic despre solia îngerului al treilea, dacă le-aș fi predicat de luni seara încoace, le-aș fi predicat exact la fel și i-aș fi adus față-n față cu Isus Hristos așa cum am făcut-o aici. De fapt există o întreagă adunare de necredincioși care sunt în această situație și care vor să-mi facă invitația de a merge să le vorbesc într-o ocazie viitoare, și aceasta este ceea ce le voi spune. O întreagă adunare care nu pretind a fi altceva decât necredincioși, mi-au dat ocazia să le vorbesc deja de trei ori, și le-am vorbit despre aceste lucruri exact așa cum sunt ele chiar sub ochii oamenilor, și ei deja m-au întrebat „Ce să facem?” Unul dintre ei a zis: „El ne-a spus toate aceste lucruri, și totul e limpede, dar nu ne-a spus ce să facem.” „Ei bine,” le-am zis, „nu am timp în această seară să vă spun ce să faceți. Dați-mi o ocazie, și vă voi spune ce să faceți.” Ei au fost de acord, și o voi face.

Când va veni acest timp, mi-am propus să le spun doar ce să facă; mi-am propus să le pun în față exact ceea ce v-am spus vouă: că dacă vor să se opună mișcării Bisericii cu Statul, trebuie să lase deoparte toate ideile de dependență pământească, trebuie să renunțe la toate gândurile cu privire la bogății și proprietăți sau altceva de acest fel, și la toate ideile și gândurile vieții. Și ei pot vedea aceasta. Apoi le voi spune că nu-și pot permite să facă aceasta decât dacă primesc ceva mai bun, și acest ceva mai bun este Isus Hristos. Ei trebuie să-L aibă pe El căci dacă nu, atunci nu pot rezista cu niciun chip. Fraților, lumea este gata să audă solia, când noi înțelegem solia. Lumea este pregătită să o audă, și o va auzi.

Ei bine, Hristos puterea lui Dumnezeu, Hristos înțelepciunea lui Dumnezeu, Hristos bogăția de nepătruns a lui Dumnezeu și Hristos viața lui Dumnezeu. Aceasta este ceea ce avem de predicat. Și ce sunt toate acestea însumate într-un singur lucru? Ce exprimă? Evanghelia! Ce înseamnă a predica Evanghelia? Înseamnă a predica taina lui Dumnezeu, care este Hristos în om nădejdea slavei. Ce ne-a dat Dumnezeu de vestit lumii dacă nu „Evanghelia veșnică să fie vestită oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod”? (Apocalipsa 14:6). Nu cu aceasta începe solia? Apoi, dacă oamenii nu vor primi Evanghelia veșnică și nu se vor închina Celui care a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor, cui se vor închina? Fiarei și chipului ei. „A căzut

Babilonul, a căzut.” După care solia îngerului al treilea declară că ei se vor închina fiarei și chipului ei. Așadar, oamenii sau se închină fiarei și chipului ei, sau se închină lui Dumnezeu. Aceasta este hotărât. Conform cu solia așa cum este ea și cu timpul în care suntem, singurul căruia oamenii în această lume se pot închina este Cel care a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor, sau, dacă nu, atunci fiarei și chipului ei. Nu există loc pentru o cale de mijloc. Cele trei solii sunt o singură solie în trei părți. În „Mărturii Speciale”, în cea adresată „Fraților aflați în poziții de răspundere,” citim la p. 15:

„Când ții steagul adevărului cu fermitate, proclamând Legea lui Dumnezeu, aduceți aminte oricărui suflet că în strânsă legătură cu poruncile lui Dumnezeu este credința lui Isus. Îngerul al treilea este reprezentat ca zburând prin mijlocul cerului, simbolizând lucrarea celor care vestesc prima, a doua, și a treia solie îngerească; toate sunt legate împreună.”

Așadar, începutul acestor solii, și singurul lucru cuprins în toate aceste solii, este Evanghelia veșnică.

Ne-am referit o dată sau de două ori la biserica iudaică, pentru a ilustra situația în care suntem. Am văzut că ea a întors spatele lui Dumnezeu și s-a unit cu Cezarul pentru a-L înlătura pe Isus și pentru a realiza ce aveau în gând cu privire la El. Apoi Domnul a chemat afară din biserică și din națiune pe toți cei care voiau să asculte de El, pe toți cei care voiau să-L slujească, înainte ca națiunea să fie distrusă, și El a făcut această lucrare prin cei câțiva ucenici care au crezut în Isus când El s-a înălțat la cer. Acești ucenici au fost cu Isus trei ani și jumătate; predicaseră. Făcuseră chiar minuni în Numele Lui. Isus îi trimisese să predice spunând: „Împărăția cerurilor este aproape!”; și așa de importantă era solia lor încât dacă în vreun loc nu erau primiți, trebuiau să-și scuture praful de pe picioare înainte de a pleca din acel loc.

Totuși, înainte să poată predica Evanghelia pe care El le-a dat-o ca să o predice, când s-a înălțat la cer, Isus le-a zis: „Rămâneți în Ierusalim până când veți fi îmbrăcați cu putere de sus.” Nu ne-am putea gândi că dacă au trăit cu Hristos trei ani și jumătate, L-au auzit, L-au iubit, L-au studiat pe El și au studiat cu El, au fost învățați de El în tot acest timp și chiar au predicat – nu ne-am putea gândi în mod natural că erau pregătiți să ducă lumii Evanghelia? Dar nu erau; Isus a spus: „Rămâneți în Ierusalim.” „Voi trimite peste voi făgăduința Tatălui Meu, dar rămâneți în cetate până veți fi îmbrăcați cu putere de sus” (Luca 24:49).

Câtă putere era înrolată împotriva soliei pe care o aveau de predicat?

Toată puterea lumii, pentru că biserica lui Dumnezeu, așa zisa biserică a lui Dumnezeu, întreaga națiune, se unise cu Cezarul a cărui putere se întindea în toată lumea. Toată puterea lumii era aliată împotriva lor. Biserica declarată și națiunea lui Dumnezeu s-au aliat cu puterea aceasta, punând-o să lupte împotriva lui Dumnezeu și a Numelui lui Hristos. Și totuși, pe acest Hristos pe care ei Îl răstigniseră și făcuseră tot ce le-a stat în putere ca să-L înlăture din lume și din mințile oamenilor – ucenicii trebuiau să meargă și să predice tocmai acest Nume și tocmai această Persoană, și că doar credința în El putea să îi salveze. Și ei aveau de predicat acesta în fața întregii puteri pe care lumea de atunci o cunoștea.

Nu cu mult înainte, doar cu douăsprezece zile sau cu două săptămâni înainte ca Isus să le spună aceste lucruri, Petru s-a speriat de o fată și a negat că Îl cunoștea pe Isus. O fată, a început să spună: „Te-am văzut cu Galileanul.” „Nu, nu m-ai văzut; nu, nu-L cunosc.” El s-a apropiat de foc și ea s-a uitat mai bine la el, după care a zis: „Și tu ești unul dintre ei.” „Nu, nu sunt; niciodată nu L-am cunoscut!”; și apoi ca să dovedească a blestemat și s-a jurat. Era el pregătit să dea față cu puterea întregii lumi? Nu! El avea nevoie să cunoască un fel de viață și să dețină ceva ce să-l facă să nu se mai sperie de o fată, înainte să poată sta în fața lumii. Nu este așa? „Isus le-a zis: „În noaptea aceasta toți veți găsi în Mine o pricină de poticnire.”” „Petru a luat cuvântul, și I-a zis: „Chiar dacă toți ar găsi în Tine o pricină de poticnire, eu niciodată nu voi găsi în Tine o pricină de poticnire.” „Adevărat îți spun,” i-a zis Isus, „că tu, chiar în noaptea aceasta, înainte ca să cânte cocoșul, te vei lepăda de Mine de trei ori.” Petru I-a răspuns: „Chiar dacă ar trebui să mor cu Tine, tot nu mă voi lepăda de Tine. Și toți ucenicii au spus același lucru.”” (Matei 26:31-35). Dar ei s-au lepădat, nu-i așa?

Vedem că în ceea ce-i privește pe ei și lucrarea lor, și în ceea ce privește puterea care s-a opus lucrării lor, noi suntem exact în aceeași situație în care erau ei când Isus s-a înălțat la cer. Noi suntem exact în situația în care toate puterile pământului sunt aliate împotriva soliei pe care o avem de dus lumii, și de aceea, avem nevoie exact ca și ei, să fim îmbrăcați cu putere de sus. Este un fapt literal ca suntem exact în situația în care erau ei când Isus S-a înălțat la cer și când le-a spus să aștepte până vor primi putere.

Deci, când s-a înălțat, El a zis, după cum este raportat în Fapte 1:8: „Veți primi o putere, când se va coborî Duhul Sfânt peste voi.” Deci ce trebuiau să aștepte? Duhul Sfânt. Ce urma să le aducă El? Putere. Ce anume îi îmbrăca cu putere? Duhul Sfânt. Nu este nevoie să citesc

referințele din „Mărturii Speciale” și din „Slujitorii Evangheliei,” pe care fratele Prescott le-a citit aici, cu referire la aceleași lucruri; că Domnul ne spune că așa cum au făcut ucenicii, și noi avem de făcut același lucru. Că ar trebui să ne adunăm în grupe, rugându-ne pentru Duhul Sfânt; și că a fost nevoie de zece zile de căutare a lui Dumnezeu ca să-i aducă în stare în care puteau înălța rugăciuni eficiente, și să primească ceea ce au cerut pentru că au cerut în acea credință stăruitoare care poate primi ceea ce cere.

Nu e nevoie să citesc din nou pasajele pe care le-am citit din „Mărturii” din manuscris, care arată că atunci când poporul lui Dumnezeu în mod individual va căuta pe Duhul Sfânt cu toată inima, se vor auzi de pe buze omenești mărturii care împlinesc acest cuvânt: „Am văzut un alt înger coborând din cer, având o mare putere, și pământul a fost luminat de slava lui.”; și: „Rugăciuni sunt înălțate zilnic pentru împlinirea promisiunii” de a fi îmbrăcați cu putere. Deci cuvântul Domnului ne spune că zilnic sunt înălțate rugăciuni. Sunt ale voastre printre ele? Este a mea printre ele? Este aproape ziua când ultima rugăciune necesară pentru a aduce această binecuvântare va fi înălțată. Atunci ce va fi? Potopul va izbucni și se va revărsa Duhul Sfânt ca în ziua Cincizecimii. Rețineți, cuvântul spune: în timp ce „rugăciuni sunt înălțate zilnic spre Dumnezeu” pentru această promisiune, „Niciuna dintre aceste rugăciuni înălțate în credință, nu este pierdută.” Aici este binecuvântarea acestei promisiuni. Da, când Dumnezeu ne spune să ne rugăm pentru un lucru, aceasta deschide ușa larg pentru noi ca să ne rugăm pentru acel lucru cu cea mai deplină încredere că îl vom primi. Când El ne spune să ne rugăm pentru un lucru, aceasta deschide cu putere ușa larg, și nu e niciun singur lucru care să împiedice ca acest fel de rugăciune să găsească reprezentare acolo. Care este cuvântul Său pentru noi? Că niciuna dintre aceste rugăciuni înălțate în credință nu se pierde. P.15, 40

Într-una din aceste zile ultima rugăciune necesară va fi înălțată, și binecuvântarea va fi revărsată. Cine o va primi? Cei ale căror rugăciuni s-au înălțat la Dumnezeu pentru ea. Nu contează dacă omul este în centrul Africii, și revărsarea are loc aici în Battle Creek; el o va primi, pentru că prin rugăciunile noastre pentru ea, canalul este deschis între noi și sursa binecuvântării, și, dacă ținem canalul deschis prin rugăciunile noastre, atunci când Duhul Sfânt va fi revărsat va ajunge în locurile de unde pleacă rugăciunile, pentru că acolo este deschis canalul.

Fraților, ar fi posibil să avem mai multă încurajare pentru rugăciunile

pe care, după cum vedem din tot ce se întâmplă în jurul nostru, trebuie să le înălțăm? Ar putea exista mai multă încurajare pentru noi ca să înălțăm aceste rugăciuni cu toată inima și cu deplină încredere?

Există un pasaj în „Slujitorii Evangheliei” pe care vreau să-l citesc, și care vorbește clar despre această chestiune, la p. 370, 371. Vorbind despre apostoli spune:

„Stăteau în așteptarea împlinirii promisiunii Sale, și se rugau cu o fervoare deosebită. Aceasta e calea care ar trebui urmată de cei ce iau parte la lucrarea de vestire a venirii Domnului pe norii cerului; pentru că un popor trebuie să fie pregătit să stea în marea zi a lui Dumnezeu. Cu toate că Hristos a dat ucenicilor Săi promisiunea că vor primi Duhul Sfânt, aceasta nu a înlăturat necesitatea rugăciunii.”

Desigur că nu! Aceasta deschide calea rugăciunii. Când Dumnezeu nu a promis un lucru, sunt eu liber să mă rog pentru acel lucru? Nu, pentru că noi trebuie să cerem conform cu voința Sa. Dar când Dumnezeu a promis, aş putea face altceva decât să mă rog? Aceasta este frumusețea promisiunii!

„Ei s-au rugat toți cu mai mare seriozitate: au stăruit în rugăciune într-un singur gând. Cei care sunt acum angajați în lucrarea solemnă de pregătire a unui popor pentru venirea Domnului, ar trebui să stăruie în același fel în rugăciune. Primii ucenici au fost o inimă și un gând. Ei nu aveau speculații sau teorii interesante pentru a spune dinainte cum va veni binecuvântarea.”

Gândul pe care vreau să-l subliniez, este acesta: „Ei nu aveau speculații sau teorii interesante pentru a spune dinainte cum va veni binecuvântarea.” Aceasta este pentru noi acum. Noi nu trebuie să avem teorii interesante despre cum va veni binecuvântarea. Dacă cineva începe să spună: „Va veni ca și la ziua Cincizecimii; sunetul ca vâjâitul unui vânt puternic va fi așa și așa; limbile de foc vor fi așa, etc. etc.,” apoi, acestea fiind stabilite spune: „Acesta e felul în care va veni binecuvântarea Duhului Sfânt, și astfel voi ști când vine.” Unul care stabilește aceasta în vreun fel oarecare, niciodată nu o va primi. Nevoia ucenicilor, a fost de a-și pune inimile în rânduială înaintea Domnului, iar cât despre felul în care Domnul urma să îplinească făgăduința Sa, nu era treaba lor. Exact de aceasta avem și noi nevoie, și nu este treaba noastră cum Își va împlini Domnul făgăduința. El nu își propune ca noi să-I dictăm Lui spunând: „Duhul Sfânt trebuie să vină pe o astfel de cale sau dacă nu, atunci nu este Duhul Sfânt.” Așa că, dacă aveți vreo astfel de teorie, anulați-o în seara aceasta și lăsați ca teoriile voastre să rămână

anulate pentru totdeauna. Noi nu avem dreptul să aranjăm în mintea noastră felul în care Domnul urmează să lucreze. Aceasta a fost situația ucenicilor, aceasta este situația noastră, și, fraților, la fel de sigur cum a fost împlinită promisiunea pentru ei, la fel de sigur va fi împlinită acum pentru cei care se roagă pentru același lucru. Dar nu știm cât va dura până atunci.

Un alt lucru: ei urmau să predice. Ce anume? Evanghelia. Iar Pavel definește mereu și mereu Evanghelia ca fiind taina lui Dumnezeu care a fost ascunsă de veacuri, dar este descoperită acum sfinților Săi. Ei au predicat Evanghelia, această taină a lui Dumnezeu. Și ce este acesta? „Hristos în voi nădejdea slavei.” Hristos puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu. Bogăția de nepătruns a lui Dumnezeu, „Hristos și El răstignit.” Iată ce era Evanghelia; nimic altceva decât aceasta.

Pavel o definește în 2Corinteni 6:10 după cum vă amintiți „Ca neavând nimic și totuși stăpânind toate lucrurile.” Nu vedeți cât de grozavă este sărăcia omului care se ține de ceea ce are în mâinile sale, în lumea aceasta? Nu vedeți ce stare de sărăcie grozavă este aceea a adventistului de ziua a șaptea care se ține de ceea ce are în lumea aceasta? Dar el trebuie să aibă mai mult decât atât căci altfel nu va trece nicidecum prin timpul de strâmtorare. Însă când noi renunțăm la tot și ne considerăm pe noi înșine ca neavând nimic, atunci ce se întâmplă? Atunci ce vom avea? „Toate lucrurile.” Atunci nu vor putea lua nimic de la noi. Oamenilor care sunt în această stare nu li se poate lua nimic. Nu este așa? (Audiența: „Da!”) Bineînțeles că este așa. Nu ne pot lua puterea de la noi. O pot? Nu ne pot lua caracterul. Nu ne pot lua bogățiile, și nu ne pot lua viața, căci Hristos este viața noastră și nimeni nu poate să-L ia de la noi. Așadar, când suntem în această stare, avem de la început biruința asupra lumii și a întregii ei puteri.

Apoi o altă frază în aceeași conexiune: „Neavând nimic și totuși stăpânind toate lucrurile; ca niște săraci și totuși îmbogățim pe mulți.” Aceasta este lucrarea noastră în lume: să-i îmbogățim pe oameni. După cum Isus S-a făcut sărac pentru ca noi să putem fi îmbogățiți, tot așa noi ne facem săraci pentru ca mulți să poată fi îmbogățiți. Așa că, atunci când Îl avem pe Hristos, doar pe Hristos și nimic altceva decât bogățiile nepătrunse ale lui Hristos, atunci putem îmbogăți pe oricine va primi darul fără plată al bogăției.

Ei au predicat taina lui Dumnezeu: „Hristos în voi nădejdea slavei.” Dar a apărut o altă taină; a început să apară în timp ce ei predica. Taina pe care o vesteau ucenicii „a fost ascunsă de veacuri,” iar acum era

manifestată ca niciodată mai înainte. Dar în timp ce ei predica această taină, a apărut lucrarea unei alte taine, și această taină a fărâdelegii s-a ridicat și a ascuns din nou taina lui Dumnezeu. După ce apostolii au murit, taina nelegiurii s-a ridicat și s-a răspândit în toată lumea, ascunzând din nou taina lui Dumnezeu pentru veacuri. Nu este așa? Dar în Apocalipsa este văzut un înger stând cu un picior pe mare și cu celălalt pe pământ, și strigând cu glas tare, „și a jurat pe Cel ce este viu în vecii vecilor, care a făcut cerul și lucrurile din el, pământul și lucrurile de pe el, marea și lucrurile din ea, că nu va mai fi timp; ci în zilele în care îngerul al șaptelea va suna din trâmbița lui, taina lui Dumnezeu ar trebui să fie sfârșită (should be finished)” (Apocalipsa 10:6,7 – KJV). M-am întrebat dacă nu este scris intenționat așa: că taina lui Dumnezeu *ar trebui să fie sfârșită* în loc de *se va sfârși*. Ar fi trebuit să fie sfârșită de mult. Dar datorită amânării noastre, a slăbiciunii și încetineli noastre în a-L crede pe Dumnezeu, nu este sfârșită; totuși El a spus că trebuia să fie sfârșită. Acum, să mulțumim Domnului că se va sfârși într-adevăr! De subliniat este că atunci când îngerul al șaptelea sună din trâmbița lui, taina lui Dumnezeu este descoperită înaintea lumii. Ce este aceasta? „Hristos în voi nădejdea slavei.” Aceasta este Evanghelia veșnică. Aceasta este solia îngerului al treilea. Nu vedeți că Dumnezeu a stabilit că solia îngerului al treilea, taina lui Dumnezeu, va triumfa asupra tainei nelegiurii? Și după cum taina nelegiurii a reținut atenția lumii, atrăgând privirea națiunilor și uimirea din partea oamenilor, tot așa acum taina lui Dumnezeu va atrage atenția neamurilor și uimirea din partea oamenilor.

Să deschidem la capitolul 2 din cartea lui Ioel. Sunt aici câteva lucruri pe care e nevoie să le studiem. Prima parte a capitolului până la versetul 11 inclusiv, este o descriere a venirii Domnului. Dacă vă întoarceți la mărturia („Mărturii” vol. 1 p.180) care vorbește despre „Cernere” (sau Zguduire), veți găsi acest capitol dat de Duhul lui Dumnezeu ca referință pe care este bazată ideea cernerii. El se aplică la timpul cernerii, și cernerea pregătește pentru marea strigare.

„Sunați din trâmbiță în Sion! Sunați în gura mare pe muntele Meu cel sfânt, ca să tremure toți locuitorii țării. Căci vine ziua Domnului, este aproape! O zi de întuneric și negură mare, o zi de nori și de întunecime. Ca zorile dimineții se întinde peste munți un popor mare și puternic, cum n-a mai fost din veac și nici în vremurile viitoare nu va mai fi. Arde focul înaintea lui și pâlpâie flacăra după el. Înaintea lui, țara era ca o grădină a Edenului, și după el este ca un pustiu sterp; nimic nu-i scapă. Parcă sunt niște cai și aleargă ca niște călăreți. Vin urlând ca niște cară pe munți, și

pârâie ca o flacără de foc când mistuie miriștea; par o puternică oștire gata de luptă. Tremură popoarele înaintea lor și toate fețele îngălbenesc. Aleargă ca niște războinici, se suie pe ziduri ca niște războinici, fiecare își vede de drumul lui, și nu se abate din cărarea lui. Nu se împing unii pe alții, fiecare ține șirul, se năpustesc prin săgeți și nu se opresc din mers. Se năpustesc în cetate, aleargă pe ziduri, se suie pe case și intră pe ferestre ca un hoț. Înaintea lor se cutremură pământul, se zguduie cerurile, soarele și luna se întunecă și stelele își pierd lumina. Domnul face să tune glasul Lui înaintea oștirii Sale, căci tabăra Lui este foarte mare, și Cel ce împlinește cuvântul este puternic. Dar mare este ziua Domnului și foarte înfricoșată; cine o poate suferi?” Paralela este în Apocalipsa 19:11-18.

„Dar chiar acum, zice Domnul, întoarceți-vă la Mine cu toată inima, cu post, cu plânset și bocet! Sfâșiați-vă inimile nu hainele, și întoarceți-vă la Domnul, Dumnezeuul vostru. Căci El este milostiv și plin de îndurare, îndelung răbdător și bogat în bunătate, și-I pare rău de relele pe care le trimite. Cine știe dacă nu se va întoarce și nu se va căi? Cine știe dacă nu va lăsa după El o binecuvântare, daruri de mâncare și jertfe de băutură pentru Domnul, Dumnezeuul vostru?”

Cine știe aici dacă, atunci când o persoană Îl caută cu toată inima, Domnul se va întoarce sau nu, lăsând o binecuvântare după El? Dacă știm că se va întoarce, să-I mergem înainte. Aici este toată încurajarea posibilă; pentru că știm sigur că El se va întoarce, nu este nimic care să ne împiedice să-L căutăm cu toată inima, și știm că El ne va da binecuvântarea. Să o primim!

„Sunați din trâmbiță în Sion! Vestiți un post, chemați o adunare de sărbătoare! Strângeți poporul, țineți o adunare sfântă! Aduceți pe bătrâni, strângeți copii, și chiar pruncii de la sân! Să iasă mirele din camera lui și mireasa din odaia ei!”

Câți oameni din Sion sunt incluși în această chemare? Poporul, adunarea, copii, sugarii, mirii și miresele. Câți sunt chemați? (Audiența: „Toți.”) Da, toți! La ce suntem chemați și noi? Să-L căutăm pe Domnul cu toată inima. Atunci, să o facem! Acum este timpul! „Preoții, slujitorii Domnului, să plângă între tindă și altar, și să zică: „Doamne îndură-Te de poporul Tău! Nu da de ocară moștenirea Ta, n-o face de batjocura popoarelor! Pentru ce să se zică printre neamuri: „Unde este Dumnezeuul lor?””

Nu au păgânii lucrurile în mâna lor, și nu urmăresc ei să stăpânească peste noi? Nu urmăresc să șteargă Sabatul Domnului și să stăpânească

asupra lumii?

Cred că am un cuvânt pe care ar fi bine să-l citesc aici. La p. 17 din mărturia intitulată „Fraților din poziții cu răspundere”, citesc aceste cuvinte: „Sabatul fals este pe cale să fie impus printr-o lege opresivă. Satana și îngerii săi sunt foarte treji și extrem de activi, lucrând cu energie și perseverență prin instrumente umane ca să-și aducă la îndeplinire scopul său de a ștergere cunoștința de Dumnezeu.”

Pentru ce este Sabatul un semn? Este semnul care arată că El este Domnul Dumnezeu nostru, și Domnul care Își sfințește poporul. Deci, dacă este îndepărtat acest semn prin care El este făcut cunoscut oamenilor, atunci este îndepărtat Dumnezeu din cunoștința oamenilor. Pentru acest scop lucrează ei. Și acest lucru s-a făcut. Citesc mai departe: „Memorialul lui Dumnezeu a fost aruncat la pământ și în locul lui este înălțat un sabbat fals înaintea lumii.” Toată puterea lumii este înrolată în această afacere. Așadar ei urmăresc să ștergă cunoștința de Dumnezeu din lume. De aceea avem nevoie să-L căutăm pe Dumnezeu cu toată inima, pentru ca păgânii să nu stăpânească peste noi. Să vedem mai departe ce este El gata să facă:

„Domnul va fi plin de râvnă pentru țara Lui, și se va îndura de poporul Său. Domnul va răspunde și va zice poporului Său: „Iată, vă trimit grâu, must și untdelemn proaspăt ca să vă săturați de ele.” „Ce va trimite El? Ce este „untdelemnul”? „Un untdelemn de bucurie.” – „bucurie în Duhul Sfânt.” Ce este mustul? Iotam spune că „mustul înveselește inima lui Dumnezeu și a omului.” Deci ne va da încântare. Și ce este grâul? Sunt cerealele din care provine pâinea noastră pentru susținerea vieții și pentru a ne da putere. Așadar, ne va da putere. Oh, să mulțumim Domnului! El ne va trimite putere, încântare și bucurie.

Dar cui le va trimite? Când le va trimite? Când poporul este adunat și comunitatea strânsă, cu copiii și sugarii, bătrânii, mirele și mireasa, și lucrătorii – când noi suntem adunați împreună, după cum spune mărturia, „în grupe”, căutând pe Domnul din toată inima – atunci El va face ceea ce spune aici. Să facem acum aceasta, cum nu am făcut-o niciodată mai înainte. Este un lucru minunat că Domnul promite că vom fi săturați cu ceea ce ne va da El. Și nu după măsura noastră. Cu cât mai mult se bucură Dumnezeu că noi vom fi săturați cu ele? Nimic nu lipsește din tot ceea ce are El, pentru că ni le-a dat pe toate în Isus Hristos; iar El nu vrea să fim lipsiți de nimic din ceea ce are El. Așa după cum fratele Haskell a citit în această dimineață binecuvântată – vă amintiți ce lucru minunat a spus – când venim ca niște cerșetori, neavând niciun merit al nostru

personal, atunci totul este al nostru într-un singur dar veșnic.

„Și nu vă voi mai face de ocară între neamuri. Voi depărta de la voi pe vrășmașul de la miazănoapte, îl voi izgoni spre un pământ fără apă și pustiu, îi voi împinge partea dinainte a oștirii lui în marea de răsărit, și coada oștirii în marea de apus; iar duhoarea lui se va ridica în sus, și mirosul lui de putregai se va înălța în văzduh, căci s-a crezut grozav (s-a înălțat ca să facă lucruri mari – KJV, marginea)”

Cine este cel „care s-a înălțat ca să facă lucruri mari”? Cine are toată puterea lumii în mâinile sale? Satana. El crede că va face lucruri mari. Dar să vedem ce va face Domnul chiar atunci. „Nu te teme, pământule, ci bucură-te și veselește-te, căci Domnul face lucruri mari!”

Fraților, ar trebui să fim cei mai bucuroși oameni din lume atunci când Satana face lucruri mari, pentru că ceea ce urmează în mod inevitabil este că atunci când Satana face lucruri mari, Dumnezeu face lucruri atât de mari, încât Satana trebuie să depună personal eforturi pentru a-și salva creditul. Dar chiar și atunci nu-și poate salva creditul, chiar dacă s-a lăudat în fața lumii și a neamurilor că are toată puterea. Cazul său ajunge atât de disperat la sfârșit încât trebuie să se arate el personal. Iar atunci putem fi mai bucuroși ca oricând, pentru că atunci va veni Isus, personal. Când va face Domnul lucruri mari? Când acesta, Satana, se înalță pe el însuși ca să facă lucruri mari.

„Nu vă temeți fiare de pe câmp, căci islazurile pustiite iarăși vor înverzi, pomii își vor da roadele, smochinul și vița își vor da rodul lor. Și voi, copii ai Sionului, bucurați-vă și veseliți-vă în Domnul și Dumnezeul vostru.”

De ce am fi descurajați? Care este folosul descurajării? Care este sensul ei? Isus spune: „Ridicați-vă capetele!” Iar aici spune: „Bucurați-vă și veseliți-vă!” Și apoi spune încă o dată: „Copii ai Sionului bucurați-vă și veseliți-vă în Domnul, Dumnezeul vostru.” Să o facem! Fraților, vă spun că nu știu ce să fac altceva decât să mă bucur: căci Domnul îmi spune să fac așa. Iar acesta este tot atât de mult cuvântul Domnului ca orice altă parte din cuvântul lui Dumnezeu. Puterea creatoare este în aceste cuvinte tot atât de mult ca și în altele, ca să pună în ele veselie și bucurie, - și este veselie și bucurie în Domnul.

„Căci El va da ploaie la vreme, vă va trimite ploaia timpurie și târzie, ca odinioară.” („Căci El v-a dat ploaia timpurie cu moderație, și El vă va da ploaie, ploaia timpurie și ploaie târzie, în luna dintâi” – trad. KJV, sau „ca la început”, după unele traduceri – n.tr.)

Ceea ce s-a petrecut la Cincizecime, a fost ceva moderat pe lângă ceea

ce urmează Dumnezeu să facă? Da. El a dat ploaia timpurie cu moderație. Dar acum, în acest timp, va fi o îndoită măsură. Dacă ceea ce a fost la Cincizecime a fost un lucru moderat, cum credeți că va fi acum? Nu ne putem imagina. Să citim un pasaj din Vol. 4, p.611: „Mișcarea adventă din anii 1840-1844 a fost o manifestare glorioasă a puterii lui Dumnezeu. Solia primului înger a fost dusă fiecărui centru misionar din lume, iar în unele țări a existat cel mai mare interes religios mărturisit în vreun loc de la Reforma secolului al XVI-lea înoace. Dar acestea vor fi cu mult depășite de mișcarea puternică desfășurată sub ultima avertizare a îngerului al treilea.”

O altă mărturie care nu a fost niciodată tipărită spune că aceasta va veni la fel de neașteptat ca în 1844 și cu o „putere înzecită”. Dar acum, despre Cincizecime citim la p.611 din același Vol. 4, după cum urmează: „Profețiile care au fost împlinite în revărsarea ploii timpurii la deschiderea lucrării Evangheliei, vor fi împlinite din nou în ploaia târzie, la închiderea ei.” Există profeții care se referă doar la ploaia târzie. Dar profețiile despre ploaia timpurie vor fi împlinite de asemenea, în revărsarea ploii târzii. De aceea va fi o dublă măsură.

„Sunt aici timpurile de învioreare spre care privea apostolul Petru când a spus: ‚Pocăiți-vă și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se șteargă păcatele (în judecata de cercetare), când vor veni vremurile de învioreare de la fața Domnului; și să trimită pe Isus.’,”

Aceasta înseamnă că noi trebuie să ne pocăim și să ne întoarcem la Domnul? „Ei bine”, ar putea spune cineva, „eu am fost convertit acum 20 de ani.” Foarte bine, fi convertit și acum. Eu am fost convertit acum aproape 19 ani, dar aceasta nu valorează nici atât (o pocnitură din deget) dacă nu sunt convertit chiar acum. Nu este bine să ne uităm ce a fost atunci. Ar spune cineva: „Vrei să spui că eu nu am fost convertit?” Nu, nu vreau să spun nimic de felul acesta. Dar vrea să spun că dacă depinzi de convertirea care a fost cândva, aceasta nu înseamnă nimic. Dacă nu știi cum să te mai pocăiești, primește-L doar pe Isus Hristos și vei ști. Orice om care L-a primit pe Isus Hristos este o făptură nouă.

„Ariile se vor umple de grâu, vor geme tocitoarele și teascurile de must și de untdelemn... Veți mânca și vă veți sătura și veți lăuda Numele Domnului Dumnezeului vostru care va face minuni cu voi, și poporul Meu niciodată nu va mai fi de ocară!”

Deci, să lăudăm pe Domnul! Ei ne vor ocări, vor striga după noi, ne vor trata ca pe niște murdării și gunoaie ale pământului, drept cei mai disprețuiți dintre cei disprețuiți; dar Domnul spune: „Poporul Meu

niciodată nu va mai fi de ocară.” Și exact aceasta înseamnă. Dar nu se oprește aici. El spune din nou: „Și veți ști că Eu sunt în mijlocul lui Israel, că Eu sunt Domnul, Dumnezeuul vostru și nu este altul afară de Mine. Și poporul Meu nu va mai fi niciodată de ocară.”

Ei bine fraților, ce nu a pus Dumnezeu în acest capitol pentru noi? Vedeți încurajarea, binecuvântarea, promisiunile! Și dacă este necesar ca El să repete că „nu vom fi de ocară”, aceasta înseamnă că prin orice mijloc de pe pământ se va căuta să fim făcuți de ocară. Dar Dumnezeu Și-a dat Cuvântul că aceasta nu se va întâmpla și că noi nu vom mai fi dați de rușine.

„După aceea voi turna Duhul Meu peste orice făptură; fiii și fiicele voastre vor prooroci, bătrânii voștri vor visa vise, și tinerii voștri vor avea vedenii.” Slavă Domnului, El nu va mai fi mulțumit cu un singur profet! Va avea mai mulți. A făcut o lucrare minunată cu unul, dar ce va fi atunci când va avea o mulțime de profeți? „Chiar și peste robi și peste roabe voi turna Duhul Meu... Atunci oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit. Căci mântuirea va fi pe Muntele Sionului și la Ierusalim, cum a făgăduit Domnul, și între cei rămași pe care-i va chema Domnul.”

Unde va fi mântuire? „Între cei rămași, pe care-i va chema Domnul.” Împotriva cui face război Satana? Împotriva rămășiței. Împotriva cui a adunat el toate puterile pământului? Împotriva rămășiței. Și tocmai aici este mântuire. Fraților, cel mai bun loc din această lume în care să fim, este tocmai acolo unde diavolul își desfășoară toate eforturile, pentru că acolo este mântuire. Acolo se află harul și puterea lui Isus Hristos. Acesta este cel mai bun loc de pe pământ unde poți să te afli, pentru că Hristos este aici; Dumnezeu este aici; și „poporul Meu nu va mai fi niciodată de ocară.”

Fraților, eu mă bucur foarte mult datorită acestor lucruri. Sunt cât se poate de bucuros pentru ceea ce spune Domnul în acest capitol, pentru că, așa cum vedeți, totul este adevăr prezent. Fiecare verset este pentru acum, și spune lucruri așa de minunate. Domnul va face lucruri minunate; și tot ce ne cere este să-L căutăm cu toată inima pentru a avea pe deplin toate acestea. Dacă-L căutăm cu jumătate de inimă, nu putem să le avem în întregime. E nevoie să-L căutăm cu toată inima ca să primim tot ce are El. Să facem ce spune Domnul, „bucurați-vă, și veseliți-vă, copii ai Sionului”, pentru că „Domnul va face lucruri mari” și „nu veți mai fi de ocară” pentru că există eliberare în „rămășița” împotriva căreia diavolul luptă cu toate forțele sale.

SOLIA ÎNGERULUI AL TREILEA

PREDICA NR. 8

Ne-au fost date dovezi care arată mereu și mereu că suntem chiar în fața evenimentelor care aduc sfârșitul lumii. Mereu și mereu au fost prezentate dovezi din Biblie și din declarațiile directe ale Domnului din „Mărturii”, că acum este timpul când trebuie să avem acea putere prin care doar poate fi dusă lumii solia, pentru a salva ce se poate salva de la ruina ce va fi adusă de evenimentele care vin asupra noastră. Fraților, pericolele care ne amenință la sfârșitul lumii, persecuțiile și acele lucruri exterioare sunt, și întotdeauna sunt foarte mici în comparație cu pericolele care amenință pe fiecare individual în experiența sa personală. (Voci în audiență: „Așa este.”)

Cel mai mare pericol pentru această adunare și pentru poporul nostru de pretutindeni este de a nu vedea lucrurile care îi privesc pe ei personal, ci de a privi mai mult la lucrurile exterioare și la realitatea lor, decât să își verifice inimile dacă sunt în ordine cu Dumnezeu. Ei vor privi la aceste lucruri mai mult ca la un fel de teorie, în loc să caute să aibă pe Hristos viu înăuntrul lor, așa încât toate aceste lucruri să devină pentru ei realități vii, și ei să poată fi pregătiți să dea piept cu ele în frica de Dumnezeu și în mântuirea lui Dumnezeu. Acesta este cel mai mare pericol, așa cum am spus, pentru cei adunați aici, și noi îl putem transmite oricui mărturisește a fi păzitor al Sabatului, din această lume.

Am ajuns în cadrul acestui subiect la studiul părții care ne privește direct pe mine și pe voi personal – la lucrurile pe care avem nevoie să le facem și la lucrurile de care avem nevoie de la Dumnezeu. Să le privim și să acționăm pe baza lor în vederea mântuirii lui Dumnezeu despre care ne vorbesc aceste lucruri. După părerea mea, din ceea ce cunosc, această lecție și următoarea sunt cele mai îngrozitoare dintre toate cele pe care vi le-am prezentat. Nu eu le-am ales, și mi-e teamă de ele; dar fraților, așa cum a arătat fratele Prescott în seara trecută, nu este bine să neglijăm nimic. Nu este de folos pentru noi să falsificăm lucrurile. Nu ne este de folos să privim lucrurile în mod ușuratic. Nu este de folos să umblăm în aceste zile cu ochii închiși, fără să știm care este situația noastră. Nu ne este de folos să avem așteptările încurajate de adevărul lui Dumnezeu, așa cum cresc așteptările oamenilor, și să așteptăm lucrurile să vină, și totuși dificultățile din inimile și viețile noastre să împiedice ca, atunci

când aceste lucruri vin, să ne facă măcar un pic de bine. Nu este de folos să facem astfel.

Repet că lecțiile la care am ajuns și care vor trebui prezentate – este hotărât – sunt, după părerea mea, cele mai îngrozitoare, datorită realității lucrurilor pe care le spun, a situației în care ne plasează, dintre toate cele pe care le-am prezentat vreodată. Pot spune din nou, îmi este teamă de ele; îmi este teamă de ele din cauza unor consecințe care mă tem că le vor avea, dacă nu vor fi primite așa cum ar trebui să fie – cu inima și mintea supuse înaintea lui Dumnezeu, întrebându-L doar pe El dacă lucrurile sunt așa. Unele lucruri poate că nu le place tuturor să le audă, așa cum mie nu-mi place să le relatez. Ele se aplică atât de personal, nouă individual. Dar fraților, aici unde suntem, în situația în care suntem, și în teamă de Dumnezeu, ele trebuie spuse. Și pentru că vor fi spuse, vă rog, de la început, să nu mă priviți ca pe unul care stă sus, separat de voi, excluzându-mă pe mine din ceea ce va fi prezentat. Eu sunt cu voi în toate aceste lucruri. Eu, împreună cu voi am nevoie să fiu pregătit pentru a primi ceea ce Dumnezeu are să ne dea, tot atât de sigur și tot atât de mult ca oricine altcineva de pe pământ. Așa că vă rog să nu mă separați de voi în această problemă. Și dacă voi vedeți greșeli pe care le-ați făcut, eu voi vedea greșeli pe care eu le-am făcut, și vă rog să nu mă acuzați dacă sunt prezentate lucruri care expun greșelile pe care le-ați făcut; vă rog să nu mă acuzați ca și cum v-aș judeca sau aș căuta greșeli la voi. Eu voi declara pur și simplu fapte, iar voi, cei care sunteți părtași acestor fapte veți ști fiecare dacă este spus pentru voi. Iar când mă privește pe mine și eul meu în aceste lucruri, voi ști că mă privește pe mine. Ceea ce vreau fraților, este pur și simplu să-L caut pe Dumnezeu împreună cu voi, din toată inima (Audiența: „Amin!”) și să dăm totul la o parte din drum, pentru ca Dumnezeu să ne poată da ceea ce are pentru noi.

Nu voi încerca și nu trebuie să așteptați să încerc să înaintez foarte repede, pentru că voi fi gata să merg cât de încet se poate, ca să ne putem gândi cu atenție la toate aceste lucruri. Aceste lecții vor prezenta ceea ce am convingerea că trebuie să fie prezentat. Așa că să studiem împreună lucrurile!

Voi începe cu gândul la care ne-am oprit seara trecută. Ideea era că a venit timpul în care Dumnezeu a promis să dea ploaia timpurie și târzie. A sosit timpul când noi să o cerem și să o așteptăm.

Citesc acum pasajul la care m-am referit în seara trecută, dar nu am avut cartea la mine. Se găsește în „Lucrarea de Slujire a lui Petru și Convertirea lui Pavel” p. 9. După ce vorbește despre revărsarea Duhului

Sfânt în ziua Cincizecimii, și despre rezultatele în convertirea sufletelor, etc., spune: „Această mărturie despre fondarea bisericii creștine ne este dată nu doar ca o porțiune importantă a istoriei sacre, ci de asemenea ca o lecție. Toți cei care mărturisesc Numele lui Hristos ar trebui să aștepte, să privească și să se roage într-un singur gând. Toate neînțelegerile ar trebui înlăturate, iar unitatea și iubirea duioasă a unuiu față de altul ar trebui să penetreze totul. Atunci, rugăciunile noastre se pot înălța împreună la Tatăl nostru ceresc în credință puternică, serioasă. Atunci putem aștepta cu răbdare și speranță împlinirea făgăduinței.”

Când vine acest „Atunci”? Când așteptăm, privim și ne rugăm într-un singur gând, și toate neînțelegerile sunt înlăturate, iar unitatea și iubirea duioasă a unuiu față de altul penetrează totul.

De aceea fraților, dacă există neînțelegeri între voi și oameni de pe acest pământ – fie că sunt sau nu aici de față – este timpul să le înlăturăm. Dacă persoana nu este aici așa încât nu poți merge să vorbești cu ea despre neînțelegeri, scrie-i și spune-i totul despre aceasta, arată-i poziția ta și ce vrei să faci. Mai departe nu mai ai responsabilitate, fie că persoana primește sau nu! Tu ai acționat în temere de Dumnezeu, în ceea ce El îți spune ție să faci. (Cineva din audiență: „Vă referiți la oamenii din lume, la oricine?”) Da, la oricine, pentru că dacă există păcate între mine și oameni din afară, ei știu aceasta, iar aceste neînțelegeri vor împiedica apropierea noastră de ei când vom merge cu solia, chiar dacă Dumnezeu ne-ar da Duhul Sfânt în revărsarea ploii târzii. Nu vedeți că orice neînțelegeri, orice dușmănie, orice de acest fel aflat între mine și oricine din lume, mă va împiedica să mă apropiu de el cu solia?

Dacă am înșelat oameni și nu am fost cinstiți în felul cum ne-am purtat cu oamenii, dacă nu am fost onești în tranzacțiile noastre în fața lumii, pentru sufletul nostru fraților, haideți să ne îndreptăm. Și aici în Battle Creek, probabil sunt frați care au lucruri de acest gen de făcut față de oamenii acestui oraș. Vreau să spun cei din poporul nostru, față de oamenii din acest oraș. Întâlnirile noastre se desfășoară în acest oraș, pentru locuitorii acestui oraș. Și ni s-a spus că este de așteptat că atunci când binecuvântarea lui Dumnezeu va veni peste această întâlnire, ea are să fie dusă locuitorilor acestui oraș și ei se vor împărtăși din ea împreună cu noi. Așa că aș vrea să spun adventiștilor de ziua a șaptea din acest oraș: îndreptați-vă acolo unde lucrurile sunt strâmbe, pentru sufletul vostru; și pentru sufletele pe care Dumnezeu vrea să le salveze în acest oraș, îndreptați-vă! Dacă ați înșelat oameni, mergeți la ei și mărturișiți-le și dați-le înapoi ceea ce ați furat. Dacă în tranzacțiile voastre, în afaceri,

nu ați fost corecți, dacă ați dobândit ceva într-un fel apucător, reparați răul. Stați drepti în fața lui Dumnezeu.

Iată cuvântul pentru noi: „Toate neînțelegerile ar trebui înlăturate, iar unitatea și iubirea duioasă a unuia față de altul, să penetreze totul.” Aceasta au făcut ucenicii când au căutat pe Domnul în cele zece zile. Au înlăturat toate neînțelegerile. Nu credeți că în cele zece zile, ucenicii care au fost atât de invidioși pe Ioan și Iacov când aceștia au cerut Mântuitorului prin mama lor să-i lase să stea unul de o parte și celălalt de cealaltă parte a Lui în Împărăția lui Dumnezeu (și restului ucenicilor nu le-a plăcut aceasta), nu credeți că ei au înlăturat tot acest lucru, l-au mărturisit, au vorbit despre el unul cu altul, și au văzut ei înșiși cât de urât fusese din partea lor?

Mântuitorul a luat un copilaș și a zis că oricine vrea să fie cel mai mare în Împărăția cerurilor trebuie să ajungă ca acel copilaș, și trebuie să devină slujitorul tuturor. Ei au înlăturat toate acele lucruri; toate neînțelegerile, invidiile ca nu cumva unul să fie mai mare în Împărăția lui Dumnezeu decât ceilalți ucenici, toate au fost date la o parte. Iar nouă cuvântul ne spune că acele lucruri există și printre noi: ambiția după un loc, gelozia pentru o poziție, invidia pentru o situație; toate există printre noi. A sosit timpul să le dăm la o parte! A sosit timpul ca fiecare să caute cât de jos poate sta la picioarele lui Hristos, și nu cât de sus în Conferință sau în aprecierea oamenilor, sau cât de sus în Comitetul Conferinței, sau în Comitetul Conferinței Generale. Nu aceasta este ideea.

„Toate neînțelegerile ar trebui înlăturate, iar unitatea și iubirea duioasă a unuia față de altul să penetreze totul.”

Întrucât ține de noi în mod special, ca frați și surori în biserică, este de datoria noastră ca dacă știm de vreo neînțelegere între noi și cineva din această lume, să o înlăturăm. Nicio neînțelegere să nu mai fie, coste cât ar costa. Nu ne poate costa viața dacă o vom înlătura; ne va costa viața dacă nu o vom face; aceasta este hotărât! Iar după ce lucrarea aceasta va fi făcută, „Atunci rugăciunile noastre se vor putea înălța împreună la Tatăl nostru ceresc în credință puternică și serioasă.” Da, domnilor! Când știți că sunteți transparenti în fața lui Dumnezeu, așa încât puteți da la o parte orice se află între voi și frații voștri, când puteți mărturisi Domnului tot ce vă arată (că e rău), și când venim personal înaintea Lui ca niște păcătoși supuși greșelii, neajutorați, pierduți cum suntem, și simțim nevoia de ceea ce are El să ne dea, atunci există toate făgăduințele Lui și ele sunt pentru noi, și știm că sunt făgăduințele noastre. Atunci ne putem sprijini pe ele și „atunci rugăciunile noastre se vor putea înălța împreună

la Tatăl nostru ceresc în credință puternică și serioasă. Atunci putem aștepta cu răbdare și speranță împlinirea făgăduinței.”

Aceasta este de făcut acum. Când această lucrare este făcută, când toate neînțelegerile sunt date la o parte și când triumfă unitatea, când fiecare caută unitatea inimii și a minții, atunci Dumnezeu a promis că ne vom vedea față în față. Timpul a sosit! Să o facem! Din nou citesc la p. 9: „Răspunsul poate să vină cu o repeziciune și putere neașteptată, sau poate să întârzie zile și săptămâni, iar în acest caz credința noastră va suferi o încercare. Dar Dumnezeu știe când și cum să răspundă rugăciunilor noastre. Partea noastră de lucrare este să ne punem în legătură cu canalul divin. Dumnezeu răspunde de partea Sa de lucrare.”

După cum s-a amintit în seara trecută, când canalul este deschis și rugăciunile noastre se înalță așa cum au fost descrise, atunci canalul este deschis, iar când Duhul lui Dumnezeu va fi revărsat, va umple în mod deplin acel canal care este deschis.

„Partea noastră de lucrare este să ne punem pe noi personal în legătură cu canalul divin. Dumnezeu răspunde de partea Sa de lucrare. El este credincios în ceea ce a făgăduit. Problema cea mare și importantă pentru noi este să fim o singură inimă și un gând, renunțând la toată invidia și răutatea și, ca rugători umili, să veghem și să așteptăm. Isus, Reprezentantul și Capul nostru este gata să facă pentru noi ce a făcut pentru cei care se rugau și vegheau ca unul singur în ziua Cincizecimii.”

Un alt gând vrednic de adâncă noastră considerație: „Isus este la fel de doritor să împărtășească har și curaj urmașilor Săi de astăzi, ca și ucenicilor din biserica primară. Nimeni nu ar trebui să invite în mod pripit oportunitatea de a se lupta cu domniile și puterile întunericului.”

E nevoie de atenție și prudență când este vorba de astfel de lucruri. Avem nevoie să fim siguri și să nu intrăm în acest conflict până când nu știm că Dumnezeu este cu noi, cu puterea și harul Său, ca să ne dea curaj și tărie pentru a ne confrunța cu acele puteri cu care avem de-a face. Lupta aflată înaintea noastră nu este un lucru ușor.

„Când Dumnezeu îi invită să se angajeze în conflict, va fi timp suficient. El va da atunci celor slabi și șovăielnici, îndrăzneală și tărie dincolo de speranța sau așteptările lor.”

Deci ce vrea Domnul să facem este să-L căutăm și apoi, când El ne trimite, să mergem numai în puterea și harul Său. La p. 11 citesc: „Ucenicii și apostolii lui Hristos aveau un adânc simțământ al propriei lor ineficiențe, și, cu umilință și rugăciune au unit slăbiciunea lor cu tăria Lui, ignoranța lor cu înțelepciunea Lui, nevrednicia lor cu neprihănirea

Lui, sărăcia lor cu bogăția Lui inepuizabilă. Astfel întăriți și echipați, ei nu au ezitat în a sluji Învățătorului lor.”

Ce echipament grozav este acesta! Gândiți-vă la acest echipament! Tărie, înțelepciune, neprihănire, bogăție! Acestea sunt exact lucrurile de care avem nevoie în fața evenimentelor care vin împotriva noastră; pentru că noi nu ne putem sprijini pe vreo putere omenească, nici pe reputația pe care oamenii ne-o vor da, nici pe vreo bogăție pe care această lume ar putea-o furniza, sau pe vreo considerație pe care lumea o dă bogăției sau vieții. Astfel, aici avem enumerate aproape toate lucrurile pe le-am luat deja în considerare în lecțiile anterioare.

Dar cum au obținut ei tărie? Prin recunoașterea slăbiciunii lor, mărturisindu-și slăbiciunea. Cum au primit înțelepciune? Mărturisindu-și ignoranța. Cum au primit neprihănire? Mărturisindu-și nevrednicia. Cum au obținut bogăție, bogăția inepuizabilă? Mărturisindu-și sărăcia.

Deci, aceasta este starea în care trebuie să ne găsim: ineficienți, ignorați, săraci, nevrednici și orbi. Nu ne spune exact aceasta solia laodiceană: că suntem ticăloși, nenorociți, săraci, orbi și goi, și că nu știm? Cineva a citit solia aceasta într-o altă zi, iar când a atins cuvântul „orbire,” imediat mi-a fugit gândul la capitolul 9 din Ioan la ultimul verset. Să deschidem acolo, dacă vreți: Ioan 9:41. Este la sfârșitul raportului despre vindecarea orbului, și restaurarea vederii celui care se născuse orb. Ce spune acest verset?

„Isus le-a spus: „Dacă ați fi orbi, nu ați avea păcat; dar acum ziceți, <vedem>; de aceea păcatul vostru rămâne.””

Când Isus ne spune că suntem orbi, lucrul pe care îl avem de făcut este să spunem: „Doamne, suntem orbi.” El a spus acelor oameni că erau orbi, dar ei au spus că nu este adevărat. Era adevărat; erau orbi. Dacă și-ar fi mărturisit orbirea, L-ar fi văzut pe Dumnezeu în vindecarea celui orb. De aceea fraților, ce avem de făcut este să ne întoarcem la solia către Laodicea și să mărturisim că orice cuvânt pe care-L spune este adevărat. Când ne spune că suntem ticăloși (vrednici de plâns), să spunem Domnului: „Așa este, sunt ticălos!”; mizerabil; „Așa este, sunt mizerabil!”; sărac; „Așa este, sunt sărac, cel mai amărât cerșetor, și eu niciodată nu voi fi altceva în lume!”; orb; „Eu sunt orb și niciodată nu voi fi altfel!”; gol; „Așa este; și nu știu aceasta, de asemenea este așa. Nu știu aceasta, așa cum ar trebui să știu.” Apoi Îi voi spune în fiecare zi și în fiecare oră: „Doamne, totul este așa; dar, oh, în locul stării mele jalnice, de plâns, dă-mi satisfacția ta; în locul mizeriei mele dă-mi mângâierea Ta; în locul sărăciei mele, umple-mă cu toate bogățiile Tale; în locul

orbirii mele, fii Tu vederea mea; în locul goliciunii mele, oh, îmbracă-mă cu neprihănirea Ta; și ceea ce nu știu, Doamne, învață-mă Tu.” (Audiența: „Amin!”)

Fraților, când venim cu o singură inimă și un gând în această poziție, nu vom mai avea nicio dificultate în pocăință. Nu ne va fi greu să ne pocăim, și în această pocăință nu va exista lipsă. Următorul verset va fi împlinit: „Pe toți cei pe care îi iubesc, îi mustru și-i pedepsesc: fii plin de râvnă dar, și pocăiește-te.” Dificultatea care ne face să nu fim în stare să ne pocăim este faptul că nu am mărturisit că lucrurile pe care ni le-a spus Domnul sunt adevărate. Când știu că sunt ticălos, atunci știu că am nevoie de ceva care să-mi aducă satisfacție, și știu că nimic altceva decât numai Dumnezeu îmi poate da aceasta, și nu depind de nimic decât de El ca să-mi dea aceasta. Iar dacă nu-L am pe El, nu am decât ticăloșie. Orice moment în care nu-L am pe El nu este decât ticăloșie. Orice moment în care nu am mângâierea Lui este doar nenorocire. În orice moment în care nu am absoluta dependență de bogățiile Lui nepătrunse, - bogățiile nepătrunse ale lui Hristos, - sunt în cea mai completă sărăcie, cel mai sărac cerșetor. Și în orice moment în care nu văd și nu mărturisesc că sunt orb, și nu Îl am pe El ca vedere a mea, sunt în păcat. El a spus așa.

„Acum spuneți că vedeți, de aceea păcatele voastre rămân.” În orice moment în care nu văd goliciunea mea și nu depind absolut doar de El și de neprihănirea Lui ca să mă îmbrace, cu siguranță sunt ruinat, complet ruinat. Și în orice moment în care încep să spun: „Acum știu atât de mult!”, de fapt nu știu nimic. Atunci, ce am de făcut este să spun: „Doamne, eu nu știu. Depind de Tine ca să mă înveți totul, chiar să mă înveți că sunt ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol, și că am nevoie de toate aceste lucruri.” Iar când Îi spun toate acestea, El îmi va da tot ce am nevoie. O va face. Aceasta este situația noastră.

Am aici un pasaj din „Mărturii” vol. 1 p.337 care ne aduce în față un lucru minunat: „În ocazia schimbării la față Isus a fost preamărit de către Tatăl. Noi L-am auzit zicând: ‚Acum Fiul Omului este preamărit și Dumnezeu este preamărit în El.’ În felul acesta, înainte de trădarea și răstignirea Sa, El a fost întărit pentru ultimele Sale suferințe cumplite. Pe măsură ce membrii trupului lui Hristos se apropie de timpul ultimei lor lupte, ‚noaptea strâmtorării lui Iacov,’ ei vor crește în Hristos și se vor împărtăși în mare măsură de Duhul Său. Pe măsură ce solia îngerului al treilea se dezvoltă într-o mare strigare, și o mare putere și strălucire însoțește lucrarea de încheiere, poporul credincios al lui Dumnezeu se va împărtăși de această strălucire. Ploaia târzie îi înviorează și-i întărește

pentru a fi capabili să treacă prin timpul de strâmtorare. Fețele lor vor străluci de slava luminii care însoțește îngerul al treilea.”

Pentru ce este marea strigare? Ca să ne întărească pentru timpul de strâmtorare. Unde suntem? (Audiența: „În marea strigare.”) A început marea strigare? (Audiența: „Da!”) Pentru ce a început? Ca să facă o lucrare pentru noi, ca să ne facă în stare să rezistăm în timpul de necaz.

Acum, mai departe, în ce privește nevoia de unitate. Ceea ce avem în față, chemarea marii strigări – ploaia târzie – aceasta ne întărește pentru timpul de strâmtorare. Și deja a început. Cuvântul ne spune. Unicul lucru important este: să fim o inimă și un gând.

Voi citi câteva pasaje dintr-o mărturie care nu a fost încă publicată: „Păcatul în diferite forme aduce divergență și despărțire. Afecțiunile au nevoie de transformare, trebuie obținută o experiență personală a puterii înnoitoare a lui Hristos. ‘În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui iertarea păcatelor, după bogățiile harului Său.’ Apostolul, vorbind credincioșilor creștini chemați prin harul lui Dumnezeu spune: ‘Dacă umblăm în lumină, după cum El este în lumină, avem părtășie unii cu alții și sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat.’ Aici sunt condiții declarate în mod clar. Dacă umblăm în lumină după cum El este în lumină, rezultatul cel sigur va urma; ‘vom avea părtășie unii cu alții.’ Toate invidiile, geloziiile și bănuielile rele vor fi înlăturate. Vom trăi ca în fața unui Dumnezeu sfânt.”

Vom trăi acum, astăzi, în fiecare zi, vom trăi ca în fața unui Dumnezeu sfânt pentru că rugăciunile noastre se înalță la El ca să aducă prezența Sa prin revărsarea Duhului Său Sfânt. Putem merge fără grijă pe calea aceasta neglijentă, știind că există invidii, gelozii și bănuieli rele?

„A devenit un lucru foarte obișnuit să îngăduim tendințele noastre ereditare și înclinațiile naturale, chiar și în viața noastră religioasă. Acestea nu pot să aducă niciodată pace și iubire în suflet, căci ele întotdeauna ne conduc departe de Dumnezeu, departe de lumina Sa. ‘Cel care Mă urmează nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții.’ Când apar diferențe între frați cu privire la înțelegerea vreunui punct al adevărului, există o singură regulă biblică de urmat. Cu Spiritul blândeții și cu iubire pentru Dumnezeu și unii pentru alții, frații să se adune împreună, și după rugăciuni serioase, cu dorința sinceră de a cunoaște voia lui Dumnezeu, să studieze Biblia cu spiritul unui copilaș, văzând cât de apropiați pot conlucra împreună și fără a sacrifica nimic altceva decât demnitatea lor egoistă. Ar trebui să se vadă ca în prezența întregului Univers al lui Dumnezeu, care privește cu interes intens cum fratele

încearcă să-l privească ochi în ochi pe fratele său, pentru a înțelege cuvintele lui Hristos, și pentru ca să poată fi împlinitori ai Cuvântului și nu doar ascultători.”

Fraților, ce face Universul lui Dumnezeu? Privește ca să ne vadă că suntem frați. Ei vor să ne vadă că suntem frați; iată ce face cerul! Privește să ne vadă fiind frați în biserică; frați și surori cu adevărat! Privește ca să ne vadă privindu-ne ochi în ochi. Așa că, fraților, să nu-i lăsăm să privească în zadar!

„Când amintiți rugăciunea lui Hristos, ca ucenicii Lui să fie una așa cum El a fost una cu Tatăl, nu vedeți cât de atent privește tot cerul spiritul pe care îl manifestați unii față de alții? Cei care pretind că sunt mântuiți prin neprihănirea lui Hristos, caută ei cu toate capacitățile încredințate lor să răspundă rugăciunii Mântuitorului? Vor măhni ei Duhul Sfânt al lui Dumnezeu prin îngăduirea sentimentelor neconsacrate, prin luptele lor pentru supremație, și prin rămânerea lor cât mai la distanță? ... Orele solemne, importante care sunt între noi și judecată nu trebuie să fie petrecute în război cu credincioșii.”

De ce să ne defăimăm și să ne luptăm unii împotriva altora? Diavolul face război împotriva fraților noștri. Să-i lăsăm lui treaba aceasta! Haideți să ne iubim frații, să stăm alături de frații noștri! Chiar dacă un adventist de ziua a șaptea atacă pe unul din frații noștri, să-l apărăm în teamă de Dumnezeu. Reputația fratelui meu este importantă pentru mine, pentru că dacă cineva atacă reputația fratelui meu în fața mea, o va ataca și pe a mea în fața fratele meu. Dacă eu ascult povești și tot felul de lucruri despre frații mei, atunci de ce nu ar asculta și alții povești despre mine? Nu, domnilor, fraților, trebuie să avem grijă de reputația fraților noștri. Haideți să stăm alături de frații noștri, și unii pentru alții! Avem dreptul să muștrăm pe purtătorii de povești care vin la voi și la mine și care vor să ne spună cutare sau cutare lucru despre frați. Noi avem dreptul să muștrăm acest spirit, pentru că este spiritul Satanei. „Orele solemne, importante”; importante ce? Zile sau ani? Nu, domnilor! „Orele solemne, importante.” Zilele s-au scurs. Acum suntem în ore; și nu va mai fi mult, dacă nu am și ajuns deja în acel timp, până când orele se vor fi scurs și vor începe minutele să picure.

„Orele solemne, importante care sunt între noi și judecată, nu trebuie să fie petrecute în război cu credincioșii; aceasta este lucrarea Satanei. El a început-o în cer și o continuă cu neabătută energie de la căderea lui încoace. „Dar dacă vă mușcați și vă mâncați unii pe alții, băgați de seamă să nu fiți nimiciți unii de alții.” „Să nu fie în niciunul din voi o inimă rea

și necredincioasă.” A sosit timpul când trebuie să fie auzit strigătul străjerului credincios către tovarășul lui de veghe. „Mai este mult din noapte?”, și să i se răspundă: „Vine dimineața, și de asemenea și noaptea.” (KJV)

Răspunsul nu trebuie să fie: „Nu știu cât mai este din noapte.” Răspunsul nu trebuie să fie: „Cred că mergi prea departe.”; „Cred că mergi prea repede.”; „Cred că ești extremist.” Nu acesta este răspunsul! Când întrebarea spune „Cât mai este din noapte?”, singurul răspuns pe care Dumnezeu îl va accepta este: „Vine dimineața și de asemenea și noaptea!”; deci să ne pregătim pentru el!

„Nu ar fi bine pentru noi individual să ne examinăm îndeaproape poziția înaintea lui Dumnezeu, în lumina Cuvântului Său Sfânt, și să vedem primejdia deosebită în care ne aflăm?”

Nu să vedem cât de buni suntem, nu să vedem cu cât suntem mai buni decât frații noștri, ci „să vedem primejdia deosebită în care ne aflăm.” Care este primejdia în care mă aflu? Acesta este un motiv suficient pentru mine să văd, să privesc la problemele mele și nu la ale altora.

„Dumnezeu nu se desparte de poporul Său, ci poporul Său se desparte de Dumnezeu prin felul lor de acțiune. Și eu știu că nu sunt păcate mai mari în ochii lui Dumnezeu decât acelea de a nutri gelozie și ură împotriva fraților, și de a întoarce armele de război împotriva lor.” Cum ar putea exista păcate mai mari? Nu este acesta felul de acțiune al Satanei?

„Îndreptați-vă fraților spre Calvar! Vă întreb, care este prețul omului? Este singurul Fiu al Dumnezeului infinit, dat pentru noi. Este prețul tuturor comorilor cerești.” Acesta este prețul omului! Atunci putem să tratăm ușor pe unul pe care Dumnezeu îl prețuiește atât de mult? Pe unul pentru care Dumnezeu a dat toate comorile Universului? Pot să-l tratez ușor, să-l fac de nimic și să-l consider neînsemnat? Nu, domnilor! El valorează cât tot ce a plătit Dumnezeu pentru el. Acesta este prețul plătit de Dumnezeu pentru voi. Pot să vă consider de mică valoare, neînsemnați și de calitate inferioară? Nu, domnilor! Cer har de la Dumnezeu ca să mă facă în stare să vă apreciez la întreaga valoare pe care a plătit-o pentru voi. Nu voi permite nici măcar adventiștilor să vă micșoreze în ochii mei. Cum aş putea face astfel, dacă Îl iubesc pe Hristos care a plătit prețul? Fraților, este nevoie de dragostea lui Hristos în inimile noastre, și atunci îi vom iubi pe toți cei pe care îi iubește El, așa cum El i-a iubit de la început.

„Răul se luptă mereu împotriva binelui. Și întrucât conflictul cu

prințul întunericului știm că este neîncetat și trebuie să fie aspru, haideți să fim uniți în acest război.”

Da, am nevoie de sprijinul fiecăruia pe care Hristos l-a cumpărat. Am nevoie, în război. Am nevoie pentru a avea succes în război. Am nevoie de el. Și fraților, promit înaintea Domnului că, prin harul Său veți avea sprijinul meu în lupta voastră. Dacă veți fi înfrânți, vă voi ridica. Dacă veți da greș, voi spune: „Ai curaj frate!” Dacă veți cădea, voi spune: „Există posibilitate de ridicare!” Fraților, ceea ce vrea Dumnezeu este să ne iubim unii pe alții așa cum ne-a iubit El, și noi ne vom iubi unii pe alții așa cum ne-a iubit El pe noi. Când Îl avem pe El – dragostea Lui în inimile noastre – nu putem face altceva, și nici nu am vrea, chiar dacă am putea.

„Încetați lupta împotriva celor de aceeași credință cu voi. Nimeni să nu îl ajute pe Satana în lucrarea lui. Avem atâtea de făcut în altă direcție.” Fraților, să stăm împreună astăzi, pentru că Dumnezeu vrea să-și facă lucrarea Lui cu noi!

„O evlavie pasivă nu va fi suficientă pentru acest timp. Lăsați pasivitatea să se manifeste acolo unde este nevoie: în răbdare, bunătate și stăpânire de sine. Dar noi trebuie să ducem lumii o solie hotărâtă de avertizare. Prințul Păcii vestește astfel lucrarea sa: „Eu nu am venit să aduc pacea pe pământ, ci sabia.” Răul trebuie să fie asaltat, înșelăciunea și falsitatea trebuie să fie făcute să apară în adevăratul lor caracter. Păcatul trebuie denunțat și mărturia fiecărui credincios al adevărului trebuie să fie ca una singură. Toate micile voastre diferențe care stârnesc spiritul combativ între frați, sunt invenții ale Satanei pentru a distrage mințile de la marea și cutremurătoarea problemă ce stă înaintea noastră.”

Îi vom da voie Satanei să ne înșele? Fraților, voi știți cât de rău este să fii înșelat în lucrurile acestei lumi. Dar când un om vă înșală într-un fel neînsemnat, simplu, neglijabil, vă simțiți mai rău decât ar fi făcut-o în orice alt fel, nu-i așa? (Audiența „Da!”) Satana stărnește aceste mici diferențe care nu au niciun pic de merit sau de principiu în ele. Și totuși el va ține ochii noștri asupra acestor lucruri, și va face o mare agitație în biserică, prin care întoarce mințile noastre de la lucrurile grozave care ne amenință. Este destul de rău să fii înșelat, dar dacă noi permitem să fim înșelați într-un astfel de mod neînsemnat, neglijent și nesemnificativ, este cel mai rău. Haideți să părăsim aceasta.

„Adevărata pace va veni în rândul poporului lui Dumnezeu când printr-un zel unit și rugăciune serioasă, pacea falsă care există într-o mare măsură, va fi distrusă... Acei care sunt sub influența Duhului lui

Dumnezeu nu vor fi fanatici, ci calmi, statornici, liberi de extravaganta. Dar toți acei care au avut lumina adevărului strălucind clar și distinct pe cărarea lor, să fie atenți cum strigă ‘Pace și siguranță!’. Fiți atenți cum faceți prima mișcare pentru a înăbuși soliile adevărului. Fiți atenți la influența pe care o exercitați în acest timp. Cei care mărturisesc a crede adevărurile speciale pentru acest timp au nevoie să fie convertiți și sfințiți prin adevăr. Fiind creștini, suntem depozitarii adevărului sacru, și nu trebuie să ținem adevărul în curtea dinafară, ci să-l aducem în sanctuarul interior al sufletului. Atunci biserica va dobândi vitalitate divină totală. Cel slab va fi ca David, și David ca îngerul lui Dumnezeu.”

Atunci, să ne mărturisim slăbiciunea și să ne dăm seama cât mai repede, că suntem slabi. „Cel slab va fi ca David,” și slăbiciunea lor este unită cu tăria lui Hristos.

„O singură întrebare îi va preocupa pe toți: ‘Cine se va apropia cel mai mult de asemănarea cu Hristos?’”

Nu cine va fi cel mai mare în Conferință, sau în biserică, sau cine va avea cutare poziție în biserică sau în Comitetul Conferinței. Nu aceasta este important, ci „Cine se va apropia cel mai mult de asemănarea cu Hristos?” „Cine va face cel mai mult spre a câștiga suflete pentru neprihănire? Când aceasta este ambiția credincioșilor, lupta este spre încheiere. Rugăciunea lui Hristos primește răspuns.”

Fraților, aici suntem noi.

„Când Duhul Sfânt a fost revărsat peste biserica primară ‘întreaga mulțime a celor ce crezuseră era o inimă și un suflet’. Spiritul lui Hristos i-a făcut una. Acesta e rodul rămânerii în Hristos. Dar dacă roadele pe care le purtăm sunt neînțelegere, gelozie și conflict, nu se poate ca noi să rămânem în Hristos.”

Acum pasajul pe care l-am citit o dată sau de două ori: „Isus dorește să acorde într-o mare măsură înzestrarea cerească poporului Său. ... Cât de mare și de larg răspândită trebuie să fie puterea prințului răului care poate fi înfrântă doar de puterea deosebit de mare a Duhului. Lipsa de loialitate față de Dumnezeu, călcarea de Lege în orice formă s-a răspândit în întreaga lume. Cei care vor să-și păstreze votul lor pentru Dumnezeu, care sunt activi în serviciul Său, devin ținta oricărei săgeți și arme a iadului.”

Acesta ne aduce exact la subiectul lecțiilor pe care le-am avut în seriile anterioare: că nu putem rezista deloc dacă nu-L avem pe Hristos.

„Dacă aceia care au avut mare lumină nu au credința și supunerea corespunzătoare, se vor strica repede odată cu apostazia care predomină;

un alt spirit îi controlează. Cu toate că au fost ridicați până la cer în ce privește privilegiile și ocaziile favorabile, acum sunt într-o stare mai rea decât cei mai zeloși apărători ai erorii.”

„Cei care au avut mare lumină,” dacă „nu au credința și supunerea corespunzătoare,” „sunt într-o stare mai rea decât cei mai zeloși apărători ai erorii.” Este vorba despre voi și despre mine. Judecata începe cu casa lui Dumnezeu. Când solii au mers prin cetate pentru a lovi și ucide cu desăvârșire, li s-a spus să înceapă cu bătrânii dinaintea templului (Ezechiel 9:5-7). Iar dacă noi suntem într-o poziție mai rea decât „Cei mai zeloși apărători ai erorii,” atunci judecata trebuie să înceapă cu noi.

„Sunt mulți care astfel s-au pregătit singuri pentru a fi ineficienți din punct de vedere moral în marea criză.”

Ne vom opri chiar aici cu lectura și o vom relua de aici data viitoare, fiindcă timpul s-a scurs.

SOLIA ÎNGERULUI AL TREILEA PREDICA NR. 9

Unii au spus că nu pot vedea cum poate un om să se recunoască a fi ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol și să nu o știe, și în același timp să se bucure în Domnul. Dar așa vrea să știu cum poate cineva să se bucure altfel. Așa vrea să știu cum se va bucura cineva în Domnul, câtă vreme crede despre sine că este drept. Puteți spune? Eu nu-mi pot imagina. Dar când omul știe că este așa cum Domnul spune că este, când recunoaște aceasta și apoi vede că Domnul este atât de bun încât îl primește exact așa cum este și îl pregătește să stea în prezența lui Dumnezeu pentru toată veșnicia, atunci acest om are pentru ce să se bucure. Și nu poate face altceva decât să se bucure.

Pentru că, fraților, Domnul nu ne salvează pentru că suntem buni, ci pentru că El este bun. Nu uitați aceasta! El nicidecum nu ne mântuiește și nici nu ne binecuvântează în lucrarea Sa pentru că am fi atât de buni, ci pentru că El este bun iar noi suntem răi. Și fericirea este că El ne va binecuvânta atât de mult, deși noi suntem atât de răi. Iar bucuria stă în faptul că El ne mântuiește și ne face să reflectăm chipul Său, deși suntem așa de răi. De aici vine bucuria.

Cât despre înțelegerea acestui fapt, eu nu pot să îl înțeleg, dar știu că este așa, și aceasta este tot ce mă interesează. Va fi nevoie de o veșnicie pentru explicarea acestui fapt în așa fel ca să-l putem înțelege. Dar atât timp cât știu că este așa, nu trebuie să-mi fac probleme și să mă îngrijorez despre cum poate Dumnezeu să facă acest lucru, sau dacă pot eu să înțeleg. Vă faceți griji pentru aceasta? (Audiența: „Nu!”)

Mai există o problemă aici pe care trebuie să o păstrăm în minte; problema celor care nu pot să vadă că este așa. Fraților, spuneți Domnului mereu și mereu că este așa, iar apoi o veți vedea. Nu veți înțelege atunci, dar veți vedea. Nu puteți vedea cum poate fi așa, dar puteți vedea că este real; și acesta este singurul fel în care puteți vedea. Pot eu să văd atât timp cât mă împiedic singur să văd? Nu! Este ceva ce ține de inimă și nu se poate vedea cu ochii. Trebuie să vedeți cu inima, și numai Duhul lui Dumnezeu este cel care dă alifia pentru ochi ca să puteți vedea. Este aici ceva care nu va explica, dar probabil vă va ajuta să prindeți ideea ceva mai bine. În „Mărturia nr. 31” la p.44 citesc acest text: „Sunteți în Hristos? Nu sunteți dacă nu vă recunoașteți ca fiind niște păcătoși supuși greșelii, neputincioși, condamnați.”

Aceasta este ceea ce unii dintre frați spun că nu pot să vadă. Ei spun: „Nu pot vedea cum, dacă sunt în Hristos, trebuie să mă recunosc ca fiind un păcătos neputincios, nenorocit. Am crezut că dacă sunt în Hristos, pot mulțumi Domnului că sunt bun, fără păcat, cu totul desăvârșit, sfințit și toate celelalte.” Dar nu! El este așa. Când sunteți în Hristos, El este desăvârșit, El este neprihănit, El este sfânt și nu greșește niciodată, și sfințenia Lui este considerată a voastră, vă este dată vouă. Credincioșia Lui, desăvârșirea Lui, este a mea, dar nu eu sunt așa.

Probabil puteți prinde acest gând ceva mai limpede cu ajutorul textului cu care suntem familiarizați, din 1Corinteni 1:30: „El (Hristos) a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire, răscumpărare.” Deci, unde este neprihănirea mea? În Hristos. Unde este înțelepciunea mea? În Hristos. Unde este sfințirea mea? În Hristos. Unde este răscumpărarea mea? În Hristos.

Da, dar când vin la El pentru înțelepciune, și îi cer înțelepciune, iar El mi-o dă, atunci nu pot să mă laud și să spun: „Sunt înțelept!”? Nu! Chiar în momentul în care spun aceasta sunt mai nebun decât am fost vreodată înainte. Pentru că, supunându-mă Domnului, El a binevoit să stea alături de mine, și astfel mi-a dat înțelepciunea Lui pentru a mă călăuzi pe căile înțelepciunii, și pentru ca eu să pot umbla pe calea dreaptă. Dacă El a făcut aceasta, mă mai pot atunci mândri eu și să spun: „Acum, eu sunt înțelept!”? Nu vedeți că, prin natura lucrurilor, aceasta ar fi cea mai mare nebulie care m-ar putea ajunge? El a făcut aceasta, El m-a ajutat, El mi-a dat înțelepciunea Lui, El era înțelepciunea mea. Pe când eu nu umblam cu înțelepciune, El mi-a dat înțelepciunea Lui. Înțelepciunea Lui m-a condus, înțelepciunea Lui a luat loc în mintea mea și în inima mea, și m-a condus și m-a ținut pe căile înțelepciunii. Atunci, El este înțelepciunea mea, iar eu nu am deloc înțelepciune, doar înțelepciunea Lui. Nu vedeți? Primiți-o pe această cale, și apoi veți ști că este o realitate.

„Te voi călăuzi cu ochiul Meu.” Când El spune că ne călăuzește cu ochiul Său, voi răspunde: „Ochiul Său este cel care ne călăuzește, și nu ochii noștri.” Atunci tot ce ne rămâne este să lăsăm eul nostru să plece cu totul, cu desăvârșire, iar noi înșine să fim ai Lui, cu totul, cu desăvârșire, ca El să poată fi totul, în toți.

Așadar El este înțelepciunea noastră, sfințirea noastră, răscumpărarea și neprihănirea noastră. Atunci, El este satisfacția mea deși eu sunt ticălos. El este mângâierea mea în timp ce eu sunt nenorocit, El este vederea mea în timp ce eu sunt orb, El este bogăția mea pe când eu sunt sărac, și El este cunoștința mea, căci eu nu știu.

Acum, despre gândul de seara trecută: unii au gândit că am mers prea departe. Ei ar putea spune: „Nu este suficient când El spune: „Ești ticălos!”, eu să spun: „Sunt ticălos!”? Când El spune: „Ești sărac!”, eu să spun: „Sunt sărac!”? Când El spune: „Ești orb!”, eu să spun: „Sunt orb!”, iar când El spune: „Și nu știi!”, atunci să spun: „Știu aceasta!”? Nu, nu! Când El spune: „Și nu știi!”, eu voi spune: „Nu știu!” Nu căutați să spuneți altfel decât spune El. Când spun că sunt ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol, și pe deasupra El spune că nu știu aceasta, eu voi spune: „Doamne, nu știu aceasta!” Ajungem astfel direct la textul cu care am început în seara aceea: „Dacă cineva crede că știe ceva, încă nu știe așa cum ar trebuie să știe.” Eu încă nu știu, chiar dacă am recunoscut acest lucru, încă nu știu cât de ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol sunt, cum aș ști dacă El mi-ar arăta cu exactitate cum sunt. Cu siguranță, dacă vom lua solia laodiceană așa cum vorbește ea, vom primi tot ce are Domnul în ea. Pentru aceasta a fost ea rânduită. Să o lăsăm să-și facă lucrarea ei, în felul ei. Să remarcăm această mărturie din „Mărturii” vol. 1, p.178. A fost dată în 1859:

„Mi s-a arătat că mărturia către Laodicea se aplică poporului lui Dumnezeu din timpul de față, iar motivul pentru care nu a realizat o lucrare mai mare, este acela al împietririi inimii lor. Dar Dumnezeu a dat timp soliei să își facă lucrarea. Inima trebuie curățită de păcatele care au îndepărtat atât de mult timp pe Isus din ea. Solia aceasta teribilă își va face lucrarea ei. Când a fost prezentată pentru prima oară, a condus la o examinare minuțioasă a inimii.”

Aceasta este lucrarea pe care o va face în timpul acesta. Lăsați-o să-și facă lucrarea. Dar a intervenit o perioadă de timp de când a fost vestită pentru prima oară. Citesc mai departe:

„Păcatele erau mărturisite, iar poporul lui Dumnezeu era mișcat pretutindeni. Aproape toți credeau că această solie va sfârși în marea strigare a îngerului al treilea. Dar pentru că nu au reușit să vadă lucrarea puternică împlinită într-un timp scurt, mulți au pierdut efectele soliei.”

Ei au renunțat la lucrarea soliei, în felul descris de următoarea mărturie: „Păcatele lui Israel trebuie să meargă înainte la judecată. Orice păcat trebuie mărturisit asupra sanctuarului, astfel lucrarea va înainta; aceasta trebuie să aibă loc acum. Ploaia târzie vine asupra celor care sunt curați - toți atunci o vor primi ca la început. Nimeni nu va primi ploaia târzie în afară de cei care fac tot ce pot. Hristos ne va ajuta. Toți ar putea fi biruitori prin harul lui Dumnezeu, prin sângele lui Isus. Tot cerul este interesat de lucrare. Îngerii sunt interesați.”

„Dumnezeu poate să-i facă o oștire împotriva dușmanilor lor. Voi renunțați prea repede. Voi lăsați prea repede acest braț! Brațul lui Dumnezeu este deosebit de puternic. Satana lucrează în diferite moduri ca să abată mintea de la Dumnezeu. Victorie, victorie! Trebuie să o avem asupra oricărei greșeli. O cufundare solemnă în Dumnezeu. Fiți gata! Puneți-vă casa în rânduială!”

Dar când a fost prezentată pentru prima oară, pentru că nu și-a făcut lucrarea „într-un timp scurt,” ei au zis: „Încă nu a venit timpul!”, și astfel au renunțat la lucrarea ei, pierzând efectele ei.

Din nou citesc din „Mărturii” vol. 1, p.178: „Am văzut că această solie nu-și va împlini lucrarea într-un timp scurt de câteva luni. Ea este destinată să trezească poporul lui Dumnezeu, să le descopere alunecările de la credință, și să-i conducă la o pocăință zeloasă, ca să poată fi favorizați cu prezența lui Isus și să fie făcuți potriviți pentru marea strigare a îngerului al treilea. Pe măsură ce această solie atinge inima a condus la adâncă umilință înaintea lui Dumnezeu. Au fost trimiși îngeri în orice direcție pentru a pregăti inimile necredincioase pentru adevăr.”

În timp ce solia ne pregătește pentru marea strigare, Dumnezeu trimite îngeri peste tot pentru a pregăti oamenii pentru adevăr. Iar când vom pleca de la această conferință, cu această solie actuală, oamenii o vor auzi.

„Cauza lui Dumnezeu începea să se înalțe și poporul Său își cunoștea poziția. Dacă sfatul Martorului Adevărat ar fi fost pe deplin luat în seamă, atunci Dumnezeu ar fi lucrat pentru poporul Său cu mare putere. Totuși eforturile făcute de când a fost dată solia, au fost binecuvântate de Dumnezeu și multe suflete au fost aduse de la rătăcire și întuneric, ca să se bucure în adevăr. Dumnezeu Își va pune poporul la încercare.”

Gândul special pe care am dorit să-l citesc este, că are să ne pregătească să „putem fi favorizați cu prezența lui Isus, și să fim făcuți potriviți pentru marea strigare a îngerului al treilea.” Deci, ce anume ne face potriviți pentru marea strigare a îngerului al treilea? Solia către Laodicea.

Ceea ce am citit seara trecută ne arată motivul pentru care este atât de important să avem ungerea ochilor cu alifia pentru ochi chiar acum. În seara trecută doar am citit pasajul. Îl voi reciti acum pentru a-l folosi în continuare: „Dacă cei care au avut mare lumină nu au credința și supunerea corespunzătoare, se vor strica repede odată cu apostazia care predomină; un alt spirit îi controlează. Cu toate că au fost înălțați până la cer în ce privește privilegiile și ocaziile favorabile, acum sunt într-o stare

mai rea decât cei mai zeloși apărători ai erorii. Sunt mulți care astfel s-au pregătit pentru a fi ineficienți din punct de vedere moral în marea criză.”

V-ați „pregătit” voi „pentru a fi ineficienți din punct de vedere moral” în acest timp? M-am făcut eu așa?

„Ei sunt șovăielnici și indeciși. Alții care nu au avut așa mare lumină, care nu s-au identificat niciodată cu adevărul, sub influența Duhului, vor răspunde luminii când ea va străluci asupra lor. Adevărul care și-a pierdut puterea asupra celor care atât de mult timp au desconsiderat învățăturile lui prețioase, apare frumos și atrăgător celor care sunt gata să umble în lumină.”

Ceea ce e nevoie să studiem acum este că mulți „s-au pregătit pentru a fi ineficienți din punct de vedere moral în marea criză.” Ce este această „ineficiență morală,” care este pericolul ei și cum ajungem aici? Dacă eu sunt în această stare, atunci nu e nevoie să știu ce înseamnă această „ineficiență morală,” care este pericolul implicat și cum am ajuns aici? Cel mai greu lucru este să faci oamenii să-și vadă nevoia. Dumnezeu ne va scoate întotdeauna. El ne arată calea. Dar primul lucru de care avem nevoie este să înțelegem pericolul și cum am ajuns aici. Să studiem aceasta! Să o urmărim în același spirit în care am studiat în seara trecută, pentru că este o singură lecție.

În „Mărturii Speciale”, „Pericolul de a adopta metode lumești în lucrarea lui Dumnezeu” p. 5, citesc următoarele: „Începând din 1882 au fost prezentate poporului nostru mărturii de cel mai adânc interes cu privire la puncte de importanță vitală, referitor la lucrare și la spiritul care ar trebui să-i caracterizeze pe lucrători. Pentru că aceste avertizări au fost neglijate, relele spre care arătau au fost nutrite de mulți, împiedicând progresul lucrării și punând în primejdie multe suflete. Cei care sunt mulțumiți de sine, care nu simt necesitatea vegherii și a rugăciunii permanente, vor fi prinși în cursă. Prin credință vie și rugăciune serioasă, santinelele lui Dumnezeu trebuie să devină părtași de natură divină, sau dacă nu, vor fi găsiți ca mărturisind a lucra pentru Dumnezeu, dar în realitate servind prințului întunericului.”

Aceasta este o stare îngrozitoare. Ca o persoană să creadă că „lucrează pentru Dumnezeu” și totuși întregul său serviciu să fie pentru vrăjmaș! Cine va fi în această situație? Cei care nu au credință serioasă; cei care nu și-au predat tot și nu Îl au pe Hristos. Cu alte cuvinte cei care nu au ținut seama de solia către Laodicea.

Mai departe: „Pentru că ochii lor nu sunt unși cu alifia cerească pentru ochi, înțelegerea lor va fi orbită, și ei vor fi neștiutori cu privire la

procedeele deosebit de înșelătoare ale vrăjmașului!”

Fraților, suntem și vom fi de acum până la sfârșitul lumii, în timpul când putem fi aduși în orice oră și în orice zi într-o situație în care dacă stăm să raționăm, suntem pierduți. Vom alege partea rea; cu siguranță, dacă așteptăm să ne gândim, vom alege partea cea rea. Noi putem discerne doar prin alifia cerească prin care „Veți cunoaște adevărul!” și prin care imediat ce este sugerat un lucru, puteți vedea toată urmarea lui. Vom fi în situații în care cauza lui Dumnezeu, onoarea cauzei lui Dumnezeu va atârna de ceea ce voi sau eu vom spune, și avantajele pe care dușmanul le poate avea asupra noastră vor depinde de ceea ce spunem. În aceste timpuri, care sunt tot timpul, dacă nu vedem și nu avem Duhul ceresc spre a ne da să spunem cuvântul corect, atunci vom spune cuvântul greșit. Aceasta îi va pune pe fiecare dintre frații noștri în situația de a se apăra, și fiecare dintre noi va fi pus în dezavantaj; pentru că dușmanul cercetează fiecare poziție pe care o luăm.

Vrăjmașul pândește acum fiecare poziție pe care o luăm pentru singurul scop de a o perverti și de a ne pune în dezavantaj. Noi avem nevoie de mai mult decât înțelepciune omenească sau de judecata noastră pentru a ști cum să luăm o poziție dreaptă. Vom fi puși în situații în care onoarea cauzei va depinde de noi. Vor fi puse întrebări pe care nu le-ați auzit niciodată mai înainte. În fața unui comitet, a legislativului, sau altceva de acest fel, în anumite locuri în care Dumnezeu ne cheamă și ne dă ocazia de a răspândi lumina și adevărul, poate fi pusă o întrebare pe care nu ați mai auzit-o niciodată în viață. Va trebui să știți în acea clipă ce răspuns să dați; nu veți avea timp să vă gândiți sau să raționați asupra ei. Vor fi puse întrebări la care, dacă vă luați timp și faceți pauză ca să raționați asupra lor, este probabil ca rațiunea răspunsului să fie în directă opoziție cu ceea ce Duhul lui Dumnezeu ar vrea să spună despre acel lucru; deoarece căile Lui nu sunt căile noastre.

Fraților, nu vorbesc la întâmplare. Unele din aceste lucruri s-au întâmplat efectiv, și astăzi suntem în dezavantaj, fiind puse poveri asupra noastră pe care le vom purta din cauza orbirii unor adventiști de ziua a șaptea. În această situație suntem. Iar când dușmanii noștri se vor prinde de aceste lucruri, dacă din nenorocire o vor face, și le vor aduce împotriva noastră spre a ne compromite poziția când vom sta pentru adevăr așa cum este în Hristos, atunci va trebui pur și simplu să repudiem întregul lucru și să-l declarăm ca nefiind adevăr, chiar dacă vine de la un adventist de ziua a șaptea. Este îngrozitor să fii plasat într-o astfel de poziție. Nu doresc să vă pun și nu doresc ca voi să mă puneți într-o astfel

de situație, și nici voi nu doriți aceasta. Așadar, atât eu cât și voi avem nevoie de ungerea cerească spre a ști ce să spunem și ce să facem la un moment dat. „Să îți ungi ochii pentru ca să poți să vezi.”

Tot aici la p. 7 este cuvântul următor: „Cei care cred adevărul trebuie să fie ca niște santinele credincioase pe turnul de veghe, sau dacă nu, Satana le va sugera raționamente înșelătoare și ei vor da glas unor opinii care vor trăda îndatoririle sfinte și sacre.”

Ce fel de îndatoriri sfinte și sacre avem? Nu este cauza lui Dumnezeu, lucrarea soliei celui de-al treilea înger, singura îndatorire pe care o avem? Deci dacă eu și voi trădăm îndatoririle sfinte, sacre, atunci ce trădăm? Trădăm solia îngerului al treilea. Și trădăm pe fiecare frate pe care îl avem, punându-l în dezavantaj, vânzându-l în mâinile inamicului. Aș vrea să știu de ce nu simțim nevoia să umblăm drept? (O voce: Nu este un pasaj în care se spune că Duhul lui Dumnezeu ne va da ce să vorbim?) Exact, tocmai aceasta este problema. Această expunere arată că trebuie să depindem de Duhul lui Dumnezeu, și să fim siguri că îl avem; să nu nesocotim învățăturile și nici căile Duhului lui Dumnezeu. La p. 13 există o referire la Ilie: „A slăbit Ilie în fața împăratului? A dat el dovadă de josnicie și lașitate și a recurs la măgulire pentru a înmuia sentimentele conducătorului înfuriat? Israel își pervertise căile și părăsise cărarea loialității față de Dumnezeu, iar acum urma ca profetul să-și apere viața, trădând datoriile sfinte, sacre? A profețit el lucruri dulci spre a place regelui și spre a obține favoarea lui? Va evita el adevărata problemă? Va ascunde de împărat adevăratul motiv pentru care judecățile lui Dumnezeu cădeau asupra țării lui Israel?”

Ce înseamnă aceasta pentru noi? Nu suntem noi în timpul lui Ilie? Nu vom fi noi scoși afară așa cum a fost Ilie? Nu va cădea foc din cer împotriva adevărului, așa cum a căzut atunci pentru adevărul lui Dumnezeu? Nu vom fi noi scoși afară și nu vom fi protejați de îngeri așa cum a fost el? Și nu vom fi înălțați la cer ca și el? Nu suntem în aceeași situație în care a fost el? Atunci nu avem nevoie să avem credința pe care a avut-o el? Iată un cuvânt foarte important pentru noi, referitor la acest subiect în Mărturia nr.32, p. 139: „Va trebui să triumfe Satana astfel întotdeauna? Oh, nu! Lumina reflectată de la crucea Calvarului arată că se va face o lucrare mai mare decât au văzut ochii noștri până acum.”

„Îngerul al treilea, zburând prin mijlocul cerului și vestind poruncile lui Dumnezeu și mărturia lui Isus, reprezintă lucrarea noastră. Solia nu pierde nimic din forța ei în timp ce zborul îngerului înaintază; Ioan o vede crescând în tărie și putere până când întreg pământul e luminat cu

slava ei. Drumul celor ce țin poruncile lui Dumnezeu este înainte, mereu înainte. Mesajul adevărului pe care îl purtăm trebuie să meargă la neamuri, limbi și popoare. Curând va înainta cu voce tare și pământul va fi luminat cu slava ei.”

Cuvântul ne spune, nu că este prea repede să fie vestită, ci că „a început” și „înaintează” cu voce tare.

„Ne pregătim noi pentru această mare revărsare a Duhului lui Dumnezeu? Agenți umani vor fi angajați în această lucrare. Zelul și energia trebuie să fie intensificate. Talentele care fug de inactivitate trebuie să fie puse în slujire. Vocea care va voi să spună: „Așteptați, nu îngăduiți să se pună poveri asupra voastră!”, este vocea spionilor lași. Acum avem nevoie de Calebi care vor face presiuni asupra frontului, căpetenii în Israel care prin cuvinte de încurajare, vor face un raport puternic în favoarea acțiunii imediate.”

Cine a intrat în Canaan? (Audiența: „Caleb și Iosua.”) Oamenii care au spus că se poate intra. Și pentru că Dumnezeu a fost cu ei, au intrat, pe când restul au pierit cu toții în pustie. Au mers împreună cu frații lor care au pierit, în timpul când aceștia au rătăcit treizeci și opt de ani din cauza necredinței. Dar Dumnezeu promisese: „Voi veți intra.” Cine va intra acum? Nu ne-a fost citită mărturia conform căreia așa cum a fost Israelul la granițele Canaanului, așa suntem și noi? Cine va intra? Cei care „fac un raport puternic în favoarea acțiunii imediate.” Ei vor intra! Dumnezeu spune așa. S-ar putea ca unii temători, îndoielnici, să întârzie, provocând întârzierea cauzei lui Dumnezeu, dar nu vă fie teamă! Dumnezeu a promis că vom intra. Calebii vor intra, aceasta este hotărât.

„Când cei egoiști, iubitori de tihnă, semănători de panică, temându-se de ziduri uriașe și inaccesibile, vociferează pentru retragere, lăsați să fie auzită vocea Calebilor, chiar dacă cei cuprinși de lașitate stau cu pietre în mâini, gata să-i doboare pentru mărturia lor.”

Pentru ce suntem noi aici? În lecțiile anterioare am văzut că nu trebuie să ne fie teamă de toate puterile acestei lumi și de puterile vrăjmașilor care vor sta împotriva noastră și împotriva cauzei lui Dumnezeu. Acum suntem aduși la subiectul care arată că trebuie să stăm credincioși soliei lui Dumnezeu, și să nu ne fie teamă nici chiar de adventiștii de ziua a șaptea lași. Aici vrea Dumnezeu să stăm. El vrea să știm care este solia acum. El vrea să ne dea solia așa cum este ea acum, iar dacă sunt unii care vor să vă doboare cu pietre și ciomege în mâinile lor, și vă vor ocări sau vor face altceva de acest fel, atunci mulțumiți Domnului pentru că acum este timpul pentru o „acțiune imediată.”

Un alt cuvânt din această Mărturie Specială, p. 6: „Mi-a fost arătat că nebuniile lui Israel din zilele lui Samuel se vor repeta în mijlocul poporului lui Dumnezeu de astăzi, afară doar de cazul în care va fi o mai mare umilință, mai puțină încredere în sine, și mai multă încredere în Domnul, Dumnezeul lui Israel, Conducătorul poporului.”

În același capitol scrie:

„Ei trebuie să fie ciopliți de către profeți cu reproșuri, avertizări, mustrări și sfaturi, ca să poată fi fasonați după Modelul divin.”

La p. 4, citesc: „Lumea nu trebuie să fie criteriul nostru. Lăsați ca Domnul să lucreze; vocea Domnului să fie auzită. Cei angajați în vreun departament al lucrării prin care lumea poate fi transformată, nu trebuie să intre în alianță cu cei care nu cunosc adevărul. Lumea nu-L cunoaște pe Tatăl sau pe Fiul, și ei nu au discernământ spiritual cu privire la caracterul lucrării noastre, cu privire la ce să facem sau ce să nu facem. Noi trebuie să ne supunem ordinelor care vin de sus. Noi nu trebuie să ascultăm sfaturile sau să urmăm planurile sugerate de necredincioși. Sugestiile făcute de cei care nu cunosc lucrarea pe care Dumnezeu o face pentru acest timp, vor fi de așa natură încât vor slăbi puterile instrumentelor lui Dumnezeu. Acceptând astfel de sugestii, sfatul lui Hristos este zădărnicit.”

Pentru ce este dată această avertizare? Suntem în pericolul de a urma metodele lumii? Dacă nu ar exista niciun pericol, Dumnezeu nu ne-ar spune că există. Există vreun pericol de a ne alia sau de a urma modelul organizațiilor lumești, care au o persoană la conducere, iar apoi, pentru că acestea au un oarecare succes datorită „temperanței” sau „moralității” sau altceva de acest fel, să gândim că trebuie să-i imităm și să adoptăm planurile lor?

Dumnezeu are ceva mai bun. El vrea să ascultăm de planurile care vin de sus. El ne-a spus cu mult timp în urmă că deși unele dintre aceste organizații s-ar putea să aibă lucruri destul de bune în sine (temperanța a fost amintită ca unul dintre ele), totuși, atât timp cât ele sunt aliate semnului fiarei, instituției Duminicii, lucrând pentru aceasta și pentru legi care să oblige oamenii și să forțeze conștiința, nu ne putem uni cu ei. Această mărturie o cunosc de opt ani, aproape nouă ani. Dumnezeu ne vrea pe noi, și întrebarea care se pune în acest timp este: ne va avea? Ne va avea pentru a ne folosi? Vom fi supuși pe deplin voinței Lui? Vom asculta și vom fi supuși ordinelor de sus?

În „Mărturie” vol. 1, există un pasaj referitor la acest subiect, vorbind despre motive când începe marea strigare: „Toți păreau să aibă un

simțământ profund al nevredniciei lor, și manifestau o supunere totală față de voința lui Dumnezeu.”

În „Pericolul de a adopta vederea lumească în lucrarea lui Dumnezeu la p. 2, citesc: „‘Am ceva împotriva ta, pentru că ți-ai pierdut dragostea dintâi. Adu-ți dar aminte de unde ai căzut, pocăiește-te și fă faptele dintâi. Altfel voi veni la tine și voi muta sfșnicul de la locul lui, dacă nu te pocăiești’. Cel care a plâns pentru Israelul nepocăit, observând ignoranța pe care o aveau în cunoașterea lui Dumnezeu și a lui Hristos, Mântuitorul lor, privește asupra inimii lucrării la Battle Creek. (Fraților, noi suntem la Battle Creek acum, înseamnă că se referă la noi. Răscumpărătorul privește acum la noi.) Un mare pericol amenință poporul, dar unii nu știu aceasta. Necredința și lipsa de căință au orbit ochii lor, și ei s-au încrezut în înțelepciune omenească pentru călăuzire în cele mai importante interese ale cauzei lui Dumnezeu.”

Din mărturia intitulată „Către frații din pozițiile cu răspundere”, p. 10 citesc: „Apostazia originală a început cu necredință și negare a adevărului. Trebuie să ne fixăm ochiul credinței cu statornicie asupra lui Isus. Când vor veni zilele, și vor veni cu siguranță, în care Legea lui Dumnezeu va fi călcată în picioare, zelul celor sinceri și loiali va trebui sporit de urgență, fiind mult mai călduros și decis, iar mărturia lor fiind mai sigură și neabătută.”

La p. 12 citim: „Sunt unii care s-au mândrit cu marea lor precauție în primirea ‘luminii noi’, cum o numesc ei; dar ei sunt orbiți de vrăjmaș, și nu pot deosebi lucrările și căile lui Dumnezeu. Lumină, prețioasa lumină vine din cer, iar ei se înrolează împotriva ei. Ce urmează de aici? Aceștia vor accepta solii pe care Dumnezeu nu le trimite, și astfel vor deveni și mai periculoși pentru cauza lui Dumnezeu deoarece vor înălța standarde false.”

Și din nou: „Ei au nevoie de ungerea cerească spre a putea înțelege ce este lumina și adevărul.”

Adică, voi și eu. Adică, eu îndeosebi.

Ar fi bine, dacă nu ați făcut-o încă, să citiți articolul din Review, din 7 februarie. Vorbește în întregime despre acest subiect. Voi citi câteva propoziții: „Este ceva nou pentru acest popor să ne așezăm într-o poziție în care să avem doar o aparență de supunere. Este o experiență nouă, o îndepărtare de principiile la care am aderat, care ne-au făcut ceea ce suntem azi, un popor pe care Dumnezeu l-a făcut să prospere, un popor care are cu el pe Domnul oștirilor. ... Pe toți cei care aveți vreo legătură cu lucrurile sacre, Dumnezeu vă invită să aveți grijă unde vă puneți

picioarele. El vă consideră responsabili pentru lumina adevărului care trebuie să strălucească în raze clare și distincte către lume. Lumea nu vă va ajuta niciodată prin metodele ei să răspândiți lumina voastră. ... Toți cei care susțin adevărul ar trebui să-l susțină în neprihănire, apreciindu-i valoarea și sfințenia. ... Avem nevoie de înțelepciune și pricepere divină ca să putem valorifica fiecare ocazie pe care providența lui Dumnezeu o va pregăti pentru prezentarea adevărului.”

Să valorificăm ocazia, nu să fugim de ea, nici să nu cădem când se oferă ocazia din cauză că nu suntem pregătiți. Pentru ce suntem aici dacă nu suntem pregătiți? Pentru ce suntem noi lucrători – spre a vesti solia îngerului al treilea - pentru ce suntem aici dacă nu suntem pregătiți când Dumnezeu ne cheamă și ne dă o ocazie?

„Nu lăsați ca frica de oameni, dorința de a conduce, să întunece vreo rază a luminii cerești. Dacă străjerii adevărului nu vor reuși să facă avertizarea să răsunе, vor fi nevrednici de poziția lor de purtători de lumină pentru lume. Dar dacă stindardele vor cădea din mâinile lor, Domnul va ridica pe alții care vor fi credincioși și loiali.”

„Se va cere curaj moral pentru a realiza lucrarea lui Dumnezeu în mod neabătut. Acei care fac aceasta nu pot lăsa niciun loc iubirii de sine, considerentelor egoiste, ambiției, iubirii de ușor, sau dorinței de a evita crucea. ... Unii pot să nu fie vizibil angajați în conflict de cealaltă parte. Ei pot să nu ia vizibil poziție împotriva adevărului, dar nu se vor expune cu curaj pentru Hristos din teamă de a nu-și pierde proprietățile sau pentru a nu suferi rușine. Toți aceștia sunt numărați printre dușmanii lui Hristos.”

A sosit timpul ca prietenii lui Hristos să fie cunoscuți. Iar dacă un adventist de ziua a șaptea este luat la răspundere pentru rămânerea sa în Hristos și pentru solie, fie ca prietenia voastră în Hristos să fie cunoscută, stând alături de El.

Mai avem câteva minute ca să vorbim despre cum am ajuns în această stare și cum au venit aceste pericole asupra noastră.

Vă amintiți că într-o altă seară, când am citit capitolul 2 din Ioel, când am citit versetul 23, unul dintre frați a atras atenția asupra notei marginale (existentă în traducerea engleză a Bibliei – n.tr.). Vă amintiți? Și eu am zis că vom vorbi cu altă ocazie despre aceasta. Acum să deschidem și să citim această notă. Versetul 23 spune: „Bucurați-vă, copii ai Sionului, și veseliți-vă în Domnul Dumnezeul vostru: căci El v-a dat ploaia timpurie, cu moderație.” (trad. KJV). Ce spune nota marginală? „Un învățător al neprihănirii”. El v-a dat „un învățător al

neprihănirii.” Cum? „Conform cu neprihănirea.” „Și va face să cadă pentru voi ploaie.” Ce va fi aceasta? Când a dat ploaia timpurie, ce a fost aceasta? „Un învățător al neprihănirii.” Iar când va da ploaia târzie, ce va fi aceasta? „Un învățător al neprihănirii.” Cum? „Conform cu neprihănirea.” Nu este aceasta exact ce ne-a spus mărturia în articolul care ne-a fost citit de mai multe ori? „Marea strigare a îngerului al treilea,” ploaia târzie, „a început deja în solia neprihănirii lui Hristos.” Nu ne-a spus Ioel aceasta cu mult timp în urmă? Nu au fost ochii noștri împiedicați să vadă? Nu avem nevoie de ungere? Fraților, de ce avem mai multă nevoie decât de ungere? Cât de mulțumitori ar trebui să fim pentru că Dumnezeu a trimis Duhul Său în profeți ca să ne arate, atunci când noi nu am văzut! Cât de bucuroși ar trebui să fim pentru aceasta!

Așadar ploaia târzie, marea strigare, potrivit mărturiei și potrivit Scripturii, este „învățătura neprihănirii” și „conformă cu neprihănirea” de asemenea. Acum, fraților, când a început să fie vestită în mijlocul nostru ca popor, această solie a neprihănirii lui Hristos? (O voce sau două: „Acum trei sau patru ani.”) Câți au fost, trei sau patru? (Audiența: „Patru.”) Da, patru! Unde s-a întâmplat aceasta? (Audiența: La Minneapolis.) Atunci, ce au respins frații la Minneapolis? (Unii din adunare: „Marea strigare.”) Ce este această solie a neprihănirii? Mărturia ne-a spus ce este: marea strigare, ploaia târzie. Așadar, ce au respins frații noștri prin poziția îngrozitoare pe care au luat-o la Minneapolis? Au respins ploaia târzie, marea strigare a soliei îngerului al treilea.

Fraților, nu este destul de rău? Desigur, frații nu au știut că făceau aceasta, dar Duhul Domnului a fost acolo pentru a le spune ce făceau. Dar când au respins marea strigare, „învățătura neprihănirii,” și apoi Duhul Domnului, prin profetul Său, a luat poziție și le-a spus ce anume făceau, ce s-a întâmplat? Oh, pur și simplu au dat profetul la o parte împreună cu întreg restul. Fraților, este timpul să ne gândim la aceste lucruri. Este timpul să ne gândim în mod calm, cu atenție.

La p. 8 în „Pericolul adoptării metodelor lumești în lucrarea lui Dumnezeu” citesc următoarele: „Ca Mijlocitor și Avocat al omului, Isus îi va conduce pe toți cei ce sunt dispuși să fie conduși, zicând: „Urmați-Mă în sus, pas cu pas, acolo unde strălucește lumina limpede a Soarelui Neprihănirii.” Dar nu toți urmează luminii. Unii părăsesc cărarea sigură, care este o cărare a umilinței la fiecare pas. Dumnezeu a încredințat slujitorilor Săi un mesaj pentru acest timp. Dar acest mesaj nu a coincis în fiecare detaliu cu ideile tuturor bărbaților conducători, iar unii au criticat solia și solii. Ei au îndrăznit chiar să respingă cuvintele de

muștrare trimise lor de Dumnezeu prin Duhul Său cel Sfânt.”

Voi știți cine au fost aceștia? Nu vreau să spun să vă uitați la altcineva. Voi știți dacă voi înșivă ați fost printre aceștia sau nu! A sosit timpul fraților, să reluăm în această seară, ceea ce am respins acolo. Nici unul dintre noi nu este în stare să viseze binecuvântările minunate pe care Dumnezeu le-a avut pentru noi la Minneapolis, și de care ne-am fi putut bucura în acești patru ani, dacă inimile noastre ar fi fost gata să primească solia pe care a trimis-o Dumnezeu. Am fi fost cu patru ani în față, am fi fost în mijlocul minunilor marii strigări în această seară. Nu ne spunea Duhul proorociei acolo, în acel timp că binecuvântarea atârna deasupra capetelor noastre? Voi știți, fraților! Fiecare personal. Să nu ne cercetăm unii pe alții! Haideți să ne cercetăm pe noi înșine! Fiecare personal știe ce contribuție a avut atunci; și a sosit timpul ca totul să fie smuls din rădăcină. Fraților, a sosit timpul ca tot răul să fie smuls din rădăcină. Voi citi un alt pasaj referitor la aceasta. Citesc din nou: „Ce putere mai are Domnul prin care să-i atingă pe cei care au aruncat la o parte avertismentele și muștrările Lui, și au considerat mărturiile Duhului lui Dumnezeu ca nefiind mai mult decât înțelepciune omenească? Voi, care ați făcut aceasta, ce scuză veți oferi lui Dumnezeu la judecată pentru că ați întors spatele dovezii pe care v-a dat-o cum că El a fost în această lucrare? „După roadele lor îi veți cunoaște.” Nu aș vrea să enumăr din nou înaintea voastră dovezile date în ultimii doi ani despre felul în care a lucrat Dumnezeu prin servii Săi aleși.”

Această mărturie a fost dată la sfârșitul anului 1890, pe 3 Noiembrie. Doi ani înainte, înseamnă în luna Noiembrie 1888, iar acest lucru s-a întâmplat la Minneapolis. Sunt aici frați care cu alte ocazii, după Minneapolis, au auzit Duhul lui Dumnezeu dovedind și muștrând în cuvinte lămurite spiritul care s-a manifestat la Minneapolis, în timpul Institutului, și numindu-l lămurit ca fiind „spiritul lui Satana.” Aceste cuvinte au fost spuse în primăvara următoare după Minneapolis.

Dar voi continua: „Dovada clară a lucrării Lui vă este descoperită, și sunteți sub obligația să credeți. Nu puteți neglija solia de avertizare a Domnului, nu o puteți respinge sau trata cu ușurătate decât cu primejdia unei pierderi infinite. Șicanarea, ridiculizarea și reprezentarea greșită pot fi îngăduite doar cu prețul înjosirii sufletelor voastre. Folosirea unor astfel de arme nu câștigă biruințe prețioase pentru voi, ci mai degrabă degradează mintea și separă sufletul de Dumnezeu. Lucruri sacre sunt coborâte la nivelul obișnuitului și se creează o stare de lucruri care place prințului întunericului și îndepărtează Duhul lui Dumnezeu. Șicanarea și

criticarea lasă sufletele uscate, lipsite de har, ca și piscurile Ghilboa care au fost lipsite de rouă și de ploaie. Nu putem avea încredere în judecata celor care se complac în ridiculizare și prezentare greșită. Sfaturilor sau sugestiilor lor nu le putem acorda nicio valoare. Voi trebuie să purtați acreditare divină înainte de a face mișcări decisive în lucrarea cauzei lui Dumnezeu.”

„A acuza și critica pe cei pe care îi folosește Dumnezeu, înseamnă a acuza și a critica pe Domnul care i-a trimis. Toți au nevoie să-și cultive facultățile religioase ca să poată avea discernământ corect al lucrurilor religioase. Unii au dat greș în a deosebi între aurul curat și ceva ce doar strălucește, între substanță și umbră.”

Înainte de a citi paragraful următor doresc să citesc două pasaje din această mărturie care nu a fost încă publicată: „Ideile false care s-au dezvoltat în mare măsură la Minneapolis nu au fost complet dezrădăcinate din unele minți. Cei care nu au făcut o lucrare completă de pocăință sub lumina pe care Dumnezeu a dat-o cu plăcere poporului Său de atunci încoace, nu vor vedea lucrurile lămurit și vor fi gata să numească soliile pe care Dumnezeu le trimite, ca fiind amăgire.”

Fraților, ce pericol mai mare poate fi înaintea noastră decât cel în care suntem aduși prin căile amintite și împotriva căruia suntem avertizați, - pericolul de a trăda datoriile sfinte, pericolul de a trăda pe frații noștri și de a-i pune în poziții și în locuri unde să aibă de purtat poveri îngrozitoare pe care vrăjmașul le va pune asupra noastră și cu care ne va persecuta?

Iată o altă declarație cu privire la același subiect: „Ar trebui să fim ultimii oameni din lume pentru a îngădui în cea mai mică măsură spiritul de persecuție împotriva celor care poartă solia lui Dumnezeu către lume. Aceasta este cea mai teribilă trăsătură necreștinească de caracter ce s-a manifestat printre noi de la Minneapolis încoace. Odată, va fi văzută în adevărata ei grozăvie, cu toată povara de nenorociri ce a rezultat din ea.”

Fraților, Dumnezeu este foarte serios cu privire la acest lucru. Este timpul să-L căutăm pe Dumnezeu acum, cât mai este har, ca să fim în stare să vedem povara de nenorocire în toată grozăvia ei, cât timp mai este har ca să fim eliberați de ea. Dumnezeu ne cheamă la El.

Iată un paragraf din „Mărturii Speciale”: „Prejudecățile și opiniile care au predominat la Minneapolis nu sunt nicidecum moarte. Semințele semănate acolo în unele inimi sunt gata să încolțească și să producă o recoltă asemănătoare. Tulpinile au fost tăiate, dar rădăcinile nu au fost smulse, și ele încă își aduc roadele nesfînșite ca să otrăvească judecata, să

pervertească simțurile și să orbească înțelegerea celor cu care intrați în legătură, cu privire la solie și soli. Dacă distrugeți rădăcina de amărăciune prin mărturisire completă, atunci veți vedea lumina în lumina lui Dumnezeu. Fără această lucrare completă, nu vă veți limpezi niciodată sufletele.”

Fraților, vă veți curăți astfel sufletele, și veți deschide calea pentru ca Domnul să trimită Duhul Lui în revărsarea ploii târzii?

„Voi aveți nevoie să studiați cuvântul lui Dumnezeu cu un scop, nu pentru a confirma ideile voastre, ci pentru a le aduce să fie puse în ordine, să fie condamnate sau aprobate, după cum sunt sau nu sunt în armonie cu Cuvântul lui Dumnezeu. Biblia ar trebui să fie însoțitorul nostru permanent. Nu ar trebui să studiați ‚Mărturiile’ pentru a scoate anumite propoziții pe care să le folosiți așa cum vedeți voi de bine, pentru a întări susținerile voastre, în timp ce desconsiderați declarațiile cele mai clare date pentru a corecta felul vostru de a acționa.”

„S-a produs o îndepărtare de Dumnezeu printre noi, iar lucrarea zeloasă de pocăință și de întoarcere la dragostea dintâi, atât de esențială în refacerea și reînnoirea inimii noastre pentru Dumnezeu, încă nu a fost făcută. Necredințioșia și-a făcut loc în rândurile noastre, întrucât este la modă acum depărtarea de Hristos și scepticismul. Glasul multor inimi a fost: ‘Nu vrem ca Acesta să domnească peste noi’. Baal, Baal este alegerea. Religia multora dintre noi este religia Israelului apostat, pentru că ei își iubesc propriile căi, și părăsesc calea Domnului. Adevărata religie, singura religie a Bibliei, care învață iertarea doar prin meritele Mântuitorului răstignit și înviat, care susține îndreptățirea prin credința Fiului lui Dumnezeu, a fost tratată cu ușurință, vorbită de rău, ridiculizată și respinsă. A fost denunțată ca ducând la entuziasm și fanatism. Dar ea este viața lui Isus Hristos în suflet, este principiul activ al dragostei împărtășite de Duhul Sfânt, singurul care va face sufletul roditor în fapte bune. Iubirea lui Hristos este forța și puterea fiecărei solii de la Dumnezeu care a ieșit vreodată de pe buze omenești. Ce fel de viitor este înaintea noastră dacă vom pierde ocazia de a intra în unitatea credinței?”

Aceasta este problema pe care am studiat-o în seara trecută - unitatea credinței. Când primii ucenici s-au adunat și s-au rugat ca unul singur, privindu-se ochi în ochi, atunci a venit Duhul Sfânt asupra lor, și aceeași așteptare este acum și înaintea noastră.

Fraților, nu spun aceste lucruri ca să găsesc greșeli sau să condamn. Le spun în frică de Dumnezeu, pentru ca fiecare dintre noi să poată ști unde suntem. Și dacă au rămas rădăcini de la Minneapolis în acești patru

ani, sau urmări ale acestora care și-au adus recolta în acești patru ani de stagnare, să le vedem acum și să le smulgem din rădăcină, prosternându-ne la picioarele lui Isus cu o singură rugăciune: „Sunt ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol, și nu știu.”

Știu că unii de aici au acceptat solia. Alții au respins-o complet. Alții încearcă să stea pe o cale de mijloc, sperând să o primească astfel. Dar nu aceasta este calea de urmat, nu aceasta este calea primirii soliei. Ei se gândesc să apuce pe o direcție de mijloc, și cu toate că nu o primesc în întregime și nu se încredințează ei pe deplin, totuși sunt gata să meargă încotro se întoarce valul în cele din urmă; ei sunt gata să meargă încotro se întoarce trupul colectiv.

De atunci încoace, alții au văzut că Dumnezeu mișcă trupul cauzei înainte pe această direcție, de aceea și-au propus să meargă împreună cu trupul atât timp cât ei văd că este condus în acest fel. Fraților, aveți nevoie de neprihănirea lui Hristos mult mai aproape de inima voastră decât atât. Orice om are nevoie să aibă neprihănirea lui Dumnezeu mai aproape de el decât a avea o simplă cântărire a lucrurilor și a face compromisuri între partide, sau dacă nu, niciodată nu va vedea și nu va cunoaște neprihănirea lui Dumnezeu.

Unii aparent au favorizat-o și vorbesc favorabil despre ea când totul este favorabil. Dar în fața violenței acestui spirit - spiritul descris ca un spirit de persecuție - când acest spirit se pornește în intensitatea lui și face război soliei neprihănirii prin credință, în loc să rămână nobili, în frică de Dumnezeu, declarând în fața atacurilor: „Acesta este adevărul lui Dumnezeu, și eu îl cred în sufletul meu!”, încep să se plece și caută scuze pentru cei care îl predică, de parcă ar fi o chestiune personală, ca și cum ei ar dori să-și atragă admirația.

Fraților, adevărul lui Dumnezeu nu are nevoie de scuze. Cel care predică adevărul lui Dumnezeu nu are nevoie de scuze. Adevărul lui Dumnezeu are nevoie de credința voastră. Tot ce are nevoie adevărul lui Dumnezeu este ca voi și eu să-l credem și să-l primim în inimile noastre, stând pentru el în fața tuturor atacurilor care pot fi făcute asupra lui, și lăsând să se știe că sunteți de partea mesagerilor pe care Dumnezeu îi trimite să predice, nu pentru că sunt anumiți oameni, ci pentru că Dumnezeu îi trimite cu o solie.

Aceasta, oricum, este doar o mostră. Vor veni lucruri mai surprinzătoare decât a fost această solie pentru cei de la Minneapolis, mai surprinzătoare decât orice am văzut până acum. Și fraților, ni se va cere să primim și să predicăm acel adevăr. Dar dacă nu vom avea fiecare fibră

a acelui spirit smulsă din inima noastră, vom trata acea solie și pe solul prin care va fi trimisă, la fel cum a declarat Dumnezeu că am tratat cealaltă solie.

Voi citi spre comparație mărturia din „Mărturii” vol. 1, p.186-7, după care vom încheia: „Dumnezeu își va supune poporul la probă. Isus are răbdare cu ei, și nu îi varsă din gură într-o clipă. Îngerul a zis: 'Dumnezeu își cântărește poporul'. Dacă solia ar fi fost de așa scurtă durată cum au presupus mulți dintre noi, nu ar fi fost timp pentru ca ei să-și dezvolte caracterul. Mulți au fost mișcați de sentimente, nu de principiu și credință, iar această solie solemnă și cutremurătoare i-a tulburat. Ea a influențat simțurile lor și le-a trezit temerile, dar nu a împlinit lucrarea intenționată de Dumnezeu. Dumnezeu citește inimile. Pentru ca poporul să nu se înșele cu privire la starea sa, El le dă timp ca agitația să se liniștească, după care îi încearcă spre a vedea dacă vor urma sfatul Martorului Credincios.”

Așadar să nu obosim în a-L căuta pe Domnul la această Conferință, și dacă binecuvântarea nu vine într-o zi, o săptămână, sau o lună, urmați acest drum pentru că Dumnezeu a spus că ea va veni. Citesc din nou la p. 187: „Dumnezeu își conduce poporul pas cu pas. El îi aduce în diferite situații calculate în așa fel ca ei să dea pe față ce se află în inima lor. Unii trec de un test, dar cad la următorul. Cu fiecare punct de înaintare inima este tot mai mult testată și probată. Dacă pretinsul popor al lui Dumnezeu își va găsi inimile în opoziție față de această lucrare măreață, aceasta ar trebui să-i convingă că au o lucrare de făcut pentru a birui, dacă nu vor să fie vărsați din gura Domnului. Îngerul a zis: 'Dumnezeu își va face lucrarea din ce în ce mai minuțios, pentru a testa și proba pe fiecare din poporul Său.' Unii sunt gata să primească un punct, dar când Dumnezeu îi aduce în fața altui punct de încercare, ei se dau înapoi din fața lui, și stau departe, pentru că îl găsesc ca lovind direct în unii idoli îndrăgiți.”

Toate acestea eu însumi le-am văzut în cazuri individuale, mereu și mereu, de la conferința din Minneapolis încoace.

„Aici ei au ocazia de a vedea ce este în inimile lor, și de ce nu-L lasă pe Isus să intre. Ei apreciază unele lucruri mai mult decât apreciază adevărul, și inimile lor nu sunt pregătite să-L primească pe Isus. Persoane sunt testate și puse la probă o perioadă de timp spre a se vedea dacă vor renunța la idoli lor și vor lua în seamă sfatul Martorului Credincios. Dacă unii nu vor fi curățiți prin ascultare față de adevăr și nu vor învinge egoismul lor, mândria și pasiunile lor, atunci îngerii lui Dumnezeu dau sentința: 'S-au lipit de idoli lor, lăsați-i în pace!', și trec pe lângă ei în

lucrarea lor, lăsându-i pe aceștia cu trăsăturile lor păcătoase nesupuse, sub controlul îngerilor răi. Cei care urcă la orice punct și rezistă la orice test, și biruiesc coste oricât ar costa, au dat atenție sfatului Martorului Credincios și vor primi ploaia târzie, fiind pregătiți astfel pentru luarea la cer.”

Fraților, iată unde suntem! Să acționăm ca atare. Să mulțumim Domnului că încă se poartă așa față de noi ca să ne salveze din greșelile noastre, să ne salveze din pericolele în care suntem, să ne păzească de căi greșite și să reverse asupra noastră ploaia târzie, spre a putea fi luați la cer. Aceasta înseamnă solia - luarea la cer - pentru voi și pentru mine. Să o primim fraților cu toată inima, mulțumind Domnului pentru ea.

SOLIA ÎNGERULUI AL TREILEA PREDICA NR. 10

„Te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc, ca să te îmbogățești, și haine albe ca să te îmbraci cu ele, și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale; și doctorie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii și să vezi. Eu mustru și pedepsesc pe toți aceia pe care îi iubesc. Fii plin de râvnă dar și pocăiește-te! Iată Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el și el cu Mine” (Apocalipsa 3:18-20).

Acesta este sfatul pe care avem nevoie să-l studiem în seara aceasta. Te sfătuiesc. Cine ne sfătuiește? (Audiența: „Hristos.”) Cum este El numit în versetul 14? (Audiența: „Martorul Credincios și Adevărat.”) El este cu siguranță un bun sfătuitor, nu este așa? Martorul credincios și adevărat, începutul zidirii lui Dumnezeu; El vine și ne sfătuiește. Nu este o mare favoare ce ni se face, ținând cont de locul de unde coboară Sfătuitorul? Ceea ce am studiat de-a lungul celor câteva lecții care au trecut, ceea ce s-a pus în fața noastră în mod constant și deplin timp de câteva zile, și anume mesajul trimis bisericii Laodicea despre felul în care suntem și nu știm că suntem așa – acesta ne-a fost prezentat din toate direcțiile. A fost prezentat din toate părțile și din orice gură care a vorbit, și Domnul, împreună cu toți ceilalți, ne-a vorbit în mod direct prin cuvântul care a fost citit ieri despre acest lucru. De aceea, cred că acum toți sunt gata să mărturisească faptul că ceea ce spune El este adevărat. Așa că nu voi mai repeta nimic din toate acestea acum.

El ne-a spus aceasta, și dacă mărturisim că așa este cum spune El, vom fi pregătiți să primim sfatul Său, să-l apreciem și să câștigăm din el, pentru că doar astfel de persoane sfătuiește El. Pe cei care primesc această mărturie, pe acei despre care vorbește ea. Îi sfătuiește pe cei săraci, ticăloși, nenorociți, orbi și goi și nu știu aceasta – pe cei căldicei. Aceștia sunt oamenii cărora le este dat sfatul. Deci, fiind aduși în această poziție prin cuvânt și mărturie și pe orice cale pe care Domnul s-a ocupat de noi în zilele trecute, în toate lecțiile date, acum El se apleacă spre noi și ne sfătuiește. Nu este așa? Fraților, să nu fim tot așa de înceți în a primi sfatul cum am fost și în primirea celui de data trecută. Să nu fim tot așa de înceți în a veni în poziția în care să-l putem primi, cum am fost data trecută.

Așadar, El vine ca sfătuitor de acum înainte. Nu este așa? (Audiența: „Da!”) Când vreți să știți dacă trebuie să vă vindeți proprietatea, îl veți întreba pe fratele vostru ce să faceți? (Audiența: „Întrebăm pe Sfătuitor.”) Când doriți să știți ce să faceți, atunci veți întreba pe un alt om? Dacă vreau să știu ce să fac, cum îmi poate răspunde un alt om în timp ce, dacă ar fi în locul meu, ar trebui să pună aceeași întrebare ca să știe el ce să facă? Cum aş putea primi ajutor de la el, în timp ce el însuși nu ar ști ce să facă decât dacă ar fi în locul meu, și chiar și atunci ar avea nevoie să ceară sfat pentru el însuși?

Iată ce aş face probabil: eu sunt un membru simplu al bisericii și trebuie să-l întreb pe prezbiterul bisericii sau pe cineva cu o poziție mai înaltă din biserică pentru a ști ce să fac. Dar, să zicem că el are nevoie să știe pentru el personal ce să facă, și trebuie să-l întrebe pe președintele Conferinței ce să facă.

Prezbiter Boyd: Nu în mulțimea sfetnicilor este siguranță?

Prezbiter Jones: Dar dacă președintele Conferinței are nevoie să știe și are nevoie să întrebe, atunci va trebui să întrebe pe președintele Conferinței Generale. Și dacă președintele Conferinței Generale are nevoie să știe, pe cine va întreba? (Audiența: „Pe Dumnezeu.”) Să presupunem că trebuie să știți dacă să vă vindeți proprietățile, sau dacă trebuie să faceți un anumit lucru. Pe cine veți întreba? Pe oricine? (Audiența: „Pe Dumnezeu.”) Foarte bine, deci puteți întreba pe Domnul, nu? Așadar, noi, oamenii simpli, putem să ne obținem cunoștința direct de la Dumnezeu, fără intermediul unui număr de persoane, cum fac catolicii? Putem? (Audiența: „Da!”) În biserica catolică omul simplu nu poate ajunge la Dumnezeu decât prin preot, și preotul printr-un episcop, episcopul prin arhiepiscop, arhiepiscopul printr-un cardinal, iar cardinalul prin intermediul papei. Acesta este felul în care trebuie să procedeze poporul lui Dumnezeu? Nu! Aceasta nu este metoda lui Dumnezeu. Când aveți nevoie să știți un lucru, întrebați pe Domnul! El este Sfetnicul vostru și este Sfetnicul meu. Iar atunci când El este sfetnicul vostru, atunci, frate Boyd, „în mulțimea sfetnicilor este siguranță,” și până atunci, nu! Atunci avem sfatul Îndrumătorului adunărilor. Dacă El este Sfetnicul fiecăruia în parte, iar apoi, când noi ne sfătuim împreună, și El este în mijlocul nostru, atunci este siguranță în mulțimea sfetnicilor.

În „Slujitorii Evangheliei” la p. 129, 257 veți găsi o frază de felul următor: „Noi trebuie să ne sfătuim împreună, și să fim supuși unii altora, dar în același timp trebuie să exercităm capacitatea pe care ne-a dat-o

Dumnezeu, de a învăța ce este adevărat. Fiecare dintre noi trebuie să privească la Dumnezeu pentru iluminare divină.” „După ce ați primit sfat de la cel înțelept și judicios, mai există încă un Sfătuitor a cărui înțelepciune nu dă greș. Nu întârziați să vă prezentați cazul și să cereți instrucțiunile Lui. El a făgăduit că dacă vă lipsește înțelepciunea și dacă o cereți de la El, v-o va da cu mână largă și fără mustrare.”

Întreb din nou, de acum înainte este El Sfetnicul vostru? Este El Sfetnicul nostru individual? (Audiența: „Da!”) Cuvântul pe care l-am auzit de la fratele Underwood referitor la același subiect, în special cu privire la vinderea proprietăților, spune: „Dacă s-ar fi căutat mai mult călăuzirea Domnului, ar fi fost mai multă conducere divină.” L-am fi avut mai mult pe Dumnezeu în lucrarea noastră și în sfaturile noastre. Pentru ce s-a făcut El Sfetnicul nostru, dacă nu așteaptă să primim sfaturile Sale? Haideți, dar, să le primim!

Care este Numele Său? (Audiența: „Sfetnic Minunat”). Felul în care este scris spune „Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al păcii.” Acesta este numele prin care poate fi chemat. Care este prima parte a numelui? (Audiența: „Minunat.”) Partea a doua? (Audiența: „Sfetnic.”) Următoarea? (Audiența: „Dumnezeu tare.”) Apoi? (Audiența: „Părintele veșnicilor.”) Și ultima? (Audiența: „Domn al păcii.”) El este „Minunat” și „Sfetnic.” Deci, nu este El un Sfetnic Minunat? (Audiența: „Este.”) Vă amintiți de asemenea că un alt pasaj Îl numește „Minunat în sfătuire,” și mai cum? „Excelent în înfăptuire.” Nu uitați că atunci când El vine ca și Sfătuitor, este prezent și ca Înăptuitor, iar sfatul pe care ni-l dă este al unui lucrător, și încă al unui lucrător desăvârșit care va împlini lucrarea, „Căci Dumnezeu este Cel care lucrează în voi și voința și înfăptuirea, după buna Sa plăcere.”

Așadar, Îl avem pe acest Sfătuitor, Martorul Credincios și Adevărat, Sfetnicul Minunat, Minunat în sfătuire și excelent în înfăptuire. Când căutăm sfatul Său și-l primim, El va merge împreună cu noi în îndeplinirea sfatului, tot așa cum a fost cu noi ca să ni-l dea. Nu este așa? Dacă nu am învățat aceasta, nu este de nici un folos să mergem mai departe, dacă nu depindem în totul de puterea Sa, de caracterul Său, de neprihănirea Sa și de viața Sa. Dacă avem alte considerente, sau o altă cale pe care suntem gata să mergem, ar fi mai bine să renunțăm chiar acum și să ne oprim. Așa stând lucrurile, nu vom putea merge mai departe fără El. Așadar, El este Sfetnicul Minunat, minunat în sfătuire și excelent în înfăptuire, și El spune: „Eu sunt cu tine ca să te sfătuiesc, Eu sunt cu tine ca să înfăptuiesc.”

„Te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc.” Alte texte pe lângă acest pasaj, arată că nimic nu va fi satisfăcător pentru noi decât aurul care rezistă încercării focului. Vă amintiți că în 1Petru 1:4-5 se vorbește despre nădejdea vie la care Dumnezeu ne-a născut din nou prin învierea lui Isus Hristos din morți, și că suntem păziți de puterea lui Dumnezeu, prin credință, pentru mântuire. Cum suntem păziți? (Audiența: „De puterea lui Dumnezeu.”) Prin ce? (Audiența: „Prin credință.”) Pentru ce? (Audiența: „Pentru mântuire.”) Când? (Audiența: „Gata să fie descoperită în vremile de pe urmă.”) Am putea citi: „Gata să fie descoperită” și ne-am putea opri aici, și ar fi același lucru, pentru că am ajuns „vremurile de pe urmă.” Dar în această nădejde cum suntem păziți? (Audiența: „De puterea lui Dumnezeu.”) Prin ce? (Audiența: „Prin credință.”) În care voi, ce faceți? (Audiența: „Vă bucurați mult.”) Știți aceasta? Este așa? (Audiența: „Da, da!”) „În ea, voi vă bucurați mult.” Vă bucurați? Atunci de ce mergeți abătuți, cu fețele plecate în jos? A sosit timpul să credem Scripturile! Avraam a crezut pe Dumnezeu și aceasta i s-a socotit ca neprihănire. Domnul a spus aceasta, iar el s-a bucurat mult pentru că era așa. Este adevărat că ne bucurăm mult în seara aceasta? (Audiența: „Da!”)

„În ea voi vă bucurați mult, deși acum, pentru o vreme, dacă e nevoie, suntem în greutăți prin felurite ispitiri” (KJV). Ce înseamnă „felurite”? (Audiența: „De mai multe feluri.”) Suntem încercați prin felurite ispite și ne bucurăm mult tot timpul. Cum este posibil? Este posibil, pentru că Dumnezeu spune așa. Și este așa; da? Este singurul fel în care știu că este posibil, și anume prin faptul că El spune că este așa. Pentru ce sunt aceste încercări? „Pentru ca încercarea credinței voastre cu mult mai scumpă decât aurul care piere, chiar dacă este încercat prin foc” (KJV) Ce este încercată? (Audiența: „Credința.”) Este de așteptat ca credința voastră să fie încercată ca prin foc? Este de așteptat ca credința voastră să reziste încercării așa cum și aurul trece prin foc? (Audiența: „Da!”)

Vom studia aceasta mai departe. Câtă grijă au oamenii din această lume de aurul care piere! Mulți adună aur în mari cantități, ca urmare au construit clădiri mari pentru a fi depozite sigure. Acolo au un seif pe care îl încuie. Acesta îl pun într-un seif mai mare pe care de asemenea îl încuie. La urmă pun totul într-un seif mare împreună cu o mulțime de alte seifuri, și din nou încuie. Apoi ușa de oțel masiv ferecată închide totul și gardianul se învârte de jur împrejur toată noaptea având grijă ca totul să fie în siguranță. Sute de oameni din marile orașe se îngrijesc astfel de aurul care piere. Dați-mi voie să vă spun, fraților și surorilor, că

încercarea credinței voastre, indiferent cât de slabă este această credință, este mai prețioasă în ochii Sfetnicului nostru Minunat, este mai prețioasă în ochii lui Dumnezeu, decât tot aurul și toate pietrele prețioase din toate depozitele de valori de pe acest pământ.

Să nu vă fie teamă că El va uita de credința voastră! Cum o numește El? Mai prețioasă decât aurul care pierе. Cine spune aceasta? Sfetnicul Minunat, Domnul Însuși. Să-I mulțumim pentru că El privește în felul acesta credința noastră slabă, tremurătoare. Deci, fraților, nu avem chiar aici una din cele mai mari încurajări pe care Domnul le poate oferi? De ce își deplâng unii credința lor slabă, nu știu! Uneori poate că zici: „Eu nu am nicio credință.” Dar Domnul spune că ai, și eu zic să mulțumești Domnului pentru ceea ce ai. Indiferent cât de puțină ai, chiar dacă este cât sămânța de muștar, mulțumește-I că o ai și mulțumește-I pentru faptul că ea este mai prețioasă în ochii Lui decât tot aurul și toată bogăția acestui pământ. În acest fel privește Domnul credința ta.

Nu trebuie să te întrebi dacă ai credință sau nu! Domnul spune că ai, și așa este!

Să citim Romani 10:6-8: „Dar neprihănirea care vine prin credință vorbește în acest fel: nu spune în inima ta ,cine se va urca la cer?’ (aceasta înseamnă să-l cobori pe Hristos din cer) sau ,cine se va coborî în adânc?’ (adică să ridici din nou pe Hristos din morți). Dar ce spune ea? ,Cuvântul este aproape de tine, chiar în gura ta și în inima ta.’ Acesta este cuvântul credinței, pe care-l predicăm.”

Așadar, este drept să ne plângem și să ne întrebăm dacă avem credință sau nu? Nu este drept! Dumnezeu a sădit credința în fiecare inimă care s-a născut în această lume, prin Lumina ce luminează pe orice om care se naște în lume. Dumnezeu va face ca această credință să crească din ce în ce mai mult și El ne va descoperi neprihănirea Sa, pe măsură ce crește „din credință în credință.” De unde vine credința? De oriunde? Dumnezeu ne-a dat-o. Cine este autorul credinței? Hristos. Iar lumina ce luminează pe orice om care se naște în lume este Isus Hristos. Această credință există în fiecare inimă omenească. Dacă fiecare și-ar folosi credința pe care o are, niciodată nu ar duce lipsă de credință. Dar dacă omul nu folosește credința pe care o are, cum va putea vreodată să primească mai mult?

Deci, avem credință. Și încercarea credinței voastre este „mai scumpă” decât tot aurul care a existat vreodată pe acest pământ. Țineți minte: este mai scumpă în fața lui Dumnezeu. Nu aurul pieritor este prețios în ochii Săi. Și aceasta nu este totul. Credința este mai prețioasă

în ochii lui Dumnezeu decât ar fi tot aurul în ochii unui om. Cât de prețios ar fi tot aurul pentru un om, dacă l-ar deține pe tot? Nu s-ar considera acesta bogat? Nu s-ar mândri el foarte mult cu aceasta? Nu uitați că încercarea acelei credințe pe care o aveți – indiferent cât de mică este ea – este mai prețioasă în ochii lui Dumnezeu decât ar fi tot aurul acestei lumi în ochii unui om. Așadar, „Încercarea credinței voastre, cu mult mai scumpă decât aurul care piere și care totuși este încercat prin foc,” este valoroasă în ochii lui Dumnezeu. Cine este cel mai interesat în acest proces de încercare? (Audiența: „Domnul.”) Cu siguranță! Eu nu pot exprima cât este de prețioasă credința în ochii Lui. Părerea mea despre cât de prețioasă este ea în ochii Lui, este tot atât de departe de realitate, cum sunt gândurile mele față de gândurile Lui. În consecință, El este cea mai interesată persoană din Univers în încercarea credinței noastre, în lucrarea credinței noastre în întreg procesul ei. Nu este ea un dar de la Dumnezeu? Nu este în joc interesul Lui? Aceasta este adevărata lumină în care ar trebui să vedem această problemă.

Citim mai departe: „Totuși este încercat prin foc, să aibă ca urmare lauda, slava și cinstea, la arătarea lui Isus Hristos pe care-L iubiți fără să-L fi văzut.” Nu este așa? El spune că este așa, și așa este. „Credeti în El, fără să-L vedeți și vă bucurați cu o bucurie negrăită și strălucită.” Nu este așa? Cu siguranță așa este! Dar fraților, mă gândesc adeseori la acest verset: „ voi îl iubiți fără să-L fi văzut,” și, crezând este așa. Mă întreb: ce va fi atunci când Îl vom vedea? Din fericire nu vom mai avea mult de așteptat până atunci. (Audiența: „Domnul fie laudat.”)

Iată un alt pasaj pe care îl voi aminti; îl găsiți în 1Petru 4:12: „Preaiubiților.” Cum? „Preaiubiților.” Așa este? Cine spune că este așa? Sfătuitorul. El ne numește: „Preaiubiți”. Fraților, cum putem fi altfel decât cei mai fericiți oameni de pe pământ, dacă Domnul ne vorbește în felul acesta? El vine și se face Sfetnic Minunat, voind să ne sfătuiască și să vorbească cu noi, iar primul cuvânt pe care îl rostește este „Preaiubiților.” Ne-am gândit de multe ori că atunci când îngerul a venit direct la Daniel și a zis: „Om preaiubit și scump,” era doar o declarație personală; dar nu este mai personală decât aceasta adresată vouă și mie. El Însuși vine și ne spune: „Preaiubiților.”

Deci, „nu vă mirați de încercarea de foc din mijlocul vostru, care a venit peste voi ca să vă încerce, ca de ceva ciudat, care a dat peste voi.” Cuvântul adresat nouă acum este „Preaiubiților.” Să folosim cuvântul în acest fel! Preaiubiților, vom privi încercările de foc ca pe ceva ciudat de acum înainte? Nu este nimic ciudat în ele. Așa că ele nu ne vor surprinde

când le vom întâlni. Știți că mulți oameni au în ei ceva timid și sfios, și când se întâlnesc față în față cu cineva străin, își pierd stăpânirea de sine. Acum, dacă vom fi timizi și sfioși în fața încercărilor; - vom fi aduși față-n față cu unele din ele în zilele care vor veni – și atunci dacă suntem timizi și sfioși, ne vom pierde stăpânirea de sine. Și este sigur că dacă cineva își pierde calmul într-o încercare, inamicul obține victoria. El caută să ne prindă când nu suntem în gardă, așa încât să fim speriați și dezorientați chiar și numai pentru un moment, și de îndată își va arunca săgețile arzătoare și ne va răni.

Domnul vine și ne sfătuiește astfel: „Nu le priviți ca pe ceva ciudat.” Astfel, când vom întâlni aceste încercări nu ne vom întâlni cu ceva străin. Vedeți? Ne vom aștepta la ele, le vom cunoaște dinainte. Nu are importanță cât de sfios sau timid este cineva, când întâlnește pe cineva cunoscut nu este surprins de nicio întâlnire neașteptată. Nu-și va pierde stăpânirea de sine, ci va fi bucuros să-și întâlnească cunoștința. Domnul vrea să fim atât de obișnuiți cu încercările de foc, încât indiferent cât de neașteptat ar veni ele, să putem spune: „Mă bucur să te întâlnesc; te cunosc, vino!” Deci, dacă El ne spune aceasta, atunci să nu privim ca pe ceva neobișnuit încercările de foc, „ca și cum ni s-ar întâmpla ceva ciudat.” Noi nu trebuie să le întâmpinăm și să le tratăm ca pe ceva necunoscut, ci ca pe ceva cunoscut, și nu numai atât, dar să le privim ca pe ceva ce ne ajută pe drumul Sionului.

Iacov ne-a spus cu mult timp în urmă: „Frații mei, să priviți ca o mare bucurie când treceți prin felurite ispitiri.” (KJV) Cum ne numește aici? „Frații mei” (Iacov 1:2). Aici ne numește „frații mei,” iar în alt loc ne spune „preaiubiților.” Ce înseamnă „felurite”? Diferite, diverse. Deci fraților, să priviți ca o mare bucurie când treceți prin diferite, felurite și variate feluri de ispite. Ideea este să priviți ca o mare bucurie când treceți prin tot felul de ispite, și niciuna dintre ele să nu le privim ca pe ceva străin, ci să le privim ca pe ceva cunoscut.

Citim mai departe: „Dimpotrivă, bucurați-vă întrucât” – veți fi părtași? Oh, nu, ci „Bucurați-vă întrucât sunteți părtași suferințelor lui Hristos” (KJV). Aceasta este esența. În Iacov zice: „Frații mei.” Să citim acum un text care le leagă pe acestea două împreună. Evrei 2:10-12: „Se cuvenea într-adevăr, ca Acela pentru care și prin care sunt toate, și care voia să ducă pe mulți fii la slavă, să desăvârșească, prin suferințe, pe Căpetenia mântuirii lor. Căci Cel ce sfințește și cei ce sunt sfințiți, sunt dintr-unul. De aceea, Lui nu-I este rușine să-i numească ‚frați’.”

Din acest motiv ne numește ‚frați’, și din acest motiv vom privi ca pe

o mare bucurie ocazia de a trece prin felurite ispitiri, pentru că și El a trecut prin ele. El s-a întâlnit cu fiecare din ele. El a fost ispitit cu fiecare ispită până la intensitatea ei maximă. A trecut prin toate aceste încercări pentru noi. Iar acum se întoarce spre noi și ne spune: „Voi trece prin ele împreună cu voi.” Mai întâi a trecut singur prin ele pentru noi, iar acum trece prin ele împreună cu noi. „Eu singur am călcat în teasc, și nici un om dintre popoare nu era cu Mine.” Dar, mulțumiri fie aduse Domnului; Dumnezeu a fost cu El, căci „Tatăl nu M-a lăsat singur.” Mulțumim Domnului că a avut curajul regesc de a o face singur, încrezându-Se doar în faptul că Tatăl era cu El. Și, oh, cât de bun este El, încât nu ne cere să experimentăm singuri același lucru. Nu, ci El vine și spune: „Voi merge cu voi prin toate aceste încercări.” Frații mei, El va merge cu voi, de aceea nu trebuie să privim încercările ca pe ceva ciudat. El ne numește „frații Săi”, și El a trecut prin fiecare din aceste încercări. Acestea Îi sunt foarte bine cunoscute, de aceea nu trebuie să le privim ca străine.

Este Hristos străin de încercări? Nu! Cător încercări le-a făcut El față? Tutaror. Câte încercări a înfruntat, dintre cele pe care le veți înfrunta voi vreodată? Pe fiecare dintre ele. Până la ce intensitate a dus El lupta împotriva fiecărei ispite? Până la intensitatea maximă a fiecăreia dintre ele. Cu cine s-a luptat El în toate aceste lucruri? Cu Satana. Satana cunoaște mai multe înșelăciuni, încercări și ispite decât ar avea ocazia un singur om să înfrunte. Și pe fiecare dintre ele a încercat-o asupra „Fratelui meu,” nu-i așa? A încercat fiecare ispită asupra lui Isus. În ce grad al străduințelor lui a încercat Satana fiecare ispită asupra lui Isus? În cel mai înalt grad. Nu a trebuit să folosească toată puterea pe care o deține în fiecare dintre ispitele și încercările pe care le-a adus asupra lui Isus? A trebuit! Nu a încercat Satana tot ce cunoaște, în orice mod posibil, asupra Lui? Și nu a încercat fiecare ispită până la limita ei maximă? Așa a făcut! Așadar, nu și-a epuizat asupra lui Isus toată rezerva de ispite, încercări și înșelăciuni? Nu și-a epuizat toată puterea pe care o are pentru a o folosi în fiecare dintre aceste încercări și ispite? Ba da! Ei bine, atunci, când eu sunt în Hristos și când El este în Mine, câtă putere i-a mai rămas Satanei cu care să mă afecteze? (Audiența: „Nicio putere.”) Câte alte înșelăciuni mai cunoaște pentru ca să le aducă asupra mea? Niciuna! Nu vedeți, deci, că atunci când suntem în Hristos avem biruința și o avem chiar acum? „Biruința” nu este singurul cuvânt; avem triumful, și îl avem chiar acum.

2Corinteni 2:14: „Acum mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu.” Când? „Acum.” „Care ne poartă totdeauna cu carul lui de biruință.” Când?

„Întotdeauna.” Este adevărat? (Audiența: „Da!”) „...ne poartă întotdeauna cu carul lui de biruință în Hristos, și care răspândește prin noi în orice loc mireasma cunoștinței Lui.” Cum o răspândește? „Prin noi.” Așa este? „Și răspândește prin noi în orice loc mireasma cunoștinței Lui.” Unde o răspândește? (Audiența: „În orice loc.”) Gândiți-vă la aceasta! Când o răspândește? Acum și întotdeauna. Cum? Prin noi. Unde? Peste tot. Atunci aș vrea să știu din ce motiv nu avem biruința în Hristos? Aș vrea să știu din ce motiv nu suntem învingători acum? „Ceea ce câștigă biruința asupra lumii, este credința noastră.” Este? Da! Aici este biruința! Hristos este biruința noastră. Biruința Lui este biruința mea. Ei bine deci, când suntem în El suntem în siguranță deplină, nu-i așa? Suntem în siguranță atât timp cât suntem în El? Da!

Vă amintiți că în vechime existau cetăți de scăpare pentru cazul în care se întâmpla vreun accident; de pildă când un topor scăpa din mână și lovea un om provocându-i moartea, iar de față era un alt om apropiat celui lovit, care probabil nu mai stătea să cântărească lucrurile ci, cuprins de furie, ar fi căutat să facă răzbunare pe loc. Ce urma să facă omul care lovise fără voie? Trebuia să fugă imediat cu toată puterea spre cetatea de scăpare, urmărit probabil de celălalt care fugea la rândul lui cu toată puterea. Dar dacă intra în cetate, ce se întâmpla? Era în siguranță și celălalt nu putea să-l atingă; fiind astfel perfect liber. Dar dacă ieșea afară din cetate? Cu siguranță dacă ieșea afară și celălalt îl găsea, sângele îi cădea asupra capului său. El singur era răspunzător. Însă cât timp rămânea în refugiu se afla în siguranță. Acolo trebuia să rămână până la moartea marelui preot. Când marele preot murea, omul devenea liber și putea merge oriunde, iar celălalt nu se putea atinge de el, oricât de mult ar fi dorit.

Vorbind despre Avraam ni se spune: „Prin două lucruri care nu se pot schimba, și în care este cu neputință ca Dumnezeu să mintă, să găsim o puternică îmbărbătare noi, care am fugit la cetatea de scăpare.” (KJV) Noi am făcut răul. Am păcătuit. Care este plata păcatului? Moartea. Deci, cine fuge după noi? Moartea. Cine are puterea morții? Satana. Atunci, cine ne urmărește? Satana. Și noi am fugit la cetatea de scăpare, apucând nădejdea care ne era pusă înainte. Unde este nădejdea? (Audiența: „În Hristos.”) Cine este scăparea noastră? (Audiența: „Hristos.”) Cine este cetatea noastră de scăpare? (Audiența: „Hristos.”) Cine este dușmanul nostru? (Audiența: „Satana, moartea.”) Așadar, când suntem în Hristos, scăparea noastră, ne poate atinge Satana? Nu poate! Cum știți aceasta? Așa este scris. Dar dacă ieșim afară înainte ca lucrarea de Mare Preot a

Lui să se încheie, ce se va întâmpla? Satana poate să ne lovească, și ne va lovi cu siguranță, iar sângele nostru va fi asupra capului nostru. Dacă ieșim afară înainte de încheierea lucrării Lui preoțești, nu mai avem nicio protecție, iar Satana ne face captivi. Dacă omul rămânea în cetate zece sau cincisprezece ani, se întărea suficient pentru a putea sta în fața dușmanului său, nu-i așa? În cetate dobânda experiență, și de aceea putea spune: „Acum sunt suficient de tare, nu mă mai tem de nici un dușman; acum pot ieși afară. Pot ieși afară acum, sunt în regulă. Celălalt a plecat și a uitat totul.” Dar era în stare să dea față cu dușmanul său? Doar unde era în stare să reziste în fața dușmanului? În cetate. Și în cetate fiind, trebuia să opună rezistență în fața dușmanului? (Voci: „Cetatea stătea în fața dușmanului.”) Zidurile cetății erau apărarea în fața dușmanului. Scutul credinței care stinge toate săgețile arzătoare ale celui rău; acest scut al credinței, adică Isus Hristos, este zidul cetății noastre de scăpare, și săgețile arzătoare ale dușmanului nu pot să pătrundă dincolo de El.

Așadar, tăria și siguranța noastră pentru veșnicie este doar înăuntrul cetății noastre de scăpare, nu este așa? Iar apoi, când lucrarea de preoție se va încheia, vom putea merge oriunde în acest Univers, dar nu în afara lui Hristos. Atunci vom putea merge oriunde, iar dușmanul nu ne va putea face nici un rău. Nu, domnilor! Să rămânem în Cetate, fraților, să stăm în Cetatea de scăpare la care am fugit, acolo unde este siguranța noastră. Iar când suntem în ea, nu avem biruința? Ba da! În El avem biruința. Așa că putem întâmpina ispitele cu bucurie. De ce? Pentru că avem biruința înainte ca ispita să apară. Atunci, nu avem motive de a ne bucura? Nu doriți să luptați o luptă în care știți că aveți izbânda înainte de a începe, mai degrabă decât să nu aveți nicio luptă? Să luptăm deci acest fel de lupte. Pentru ce să ne fie teamă? Izbânda este a noastră.

Desigur, dacă intrăm în luptă așteptându-ne să fim învinși, mai bine nu luptăm. Unul care se angajează în luptă bănuind că va fi învins, mai bine să fugă decât să înceapă lupta. Domnul nu dorește să luptăm în acest fel. „Fratele” nostru nu a luptat în acest fel, și nu dorește ca noi să luptăm așa. El vrea să ne cunoaștem biruința, vrea să ne cunoaștem încrederea. El vrea să ne cunoaștem tăria, vrea să ne cunoaștem puterea care este a noastră și vrea să ne cunoaștem datoria. Iar apoi, când vine lupta, vom ști cum să o întâmpinăm. O întâmpinăm în El, o întâmpinăm cu El. O întâmpinăm cu scutul credinței care stinge săgețile arzătoare ale dușmanului. Deci, în suferință găsim puterea, biruința și prezența ziditoare a lui Hristos. Când vin încercările, le trecem împreună cu El și

știm că nu putem rezista fără El. „Priviți-le ca o mare bucurie”; așa să facem! Nu „vă mirați de încercările de foc care vin peste voi ca și cum vi s-ar întâmpla ceva ciudat, ci bucurați-vă.” „Bucurați-vă întrucât aveți parte de patimile lui Hristos, ca să vă bucurați și să vă veseliți și la arătarea slavei Lui.”

Așadar, avem nevoie de aur curățit prin foc pentru a înfrunta aceste încercări. Avem nevoie de ceva care să reziste încercării ce va veni, și despre această nevoie am studiat mai înainte. „Cei care rezistă la orice încercare, au ascultat sfatul Martorului Credincios și vor primi ploaia târzie pentru a putea fi luați la cer.” Fraților, nu găsiți multă bucurie în gândul că ploaia târzie ne pregătește pentru luarea la cer? Unde va cădea ploaia târzie și când? Acum este timpul pentru ploaia târzie. Și când este timpul pentru marea strigare? (Audiența: „Acum.”) Pentru ce ne pregătește ea? (Voce: „Pentru luarea la cer.”) Mă bucură faptul că încercările pe care Domnul ni le dă acum au rostul de a ne pregăti pentru luarea la cer. Iar faptul că El vine și ne vorbește, este pentru că vrea să ne ia la cer, dar nu poate lua la cer păcatul. Înseamnă că singurul scop pentru care ne arată adâncimea și lărgimea păcatului, este de a ne putea salva din el și a ne lua la cer. Atunci, să ne descurajăm când ne arată păcatele? Nu! Să-i mulțumim pentru că vrea să ne ia la cer, și dorește aceasta atât de mult încât vrea să înlăture păcatele noastre cât mai repede cu putință. Fraților, haideți să credem în Domnul, de acum, neconțenit!

Avem nevoie de ceva care să reziste încercării la fel de serioase cum este aceea a curățirii aurului prin foc. Ce ne spune Sfetnicul nostru să cumpărăm? (Voce: „Aur curățit prin foc.”) Avem nevoie de acest aur chiar acum pentru a întâmpina încercările care vin; nu, încercările care sunt deja aici! Nu contează ce va veni, avem nevoie de aurul acesta acum. Avem nevoie de el pentru a rezista încercărilor prezente, și de aceea Sfetnicul spune: „Cumpărați de la Mine, Eu am îndeajuns.” El are îndeajuns, pentru că El l-a produs. El are ceea ce va rezista încercării, pentru că deja a rezistat încercării. A rezistat oricărei încercări care va fi pusă din nou în fața cuiva. A rezistat încercării în suferințele Sale. Aurul a fost curățit, albit, lămurit, desăvârșit prin suferință și dovedit ca fiind un material veritabil. Prin Duhul lui Dumnezeu, avem definiția lui: aurul încercat în foc este dragostea, este „Credința și dragostea.” Citiți Galateni 5:6: „Căci în Hristos Isus nici tăierea împrejur, nici netăierea împrejur nu au vreun preț, ci credința care lucrează prin dragoste.” În alte locuri este numit „credință și ascultare.” Ce este ascultarea? (Voce: „Expresia dragostei.”) În „Calea către Hristos” p. 64: „Ascultarea nu este doar o

conformare exterioară ci este slujirea iubirii.” Deci, când mărturia vorbește despre credință și ascultare, vorbește despre „credința care lucrează prin dragoste.” Expresiile din mărturii de genul „credință și ascultare”, „credință și iubire”, au aceeași însemnătate cu expresia Scripturii „credința care lucrează prin dragoste.” Ele sunt doar moduri diferite de exprimare a credinței spirituale, veritabile, căci în Hristos nimic nu are valoare decât „credința care lucrează prin dragoste.”

Ascultarea este slujirea iubirii și Isus ne spune să cumpărăm de la El aur curățit prin foc, care este credința și iubirea, credința care lucrează prin dragoste, credința veritabilă. Ce anume va fi încercat prin încercări serioase de foc? Credința voastră mai valoroasă decât aurul, care totuși este încercat în foc. Deci vedeți, întrucât credința fiecărui om va fi încercată în felul acesta, fiecare om are nevoie de credința care va rezista în încercare. Mărturia spune: „Aici sunt cei care țin poruncile lui Dumnezeu și,” au credința în Isus? Nu, nu scrie că au, ci ei păzesc poruncile lui Dumnezeu și (păzesc) credința lui Isus.

Aceasta este credința veritabilă: credința care, în El, a rezistat încercării. Credința care a rezistat în fața oricărei încercări de foc pe care Satana o poate inventa și în fața întregii puteri pe care Satana o poate desfășura; această credință a rezistat încercării. Așa că El vine și ne spune: „Cumpărați de la Mine acea credință care a rezistat încercării, ‘aur curățit prin foc’.” Așa că, în expresia „Cumpărați de la Mine acea credință care a rezistat” găsim același gând ca și în îndemnul: „Să fie în voi gândul (mintea – KJV) care era și în Isus Hristos” (Filipeni 2:5).

Când este în mine mintea care era în El, nu va realiza ea în mine exact ce a realizat în El? Cum slujim noi Legii lui Dumnezeu, oricum? „Cu mintea slujesc Legii lui Dumnezeu” (Romani 7:25). Hristos, când a fost în această lume a slujit Legii lui Dumnezeu în orice moment. Cum a făcut-o? Cu mintea. Prin ce proces al minții a făcut-o? Prin credință. Dar, nu ne spune să cumpărăm de la El credința lui Isus? Nu păzește întotdeauna credința lui Isus poruncile lui Dumnezeu în mod desăvârșit? Și nu este aceasta credința care lucrează prin dragoste? Dragostea este împlinirea Legii. Atunci, nu este aceasta solia îngerului al treilea, când El spune: „Vino și cumpără de la Mine aur curățit prin foc (dragoste și credință), și haine albe (neprihănirea lui Hristos) să te îmbraci ca să nu se vadă rușinea goliciunii tale?” Astfel, vedem felul în care mintea care era în Hristos va rezista tuturor încercărilor care pot apărea în această lume. Nu este mintea lui Hristos aceeași ieri, astăzi și în veci? Mintea lui Hristos în El va acționa diferit de mintea lui Hristos în mine sau în orice

alt om? Nu! Mintea lui Hristos, a cui minte era? (Voce: „A lui Dumnezeu.”) Dumnezeu era în El, descoperit în trup.

Cum putem cumpăra? Citiți Isaia 55:1: „Voi, toți cei însetați.” Fraților, nu am ajuns să fim însetați, din cauza tuturor celor ce ni le-a spus Domnul în ultimele câteva zile? Unii frați au venit la mine, am vorbit cu ei, și erau aproape gata să piară de sete, erau pe cale de a se sfârși de sete. Cuvintele acestea sunt pentru voi și pentru mine: „Voi!” El vrea să atragă atenția oamenilor, așa că strigă cu glas tare: „Voi! Toți cei însetați, veniți la ape.” „Veniți!” Când Isus i-a spus lui Petru: „Vino,” a putut Petru să vină? Da! Ce, a mers pe apă? (Voce: A mers prin puterea cuvântului „Vino.”) Da, prin puterea acelui cuvânt a umblat Petru pe apă. Apoi, când a uitat cuvântul și s-a gândit că poate se va scufunda, a strigat: „Doamne, scapă-mă!” Nu a fost în stare să ajungă la El. A pornit, dar a uitat puterea cuvântului, credința i-a slăbit, și s-a gândit că nu va putea ajunge la El, așa că a strigat „Doamne, scapă-mă!” Iar Domnul Și-a întins mâna. Nu a așteptat ca Petru să ajungă la El, ci Și-a întins mâna și l-a ridicat. Fratele meu sau sora mea, dacă ați prins curaj și ați pornit la cuvântul „Vino,” iar apoi ați uitat puterea cuvântului, și credința voastră a slăbit din pricina furtunii care s-a abătut asupra voastră, puteți spune: „Doamne, scapă-mă!” iar El Își va întinde mâna, și vă va salva.

„Veniți la ape, și cel ce nu are bani, să vină!” (KJV) El ne spune să cumpărăm; cei ce nu au bani sunt așteptați să cumpere, și El va îngriji să primim ceea ce ne oferă. Același lucru îl spune celor care cred că au bani, și de fapt nu știu că nu au, adică nouă. El ni se adresează cu aceste cuvinte „preaiubiților” și „fraților.” „Veniți și cumpărați bucate, veniți și cumpărați vin și lapte, fără bani și fără plată!” Același lucru îl regăsim în Isaia 52:3: „Căci așa vorbește Domnul: voi v-ați vândut pe nimic și veți fi răscumparați fără bani.” Cum am putea să ne răscumpărăm noi, dacă ne-am vândut singuri? Ce am primit în schimb? Nimic. Dacă ni s-ar cere să dăm ceva pentru răscumpărare, ce am putea da? Aceasta ar însemna ruina noastră veșnică. Așadar, trebuie să ne sprijinim pe acel lucru care nu ne costă nimic pentru a fi răscumparați. „Voi v-ați vândut pe nimic, și veți fi răscumparați fără plată.” Totuși pe Domnul L-a costat. L-a costat totul. Dar tot ceea ce L-a costat pe El, ne dă nouă, astfel încât pe noi nu ne costă nimic. Prețul a fost plătit, dar nu de noi.

„De ce cântăriți argint pentru un lucru care nu hrănește? De ce vă dați câștigul muncii pentru ceva care nu satură? Ascultați-Mă dar, și veți mânca ce este bun, și sufletul vostru se va desfăta cu bucate gustoase. Luați aminte și veniți la Mine, ascultați (a auzi, a pleca urechea, -KJV) și

sufletul vostru va trăi.” Ce aveți de făcut ca sufletul vostru să trăiască? (Voce: „Să ascultăm.”) Ascultați, fraților? Auziți invitația? Trăiți? Ați auzit de puterea creatoare și de puterea lucrătoare de minuni a lui Isus Hristos. Auzind despre ea, trăiți voi prin ea? Trăiți voi în El, prin El și pentru El?

În pustie, Moise a înălțat un șarpe de aramă, iar poporul ce trebuia să facă? „Priviți și veți trăi.” La fel cum șarpele fusese înălțat în pustie pentru ca ei să trăiască, tot așa Fiul Omului a fost înălțat pentru ca oricine privește la El să trăiască. Iar aici ni se spune, „Ascultați (auziți), și veți trăi!” Domnul a mai avut în plan ca noi să vorbim și să trăim, dar Moise a lipsit simbolul de semnificația lui. În Numeri capitolul 20 citim că atunci când poporul murmura din cauza setei, Domnul i-a zis lui Moise să meargă și „să vorbească stâncii,” și va țâșni apă. Moise a mers și a zis: „Ascultați, răzvrătiților! Vom putea noi oare să vă scoatem apă din stânca aceasta?” Și a lovit stânca de două ori. Atunci Moise a deteriorat simbolul minunat pe care Domnul ar fi vrut să-l fixeze, anume că tot ce trebuie să facem este să vorbim. Fiindcă stânca fusese lovită atunci când au intrat în pustie. Raportul ne spune că atunci când poporul era însetat, Domnul i-a zis lui Moise să meargă la Horeb unde El urma să stea pe stâncă înaintea Lui. I-a zis să lovească stânca cu toiagul pe care-l ținea în mână pentru ca poporul să aibă apă de băut. El a lovit stânca și a țâșnit apă. Cine era stânca? (Audiența: Hristos).

Atunci, de ce a lovit stânca în a doua ocazie? Hristos nu trebuie să moară a doua oară pentru noi. Iată ce a dorit Domnul să ne învețe prin această ilustrație minunată, dar Moise a uitat cuvântul Său. El nu a crezut pe Domnul și s-a gândit că trebuie să facă la fel cum făcuse și prima dată. A uitat că Domnul a zis „Du-te și vorbește stâncii!”, așa că a lovit-o, deteriorând ilustrația. Apoi Dumnezeu i-a zis: „Pentru că n-ați crezut în Mine ca să Mă sfințiți înaintea copiilor lui Israel, nu voi veți duce adunarea aceasta în țara pe care i-o dau.” Fraților, Domnul Însuși nu ne poate opri să păcătuim atunci când nu Îl credem. Nu uitați aceasta! Domnul nu intenționase ca Moise să facă așa cum a făcut, dar Moise nu a crezut pe Domnul. De ce nu l-a oprit Domnul ca să nu păcătuiască? Nu a putut, dacă Moise nu l-a crezut. Deci, rămâne pentru noi ca ori de câte ori ne vorbește Dumnezeu, să luăm cuvântul Lui exact așa cum îl zice El. Atunci El ne va ține ca să nu păcătuim.

Hristos le-a spus ucenicilor în ultima seară că toți îl vor părăsi și vor fugi. Ei au zis: „Nu, nu vom face aceasta! Nu, Doamne, greșești!” Petru a zis: „Dacă toți te vor părăsi, eu nu te voi părăsi!” Dar înainte să cânte

cocoșul s-a lepădat de El de trei ori, cu toate că zisese: „Chiar dacă voi muri împreună cu Tine, totuși nu mă voi lepăda de Tine.” Cine a avut dreptate? Hristos. Toți ceilalți au zis același lucru, dar toți au fugit din cauza necredinței lor. Dacă ar fi crezut ce a zis El, ar fi fugit? Nu ar fi salvat El turma? Fraților, nevoia noastră este să-L credem pe Domnul. Fără îndoială, atunci când Domnul i-a spus să vorbească stâncii, Moise s-a gândit că El vrea să spună ca și data trecută: să meargă și să o lovească. El ar fi trebuit să ia aminte la ceea ce spunea Domnul. Aceasta este o învățătură pentru noi. „Luați aminte la ceea ce vă spun și Domnul vă va da înțelegerea tuturor lucrurilor.” Așadar, ce avem de făcut este să privim și să trăim, să auzim și să trăim, să vorbim și să trăim; să o facem. Stânca a fost lovită; vorbiți-I și El va revărsa peste voi apa vieții. Fraților, sfatul vine de la Sfeticul nostru. „Ascultați și sufletele voastre vor trăi, căci Eu voi încheia cu voi un legământ veșnic, ca să întăresc îndurările Mele față de David.”

Citim mai departe: „Să cumperi de la Mine aur curățit prin foc, și haine albe ca să te îmbraci.” Vă amintiți descrierea pe care deja am văzut-o a acestei haine. Este vorba de „haina țesută în războiul de țesut al cerului, în care nu este nici un singur fir de țesătură omenească.” Fraților, această haină a fost țesută în trup omenesc. Trupul omenesc, natura umană a lui Hristos, acesta a fost războiul de țesut, nu-i așa? Veșmântul acesta a fost țesut în Isus, în aceeași natură umană pe care o avem noi, întrucât El a fost părtaș aceluiași trup și sânge pe care le avem noi. Această natură păcătoasă care este a voastră și a mea, și pe care Hristos a purtat-o în această lume, acesta a fost războiul de țesut în care Dumnezeu a țesut veșmântul, pentru ca noi să-l purtăm în natura noastră păcătoasă. Și El vrea să-l purtăm acum tot așa de desăvârșit ca și atunci când trupul nostru va fi schimbat la nemurire.

Cine a fost războiul de țesut? Hristos în natura Sa umană. Ce anume a fost lucrat în El? (Voce: „Haina neprihănirii.”) Și a fost lucrată pentru noi toți. Neprihănirea lui Hristos, - viața pe care a trăit-o El – pentru voi și pentru mine, aceasta este haina despre care studiem în această seară. Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu era în Hristos împăcând lumea cu Sine. „Numele Său va fi Emanuel”, ceea ce înseamnă „Dumnezeu cu noi.” Acum, El vrea ca veșmântul să fie al nostru, dar nu vrea să uităm cine este Cel care țese. Nu suntem noi, ci este Cel care este cu noi. Dumnezeu era în Hristos. Acum, Hristos vrea să fie în noi tot așa cum Dumnezeu a fost în El, iar caracterul Lui va fi în noi, tot așa cum Dumnezeu era în El. Caracterul Său va fi țesut și transformat în noi prin suferințele, ispitele și

încercările pe care le întâlnim. Dumnezeu este Cel care țese, dar nu fără noi. Este o cooperare între divin și uman, - taina lui Dumnezeu în voi și în mine – aceeași taină care era în Evanghelie și care este solia îngerului al treilea. Acesta este cuvântul Sfetnicul Minunat.

(Voce: „Nu a fost țesut caracterul fără noi?”) Ba da, dar nu va fi al nostru, fără noi. Așa că suntem conduși prin aceste încercări de foc și ispite pentru a fi părtași caracterului lui Hristos, iar încercările și ispitele pe care le înfruntăm ne descoperă caracterele noastre și cât de important este să-L avem pe al Lui. Așa că, prin aceleași ispite prin care a trecut El, devenim părtași caracterului Său, trăind în trup neprihănirea vieții Domnului nostru Isus Hristos.

Desigur veșmântul a fost țesut fără noi, și frumusețea stă în faptul că noi vom avea acest veșmânt așa desăvârșit cum este. Noi urmează să creștem în Hristos până când vom ajunge toți la unitatea credinței. Ni se vestește aceeași solie până când vom ajunge toți la unitatea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om desăvârșit, „la înălțimea staturii plinătății lui Hristos.”

La ce înălțime a caracterului va trebui să fim înainte de a părăsi această lume? La aceeași înălțime ca și Hristos. Care va fi statura noastră? Aceea a lui Hristos. Vom fi oameni desăvârșiți, atingând „înălțimea staturii plinătății lui Hristos.”

Cine este Țesătorul? (Voce: „Dumnezeu.”) În fața cui este modelul? În fața lui Dumnezeu. De multe ori fraților, când privim la ele s-ar părea că firele se încălesc. Ițele par că nu au nicio formă și nu este nicio simetrie în ceea ce vedem, nu este nicio frumusețe în ceea ce vedem. Dar tiparul nu este după priceperea noastră. Nu noi țesem. Chiar dacă firele se încălesc iar suveica trece cu greutate printre ele așa încât nu știm cum va mai ieși afară, totuși, cine poartă suveica? Dumnezeu poartă suveica și ea va trece printre fire. Nu trebuie să vă îngrijorați dacă firele se încălesc și voi nu puteți vedea nicio frumusețe. Dumnezeu este Țesătorul, nu poate descâlci El firele? Cu siguranță le va descâlci!

Când căutăm simetria modelului și vedem totul asimetric și culorile amestecate iar firele trase în toate părțile și imaginea lipsită de formă, totuși cine face imaginea? Dumnezeu desigur! Care război de țesut conține modelul în desăvârșirea lui? Și cine este modelul? Hristos este modelul, și nu uitați că „nimeni nu-L cunoaște pe Fiul ci numai Tatăl.” Noi nu ne putem forma după model. Noi nu-L cunoaștem. Noi nu putem vedea suficient de clar pentru a discerne pe Cel care dă formă modelului, sau pentru a ști cum să-i dăm forma corectă dacă noi am țese.

Fraților, Dumnezeu țese! El va face această lucrare. Dumnezeu vede modelul în desăvârșirea lui înainte de a fi țesut. În ochii Lui este desăvârșit, în timp ce în ochii noștri totul pare încâlcit și asimetric.

Fraților, să-L lăsăm pe Dumnezeu să lucreze! Să-L lăsăm pe El să ducă la împlinire planul Lui binecuvântat de a țese în toată viața și experiența noastră modelul prețios al lui Isus Hristos. Vine ziua, și nu este departe, când suveica va fi trecută pentru ultima oară, ultimul fir va fi condus de ea, ultimul punct în imagine va fi făcut desăvârșit și pecetluit cu pecetea viului Dumnezeu. Atunci îl vom aștepta doar să vină, ca să fim ca și El, pentru că Îl vom vedea așa cum este.

Fraților, nu este El un Sfetnic Minunat? Oh, să ascultăm dar sfatul Lui în această seară. Să primim credința binecuvântată care a fost încercată, și tot ceea ce ne spune, pentru că totul este al nostru. Dumnezeu ni le-a dat. Sunt ale mele. Sunt ale voastre. Să mulțumim Domnului și să fim fericiți!

„Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci când se va arăta El, vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea așa cum este. Oricine are nădejdea aceasta în El, se curăță, după cum El este curat.” (1 Ioan 3:2-3)

SOLIA ÎNGERULUI AL TREILEA

PREDICA NR. 11

Am rămas cu studiul Scripturii, în această serie de lecturi, la sfatul Martorului Credincios, la al doilea lucru pe care ne sfătuiește să-l cumpărăm. Primul l-am studiat în seara trecută: „Te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc, ca să te îmbogățești.” Studiul din seara aceasta începe cu articolul următor: „Te sfătuiesc să cumperi de la Mine haine albe ca să te îmbraci și să nu se vadă rușinea goliciunii tale.”

Ce este haina? (Audiența: „Neprihănirea.”) A cui neprihănire? (Audiența: „A lui Hristos.”) A cui neprihănire este aceasta? (Audiența: „A lui Dumnezeu.”) A cui neprihănire trebuie să o căutăm? (Audiența: „Neprihănirea lui Dumnezeu.”) Ce este neprihănirea (dreptatea - *righteousness*)? (Audiența: „A face ce este drept (*right doing*).”) Este neprihănirea facerea de lucruri drepte? (Audiența: „Da!”) (O voce: „Toate poruncile Tale sunt neprihănire - KJV”) Ce sunt ele pentru noi? Ce spun ele? (O voce: „Fă.”) Spun ele așa? Poruncile cer împlinire, da? (Audiența: „Da!”) Prima dintre toate poruncile spune: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta.”; iar a doua, asemenea ei, spune: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși: în acestea două este cuprinsă toată Legea și proorocii.” Neprihănirea deci este facerea lucrurilor drepte; aceasta este suficient de limpede.

A cui neprihănire trebuie să o căutăm? (Audiența: „Neprihănirea lui Dumnezeu.”) A cui neprihănire trebuie să o avem? (Audiența: „A lui Dumnezeu.”) A cui facere de lucruri drepte trebuie să o avem? (Audiența: „A lui Hristos.”) Dar a cui facere de lucruri drepte este în Hristos? (Audiența: „A lui Dumnezeu.”) Hristos nu a făcut nimic de la El Însuși; El spune: „Eu nu pot face nimic de la Mine Însumi” Ioan 5: 30. A cui facere de lucruri drepte o găsim în Hristos? (Audiența: „A lui Dumnezeu”) „Dumnezeu era în Hristos” 2Corinteni 5:19. A cui facere de lucruri drepte trebuie să o avem? (Audiența: „A lui Dumnezeu.”) Așa este? (Audiența: „Da!”) Veți rămâne în această neprihănire timp de o săptămână? (Audiența: „Da!”) (Prezbiterul Wm. Hutchinson: „În toată viața.”) Foarte bine! Dar dacă unii din această adunare vor rămâne timp de o săptămână, voi fi fericit. La fel și ei; căci sunt și alții care nu vor rămâne deloc. Ei nu o au, nu o cunosc, și sunt destul de mulți care se găsesc în această situație. Din acest motiv avem nevoie să înțelegem

limpede de la început, ce fel de haină este aceea pe care trebuie să o cumpărăm - ce anume căutăm. A cui facere de lucruri drepte trebuie să o avem? (Audiența: „A lui Dumnezeu.”) A cui neprihănire trebuie să o căutăm? Iată ce vom afla în această lecție.

Acum, solicitându-vă atenția asupra unui gând pe care l-am studiat mai înainte, cu care vom începe studiul în această seară și anume: ce este această neprihănire pentru noi acum, să ne întoarcem la pasajul din Ioel 2:23, remarcând nota explicativă (existentă în KJV). „Bucurați-vă, copiii ai Sionului, și veseliți-vă în Domnul, Dumnezeul vostru, căci El v-a dat ploaia timpurie cu măsură, și El vă va trimite ploaie, ploaia timpurie și ploaia târzie” (traducerea KJV).

Studiul referitor la acest subiect este în Buletinul nr. 7 la p. 183.

Ce spune nota explicativă? „El v-a dat ploaia timpurie” Ce este aceasta? „Un învățător al neprihănirii.” „V-a dat ploaia timpurie cu măsură.” Ce a fost dat cu măsură? Ce a fost ploaia timpurie la Cincizecime? „Un învățător al neprihănirii.” „V-a dat un învățător al neprihănirii în conformitate cu neprihănirea.” A fost aceasta ploaia timpurie? Și El vă va da „Ploaie, ploaia timpurie și ploaia târzie,” ca odinioară. Ce va fi ploaia târzie? Din nou „Un învățător al neprihănirii.” În conformitate cu ce? (Audiența: „Cu neprihănirea.”) Care este o altă expresie pentru ploaia târzie? (Audiența: „Revărsarea Duhului Sfânt.”) Și alta? (Audiența: „Timpurile de înviore.”) Ce este ploaia târzie pentru solia îngerului al treilea? (Audiența: „Marea strigare.”) Ce este ploaia târzie în legătură cu căderea Babilonului? Este descoperirea puterii și slavei cu care îngerul din Apocalipsa 18 coboară și luminează pământul.

Să citim acum câteva pasaje dintre cele pe care le-am citit deja, pentru a face legătura clară. La p. 58 din Buletin, în cadrul lecțiilor fratelui Haskell, s-a amintit acest pasaj din „Review” din 22 noiembrie:

„Timpul încercării este chiar asupra noastră, pentru că marea strigare a îngerului al treilea a început deja în descoperirea neprihănirii lui Hristos. ... Acesta este începutul luminii celui de-al treilea înger, a cărei slavă va umple întreg pământul.”

Un alt pasaj aflat la p. 16 în Buletin, dintr-o altă mărturie, spune: „Lucrarea va fi scurtată în neprihănire.”

Care „Lucrare va fi scurtată în neprihănire”? (Audiența: „Lucrarea lui Dumnezeu.”)

„Solia neprihănirii lui Hristos trebuie să răsună de la un capăt al pământului la altul. Aceasta este slava lui Dumnezeu care încheie lucrarea celui de-al treilea înger.”

Ce este solia neprihănirii lui Hristos, așa cum înțelegem din aceste pasaje? „Este începutul luminii îngerului al treilea, a cărei slavă va umple întreg pământul.” Și, „aceasta este slava lui Dumnezeu care încheie lucrarea îngerului al treilea.” Deci, pentru că am ajuns în acest timp, ce timp este acesta? (Audiența: „Marea strigare a soliei.”) Am ajuns timpul în care Dumnezeu urmează să-și încheie lucrarea. Aceasta este slava care încheie lucrarea soliei.

Un alt lucru: ce spune expresia pe care tocmai am citit-o? „El va scurta lucrarea în neprihănire.” Când solia neprihănirii lui Dumnezeu, - neprihănirea lui Dumnezeu care se primește prin credința lui Isus Hristos, facerea lucrurilor drepte de către Dumnezeu - când aceasta este primită, când i se îngăduie să fie dusă mai departe, fiind susținută de poporul Său, ce înseamnă aceasta referitor la lucrarea lui Dumnezeu pe pământ? Va mai fi doar un scurt timp până când totul se va termina.

Deci, când ajungem în timpul ploii târzii, al mării strigări, al îngerului care coboară din cer cu o putere mare, toate aceste lucruri fiind concomitente, așa cum a fost declarat prin cuvintele Domnului, suntem aduși în același punct în care am fost aduși prin studierea evenimentelor care se desfășoară în fața noastră, și care ne-au condus să vedem ce va veni peste noi. Linia pe care am urmat-o, studiind lucrurile care se întâmplă sub ochii noștri pentru a vedea ce va veni curând peste noi, ne-a confruntat cu șase sau șapte evenimente diferite care ne constrâng să recunoaștem că acum este timpul când lucrarea va fi scurtată, și că suntem în mijlocul scenelor care încheie istoria lumii. Iar aceste expresii diferite din mărturiile Spiritului lui Dumnezeu, puse alături, arată spre același lucru.

Așadar, ploaia târzie este marea strigare a soliei îngerului al treilea; este începutul acelui mesaj al slavei care luminează pământul. Dar ploaia târzie este învățătura neprihănirii. Când a venit la noi, ca popor, solia neprihănirii lui Dumnezeu, ca învățătură a neprihănirii? (Audiența: „Acum patru ani.”) Unde? (Audiența: „La Minneapolis.”) Da! Acest subiect a fost abordat într-o altă seară și poate fi recitat în Buletinul nr.7 la p. 183. Nu știu dacă îl putem prezenta mai lămurit decât în acea seară.

Acum, solia neprihănirii lui Hristos este marea strigare. Este ploaia târzie. Noi ne-am rugat deja pentru ploaia târzie, aici, la această conferință, nu-i așa? V-ați rugat? (Audiența: „Da!”) Ce așteptați atunci, dacă rugăciunea voastră a primit răspuns? Sunteți gata, acum, să primiți ploaia târzie? Noi ne-am rugat aici pentru ploaia târzie. Mărturiile ne spun ce este ploaia târzie și Ioel la fel ne spune ce este. Vă întreb acum,

sunteți gata să primiți ploaia târzie? Adică, sunteți gata să primiți mesajul lui Dumnezeu despre neprihănire, potrivit cu neprihănirea? Să privim puțin mai adânc. Ioel spune (conform cu nota marginală din KJV) că ploaia târzie este un „învățător al neprihănirii”, care aduce învățătura neprihănirii așa cum este neprihănirea. Conform cu a cui idee despre neprihănire? (Audiența: „A lui Dumnezeu.”) Nu cu a mea? (Audiența: „Nu!”) Ba da, cu a mea! (Audiența: „Nu!”) De ce? Dacă primesc neprihănirea lui Hristos conform cu părerea mea despre neprihănire, nu este suficient? Nu înseamnă aceasta primirea ploii târzii? Nu este aceasta primirea neprihănirii lui Hristos? (Audiența: „Nu, aceea este neprihănirea ta proprie.”) Dar aceasta este problema multor oameni care au auzit această solie a neprihănirii lui Hristos. Ei au primit solia neprihănirii lui Hristos în conformitate cu propria lor părere despre ce înseamnă neprihănirea lui Hristos, și nu au deloc neprihănirea Lui.

Acum, să ne întrebăm din nou: cum să primim această neprihănire? Cum se dă ea? „În conformitate cu neprihănirea.” Atunci, cum trebuie să fie primită? „În conformitate cu neprihănirea.” Este dată „conform cu neprihănirea” și noi trebuie să o primim „conform cu neprihănirea.” Trebuie să o primim așa cum este dată.

Să mai stăruim asupra acestui gând; nu mă grăbesc să trec mai departe. Dacă primim învățătura, acea învățătură a neprihănirii „conformă cu neprihănirea,” trebuie să o primim conform cu gândul lui Dumnezeu despre ce este neprihănirea și nu după cum măsoară eu neprihănirea. Iar cel care crede că primește această solie a neprihănirii lui Hristos potrivit cu propria lui părere despre ea, o va pierde în întregime. Noi trebuie să o primim potrivit cu gândul lui Dumnezeu despre ea, și nimic altceva decât gândul lui Dumnezeu despre neprihănire, nimic altceva decât atât, nu este neprihănire.

Iată un alt gând pe care l-am studiat într-o altă ocazie, și anume că atunci când a fost prezentată, acum patru ani și tot timpul de atunci încoace, unii au acceptat-o exact așa cum a fost dată, și au fost încântați de vestea că Dumnezeu are neprihănire care va trece prin judecată și care va putea sta în fața Sa. O neprihănire care este infinit mai bună decât orice ar putea produce oamenii prin ani și ani de străduință grea. Unii oameni și-au istovit deja sufletele, încercând să producă un grad suficient de neprihănire pentru a trece prin timpul de strâmtorare, și pentru a întâmpina în pace pe Mântuitorul când va veni; dar nu au putut realiza aceasta. Aceștia s-au bucurat așa de mult să afle că Dumnezeu deja a produs o haină a neprihănirii și a oferit-o ca un dar gratuit oricui vrea să

o primească, haină care va fi corespunzătoare acum, în timpul plăgilor, în timpul judecății și în toată veșnicia, încât au primit-o cu bucurie întocmai așa cum a dat-o Dumnezeu, mulțumind Domnului din adâncul inimii pentru ea. Alții nu au dorit să aibă nimic de a face cu ea și au respins-o întru totul. Alții au părut să ia o poziție de mijloc. Nici nu au primit-o pe deplin, dar nici nu au respins-o pe față. Ei s-au gândit să ia o poziție de mijloc și să meargă împreună cu mulțimea, dacă majoritatea urmează acest drum. În acest fel ei au sperat să primească neprihănirea lui Hristos și solia neprihănirii dată de Dumnezeu. Alții, în mod deliberat au desconsiderat aproape cincizeci la sută din solie, și ceea ce le-a rămas au considerat ca fiind neprihănirea lui Dumnezeu. Astfel, tot timpul între predare și acceptare totală, pe față, și respingere pe față, deliberată și clară - tot timpul între – compromisul s-a întins de atunci încoace, iar cei care au ales această poziție de compromis nu sunt cu nimic mai pregătiți în seara aceasta pentru a deosebi ce înseamnă solia neprihănirii lui Hristos, decât au fost acum patru ani.

Pe unii dintre acești frați, de la Minneapolis încoace, i-am auzit eu însumi spunând „Amin!” unor predici, unor declarații care erau complet păgâne, și credeau că aceea era neprihănirea lui Hristos. Pe unii dintre cei care au fost pe față împotriva soliei la acel timp și au votat cu mâna ridicată împotriva ei, de la acel timp încoace i-am auzit spunând „Amin!” unor declarații care erau atât de deschis și de hotărât papale ca și cum biserica papală le-ar fi declarat personal. Voi vorbi despre aceasta într-una dintre lecții, și vă voi atrage atenția asupra declarațiilor bisericii catolice și asupra doctrinei ei despre îndreptățirea prin credință. Voi vorbi despre aceasta într-o lecție viitoare și vă voi ajuta să vedeți care este doctrina catolică despre îndreptățirea prin credință. Ar putea spune cineva: „Nu știam că biserica catolică crede în îndreptățire prin credință.” Ba da, crede! Într-adevăr crede. Puteți citi în cărțile lor. Ar putea spune cineva: „Am crezut că ei cred în îndreptățire prin fapte.” Ei așa cred și de fapt nu cred în altceva, dar o prezintă în așa fel încât o consideră îndreptățire prin credință. Și nu numai ei, adică membrii bisericii catolice, fac aceasta. Nu sunt doar ei singurii care fac aceasta.

Vă îndemn să venim împreună acum, să punem de o parte orice lucru, orice noțiune preconceptută, orice prejudecată despre anumite opinii, să venim împreună pentru a auzi solia neprihănirii lui Hristos și să o studiem în teama lui Dumnezeu, rugându-ne cu toată inima ca El să ne dea la această conferință Învățătorul neprihănirii în conformitate cu gândul Lui despre neprihănire. Aceasta dorește Domnul!

Cu siguranță dacă Îl rugăm să facă aceasta, o va face. De aceea, dacă ne trimite prin Duhul Său, învățătura soliei neprihănirii Sale, să o luăm exact așa cum o dă, și să nu desconsiderăm nicio parte din ea, chiar dacă ar trebui să renunțăm la tot ce am crezut că este înțelegerea corectă despre aceasta. Am căzut de acord la începutul acestor întâlniri, când am venit aici pentru a studia, să rămânem pe această platformă: dacă socotim că știm ceva, încă nu știm așa cum ar trebui să știm. Este valabil, în ce privește acest subiect, pentru cei care l-au primit, (chiar dacă probabil nu în același grad) ca și pentru cei care nu l-au primit. Cei ce l-au primit nu se pot lăuda; nu pot zice: „Eu sunt în regulă acum; nu am nevoie să mai învăț nimic.” Dacă cineva adoptă această poziție, atunci are nevoie să învețe mai mult decât oricine.

Deci, avem nevoie să renunțăm la orice gând de acest fel, la orice deducție pe care am făcut-o referitor la subiect, la orice desconsiderare de care am dat dovadă, la orice interpretare pe care am dat-o subiectului; să renunțăm la toate acestea, și să venim așa cum a zis Hristos, „ca niște copilași” care întrebă cum este împărăția lui Dumnezeu; pentru că împărăția lui Dumnezeu este neprihănire, pace și bucurie în Duhul Sfânt. Cei care nu primesc împărăția lui Dumnezeu ca niște copilași, nu pot intra în ea; Isus Însuși o spune. Dacă venim cu ceea ce deja am învățat și încercăm să încadrăm solia în aceasta, nu se va potrivi. Dacă încercăm să modelăm ceea ce ne dă Dumnezeu după concepțiile noastre, atunci vom denatura adevărul și ne vom pune limite în înțelegerea lui. De aceea textul rămâne încă valabil: „Dacă cineva crede că știe ceva, încă nu a ajuns să știe așa cum ar trebui să știe.” Se referă la noi.

Să privim ceva mai departe. Ploaia târzie, această solie, este neprihănirea lui Dumnezeu care se primește prin credința lui Isus Hristos. Aceasta este marea strigare. Dar această solie este învățătura despre neprihănire în conformitate cu neprihănirea, ceea ce înseamnă că este gândul lui Dumnezeu despre neprihănire și nu al nostru propriu. Este gândul meu despre neprihănirea lui Dumnezeu, - gândul meu în cea mai largă înțelegere a mea, - este acesta gândul lui Dumnezeu despre neprihănire? (Audiența: „Nu!”) Dacă eu am cea mai largă idee posibilă despre neprihănirea lui Dumnezeu, sunt mulțumit cu ea, și spun că aceasta este cea care mă va salva, atunci a cui neprihănire spun că mă va salva? (Audiența: „A ta proprie.”) Bineînțeles; fiindcă dacă măsoar gândurile Sale după ale mele, și Îl consider pe El ca pe mine însumi, atunci Îl limitez în sfera înțelegerii mele și eu devin propriul meu mântuitor, pentru că în felul acesta consider că El nu este mai mare decât

sunt eu. Înțelegeți? (Audiența: „Da!”)

Da, într-adevăr; noi trebuie să primim această solie, această ploaie târzie, această neprihănire a lui Dumnezeu, în conformitate cu gândurile Sale, în felul în care o dă El. Atunci când El o rostește, când El o dă, noi trebuie să o acceptăm și să Îi mulțumim pentru ea; nu să întrebăm cum vine aceasta, sau altceva de acest fel, ci să o primim așa cum o vestește și cum o dă Dumnezeu, și să Îl lăsăm să realizeze, după plăcerea Sa, înaintarea vestirii ei în lume. Căci, ce este neprihănirea? Facerea lucrurilor drepte. A cui este neprihănirea pe care trebuie să o avem? (Audiența: „A lui Dumnezeu.”) Deci, trebuie să avem facerea de lucruri drepte pe care o are Dumnezeu; nu facerea noastră de dreptate. Gândul Său despre ce înseamnă să faci ceva drept, nu gândul nostru despre ce înseamnă să faci lucruri drepte. Nu este vorba despre cum gândesc eu că face El lucrurile drepte ci despre cum gândește El să facă lucrurile drepte; de fapt, despre felul în care El face lucruri drepte atunci când lucrează. Această înțelegere ne invită să ne supunem Lui tot ce ne aparține, și să-L lăsăm pe El să lucreze după plăcerea Sa, cu ceea ce devine astfel al Său. El face înfăptuirea. Noi suntem unelte. „Supuneți-vă pe voi înșivă ca pe niște unelte ale neprihănirii.” Membrele voastre ca unelte ale neprihănirii. Cui să le spuneți? Lui Dumnezeu. El folosește uneltele. Romani 6: 13. Îl veți lăsa? (Audiența: „Da!”) Veți rămâne astfel timp de o săptămână? (Audiența: „Da!”)

Acum un alt gând la care suntem conduși. Știm că doar înțelegerea lui Dumnezeu este adevărata înțelegere despre neprihănirea lui Dumnezeu. Pot cuprinde înțelegerea Sa despre neprihănire cu mintea mea? (Audiența: „Nu!”) Pot avea o minte care să o cuprindă și care să poată să o cuprindă? Da! Există vreo minte în Univers care să poată cuprinde gândul lui Dumnezeu despre neprihănire? Da! A cui? A lui Hristos. Nu ne conduce aceasta exact la faptul că fără mintea lui Hristos nu avem și nu putem avea neprihănirea lui Dumnezeu? Indiferent cât de multă teorie cu privire la neprihănirea lui Dumnezeu s-ar putea să știe un om; indiferent cât de mult s-ar putea să își afirme credința în neprihănirea lui Dumnezeu; indiferent cât de mult ar spune că el crede în îndreptățirea prin credință, dacă nu are mintea (gândirea) lui Hristos, nu înțelege ideea lui Dumnezeu de neprihănire prin credință, și nu poate să o mărturisească.

Niciun om nu poate înțelege neprihănirea lui Dumnezeu fără mintea lui Isus Hristos care, doar ea singură (dintre toate mințile din Univers) poate să o cuprindă, să o înțeleagă sau să o cunoască. Așa este?

(Audiența: „Da!”) Dar eu pot avea mintea schimbată în mintea lui Hristos? Pot? Re-făcută, re-creată, transformată în mintea lui Hristos? (Audiența: „Nu!”) (O voce: „Să fie în voi mintea care era și în Isus Hristos” - KJV) Foarte bine. Veți lăsa să fie? Veți face aceasta? (Audiența: „Da!”) De aici trebuie să pornim. Să clarificăm acest lucru, și cu aceasta cred că timpul de studiu pentru seara aceasta se va termina. Singurul fel posibil în care oricine poate cunoaște neprihănirea lui Dumnezeu, în care poate primi neprihănirea lui Dumnezeu, în care poate primi învățătura acestei neprihăniri în conformitate cu neprihănirea, ... singura cale, singurul fel posibil în care orice om din această lume o poate primi sau cunoaște, este prin a avea mintea lui Hristos.

Poruncile lui Dumnezeu sunt reflectarea, transcrierea, expresia neprihănirii lui Dumnezeu. Cele zece porunci sunt manifestarea în scris, în litere a voinței lui Dumnezeu. Romani 2:17,18: „Tu, care te numești Iudeu, care te sprijini pe o Lege, care te lauzi cu Dumnezeul tău care cunoști voia Lui, care știi să faci deosebire între lucruri, pentru că ești învățat de Lege.” Legea, fiind expresia voinței lui Dumnezeu, exprimă voința lui Dumnezeu care trebuie făcută, pentru ca lucrurile să fie drepte. Vor accepta cele zece porunci din partea cuiva, ceva mai puțin decât ceea ce știe Dumnezeu că înseamnă să faci ceva drept? Nu! Deci, cele zece porunci pur și simplu cer un astfel de standard al facerii binelui, după standardul minții lui Dumnezeu, după cum îl exprimă voia Sa. Dacă poruncile lui Dumnezeu pretind un astfel de standard și nu vor accepta nimic mai puțin decât atât, cum pot fi împlinite cerințele celor zece porunci în viața unui om care nu are mintea lui Dumnezeu? Așa ceva nu este posibil.

Unde găsim această minte? (Audiența: „În Hristos.”) Se poate ca vreun om, prin vreun mijloc posibil să ofere celor zece porunci ceea ce pretind ele, și singurul lucru pe care-l vor accepta, fără a avea mintea lui Hristos? (Audiența: „Nu!”) Dar, pot avea mintea lui Hristos, fără să Îl am pe El în întregime? Nu, nu pot! De aceea, pentru că nu pot avea mintea lui Hristos fără să am tot ce este în El, înseamnă că trebuie să am prezența personală a lui Hristos.

Ce anume ne aduce prezența personală a lui Isus Hristos? Duhul lui Dumnezeu. Să citim două texte, unul din Ioan iar celălalt din Efeseni, și cred că este tot ce mai avem timp să citim în seara aceasta. Ioan 14:18: „Nu vă voi lăsa nemângâiați, voi veni la voi.” (KJV) Nu ne lasă nemângâiați, adică fără un Mângâietor. El spune „voi veni la voi,” dar când vine la noi, nu suntem fără un Mângâietor. Așadar El vine la noi

prin Mângâietorul, care este Duhul Sfânt.

Să deschidem la Efeseni 3:16, 17. Să citim textul împreună, cu atenție. Pavel se roagă ca „Potrivit cu bogăția slavei Sale, să vă facă să vă întăriți în putere, prin Duhul Lui, în omul dinlăuntru, așa încât Hristos să locuiască în inimile voastre.” (O voce: „Prin credință.”) Sigur că prin credință. Dar din această declarație reies două lucruri: mai întâi, întăriți în putere, prin Duhul Lui, în omul dinlăuntru, pentru ca Hristos să locuiască în inimile voastre, dar El locuiește în inimă prin credință.

Noi primim făgăduința Duhului prin credință. Dar ce ne aduce această făgăduință? Duhul lui Dumnezeu. Iar când avem Duhul lui Dumnezeu, Hristos locuiește în inimă. Deci, Duhul Sfânt este cel care aduce prezența personală a lui Isus Hristos; și aducându-ne prezența personală a lui Hristos, ni-L aduce pe El Însuși. Atunci, cu mintea lui Hristos, putem înțelege, cerceta și descoperi, lucrurile adânci ale lui Dumnezeu pe care El le aduce la nivelul înțelegerii noastre și ni le prezintă în toată limpezimea lor. Aceasta trebuie să o avem pentru a avea prezența lui Hristos, pentru a avea neprihănirea lui Hristos, ca să putem avea ploaia târzie și să putem vesti marea strigare.

SOLIA ÎNGERULUI AL TREILEA PREDICA NR. 12

În seara trecută am ajuns la această concluzie: pentru a primi neprihănirea lui Dumnezeu, care este ploaia târzie, pregătirea pentru marea strigare, trebuie să avem mintea lui Hristos. În niciun alt fel nu o putem primi. Exact acesta este sfatul pe care ni-l dă Scriptura: „Să aveți în voi gândul (mintea – KJV) acesta care era și în Hristos Isus.” Filipeni 2:5,6. Ce ne spune textul că face mintea lui Hristos? Ce a făcut ea în El? „S-a dezbrăcat de Sine Însuși.” Când această minte este în noi, ce va face ea în noi? Același lucru. Ne va dezbrăca de „eu”. Deci primul lucru pe care ni-l transmite acest text este că mintea lui Hristos îndepărtează eul din cel în care este ea.

Atunci când mintea care era în Hristos L-a golit de Sine, care a fost urmarea? L-a umplut Dumnezeu. Atunci când mintea care era în El, este în noi și face în noi ceea ce a făcut în El (îndepărtează eul), ce anume va umple locul rămas gol? Dumnezeu în Hristos ne va umple. Deci, Dumnezeu în Hristos va locui în noi. Aceasta înlătură eul.

Ce fel de minte este în noi de la început? Mintea eului. Ce face această minte? Înalță eul. Cu ce fel de minte pornim de la bun început? Cu mintea firească. Omul are o minte firească dar trebuie să aibă o altă minte. Trebuie să aibă mintea care era în Hristos. Doar mintea care este în Hristos îndepărtează eul din cel în care locuiește. De aceea, întrucât noi avem o minte și trebuie să avem o alta, și dacă această altă minte îndepărtează eul din cel în care este ea, este incontestabil că mintea pe care o avem de la început este o minte doar a eului.

Dumnezeu a făcut pe om la început, la adevăratul lui început în Eden. A pus Dumnezeu atunci în om mintea eului? (Audiența: „Nu!”) A cui minte era atunci în om? Mintea lui Dumnezeu. Fratele Haskell ne-a citit în lectura sa despre înțelepciunea extraordinară care era în Adam, ne-a arătat că înțelepciunea reflectată în viața lui Adam era înțelepciunea lui Dumnezeu; mintea lui, gândurile lui, întreaga lui făptură reflectau pe Creator. Când Dumnezeu a zis „Să facem om după chipul Nostru!” se referea la mult mai mult decât la o simplă formă. Dacă i-am fi putut vedea pe Adam și pe Eva așa cum au ieșit din mâna lui Dumnezeu, am fi văzut reflectată imaginea lui Dumnezeu, și am fi fost determinați să ne gândim la Cineva aflat dincolo de ei, mult superior lor. La cine anume? Dumnezeu.

Dar ei nu au rămas așa cum i-a făcut Dumnezeu. Satana a intrat în grădină. Dumnezeu le spusese anumite cuvinte, cuvintele Sale, expresia minții Sale, gândurile Sale în privința lor. Dacă ei ar fi primit aceste cuvinte, dacă ar fi păstrat aceste cuvinte și gândurile lui Dumnezeu din aceste cuvinte, a cui minte ar fi păstrat? A lui Dumnezeu. Dar dacă a venit celălalt, Satana, și le-a spus alte cuvinte, exprimând gândurile lui și rodul minții lui, iar ei le-au acceptat și au cedat în fața lor, atunci ale cui gânduri au primit, a cui minte au primit? (Audiența: „Ale Satanei.”)

Nu este nevoie să mergem prea departe în adâncul experienței lui Satana; cu toții știm ce a dus la căderea lui. Ce anume? (Audiența: „Mândria.”) Iar rădăcina mândriei este eul; eul este rădăcina oricărui lucru rău; mândria este doar rodul eului. Satana a privit la sine înainte de a se mândri cu sine. Dacă ar fi privit la fața Celui ce stă pe scaunul de domnie, niciodată nu ar fi devenit mândru. El ar fi reflectat chipul Celui ce stă pe tron, tot așa cum acest chip este manifestat în Isus Hristos. Dar când și-a întors fața de la Cel ce stă pe tron, îndreptându-și privirea spre sine, atunci a devenit mândru. Atunci și-a admirat frumusețea, iar inima i s-a îngâmfat din pricina frumuseții sale, începând să se încreadă în sine pentru ceea ce era. Ceea ce era, venea de la Dumnezeu. Dar Lucifer s-a încrezut în sine însuși pentru tot ceea ce era și pentru că era ceea ce era. Nu s-a socotit astfel existent prin sine însuși? Nu s-a pus de fapt în locul lui Dumnezeu? Aceasta venea de la „eu”, acesta este gândul eului. El a zis: „Voi fi ca Dumnezeu, voi fi ca Cel Prea înalt.” El ar fi vrut să fie în locul lui Hristos. Și oricine se pune în locul lui Hristos se pune în locul lui Dumnezeu, deoarece Dumnezeu este în Hristos.

Așa stând lucrurile, aceasta fiind mintea Satanei, atunci când el a venit la primii noștri părinți și ei au primit mintea lui, ce minte au primit? Mintea eului, deoarece mintea lui Satana este „eu”. Lor le-a fost insuflată aceeași ambiție pe care a avut-o și el, care l-a făcut să fie ceea ce este: „Hotărât că nu veți muri: dar Dumnezeu știe că în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii, și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul. Femeia a văzut că pomul era bun de mâncat și plăcut de privit, și că pomul era de dorit ca să deschidă cuiva mintea.” Ce era de dorit să facă? Să deschidă cuiva mintea, să facă pe cineva înțelept. Înțelept ca cine? Ca Dumnezeu! „Veți fi ca Dumnezeu,” cunoscând mai mult decât cunoașteți acum, cunoscând fel de fel de lucruri. Da, acest pom este de dorit ca să-mi aducă cunoștință, să-mi dea înțelepciune, și acest pom este canalul prin care îmi pot îndeplini scopul de a fi ca Dumnezeu. Asta este! Deci ce este mintea care este în noi? (Audiența: „Eu.”) Mintea firească

este mintea Satanei, care este întotdeauna „eu”.

Dumnezeu nu i-a părăsit în această stare. Dumnezeu nu s-a oprit acolo. Dacă i-ar fi lăsat în starea aceea, niciodată, în nicio minte a vreunui om din această lume nu ar fi putut exista un alt impuls decât al lui Satana; pentru că mintea firească este în întregime doar a eului și a Satanei. Dar Dumnezeu a zis: „Voi sfărâma această minte”; „Voi pune vrăjmășie între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei.” Dumnezeu a pus această vrăjmășie, adică ura împotriva puterii Satanei, ura împotriva lucrurilor care sunt în această minte. Dumnezeu a sădit în om această ură, și aceasta este izvorul oricărui impuls spre bine sau spre dreptate și a oricărui lucru bun care se poate naște în mintea vreunui om din această lume.

Dar, când Dumnezeu a pus în om ura împotriva răului, a pus de asemenea și dorința după ceva mai bun decât răul pe care îl urâm. Ce este acest ceva mai bun? Care este obiectul acestei dorințe? (Audiența: „Isus Hristos.”) Da, deoarece Isus Hristos și prezența Sa, mintea lui Dumnezeu, se întoarce la locul de unde a fost înlăturată. Chipul lui Dumnezeu se întoarce la locul de unde a fost alungat prin amăgirea Satanei. Hristos este chipul lui Dumnezeu, întipărirea ființei Lui, iar atunci când îl primim pe Isus Hristos în plinătatea Lui, chipul lui Dumnezeu revine la locul care îi aparține. Sădirea acestei vrăjmășii face voința, alegerea, liberă așa încât omul să poată alege această altă minte. Aceasta este Lumina care luminează pe orice om venind în lume. Dacă cineva urmează această lumină, Îl găsește pe Isus Hristos așa cum L-a găsit Avraam, cum L-a găsit Corneliu, și cum Îl va găsi orice om care va urma raza de lumină. În acest fel, El este Dorința tuturor neamurilor. Hagai 2:7. Acesta este Hristos!

Dacă omul simte ura împotriva răului, a dori ceva mai bun, voința de a face binele, este aceasta facerea binelui? (Audiența: „Nu!”) Poate el să facă binele spre care este atras, doar prin acest impuls? (Audiența: „Nu!”) Să citim în Romani și să vedem! Romani 3:10: „După cum este scris: nu este niciun om neprihănit, niciunul măcar.” Iar în versetul 12: „Toți s-au abătut și au ajuns niște netrebnici. Nu este niciunul care să facă binele, niciunul măcar.” Cum putem vorbi despre un păgân că ar face binele? Face el binele? „Nu este niciunul care să facă binele, niciunul măcar.” (O voce: „Dacă un om are pe Hristos, poate să facă binele.”) Dacă Îl are pe Hristos, nu este un păgân. Noi vorbim despre păgâni.

Dar nu! Nici măcar nu este nevoie să mergem la păgâni pentru a cerceta. Este suficient să-i cercetăm pe Iudei. Iată ce spune unul care a

fost Iudeu, ca voi și ca mine. Romani 7:14: „Știm, în adevăr, că Legea este duhovnicească: dar eu sunt pământesc, vândut rob păcatului.” Minte carnală (pământească) este mintea naturală, firească. A cui minte este mintea firească? A Satanei, și este mintea eului. Să citim mai departe: „Căci nu știu ce fac” (sau „Nu sunt de acord cu ceea ce fac” – KJV) Care este motivul pentru care nu sunt de acord cu ceea ce fac? Care este problema? De ce nu pot fi de acord cu ceea ce fac? Pentru că știu că ceea ce fac este răul. Nu este binele. Dacă aș fi făcut binele, aș fi putut să nu fiu de acord cu el? „Nu sunt de acord cu ceea ce fac.” Ce este făcut de fapt? Binele? Nu, ci contrariul binelui. Răul.

„Fiindcă ceea ce vreau să fac, nu fac” (KJV). Ce ar fi vrut să facă? (Audiența: „Binele.”) Ceea ce vreau să fac, nu fac. Ce ar fi vrut să facă? (Audiența: „Binele.”) Și ce făcea? (Audiența: „Răul.”) Deci în ambele cazuri, ce făcea? Răul.

„Ci fac ce urăsc.” Ce ura el? Păcatul. El ura răul, ceea ce este greșit. Dar ce făcea? Răul. Făcea răul, făcea greșeala. Cât de mult bine face omul firesc? Niciun bine. Deși urăște răul, cât de mult bine face? Niciun bine. El ar vrea să facă binele, dar cât de mult bine din cel pe care ar vrea să-l facă, face de fapt? Niciun bine. Așa este? (Audiența: „Da!”) Așa este, pentru că Biblia spune că este așa. Atunci ce rost are să vorbim despre păgâni că ar face binele, sau chiar de un iudeu, sau de orice om ca făcând binele, cât timp au doar o minte firească și sunt oameni firești? Nu este vorba despre ceea ce știe omul firesc; nu este vorba dacă are sau nu impulsuri spre bine; nu aceasta era problema lui Pavel. El avea aceste impulsuri tot timpul. Și avea atât de multă cunoștință a binelui încât ura lucrurile rele pe care le făcea.

Gândiți-vă la aceasta! Ne este descris omul firesc: un om ca voi, ca mine și ca orice om născut în lume. El are impulsuri spre bine; are cunoștința binelui; urăște răul; dar ce face? Nu face ce gândește? Nu face ceea ce știe că e bine? Dar ce face? Face răul. Problema nu este la cunoștința pe care o are. Face altceva decât răul? Nu! El cunoaște și altceva; cunoaște ceva mai bun, da? (Audiența: „Da!”) Atunci, să nu confundăm cunoașterea binelui cu facerea binelui. Să nu numim cunoștința drept fapte bune. Cunoașterea binelui nu este facerea binelui. Așadar el nu face nimic bun. Cine este acest „el”? Sunteți voi și eu: omul firesc. Sunt eu acesta? Da! Fără mintea lui Hristos, sunt eu acesta? Da! Cu toate că mărturisesc a crede în Hristos, dacă mintea lui Hristos nu este în mine, sunt eu omul firesc? Da! Sunteți voi? (Audiența: „Da!”) Foarte bine, atunci suntem împreună.

„Acum, dacă fac ce nu vreau, mărturisesc prin aceasta că Legea este bună, și atunci nu mai sunt eu cel ce face lucrul acesta.” Nu! Eu am spus că nu vreau să-l fac. Eu am spus că îl urăsc și că nu vreau să îl mai repet niciodată. Dar l-am făcut din nou. Deci, dacă ceea ce uram, mă hotăram mereu și mereu să nu mai fac, și totuși făceam, atunci care era problema cu mine? Eu aveam cunoștința, dar nu aveam puterea. Dar Evanghelia lui Hristos, care este „Hristos în voi,” aceasta este puterea; „este puterea lui Dumnezeu pentru oricine crede”.

Omul firesc nu este liber. Este liber? (Audiența: „Nu!”) El nu este în starea în care să poată face ce vrea, cu intelectul încețoșat și cu mintea întunecoasă pe care le are. Nu se poate ridica nici până la propriul lui standard. Dar ceea ce el ar vrea să facă după vederile lui, este același lucru cu ceea ce ar vrea Dumnezeu ca el să facă? (Audiența: „Nu!”) Sau cu ceea ce ar face Dumnezeu? (Audiența: „Nu!”) A cui facere a binelui trebuie să avem? (Audiența: „A lui Dumnezeu.”) Da, pentru că neprihănirea lui Dumnezeu trebuie să o avem. Și neprihănirea este facerea binelui. Așa că trebuie să avem facerea de lucruri bune a lui Dumnezeu. Înțelegerea noastră este foarte slabă, chiar cu lumina pe care Dumnezeu a lăsat-o să strălucească în inimile noastre. Atunci, unde este facerea de lucruri bune din partea unui om din această lume, care nu are mintea lui Hristos Isus?

„Știu, în adevăr, că nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea pământească, pentru că ce-i drept, am voința să fac binele, dar n-am puterea să-l fac.” Ce există în noi? Voința de a face binele. Deci, ce a făcut pentru om inserarea în el a vrăjmășiei împotriva lui Satana? Nu l-a făcut liber să voiască? Ba da! A făcut mai mult decât atât? (Audiența: „Nu!”) Gândiți-vă bine la aceasta; adică la acest aspect! A făcut și alte lucruri, desigur; dar l-a făcut pe om mai capabil să facă lucruri bune, să slăvească pe Dumnezeu, a făcut pentru om mai mult decât să-i facă voința liberă ca să poată alege stăpânul pe care îl vrea? (Audiența: „Nu!”) A pus în om ura împotriva răului și i-a dat cunoștința a ceva mai bun. I-a dat ura împotriva răului și l-a condus spre bine; dar l-a făcut în stare să facă binele? (Audiența: „Nu!”)

Un alt gând. Omul firesc urăște răul și spune că nu vrea să-l facă; și totuși, împotriva voinței lui și împotriva raportării lui față de această problemă, îl face. Ce este și cine este cel care de fapt face răul? (Audiența: „Păcatul care locuiește în el.”) Și cine stăpânește prin păcat? (Audiența: „Satana.”) Cine este stăpânul acestui om? (Audiența: „Satana.”)

Dar dacă omul este eliberat de mintea firească, de acea minte a eului și a Satanei, cine îl controlează? Cine este atunci stăpânul lui? (Audiența: „Hristos.”) Da! Cel care l-a făcut liber. Este Isus Hristos. Deci, atunci când suntem eliberați de sub stăpânirea Satanei, suntem legați de un alt Stăpân. Stăpânirea Satanei este sclavie și ruină: stăpânirea lui Hristos este libertate și viață veșnică, bucurie și prosperitate veșnică.

Să ducem acest gând mai departe! Atunci când aveam mintea Satanei și el stăpânea peste noi, spuneam că nu vrem să facem lucrurile rele, dar tocmai acelea le făceam. Cine le făcea? (Audiența: „Păcatul care locuia în noi.”) Noi ziceam că vrem să facem cutare sau cutare lucru. Dar nu le făceam. Cine ne oprea să le facem? (Audiența: „Satana.”) Dar acum, în Hristos, suntem eliberați de el. Avem cealaltă minte. Spunem că vom face un lucru. Cine îl face? (Audiența: „Hristos.”) Cât timp aveam mintea firească, refuzam să facem binele, dar cine refuza de fapt? (Audiența: „Satana.”) Acum, când avem mintea lui Hristos, alegem să facem binele, și cine îl face de fapt? (Audiența: „Hristos.”) Așa este? (Audiența: „Da!”) „Dumnezeu este Cel care lucrează în voi și voința și înfăptuirea, după buna Sa plăcere.”

„Căci binele, pe care vreau să-l fac, nu-l fac, ci răul, pe care nu vreau să-l fac, iată ce fac! Și dacă fac ce nu vreau să fac, nu mai sunt eu cel ce face lucrul acesta, ci păcatul care locuiește în mine. Găsesc dar în mine legea aceasta: când vreau să fac binele, răul este lipit de mine. Fiindcă după omul dinlăuntru îmi place Legea lui Dumnezeu; dar văd în mădularele mele o altă lege, care se luptă împotriva legii primite de mintea mea, și mă ține rob legii păcatului care este în mădularele mele. O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?” În ce stare este omul care are doar mintea firească? (Audiența: „Este nenorocit.”) Da, și este în robie. Și cu cât este mai intensă ura împotriva răului, cu atât starea lui este mai nenorocită; deoarece nu există eliberare din această stare prin niciun lucru pe care omul poate să-l facă de la sine. Atunci, cine eliberează? „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, prin Isus Hristos, Domnul nostru!” „Acum dar nu este nicio osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus, care nu trăiesc după îndemnul firi pământești, ci după îndemnul Duhului.”

Romani 8:6,7: „A avea o minte firească înseamnă moarte.” (KJV) Care este starea omului care are doar mintea firească? (Audiența: „Moarte.”) „Dar a avea o minte duhovnicească este viață și pace.” (KJV) „Fiindcă mintea firească este ÎN vrăjmășie cu Dumnezeu.” (KJV) (Audiența: „Nu! Este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu.”) Ea nu este în

vrăjmășie cu Dumnezeu; ci ea însăși este vrăjmășie. Ea „este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu” până când omul nu se convertește? (Audiența: „Nici nu poate să se supună.”) Nu poate? Nu poate Dumnezeu să facă această minte supusă Legii Sale? (Audiența: „Nu!”). Nu poate Dumnezeu să facă mintea care este în voi și în mine – mintea firească – nu o poate face să fie supusă Legii Sale? (Audiența: „Nu!”) Ce este acea minte? Este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu. Nu poate transforma Dumnezeu ceea ce este vrăjmășie împotriva Lui, în dragoste pentru El? (Audiența: „Nu!”).

Aici este problema: dacă ar fi fost în vrăjmășie, ar fi putut fi împăcată pentru că lucrul care ar fi făcut-o să fie în vrăjmășie, acela ar fi fost sursa necazului. Și, îndepărtând sursa vrăjmășiei, lucrul care este în vrăjmășie poate fi împăcat. Noi suntem în vrăjmășie; dar când El îndepărtează vrăjmășia, noi suntem împăcați cu Dumnezeu. În cazul minții firești, nu există nimic între ea și vrăjmășie; ea este vrăjmășia însăși. Ea este rădăcina.

Ea nu poate să se supună Legii lui Dumnezeu. Singurul lucru care poate fi făcut cu ea este să fie distrusă, să fie dezrădăcinată, alungată și anihilată. A cui minte este aceasta? (Audiența: „A Satanei.”) Este mintea eului și este a Satanei. Atunci, ce poate să facă un om pentru realizarea neprihănirii? Ce poate fi făcut în el, în vederea neprihănirii, atât timp cât în el este această minte? (Audiența: „Nimic.”) Aceasta este mintea care există în toată omenirea. Să vedem acum care este rodul acestei minți firești, a omului firesc, în ce privește neprihănirea și îndreptățirea.

Romani 1:20-22 ne spune: „În adevăr, însușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veșnică și dumnezeirea Lui, se văd lămurit de la facerea lumii, când te uiți cu băgare de seamă la ele, în lucrurile făcute de El. Așa că nu se pot dezvinovăți. Fiindcă, măcar că au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au proslăvit ca Dumnezeu, nici nu I-au mulțumit; ci s-au dedat la gânduri deșarte, și inima lor fără pricepere s-a întunecat. S-au fălit că sunt înțelepți și au înnebunit.” Care a fost primul locuitor al lumii care a declarat că poate găsi înțelepciune la sugestia eului, la sugestia Satanei? Eva. Ea a fost prima făptură care a căutat înțelepciune în acest fel. Ce a găsit ea? (Audiența: „Nebunie.”) A înnebunit. Și noi toți la fel. Cine conduce mintea firească? Satana. Cine o produce? Satana. Când cei despre care se vorbește aici s-au întors de la Dumnezeu, au înnebunit, „și au schimbat slava Dumnezeului nemuritor într-o icoană care seamănă cu omul muritor, păsări, dobitoace cu patru picioare și târătoare”; acesta este păgânismul!

Capitolul 15 din scrierea lui Gibbon „Declinul și căderea imperiului roman,” la paragraful 17 vorbește despre păgâni în cercetările lor cu privire la nemurirea sufletului: „În cercetările lor, rațiunea le era adesea condusă de imaginație, și imaginația le era insuflată de vanitate.”

Rețineți aceasta. Rațiunea cărui fel de minte? (Audiența: „A minții firești.”) Condusă de imaginația cărui fel de minte? (Audiența: „A minții firești.”) Iar imaginația insuflată de vanitatea cărui fel de minte? (Audiența: „A minții firești.”) Nu este aceasta exact mintea Satanei? Vanitatea, rădăcina întrebărilor, iar eul rădăcina vanității. Acesta este cel mai bun comentariu pe care îl veți găsi în dreptul acestui verset. Citesc mai departe: „Privind cu satisfacție capacitatea de extensie a puterilor lor mintale, când au exersat diferitele facultăți ale memoriei, fanteziei și judecății, prin folosirea lor în cele mai profunde speculații, sau în cele mai importante lucrări, și când au cugetat la dorința de a obține faima care îi transporta în veacurile viitoare, mult dincolo de legăturile morții și ale mormântului; nu au mai fost dispuși să se confunde cu fiarele câmpului, sau să accepte că o ființă, pentru a cărei demnitate întrețineau cea mai sinceră admirație, ar putea fi limitată la un punct de pe pământ și la câțiva ani de existență.”

Nu este aceasta descrierea începutului experienței Satanei? Rațiunea sa stimulată de imaginație; imaginația sa ghidată de vanitate, văzând cu satisfacție capacitatea de extensie a puterilor lui mintale, dorința de a obține o faimă mai presus de a lui Dumnezeu, și nedorind să accepte că o persoană pentru a cărei demnitate întreținea cea mai sinceră admirație, ar putea fi pe drept limitată la un loc subordonat în Universul lui Dumnezeu. Nu este aceasta o descriere exactă a omenirii în starea ei de păgânism, scrisă de un filozof care a privit la întrebare doar din punctul de vedere al omului? Ar putea exista o descriere mai clară a lucrării Satanei în experiența sa de la început?

„Având această moștenire favorabilă, ei au adus în ajutorul lor știința, sau mai degrabă limbajul, metafizicii. Curând au descoperit că așa cum niciuna dintre proprietățile materiei nu se pot aplica operațiilor minții, tot așa sufletul omenesc trebuie, în consecință, să fie o substanță distinctă de corp, pură, simplă și spirituală, nesupusă distrugerii, și susceptibilă de un grad mult mai înalt de virtute și fericire după eliberarea din închisoarea ei corporală. Pornind de la aceste principii nobile și deosebite, filozofii care au călcat pe urmele lui Platon, au dedus o concluzie cu totul nejustificată, prin care susțineau nu doar nemurirea viitoare, ci și o eternitate în trecut a sufletului omenesc, pe care ei erau apti să îl considere ca fiind o porțiune

din spiritul infinit, existent prin el însuși, care pătrunde și susține Universul.”

Ce este aceasta dacă nu mintea Satanei? Existent prin sine însuși, ca Dumnezeu. Egal cu Dumnezeu. Ce este aceasta dacă nu acțiunea în om a aceleiași minți care, în Lucifer, în ceruri, a aspirat să fie egal cu Dumnezeu? Mintea care vrea să înalțe eul la egalitate cu Dumnezeu. Aceasta este mintea firească. Aceasta este mintea care se află în mod natural în orice om din lume. Aceasta este mintea Satanei. Și acesta este rodul minții firești în păgânismul declarat, pe față. Atunci, nu are nevoie fiecare om de o altă minte, de mintea lui Hristos, care nu a socotit ca un lucru de apucat să fie egal cu Dumnezeu, ci s-a dezbrăcat de Sine Însuși? De aceea Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult.

Am văzut gândirea păgână a minții firești așa cum se dă pe față în păgânismul pe față, brut. Să vedem acum cum acționează aceeași minte, cum se prezintă în fața lumii, mărturisind că este îndreptățită prin credință. Și anume, așa cum este manifestată în papalitate. Deoarece papalitatea este întruparea Satanei și a minții eului. Fiindcă ea „se împotrivesc și se înalță mai pe sus de tot ce se numește Dumnezeu sau de ce este vrednic de închinare.” Toate acestea le face sub numele de creștinism, ca o contrafacere a adevărului.

Am aici o carte numită „Credința Catolică.” Poartă aprobarea cardinalului John Mc Closkey, Arhiepiscop de New York, și a lui Henricus Eduardus, Card. Arhiep. Westmonastery; scrisă de „Însuși Rev. Joseph Faa Di Bruno, D.D., Rector –Ssmo Salvatore in Onda, Ponte Sisto, Roma, și St. Peter’s Italian Church, Hatton Garden, London, E.C.; editată de Rev. Louis A. Lambert, autor al „Notes on Ingersoll,” etc. etc., și intră în țară cu acordul Ierarhiei din această țară.

Voi citi ceva din ea. Și pentru a avea cele două lucruri, - adevărul despre îndreptățirea prin credință, și falsificarea lui, - față în față, voi citi ce spune această carte, iar apoi ce spune Dumnezeu în „Calea către Hristos.” Acest adevăr există și în „Mărturii”, și în toată Biblia, desigur. Vreau să vedeți care este concepția Romano-catolică despre îndreptățirea prin credință, deoarece am întâlnit-o în ultimii patru ani printre cei care mărturisesc a fi adventiști de ziua a șaptea. Exact aceste lucruri, exact expresiile care sunt în această carte catolică cu privire la ce este îndreptățirea prin credință și cum se obține, sunt expresiile întocmai pe care le-au folosit în fața mea adventiști de ziua a șaptea declarați, spunându-mi ce este îndreptățirea prin credință.

Aș vrea să știu cum putem duce lumii solia de avertizare împotriva

închinării în fața fiarei, atât timp cât susținem în mărturisirea noastră doctrinele fiarei. Se poate face aceasta? (Audiența: „Nu!”) De aceea vă solicit atenția în această seară asupra acestei învățături, ca să puteți vedea exact ce este cu ea; și astfel, cunoscând-o de la început, știind că este papală, știind că este a fiarei, să renunțați la ea pentru că este ceea ce este, chiar dacă nu sunteți gata să credeți în îndreptățirea prin credință cu adevărat, chiar dacă nu o puteți vedea așa cum o dă Dumnezeu. Dacă descoperim că este papală, sper că acei care au susținut-o, sau au exprimat-o într-o măsură, vor fi gata să renunțe la ceea ce au susținut. La p. 74 a acestei lucrări citesc după cum urmează:

„În cazul persoanelor mature, sunt necesare anumite dispoziții din partea păcătosului pentru a-l pune într-o stare potrivită ca să obțină harul uzual și de durată al îndreptățirii.”

Păcătosul trebuie să se pregătească singur pentru aceasta. El trebuie să facă ceva pentru a se face corespunzător ca să primească harul îndreptățirii. De îndată ce citesc o declarație din această carte, voi citi și opusul ei. Acum, din „Calea către Hristos” la p. 26 și 27, citesc:

„Dacă ajungeți să vă vedeți păcătoșenia, nu trebuie să așteptați să vă faceți singuri mai buni. Sunt mulți aceia care gândesc că nu sunt destul de buni pentru a veni la Hristos. Aștepti să devii mai bun prin propriile tale eforturi? ... Ajutorul nostru este numai în Dumnezeu. Nu trebuie să așteptăm convingeri mai temeinice sau ocazii mai bune, sau un caracter mai sfânt. Prin noi înșine nu putem face nimic. Noi trebuie să venim la Hristos așa cum suntem.” (Și Romani 4:5)

Aceasta este îndreptățire prin credință. Cealaltă este îndreptățire prin fapte. Aceasta este a lui Hristos, cealaltă este a diavolului. Una este învățătura lui Hristos cu privire la îndreptățirea prin credință, cealaltă este învățătura diavolului despre îndreptățirea prin credință. Este timpul ca adventiștii să înțeleagă diferența. (Audiența: „Amin!”)

Din nou din lucrarea catolică: „Omul își poate crea dispoziția doar cu ajutorul harului divin, iar dispozițiile pe care le dă pe față nu efectuează cu niciun chip și nici nu merită îndreptățirea: ele îi servesc doar ca să îl pregătească pentru ea.”

„O, eu nu cred în îndreptățirea prin fapte; dar noi trebuie să facem ceva pentru a fi pregătiți pentru îndreptățire. Trebuie să ne arătăm în vreun fel bunele intenții. Trebuie să luăm anumite hotărâri bune mai întâi, ceva care să ne pregătească pentru îndreptățire.”

Ce spune Dumnezeu? Din „Calea către Hristos,” p. 33, citesc: „El (Domnul) curtează prin iubirea Lui duioasă inimile copiilor Săi supuși

greșelii. Niciun părinte pământesc nu poate fi atât de răbdător cu greșelile și scăderile copiilor Săi, cum este Dumnezeu cu aceia pe care caută să-i mântuiască.”

Ce face El? „Caută să-i mântuiască.” Aceasta este calea lui Dumnezeu. Oh, nu! El așteaptă până când oamenii se pregătesc ei înșiși pentru a fi salvați. Aceasta este calea Satanei.

Citesc din nou din „Calea către Hristos”: „Nimeni nu poate mijloci cu mai multă duioșie pentru călcătorul legii. Niciodată buze omenești n-au adresat invitații mai iubitoare celor răătăcitori, de cum face El. Toate făgăduințele Sale, toate avertizările Sale nu sunt decât suspinele iubirii Sale nemărginite. Când Satana vine și-ți șoptește că ești un mare păcătos, privește în sus spre Răscumpărătorul tău și vorbește despre meritele Sale. Ceea ce te va ajuta, este să privești la lumina Sa. Recunoaște-ți păcatele, dar spune vrăjmașului că „Hristos Isus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși” (1Timotei 1:15), și că tu vei putea fi salvat prin iubirea Lui inegalabilă.” (Și Ioan 3:16)

Aceasta este îndreptățire prin credință. Cealaltă este îndreptățire prin fapte. Acesta este Isus Hristos, celălalt este Satana.

Apoi în cartea catolică se enumără o mulțime de lucruri pe care trebuie să le faci pentru a avea aceste dispoziții: „Un fapt al credinței, ... un fapt al fricii de Dumnezeu, ... un fapt al speranței, ...un fapt al pocăinței, ... o hotărâre de a te apropia de Sacramentul Penitenței.”

Acestea sunt lucruri care vă vor pregăti să fiți îndreptățiți spre a fi salvați. La p. 76 din aceeași lucrare citesc: „Avem o continuă nevoie de harul efectiv pentru a face fapte bune, atât înainte cât și după ce suntem îndreptățiți.”

Trebuie să faci fapte bune înainte de a fi îndreptățiți, ca să ne pregătească pentru îndreptățire.

„Totuși, faptele bune, făcute cu ajutorul harului înainte de îndreptățire nu sunt, strict vorbind, meritorii, dar slujesc la netezirea căii spre îndreptățire, ca să-l miște pe Dumnezeu.”

Ele servesc ca „să-L miște pe Dumnezeu.” Acesta este exact spiritul neclintit, de fier, pe care diavolul îl afirma de la început, în ceruri că l-ar avea Dumnezeu; că Dumnezeu ar fi un tiran; că El nu dorește ca poporul Său să fie liber, ca făpturile Sale să fie libere; că El dorește ca totul să fie făcut fără rațiune, judecată, libertate sau altceva de acest fel. Că El trebuie să fie „mișcat” de creaturile Sale. Aceasta este învățătura pe care Satana a pus-o în ideea de jertfă de atunci și până acum. Dumnezeu a stabilit jertfele ca să arate omului, să exprime ce este gata să facă

Dumnezeu pentru om; și anume că Dumnezeu este Cel care se jertfește pentru om. Dar Satana a răsucit ideea, iar omul a prins-o ca și cum el trebuie să aducă jertfe pentru a-L face binevoitor pe Dumnezeu; omul a înțeles că Dumnezeu este mâniat pe el și vrea să îl distrugă, iar acum trebuie să sacrificăm, să plătim, ca să nu ne lovească; și trebuie să-L „mișcăm” ca să ne îndreptățească.

Să citim ce spune Domnul despre aceasta în „Calea către Hristos,” p. 57-58. Vorbind despre pilda fiului risipitor, că pe când rătăcitorul era încă departe, tatăl plin de o așa mare compasiune pentru el a fugit, l-a îmbrățișat și l-a sărutat, spune: „Dar chiar și această parabolă, oricât de sensibilă și mișcătoare ar fi, este departe de a exprima infinita compasiune a Tatălui nostru ceresc. Domnul declară prin profetul Său: ,Te iubesc cu o iubire veșnică; de aceea te atrag cu o bunătate plină de iubire (KJV)’ Ieremia 31:3. Pe când păcătosul este încă departe de casa Tatălui, risipindu-și averea într-o țară străină, inima Tatălui se topește de dor după el; și orice dorință trezită în suflet de întoarcere la Dumnezeu, nu este decât chemarea delicată a Spiritului Său, care curtează, imploară și atrage pe cel rătăcitor spre inima plină de dragoste a Tatălui.

Având în fața noastră bogatele făgăduințe ale Sfintelor Scripturi, mai putem oare să ne îndoim? Putem crede că atunci când sărmanul păcătos dorește să se întoarcă, atunci când dorește să se lepede de păcatele lui, Domnul l-ar opri cu asprime de a cădea la picioarele Sale în pocăință? Departe de noi asemenea gânduri. Nimic nu poate aduce o mai mare vătămare sufletului nostru decât a avea asemenea concepții despre Tatăl nostru ceresc.”

Cine vrea să ne veteme sufletele? (Audiența: „Satana.”) Cine vrea cel mai mult să ne rănească sufletele? Satana. Ce ar putea răni mai mult sufletul decât învățătura din cartea aceea, conform căreia noi trebuie să ne punem în anumite dispoziții, în anumite stări sufletești, să luăm hotărâri bune, și toate acestea pentru a-L „mișca” pe Dumnezeu ca să aibă milă de noi și să ne salveze. Ce ar putea răni mai mult sufletul decât gândul că Dumnezeu oprește cu asprime pe păcătos până când sărmanul suflet pierdut face ceva ca să îl miște? Ce lucru mai dăunător ar putea crede cineva? Răspunsul Domnului este: „Nimic nu poate aduce o mai mare vătămare sufletului nostru decât a avea o asemenea concepție.” Atunci, de unde doar poate veni această învățătură? (Audiența: „De la Satana.”) Totuși aceasta este acceptată sub numele și drept învățătura îndreptățirii prin credință! Nu este nicio credință în ea. Departe de noi, spune Domnul. Și tot poporul să spună: „Amin!”

Citesc din nou din „Credința Catolică”: „Dar dacă, cu ajutorul harului prezent sunt făcute fapte bune de către o persoană aflată într-o stare de har îndreptățitor, atunci acestea sunt acceptabile în fața lui Dumnezeu, și merită o creștere a harului pe pământ și o creștere a slavei în ceruri.”

Ce spune Domnul? „Calea către Hristos” p. 61, în capitolul „Dovada adevăratei ucenicii.” Se adresează ucenicilor, adică acelorași persoane cărora li se adresează și cealaltă carte. Ce spune aici?

„În timp ce noi nu putem face nimic pentru schimbarea inimii noastre, sau pentru a ne aduce în armonie cu Dumnezeu, în timp ce nu ne putem încrede deloc în noi înșine sau în faptele noastre bune, viața noastră va dovedi dacă harul lui Dumnezeu locuiește sau nu în noi.”

După cum vedeți, gândul lui Dumnezeu este că atunci când El este prezent, se va descoperi El Însuși prin noi. Cealaltă idee, a Satanei, spune că după ce L-am convertit pe Dumnezeu, apoi facem anumite fapte bune care sunt „meritorii,” și vom fi în siguranță în această lume, vom avea „o creștere a harului” pe acest pământ, „și o creștere a slavei în ceruri.” Aceasta este temelia meritelor „sfinților,” din care papa scoate indulgențe pentru a da celor care nu au suficiente merite personale.

Ceea ce tocmai am citit din cartea catolică este cuprins într-un capitol care tratează îndreptățirea, arătând doctrina lor despre îndreptățire. Aici (la p. 365) se trece în revistă adevărata doctrină a îndreptățirii prin credință, condamnându-i pe protestanții care o cred. Să vedem, fraților, dacă suntem protestanți sau catolici. Să vedem dacă suntem creștini sau papiști. Să vedem dacă Îl credem pe Isus Hristos sau pe Satana. Avem nevoie să înțelegem aceste lucruri, și să le înțelegem acum, înainte de a începe să vestim solia îngerului al treilea. Citesc: „Așa cum în timpul revoluțiilor, conducătorii încearcă să câștige oamenii momindu-i cu promisiuni de independență, tot așa în timpul așa numitei reforme, - care a fost o revoluție împotriva autorității bisericii și a ordinii în religie, - se pare că a fost scopul reformatorilor să ademenească populația sub pretextul de a-i face independenți de preoții, în ale căror mâini Mântuitorul nostru a pus administrarea celor șapte sacramente ale iertării și harului. Ei au început prin a discredita cinci dintre aceste sacramente, inclusiv Sacramentul Preoției prin care sunt hirotoniți preoții, și Sacramentul Penitenței prin care este garantată penitentului iertarea păcatelor. ... Apoi ei au redus, după cum se vede, doar la o problemă de formă cele două Sacramente pe care ei spun că le păstrează, și anume: Sfântul Botez și Sfânta Împărtășanie. Ca să machieze această respingere, au făcut capabili pe fiecare individual să-și prescrie și să obțină personal

iertarea păcatelor și harul divin, independent de preoți.”

Este adevărată această doctrină? Este adevărat că omul se poate apropia de Dumnezeu personal, independent de preoți? (Audiența: „Da!”) Ce spune Domnul? „Calea către Hristos,” p. 117: „Legăturile dintre Dumnezeu și fiecare suflet sunt așa de intime și profunde, ca și când n-ar mai fi un alt om pe pământ pentru care El să fi dat pe Fiul Său mult iubit.”

Mulțumim Domnului! Citesc mai departe din cartea catolică: „Independent de preoți și Sacramente, au inventat un mijloc exclusiv, niciodată cunoscut în Biserica lui Dumnezeu, și încă respins de toată Biserica Răsăriteană și de Romano-catolicii din întreaga lume, prin care urmașii lui Luther se aventurează să declare că fiecare individual poate obține în mod sigur iertare și îndreptățire pentru sine, independent de preoți și de sacramente. Ei au elaborat o nouă Dogmă, care nu se găsește în niciun punct al Crezului, și nici în Canoanele vreunui Conciliu General; mă refer la noua dogmă a îndreptățirii numai prin credință, sau doar prin credință.”

Aceasta este „Noua dogmă,” condamnată de papalitate; această dogmă nu se găsește în niciun punct al crezului pe care îl are papalitatea. La p. 366 citesc: „Adăugând cuvântul ‚numai’, protestanții declară că exclud toate faptele exterioare, ceremoniale, pioase sau caritabile, faptele de supunere sau de penitență, și actele morale, bune, drept mijloace de a ajunge la îndreptățire sau drept condiții de obținere a ei.”

„Da, trebuie să faci ceva pentru a netezi drumul; trebuie să faci ceva pentru a ieși din starea în care ești,” ca să poți fi îndreptățit. Trebuie să te ridici singur până la un nivel, iar apoi Domnul va fi mișcat și te va primi și te va îndreptăți. Aceasta este doctrina Satanei. Suntem protestanți sau catolici? Aceasta este întrebarea. (Audiența: „Protestanți.”) Vreți să vestim solia îngerului al treilea care avertizează împotriva închinării în fața fiarei și a chipului ei? Sau să fim și noi o parte a fiarei și a chipului ei? Aceasta este întrebarea. Chipul este chipul fiarei și în acest punct, la fel ca în altele, chiar dacă se declară a fi protestantism. Este un protestantism apostat. La p. 367 a cărții catolice citesc după cum urmează:

„Să faci aceste fapte ca să fii îndreptățit, este, spun ei, ca și cum ai da un penny reginei pentru a obține de la ea un dar regesc.”

Ce spune Domnul? „Calea către Hristos” p. 51: „Aceasta este lecția pe care a prezentat-o Domnul Hristos în timp ce era pe pământ, și anume că, darul pe care Domnul a făgăduit că ni-l dă, noi trebuie să credem că îl

primim, și este al nostru.”

Care declarație descrie creștinismul? (Audiența: „Ultima.”) Iar biserica catolică spune că acesta este protestantism. Este adevărat! Mulțumim Domnului! Să continuăm să citim din această lucrare catolică: „Veniți așa cum sunteți, adaugă ei; nu puteți fi atât de răi încât să nu vă primească Isus.”

Mulțumim Domnului că aceasta nu este o doctrină catolică! Mulțumim Domnului că nu ține nici de fiară, nici de icoana fiarei și nici de închinarea în fața lor! Ce spune Domnul? „Calea către Hristos” p. 27: „Noi nu putem face nimic de la noi. Trebuie să venim la El așa cum suntem.”

Din nou din „Calea către Hristos” p. 55: „Domnul dorește să venim la El, așa cum suntem, păcătoși.”

Ce înseamnă „păcătos”? („*sinful*” în limba engleză) (Audiența: „Plin de păcat.” – „*full of sin*”, în limba engleză) Dorește Domnul ca noi să venim la El așa cum suntem, plini de păcat? (Audiența: „Da !”) Dorește? (Audiența: „Da!”) Atunci, să fim creștini! (Audiența: „Amin!”) Să fim protestanți! Să primim solia îngerului al treilea, care este Evanghelia lui Isus Hristos!

„Domnul dorește ca noi să venim la El, așa cum suntem, păcătoși, neputincioși, simțind că depindem de El. Noi putem veni la El cu toată...” (Cât de multă? Toată!) „... slăbiciunea noastră, cu toată nesocotința și păcătoșenia noastră, căzând în pocăință la picioarele Sale. Este o descoperire a slavei Sale în faptul că ne cuprinde în brațele iubirii Sale, ne leagă rănilor și ne curăță de orice întinare. ... Nimeni nu este așa de păcătos încât să nu găsească putere, curăție și neprihănire în Hristos, care a murit pentru el.”

Acesta este darul lui Dumnezeu. Este darul Său; un dar gratuit fără bani și fără plată, iar eu îl primesc cu bucurie și cu mulțumiri veșnice pentru el. Acesta este gândul lui Dumnezeu privind îndreptățirea prin credință. Cealaltă este ideea Satanei. Să citim din nou din cartea catolică: „Numai prin credința în făgăduința Lui, ei (protestanții) susțin că poți și trebuie să accepți meritele lui Hristos, să apuci răscumpărarea și dreptatea lui Hristos. Ia-L pe Hristos ca să fie al tău, crede că Isus este cu tine, că este al tău, că El îți iartă păcatele, și toate acestea fără nicio pregătire și fără nicio faptă din partea ta.”

Mulțumim Domnului, acesta este protestantism! Și catolicii știu că este protestantism. Voi știți aceasta? La p. 53, „Calea către Hristos,” să vedem ce spune Domnul: „Este voia lui Dumnezeu să ne curețe de păcat,

să facă din noi copii ai Săi, și să ne facă în stare să trăim o viață sfântă. Astfel, noi putem cere aceste binecuvântări, să credem că le primim, și să mulțumim lui Dumnezeu pentru că le-am primit. Este privilegiul nostru acela de a merge la Domnul Hristos, a fi curățiți, și a sta apoi înaintea Legii fără rușine sau remușcări.” Efeseni 1:3.

(Audiența: „Amin!”) Fără a fi nevoie de a face penitențe? (Audiența: „Da!”) Mulțumim Domnului!

Din nou din cartea catolică: „De fapt, oricât de deficient ai fi în dispozițiile pe care le cere biserica catolică, și oricât de încărcat de păcate, dacă doar te încrezi în Isus că El îți va ierta păcatele și te va mântui, prin această simplă încredere ești iertat, răscumpărat personal, îndreptățit și așezat într-o stare de mântuire.”

Să citim din „Calea către Hristos,” p. 33: „Când Satana vine și îți șoptește că ești un mare păcătos, privește în sus spre Răscumpărătorul Tău și vorbește despre meritele Sale. Ceea ce te va ajuta este să privești la lumina Sa. Recunoaște-ți păcatele, dar spune vrăjmașului că ‚Hristos Isus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși’ (1Timotei 1:15), și că tu poți fi salvat prin iubirea Lui nemărginită. Domnul Isus a pus lui Simon o întrebare cu privire la doi datornici. Unul datora domnului său o mică sumă de bani, iar altul îi datora o sumă imensă, dar el i-a iertat pe amândoi. Domnul Hristos a întrebat apoi pe Simon care dintre cei doi datornici va iubi mai mult pe domnul său. Simon răspunse: ‚Socotesc că acela căruia i-a iertat mai mult.’ (Luca 7:43). Noi am fost niște mari păcătoși, dar Domnul Hristos a murit ca să putem fi iertați. Meritele jertfei Sale sunt cu totul îndestulătoare ca să fie prezentate Tatălui în favoarea noastră.”

Sunt ele îndestulătoare cu adevărat? (Audiența: „Da!”) Da! Sunt mult mai multe scrise în această carte catolică, pentru care nu-mi voi lua timp să le citesc acum. În continuare se definește ce este credința. Fiți atenți, deoarece am întâlnit oameni care socotesc a fi credință ceea ce această carte catolică numește „credință”. Citesc de la p. 368:

„Cuvântul ‚credință’ în Scriptură, uneori înseamnă încredere în atotputernicia și bunătatea lui Dumnezeu, că El poate și este gata să ne vindece și să ne facă bine prin anumite intervenții miraculoase. Cel mai mult se referă la adevărurile descoperite, și înseamnă a le crede ca fiind așa. Nimeni nu are dreptul să dea cuvântului ‚credință’ o nouă înțelegere, și să o ia, spre exemplu, ca însemnând sprijinirea pe Isus pentru a fi mântuit personal numai prin această sprijinire pe El, afară doar dacă Isus sau apostolii, în anumite împrejurări, au atribuit clar o astfel de înțelegere

cuvântului ‚credință’ și au învățat doctrina încrederii în Hristos pentru mântuire personală ca singura cerință pentru îndreptățire. Nimeni să nu atașeze o înțelegere particulară cuvântului credință, fără a fi împuternicit de Scriptură sau de divină tradiție.

În multe pasaje ale Scripturii în care se vorbește clar despre credința mântuitoare, prin ‚credință’ nu se înțelege o încredere în Isus pentru mântuire personală, ci în mod evident se referă la credința neclintită că Isus este Mesia, Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, că cele relatate despre El în Evanghelie sunt adevărate, și că ceea ce a învățat El este adevărat.”

La p. 370, se definește „credință”, definiție pe care o voi citi, înainte de a citi opusul ei: „Acele texte, toate care se referă la ‚credința mântuitoare’, dovedesc dincolo de orice îndoială că nu e vorba de încredere în Hristos pentru mântuire personală, ci de ‚credința crezului’, credința în adevărurile descoperite.”

Ce este credința, conform cu această definiție? „Credința crezului.” Pur și simplu au trasat o mulțime de declarații pe care le-au numit doctrina (învățătura) lui Dumnezeu, pe care tu trebuie să le crezi și să faci ce poți mai bine, iar aceasta trece drept îndreptățire prin credință. Fie că acest crez este stabilit în scris, fie că este o idee a cuiva care se vrea stabilită prin votul Conferinței Generale, nu este nicio diferență în principiu. Crezul este prezent, iar subscrierea la el este tocmai acest fel de credință. Sunt aici oameni care își amintesc un timp – acum patru ani – și un loc – Minneapolis – când s-au făcut eforturi pentru a se obține așa ceva prin votul Conferinței Generale, atașat soliei îngerului al treilea. Ceea ce au crezut unii, au pus ca pietre de hotar, și apoi au votat să se rămână la pietrele de hotar, fie că se știa sau nu se știa care sunt pietrele de hotar; și apoi să se meargă înainte, cu acordul de a ține poruncile lui Dumnezeu și o mulțime de alte lucruri care trebuie să fie făcute, și aceasta s-a vrut să fie votat drept îndreptățire prin credință.

Nu ni s-a spus atunci că îngerul lui Dumnezeu spunea: „Nu faceți acest pas; nu știți ce este în el!”? „Nu am timpul ca să vă spun ce este în acest pas, dar îngerul a spus: nu îl faceți!” Papalitatea era în el. Aceasta încerca Domnul să ne spună și să ne facă să înțelegem. Papalitatea era în această hotărâre. S-a întâmplat la fel cum s-a întâmplat în orice altă biserică ce a ieșit din papalitate: s-a mers un timp prin credința în Dumnezeu, iar apoi s-au stabilit ideile de doctrină ale anumitor oameni, votându-se să se rămână lângă acestea, votându-se că aceasta este doctrina bisericii, iar apoi că este „credința crezului” și în final s-a căutat urmarea ei prin propriile fapte.

Este cineva în această sală, care a fost acolo atunci, și care nu poate vedea acum ce s-a întâmplat atunci? Fraților, nu este timpul să ne eliberăm de toate acestea, dacă ne fac să ne pierdem viața? Atunci va fi îndepărtată viața noastră de la noi; vom fi răstigniți împreună cu Hristos. Se va produce o astfel de moarte față de păcat cum niciodată n-am visat mai înainte. Va fi îndepărtată întreaga minte papală din noi, tot spiritul de fier, și va fi pusă în noi mintea iubitoare, divină și sensibilă a lui Isus Hristos, care nu are nevoie de niciun crez, deoarece Îl are pe Hristos Însuși.

Dați-mi voie să citesc definiția din nou, și apoi contrariul ei. S-ar părea ca și cum o carte a fost scrisă pentru cealaltă. Fraților, care dintre cele două cărți să o urmăm? „Calea către Hristos.” Acum este calea către Hristos, iar apoi devine calea cu El. Odată ce pășim către El, începe calea cu Hristos. Voi citi din nou, și apoi opusul: „În multe pasaje ale Scripturii în care se vorbește clar despre credința mântuitoare, prin ‚credință’ nu se înțelege o încredere în Isus pentru mântuire personală, ci în mod evident se referă la credința neclintită că Isus este Mesia, Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, că cele relatate despre El sunt adevărate, și că ceea ce a învățat El este adevărat.”

Aceasta este „credință” catolică. Acum, care este definiția Domnului, gândul Lui cu privire la credință? „Calea către Hristos” p. 69: „Când vorbim despre credință, trebuie să facem totdeauna o deosebire în mintea noastră. Există un fel de credință care este cu totul deosebită de adevărata credință. Existența și puterea lui Dumnezeu, adevărul Cuvântului Său, sunt realități pe care nici chiar Satana cu îngerii săi nu le pot tăgădui.”

Nu au spus spiritele rele lui Isus că El era Hristos? (Audiența: „Ba da!”) Deci, diavolii, Satana și oștile lui, cred în existența și puterea lui Dumnezeu, cred că Cuvântul Său este adevărat, și că Isus este Mesia, Hristosul, Fiul lui Dumnezeu. Satana și oștile lui cred toate acestea. Dar aceasta nu este credință. Cât de multă putere există în ceea ce cred ei, pentru a lucra binele în viețile lor? Nicio putere. Ei nu au o adevărată credință. Dar tocmai acest fel de credință este credința catolică, nu? Ce fel de credință este aceasta? Este credință satanică. Aceasta este de fapt, credință satanică, în felul în care este pusă în carte; totuși papalitatea o numește adevărata credință. Și oricine o numește credință adevărată, este catolic, chiar dacă se declară adventist de ziua a șaptea. Să citim mai departe din „Calea către Hristos”:

„Sfânta Scriptură spune că: ‚... și dracii cred ... și se înfioară’ (Iacov 2:19). Dar aceasta nu este credință. Acolo unde este nu numai o credință

în cuvântul lui Dumnezeu, ci și o supunere a voinței noastre lui Dumnezeu; acolo unde inima este consacrată Lui, iar simțămintele sunt concentrate asupra Lui, ACOLO ESTE CREDINȚĂ.”

Acesta este adevărul îndreptățirii prin credință; aceasta este neprihănire prin credință; aceasta este credința care lucrează, mulțumim Domnului; nu o credință care crede ceva aflat undeva departe, care ține adevărul lui Dumnezeu în curtea din afară și apoi caută prin propriile eforturi să acopere lipsurile. Nu aceasta! Nu, ci credința care lucrează. Ea însăși lucrează; ea are putere divină în ea pentru a manifesta voința lui Dumnezeu în om în fața lumii. Aceasta este neprihănire prin credință, neprihănirea pe care o obține credința, pe care o primește și o păstrează credința, neprihănirea lui Dumnezeu.

Citesc în continuare din „Calea către Hristos”: „Credința care lucrează prin iubire și care curăță ființa noastră. Prin această credință, inima este înnoită după chipul lui Dumnezeu.”

Nu este nevoie să citesc mai mult. Este suficient atât pentru a arăta contrastul, iar timpul s-a scurs de mult. Este suficient pentru a arăta că doctrina papală a îndreptățirii prin credință este doctrina Satanei. Este pur și simplu mintea firească depinzând de ea însăși, lucrând prin ea însăși, înălțându-se pe ea însăși; și apoi acoperă toate acestea cu declararea unui crez în anumite lucruri, dar este lipsită de puterea lui Dumnezeu. Fraților, să o lăsăm să fie smulsă din rădăcină pentru totdeauna.

În păgânism Satana a condus mintea omului să se pună la egalitate cu Dumnezeu, fără a ascunde aceasta. Apoi a venit Hristos în lume, descoperind adevărata Evangheligie așa cum nu a mai fost descoperită până atunci – Hristos în om, omul îndreptățit prin credința în El, și numai prin credință – o credință care are viață divină în ea; o credință care are putere divină în ea; o credință care trăiește și lucrează; o credință care aduce toate lucrurile celui care o are și reface chipul lui Dumnezeu în suflet. Apoi Satana a luat aceeași minte firească ce în păgânism a considerat omul egal cu Dumnezeu, a mascat-o cu doctrina lui despre credință, făcând ca aceasta să fie socotită îndreptățire prin credință, iar pe reprezentantul ei suprem l-a înălțat mai presus de tot ce este Dumnezeu, sau de ce este vrednic de închinare, așa încât, asemeni lui Dumnezeu, stă în Templul lui Dumnezeu, pretinzând că ar fi Dumnezeu.

Oh, dacă am avea mintea lui Hristos și nu mintea firească! Oh, dacă am avea mintea lui Hristos și nu mintea Satanei! Dacă am avea ideea lui Dumnezeu despre îndreptățirea prin credință, și nu pe cea a Satanei! Dacă am primi ideea lui Dumnezeu despre îndreptățirea prin credință și

nu pe cea Satanei! Atunci într-adevăr am primi ploaia târzie, „învățătura despre neprihănire, conformă cu neprihănirea.”

Fraților, haideți să credem solia îngerului al treilea! Acum sper că drumul este deschis limpede în fața noastră pentru a studia așa cum este neprihănirea lui Dumnezeu care vine prin credința lui Isus Hristos pentru toți și peste toți cei care cred. Să căutăm aceasta în temere de Dumnezeu cerând ca Duhul Său cel Sfânt să ne-o clarifice, astfel ca Învățătorul neprihănirii să ne poată învăța neprihănirea în acord cu neprihănirea.

SOLIA ÎNGERULUI AL TREILEA

PREDICA NR. 13

În ultimul studiu pe care l-am avut aici am încercat să prezentăm cât mai lămurit în fața participanților, diferența între credința satanică și credința lui Isus Hristos; diferența dintre îndreptățirea prin fapte prezentată drept îndreptățire prin credință - diferența dintre aceasta, și adevărata îndreptățire prin credință. Aceasta a fost încercarea și ținta noastră. Și vă aduceți aminte cum a fost prezentat acest lucru. Prezentarea ne-a condus la subiectul aflat mereu în fața noastră: că trebuie să avem învățătura neprihănirii conform cu neprihănirea. Aceasta poate fi, așa cum am văzut, doar conformă cu ideea lui Dumnezeu de neprihănire, nu cu a noastră; iar pentru a avea gândul lui Dumnezeu cu privire la neprihănire în locul părerii noastre, trebuie să avem mintea care o poate înțelege, și aceasta este doar mintea lui Isus Hristos. Oricine nu are însăși mintea lui Hristos, oricine nu s-a cedat pe sine și tot ceea ce are și ce este, și nu a primit în schimb mintea lui Hristos, nu știe și nu poate ști cum este neprihănirea prin credință; nu poate ști ce înseamnă îndreptățirea prin credință. O poate mărturisi, o poate aproba; poate să o pretindă, dar nu o poate cunoaște, fiindcă niciun om nu o poate cunoaște cu mintea firească. Să deschidem Biblia și să citim unde scrie aceasta. 1Corinteni 2:14: „Dar omul firească nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci pentru el sunt o nebunie.”

Acesta este tocmai felul în care neprihănirea prin credință a fost tratată de sute de oameni care pretind a o crede.

Prezbiter Lewis Johnson: Preoții bisericii de stat din Scandinavia o predică în acest fel.

Prezbiter Jones: Da, catolicii toți o predică în acest fel. Cu mintea firească nu pot merge decât pe această cale. Și această cale va fi urmată întotdeauna de omul care nu are mintea lui Hristos. Dar omul care nu are această minte, nu știe aceasta. El crede că este drept; crede că a primit neprihănirea lui Dumnezeu care se capătă prin credință. Și totuși ceea ce are nu este așa de bun, ci trebuie să mai lucreze el însuși pentru a o petici și a o desăvârși; cu toate acestea crede că are neprihănire prin credință: „Dar omul firească nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci pentru el sunt o nebunie; nici nu le poate înțelege pentru că trebuiesc judecate duhovnicește.”

Cum poate omul să cunoască neprihănirea lui Dumnezeu, cu mintea lui firească? Vă întreb pe voi, indiferent cine sunteți, și indiferent dacă ați mai auzit de Hristos în viața voastră; să luăm versetul așa cum este scris; cum poate un om să cunoască neprihănirea lui Dumnezeu cu mintea firească, mintea lui Satana; aceasta este mintea firească. Poate acest om să o cunoască? (Audiența: „Nu!”) Poate mintea Satanei să cunoască neprihănirea lui Dumnezeu?

Neprihănirea lui Dumnezeu așa cum este exprimată în litere, în cuvinte, în cele zece porunci, este Legea lui Dumnezeu. Toți suntem de acord cu aceasta; nu este adventist de ziua a șaptea care nu va fi de acord cu aceasta. Problema este că atât de mulți oameni încearcă să obțină neprihănirea lui Dumnezeu din Lege, prin Lege. Alții încearcă să o obțină ... nu; ei efectiv o obțin fără Lege, prin credința lui Isus Hristos, care este „pentru toți și peste toți cei care cred: nu este nicio deosebire.” Căci „acum...”, și aceasta înseamnă, acum! „Acum s-a arătat o neprihănire, pe care o dă Dumnezeu, fără lege; despre ea mărturisesc Legea și proorocii, și anume, neprihănirea dată de Dumnezeu, care vine prin credința în Isus Hristos, pentru toți și peste toți cei care cred în El. Nu este nicio deosebire.” Romani 3:21,22.

Cel care o obține în acest fel, o are, și repet că toți suntem de acord, fiecare adventist de ziua a șaptea va recunoaște, că cele zece porunci exprimă în litere, în cuvinte, neprihănirea lui Dumnezeu.

Deci, „mintea firească este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu: pentru că ea nu se supune Legii lui Dumnezeu și nici nu poate să se supună.” Romani 8:7.(KJV) Cum poate atunci mintea firească să cunoască neprihănirea lui Dumnezeu? Cum poate mintea firească să fie supusă acestei neprihăniri? Nu poate fi; așa spune Domnul! Înseamnă că omul care are doar mintea firească, știind doar de nașterea firească, și nu are mintea lui Isus Hristos - omul care nu are mintea ce este în mod natural a lui Isus Hristos, nu poate cunoaște neprihănirea lui Dumnezeu care se primește prin credința lui Isus Hristos. Iar acum, chiar acum, când Domnul vrea să ne descopere neprihănirea lui Dumnezeu în de acord cu neprihănirea, să ne dea învățătura neprihănirii potrivit cu neprihănirea, acum ca niciodată mai înainte avem nevoie de mintea lui Hristos, și trebuie să deținem doar mintea lui Isus Hristos.

„Mintea firească nu se supune Legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună.” Este mintea lui Hristos supusă Legii lui Dumnezeu? (Audiența: „Da!”) A fost vreodată altfel? (Audiența: „Nu!”) Mintea lui Hristos a fost întotdeauna supusă cuvântului lui Dumnezeu. Întreaga

Biblie, desigur, este pur și simplu descrierea Legii lui Dumnezeu așa cum este în Hristos. Atunci, nu a fost mintea lui Hristos întotdeauna supusă Legii? Întregului cuvânt al lui Dumnezeu exact așa cum este? (Audiența: „Da!”) Și aceasta fără încetare. Oriunde a fost citit cuvântul lui Dumnezeu, cum l-a primit mintea lui Hristos? L-a primit în mod instantaneu. El nu a spus: „Mă întreb, cum se poate așa ceva?” Nu cred că El a spus: „Mă gândesc că aici s-ar înțelege în acest fel.” El nu a spus: „Nu este prea tare acest text?” „Nu-l poți modifica măcar puțin?” L-a tulburat vreodată ceea ce spunea Biblia despre un anumit lucru, sau ceea ce spunea Domnul? Nu! Oricând vorbea cuvântul lui Dumnezeu, mintea lui Hristos răspundea instantaneu.

Fraților, știu că voi puteți cunoaște, și orice om din lume poate cunoaște, și poate avea exact acest fel de minte. Știu că puteți avea o astfel de minte, încât, de fiecare dată când cuvântul lui Dumnezeu vorbește, răspunsul să fie instantaneu; fără obiecții, fără îndoieli, sau semne de respingere. Se poate vedea că dacă avem o astfel de minte în care, atunci când se citește cuvântul lui Dumnezeu nu apare împotrivire, obiecție, sau dezacord - este aceea mintea lui Hristos? (Audiența: „Da!”) Înseamnă că este destul de simplu să știm dacă avem mintea lui Hristos sau nu!

Dacă mintea voastră sau mintea mea, dacă dispoziția voastră sau dispoziția mea, sau dacă voi înșivă sau eu însumi nu suntem într-o stare de predare, în poziție de capitulare în fața lui Dumnezeu, și se întâmplă că atunci când El vorbește prin cuvânt aici sau prin profeții Săi, ceva din minte sau inimă ridică obiecții sau păreri diferite, atunci a cui minte avem? (Audiența: „Mintea fireasca.”) Mintea firească este cea care începe în primul rând să se împotrivescă. A sosit timpul să fim eliberați de aceasta!

Omul poate avea exact acea minte încât oricând și orice ar spune cuvântul lui Dumnezeu, în ea să fie acceptare instantanee. Nu este nimic în acea minte sau legat de ea, care să poată ridica obiecții împotriva cuvântului lui Dumnezeu. Mintea aceasta nu este naturală pentru om, dar omul o poate avea, și poate ști că o are, și aceasta este mintea pe care trebuie să o avem. Aceasta este mintea căreia Domnul îi poate descoperi neprihănirea Lui în de acord cu neprihănirea, deoarece aceasta este mintea care primește de la Dumnezeu exact ceea ce Dumnezeu are de dat în felul Său, și nu în vreun alt fel pe care să îl pot fixa eu, sau să-l pot modifica, sau să-l pot nesocoti.

Așadar, dacă omul primește ideea, adevărul îndreptățirii prin credință

sau al neprihănirii prin credință, potrivit cu ideea sa ori cu vederea sa despre acest adevăr, pur și simplu nu-l poate înțelege; el pur și simplu nu-l primește. Este exact aceeași doctrină satanică a neprihănirii prin credință, este același sistem romano-catolic de îndreptățire prin fapte, care trece drept îndreptățire prin credință. Și a sosit timpul, la modul foarte serios, când avem nevoie să știm că avem neprihănirea lui Dumnezeu și îndreptățirea prin credință într-un alt sens decât cel pe care îl folosesc romano-catolicii. Este clar.

Voi citi un pasaj sau două care ne vor pune în legătură cu cele citite în cealaltă seară. În „Mărturii pentru Comunitate” vol. 1, p.179, citește pasajul legat de solia către Laodicea, și anume pentru ce este aceasta destinată: „Ea este destinată să trezească poporul lui Dumnezeu, să le descopere apostaziile și să-i conducă la o pocăință zeloasă, astfel încât să poată fi favorizați cu prezența lui Isus, și să fie pregătiți pentru marea strigare a îngerului al treilea.”

Cine vor fi cei pregătiți pentru marea strigare a îngerului al treilea? Cei care au prezența lui Isus Hristos. Cei cărora solia către Laodicea le-a adus prin lucrarea și scopul ei, prezența lui Isus Hristos. Este vorba de prezența personală, nu de una imaginară, nu un fel de prezență. Să citim explicarea acestor cuvinte din „Calea către Hristos,” p. 82-85: „După ce Domnul Hristos S-a înălțat la ceruri, simțământul prezenței Sale a rămas în continuare cu urmașii Săi. Aceasta era o prezență personală, plină de iubire și lumină. Hristos, Mântuitorul care a umblat, a vorbit și S-a rugat cu ei, care a rostit cuvinte de nădejde și mângâiere inimilor lor, pe când solia păcii era încă pe buzele Lui, a fost luat la ceruri din mijlocul lor. În timp ce un nor de îngeri Îl primea, sunetul vocii Sale ajunse înapoi la ei asigurându-i: 'Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului'. Matei 28:20. El S-a înălțat la ceruri ca Fiu al omului. Ei știau că Domnul Hristos stătea înaintea tronului lui Dumnezeu, ca fiind încă Prietenul și Mântuitorul lor; știau că simpatiile Sale erau neschimbate; că El se identifică încă cu suferințele neamului omenesc. El prezenta înaintea Tatălui meritele sângelui Său prețios, arătând spre rănilor din mâinile și picioarele Sale în amintirea prețului pe care El l-a plătit pentru răscumpărării Săi. Ei știau că El S-a înălțat la ceruri ca să le pregătească locașuri și că va veni din nou ca să-i ia la Sine. Adunându-se laolaltă, după înălțarea Domnului la cer, ucenicii au prezentat cu ardoare cererile lor înaintea Tatălui, în numele Domnului Hristos.”

A fost o frumoasă întâlnire de rugăciune, nu? Erau 120 de oameni, fiecare nerăbdător să-și prezinte Tatălui cererile în numele lui Isus.

„Cu teamă sfântă s-au plecat în rugăciune, repetând asigurarea: 'Orice veți cere de la Tatăl, în Numele Meu, vă va da! Până acum n-ați cerut nimic în Numele Meu; cereți și veți căpăta, pentru ca bucuria voastră să fie deplină.' Ioan 16:23-24. Ei au întins mâna credinței mai sus și tot mai sus, prezentând puternicul argument: 'Hristos a murit! Ba mai mult, El a și înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu, și mijlocește pentru noi.' Romani 8:34. Ziua Cincizecimii le-a adus apoi prezența Mângâietorului, despre care Domnul Hristos spusese că 'va fi în voi'. Și în continuare îi asigurase: 'Vă este de folos să Mă duc; căci, dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi; dar dacă Mă duc, vi-L voi trimite.' Ioan 14:7; 16:7. De atunci înainte, prin Duhul Sfânt, Domnul Hristos avea să locuiască continuu în inimile copiilor Săi. Unirea lor cu Hristos era acum mai strânsă decât atunci când El era personal cu ei.”

Aceasta vrea El să avem acum. El vrea să avem ceea ce au primit ei la Cincizecime, prezența personală a lui Isus Hristos; și dacă o avem pe aceasta, atunci El va fi mai aproape de noi decât dacă ar fi prezent aici în trup. El vrea să vină mai aproape de noi decât ar fi dacă ar veni în trup la această întâlnire, în fiecare seară, și ar lua loc aici împreună cu noi. Aceasta este dorința Lui acum.

„Lumina, iubirea și puterea lui Hristos care locuia înăuntrul lor, strălucea prin ei, așa încât oamenii, văzându-i, se mirau; și 'au priceput că fuseseră cu Isus'. Fapte 4:13.”

Iată o declarație din Mărturia nr. 31, p. 156: „Solia purtată în iubirea lui Hristos, având valoarea sufletelor în mod constant în fața noastră, va smulge până și de la cei lumești constatarea: 'Ei sunt ca Isus'.”

A sosit timpul în care El vrea ca solia să fie purtată în acest fel, și Domnul o va face să fie purtată în acest fel. Dacă cei care mărturisesc Numele Său nu-L vor lăsa să vină în ei în plinătatea Sa, astfel încât să poată purta solia în acest fel, atunci El va găsi pe alții care o vor face. În acest punct suntem noi acum. Nu mai putem întârzia.

„Tot ceea ce Domnul Hristos a fost pentru ucenicii Săi, dorește să fie și pentru copiii Săi de astăzi, pentru că în ultima Sa rugăciune, având în jurul Său mica grupă a ucenicilor, a spus: 'Și Mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor.' Ioan 17:20 Domnul Isus s-a rugat pentru noi, cerând ca noi să putem fi una cu El, așa cum El este una cu Tatăl. Ce unire minunată este aceasta! Despre Sine, Mântuitorul spunea: 'Fiul nu poate face nimic de la Sine'. 'Tatăl care locuiește în Mine face aceste lucrări ale Lui'. Ioan 5:19; 14:10. Astfel, dacă Hristos locuiește în inimile noastre, El va lucra în noi.”

Cât despre omul care este neliniștit și se teme că nu îl veți lăsa să facă fapte, că veți distruge toate faptele lui - dacă Hristos locuiește în inima sa, va găsi destule fapte de făcut. Fraților, nu fiți atât de neliniștiți în privința faptelor; găsiți-L pe Domnul Isus Hristos, și veți găsi fapte, mai multe decât puteți voi face. (Audiența: „Amin!”) Dar problema este atunci când oamenii se preocupă de fapte și fapte și fapte, în loc de a se preocupa de Isus Hristos pentru ca să facă fapte. Astfel ei pervertesc totul. Satanei nu-i pasă cât de mult vorbește cineva despre îndreptățirea prin credință și neprihănirea prin credință, atât timp cât își ține mintea ațintită asupra faptelor. Acesta este tocmai gândul prezentat înaintea noastră aici prin definiția credinței pe care am citit-o în seara trecută. Dați-mi voie să o citesc din nou! „Calea către Hristos” p. 69: „Când vorbim despre credință, trebuie să facem întotdeauna o deosebire în mintea noastră. Există un fel de credință care este cu totul deosebită de adevărata credință. Existența și puterea lui Dumnezeu, adevărul cuvântului Său, sunt realități pe care nici chiar Satana cu îngerii săi nu le pot tăgădui.”

Ei cred aceste adevăruri, dar ce putere le aduce faptul că le cred, pentru a-i face neprihăniți sau pentru a-i face capabili să facă fapte bune? Ce putere există în faptul că ei cred aceste lucruri? Ce putere le dă această credință? (Audiența: „Nicio putere.”) Nu este putere, pentru că este în afara lor, este doar o teorie privită din afară, privită doar teoretic, ca un crez. Astfel, chiar și un diavol poate crede în existența și puterea lui Dumnezeu; poate crede adevărul Bibliei; poate crede că Isus este Mesia, Fiul lui Dumnezeu, Sfântul lui Dumnezeu, și să rămână diavol. Iar în cazul unui catolic, el poate crede toate acestea în acest fel și să vorbească despre îndreptățirea prin credință în același timp; și poate fi totodată foarte stăruitor în ceea ce ei numesc „fapte bune”. Da, el își poate chinui trupul pentru a fi bun, pentru a fi neprihănit, pentru a-L mișca pe Dumnezeu, așa cum am citit în noaptea trecută. Voi știți că ei fac așa. Știți ca ei fac pelerinaje, fac penitențe, și se poartă foarte cinstit; iar în plus, se lipsesc de orice confort pământesc.

Dar cine face faptele? Cine, în toate aceste lucruri, face faptele? Eul face faptele pentru a fi neprihănit, pentru a avea acea comoară a meritului care îi va spori harul în această lume și îi va mări slava în ceruri. Pentru aceasta face faptele, nu? (Audiența: „Da!”) Cine le face, deci? (Audiența: „Eul.”) Da! A fost mintea, a fost inima cedată lui Dumnezeu? Sunt afecțiunile concentrate asupra Lui? Există o predare a tuturor lucrurilor în fața Lui? Nu! De aceea este „eu” în tot.

Atunci, cine trebuie să facă faptele pentru ca acestea să poată fi întotdeauna fapte bune? Să citim din nou: „Dacă Hristos locuiește în inimile noastre, atunci, El va lucra în noi 'și voința și înfăptuirea după buna Sa plăcere'. Filipeni 2:13. Atunci, noi vom lucra așa cum lucrează El și vom da pe față același spirit. În acest fel, iubindu-L și locuind în El, noi vom crește 'în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos'. Efeseni 4:15.” Deci, aceasta vrea Domnul, aceasta este mintea lui Hristos. Așa cum am arătat în seara trecută, eu nu pot avea mintea lui Hristos, despărțită de El. Nu pot avea mintea lui Hristos fără a-L avea pe El personal. Dar prezența personală a lui Isus Hristos este tocmai ceea ce vrea El să ne dea prin Duhul Sfânt în revărsarea ploii târzii chiar acum. Prezența personală a lui Hristos este ceea ce vrea El să ne dea.

Altceva din această definiție a credinței: o persoană poate crede în existența și puterea lui Dumnezeu; poate crede adevărul Bibliei; poate crede și declara că Isus Hristos este Mesia, Fiul lui Dumnezeu, Sfântul lui Dumnezeu, și totuși să fie un diavol. Dar aceasta nu este credință. Nu există putere în acest fel de credință și nu poate ajuta pe nimeni. Nu este aceasta miezul tuturor îndemnurilor date prin „Mărturii” în ultimii ani, și anume că adevărul nu trebuie să fie ținut în curtea din afară, ci trebuie să fie adus în sanctuarul interior al sufletului; nu la aceasta se referă? (Audiența: „Ba da!”) Nu reiese de aici că oamenii țin adevărul în afară, privesc la el ca la o teorie, își pun construcțiile lor peste el, și interpretările lor în el, după care caută să facă ei înșiși ceea ce cred? Aceasta nu este credință.

Iată care este credința: „Acolo unde este nu numai o credință în cuvântul lui Dumnezeu, ci și o supunere a voinței noastre lui Dumnezeu; unde inima este consacrată Lui, iar afecțiunile sunt concentrate asupra Lui.” Acestea sunt expresii cu greutate, cărora trebuie să li se acorde mai multă atenție. „Supunerea voinței noastre lui Dumnezeu”; este făcută? Este voința voastră supusă lui Dumnezeu, astfel încât să nu o mai luați niciodată înapoi, sau să o exercitați în felul vostru sau pentru voi? Este voința voastră predată lui Dumnezeu? A voastră? Chiar a voastră? Are El voința voastră? Ar putea spune cineva: „Cred că o are.” Ei bine, trebuie să știți că o are. Ar putea spune un altul: „Am încercat să-mi supun voința lui Dumnezeu.” Încetați să mai încercați, ci supuneți-vă voința lui Dumnezeu, și fiți conștienți că ați supus-o.

„Supunerea voinței noastre lui Dumnezeu”; este voința voastră supusă Lui? S-a dus voința voastră astfel încât să știți că s-a dus, și să știți că nu mai aveți nicio dorință sau impuls sau altă înclinație în nicio situație, de a

o folosi voi înșivă? S-a dus? Puteți să știți aceasta. Voi puteți să știți dacă acest lucru este făcut. (Voce: „Cum?”) Cum? Prin chiar faptul că o faceți, spunând Domnului că voința vă este supusă, și așa este. Desigur că omul știe că este așa, atunci când este supusă. (Voce: „Dacă nu știe că este supusă, atunci nu este.”) Exact.

Dacă un om nu știe că voința lui este supusă, aceasta este cea mai puternică dovadă pe care o poate avea că voința lui nu este supusă. Iar când voința îi este supusă, ah! Atunci o știe! Aceasta este realitatea! Când voința omului este supusă, el devine un om duhovnicesc și cunoaște ceea ce niciodată nu a cunoscut mai înainte în viața sa. Omul firesc nu poate primi aceasta, nu o poate înțelege, și niciodată nu va putea. Cum aș putea înțelege cum se face un lucru pe care nu l-am făcut niciodată? De pildă un lucru pe care voi l-ați făcut, voi știți cum este; dar eu nu l-am făcut niciodată, și totuși vreau să-mi explicați astfel încât să pot înțelege cum este, fără să-l fac eu însumi. Fraților, așa ceva nu este corect, și cu atât mai puțin nu este corect în cazul supunerii voinței; pentru că acest fapt trebuie să fie cunoscut, și poate fi cunoscut doar între Dumnezeu și fiecare individual. „Toți vor fi învățați de Dumnezeu.” Unul poate spune altuia că aceasta este o realitate; unul poate spune altuia că știe că este o realitate. Dar nimeni nu o poate da celuiilalt, așa încât fratele meu să o poată primi de la mine. Eu îi pot spune că este o realitate pe care poate să o cunoască; dar el trebuie să o învețe de la Dumnezeu. Și o puteți face, pur și simplu cedându-vă lui Dumnezeu. Acesta este singurul fel în care cineva poate experimenta sau cunoaște această realitate. O mulțime de oameni nu înțeleg cum se face aceasta; dar cea mai mare dificultate stă în faptul că nu o vor face atunci când le veți spune cum să facă.

Vă întreb acum din nou: este voința voastră supusă Lui? Este realizat acest lucru? Ați depășit această barieră și sunteți în acea stare în care să știți unde sunteți, să știți că voința voastră este supusă lui Dumnezeu pentru ca Dumnezeu să o folosească în felul Său, și că de acum încolo nu mai este nicio îndoială în această privință și nicio opoziție față de aceasta în niciun fel? Este voința voastră supusă lui Dumnezeu pentru ca El să o folosească după plăcerea Sa, și voi să nu mai aveți nicio obiecție de ridicat; să nu aveți niciun gând sau înclinație de a o folosi în felul vostru; să doriți ca El să o folosească în felul Său, și aceasta să fie tot ce vă preocupă? Este așa? Este voința voastră în această poziție? (Audiența: „Da!”)

Sunt persoane aici în care nu este așa? Mergeți și spuneți Domnului

totul cu privire la aceasta. Spuneți-I: „Doamne, îți supun totul ție; totul pleacă; nimic nu rămâne; eu nu păstrez niciun singur lucru; totul s-a dus; totul, voința și orice altceva, sunt ale Tale, pentru ca Tu să poți folosi și voința și înfăptuirea.” (Audiența: „Amin!”) Fraților, fiecare avem nevoie să facem aceasta aici, în fiecare zi. Domnul vrea să intre la noi, și făcând așa Îl vom lăsa să intre.

Dar atât timp cât îmi rezerv ceva din voința mea, voi urma drumul meu împotriva dorinței mele, iar Dumnezeu nu mă poate folosi pe deplin. El nu poate veni în plinătatea Lui, Hristos nu poate veni în plinătatea Lui decât dacă există o supunere deplină a noastră față de El. Lăsați să moară „voința mea”! Să fie o moarte efectivă a eului. Aceasta înseamnă supunerea; înseamnă moarte; și sigur că oamenii nu se luptă niciodată ca să moară; ei se luptă să rămână în viață, dacă există vreo luptă.

Rețineți că nu este suficient să „vrei” să mori. Mergi mai departe, și mori; aceasta vrea Dumnezeu. Ar spune cineva: „Cum pot face aceasta?” El (Domnul) spune cum: „Tot așa și voi înșivă, socotiți-vă morți față de păcat” Romani 6:11. Morți cu adevărat. Fratele Durland ne-a citit ieri că: „Cine a murit, de drept, este izbăvit de păcat.” Așa este! „Tot așa și voi înșivă, socotiți-vă morți față de păcat,” iar Domnul va produce realitatea. Avem nevoie să-L cunoaștem pe Domnul. Problema este că oamenii nu-L cunosc personal pe Domnul și nu știu cum au loc aceste lucruri.

„Acolo unde inima este predată Lui.” Cât din inimă? (Audiența: „Toată.”) Este predată? (Audiența: „Da!”) Toată inima este dată? S-a dus cu totul? Ar putea spune cineva: „Eu mi-am predat tot ceea ce cunosc.” Acum faceți și celălalt pas, și predați tot ceea ce nu vă este cunoscut.

Prezbiterul O.S. Ferren: Când cineva face aceasta, este sărac și nenorocit?

Prezbiterul Jones: Da!

Prezbiterul Ferren: Și gol și orb?

Prezbiterul Jones: Da!

Prezbiterul Ferren: Și nu știe că este așa?

Prezbiterul Jones: Da, sigur că așa este! Dar, mulțumim Domnului, El are bogățiile care cuprind tot Universul. Cineva poate spune: „Nu pot să înțeleg așa ceva.” Nici eu nu pot să înțeleg, dar știu că este o realitate.

De aceea, fraților, să reținem aceasta de la bun început, și să nu uităm niciodată, deoarece cu cât veți înainta, cu atât mai mult veți vedea că este o realitate: că atunci când primim Evanghelia lui Isus Hristos exact așa cum este, vom găsi la fiecare pas și în fiecare fază a ei, taina lui Dumnezeu. În orice moment și la fiecare pas se poate ivi un loc și o

situație pe care nimeni nu le poate lămuri decât Dumnezeu, și tot ce veți putea face este să credeți că Dumnezeu este acolo. Așa este. Veți cunoaște realitatea acestui fapt, și-L veți lăsa pe El să meargă înainte și să lămurească totul. Va fi nevoie de o veșnicie pentru aceasta. Noi putem să ne bucurăm că avem o veșnicie în fața noastră în care El să ne lămurească totul. Eu mă bucur pentru că am o veșnicie în care să trăiesc, și nu mă neliniștesc din cauză că nu înțeleg cutare sau cutare lucru. Nu! Să ne ferească Dumnezeu ca noi să respingem viața veșnică pentru că nu înțelegem tot ceea ce înțelege Dumnezeu. Dar, ah, acesta este din nou același spirit pe care îl are Satana, dorința de a fi egal cu Dumnezeu și de a nu supune nimic până când nu înțelegi totul. Lăsați să fie îndepărtată această minte! Haideți să-L credem pe Domnul și să-L lăsăm să ne lămurească totul la momentul potrivit!

Este inima voastră consacrată Lui? Din nou gândul amintit cu puțin timp înainte. Mulți spun: „Eu mi-am predat Domnului tot ceea ce mi-este cunoscut.” Nu este suficient. Trebuie să-I predați Lui tot ceea ce vă este cunoscut și tot ce nu vă este cunoscut. Deoarece dacă Îi predau doar ceea ce cunosc, mai există încă o mulțime de lucruri pe care nu le cunosc; o mulțime de situații în care mă voi confrunta cu mine însumi; vor apărea o mulțime de lucruri care vor avea ceva foarte atrăgător și de dorit pentru mine; iar dacă eu nu am predat totul, atunci ce se va întâmpla? Va avea loc o luptă, dacă să predau acel lucru sau nu! În acest fel, voi fi ținut în mod constant în tensiune spre a ști dacă sunt predat Domnului sau nu! Domnul dorește să ieșiți din această stare de tensiune, și să rămâneți în afara ei. Predați-I tot ce cunoașteți și ce nu cunoașteți. Dați-I totul Lui, fără nicio rezervă, acum și pentru totdeauna. Atunci nu vă va fi teamă de nimic; nu va conta chiar dacă veți ajunge pe fundul mării în următoarele minute. Totul este predat, sunteți în mâinile Lui - și apoi veți avea - cine face aceasta are ceva ce nu a mai avut niciodată, și are ceea ce nu poate primi până când nu se predă astfel.

„Sentimentele concentrate asupra Lui.” Sunt sentimentele voastre concentrate asupra Lui, astfel ca El să fie mai presus de toate? Astfel ca El să aibă întâietate în orice? Astfel ca nimic să nu-I ia locul niciunde și nicicând? Sunt sentimentele voastre așa? Când omul face aceasta, obține ceva; obține cu adevărat și o știe. Ar spune cineva: „Nu trebuie să îngrijească omul de nevasta sa și de copiii săi?” Dar și pe aceștia i-a predat Domnului, și, nu poate Domnul să îngrijească de ei mult mai bine decât poate îngriji omul fără a-i preda Domnului? Ei sunt de asemenea predați, și în loc ca, în cazul în care sentimentele mele sunt concentrate

asupra Lui, atunci să fie reținute față de cei apropiați mie, dimpotrivă: atunci când sentimentele mele sunt concentrate asupra Lui, ele sunt intensificate, adâncite și slăvite față de cei aflați în legătură apropiată cu mine. Oamenii pierd experiența aceasta atunci când cred că a-ți concentra sentimentele asupra lui Dumnezeu înseamnă a le separa de cei dragi de pe pământ, când de fapt acesta este singurul fel în care îi pot iubi cu adevărat pe cei pe care doar cred că-i iubesc.

Acum, este așa? Este voința supusă lui Dumnezeu? Este inima consacrată Lui, astfel încât sentimentele să fie concentrate asupra Lui? Este așa, astfel încât să puteți sta în fața lui Dumnezeu și să-I mulțumiți că este așa? Nu vă cer să vă ridicați aici în adunare și să spuneți că este așa, ci să spuneți mereu Domnului că este așa. Oamenii sunt gata să se ridice în adunare și să spună lucruri pe care nu le vor spune Domnului. Spuneți-le Domnului! Spuneți-I că voința voastră este dată în întregime Lui. Supuneți-I totul fără să mai păstrați nimic din ea, și spuneți-I că inima voastră Îi este consacrată Lui, pentru că nu este bună de nimic și aveți nevoie de inima Lui în locul inimii voastre, iar după aceea sentimentele voastre vor fi concentrate asupra Lui, și așa vor rămâne. Spuneți-I aceasta tot timpul, în fiecare zi; spuneți-I oriunde vă aflați. Trăiți împreună cu El, fraților, trăiți împreună cu El, trăiți împreună cu El, aceasta vrea Domnul. Pentru că El a înviat dintre cei morți, iar noi am înviat împreună cu El ca să trăim împreună cu El. Romani 6:8. Prezența Sa personală va fi cu noi. Aceasta face solia către Laodicea pentru noi; ne aduce prezența lui Hristos ca să trăiască în noi.

Aceasta numai voi o puteți face pentru voi înșivă, și nimeni altcineva nu o poate face pentru voi. Fraților, să facem aceasta! Să intrăm în această stare! Când un om este în această stare, el doar așteaptă călăuzirea Domnului, așteaptă pe Domnul. Când Domnul este gata să reverse Duhul Său cel Sfânt, în acel om nu este nimic care să-L împiedice. Dacă în el este ceva despre care nu știe, oh, acel ceva a fost predat de mult. Se poate să-i fie la fel de drag ca lumina ochilor, dar el a renunțat de mult la acel ceva. Acel ceva s-a dus, slavă Domnului; și astfel nu mai este nimic între voi și El, iar El poate revărsa Duhul Său oricând dorește. În această stare dorește El să fim la această Conferință, așteptând ca El să ne dea învățătura neprihănirii în acord cu neprihănirea.

Cât de mult din Hristos trebuie să avem? Atunci când prezența personală a lui Hristos vine la noi, El va fi mai aproape de noi decât dacă ar veni în trup aici la întâlnire împreună cu noi în fiecare zi. Așa este? (Audiența: „Da!”) Aceasta este Evanghelia, nu? Aceasta este

neprihănirea lui Dumnezeu, care se primește prin credința lui Isus Hristos. Aceasta este Evanghelia, „pentru că în ea neprihănirea lui Dumnezeu este descoperită prin credință și duce la credință.” Romani 1:17 (KJV). Oh, nu! Prin credință și duce la fapte! Neprihănirea lui Dumnezeu descoperită prin credință și duce la fapte? „Neprihănirea lui Dumnezeu este descoperită prin credință și duce la credință,” slavă Domnului!

Prezența lui Hristos, prezența personală a lui Hristos, „Hristos în voi nădejdea slavei”, aceasta este Evanghelia, nu-i așa? Vă rog să observați: și nu încapă niciun pic de înțelegere greșită sau de ezitare cu privire la credință și fapte; observați că: Hristos a fost cândva în această lume, da? (Audiența: „Da!”) El nu a făcut nimic de la Sine Însuși. „De la Mine Însumi, nu pot face nimic.” Tatăl locuia în El. Tatăl făcea faptele. „Tatăl care locuiește în Mine, face aceste lucrări.” Ioan 14:10. „Așa cum Tatăl M-a trimis pe Mine, așa vă trimit și Eu pe voi.”

Așa cum Dumnezeu era în Hristos, așa trebuie să fie Hristos în noi. Așa este? (Audiența: „Da!”) Este Hristos Același ieri, azi și în veci? (Audiența: „Da!”) Ce a făcut El când a fost pe pământ, în trupul nostru - El a avut trupul meu (carnea mea), a avut trupul vostru – ce a făcut în acest trup, când a fost aici pe pământ? El a făcut bine, a îngrijit de cei bolnavi, a simpatizat cu ei. „El suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asupra Lui.” A purtat suferințele noastre. Împreună Lui simțire cu cei bolnavi era atât de profundă, încât atunci când mergea să le slujească, le înțelegea adânc simțămintele, și efectiv le purta suferințele. Ce va face când va fi în trupul nostru, acum? (Voce: „În același fel.”) Ce va face în trupul nostru? În trupul nostru acum? (Voce: „La fel ca atunci.”)

Observați, dar, că faptele se îngrijesc de ele însele în cel care are credință în Isus Hristos? Nu vorbesc despre credința satanică, ci de cel care are adevărata credință. Nu vedeți ce pierd oamenii care își preocupă mintea cu fapte mai mult decât cu Hristos? Ei pierd tocmai motivația și puterea prin care pot face lucrurile bune, prin care pot înțelege și vorbi celui bolnav într-un spirit bun, prin care pot să-i viziteze pe săraci și să le slujească într-un spirit drept. Nu ați văzut oameni care au lucrat pentru săraci și bolnavi într-un fel care i-a făcut pe cei vizitați să se simtă mai rău decât dacă nu ar fi fost vizitați? Nu așa este slujirea pe care o face Hristos. Nu așa lucrează Hristos. Nu! Hristos să fie în voi! Și când El va merge cu voi și va fi în voi, atunci mărturia ne spune că „până și de pe buzele celor lumești va fi smulsă declarația, 'Ei sunt ca Isus'.”

Ce vrea El ca lumea să vadă în noi? (Audiența: „Pe Hristos.”) El vrea ca lumea să vadă în viețile noastre pe Isus Hristos, viața lui Hristos, Hristos în voi nădejdea slavei, și ei vor cunoaște aceasta, și voi o veți cunoaște. Asigurați-vă că Hristos este în voi, și Duhul Domnului va convinge mințile de faptul că El este în voi. Dar dacă apărem noi în locul lui Hristos, noi suntem cei care vom fi văzuți, și lumea nu va vedea altceva decât pe noi.

Fraților, este vreun motiv real ca cineva să înțeleagă greșit sau să aibă vreo piedică în a înțelege că neprihănirea prin credință, îndreptățirea prin credință poartă cu ea, în ea însăși, virtutea vie a lui Dumnezeu de a lucra în felul lui Dumnezeu? Este vreun motiv pentru aceasta? Nu! Nici cel mai mic. Și nu va exista niciodată pentru orice minte supusă lui Dumnezeu. Nu va exista pentru mintea care este dată lui Dumnezeu, care vrea să aibă căile lui Dumnezeu, pe Hristos Începutul și Sfârșitul, pe Hristos prin toate, în toate și peste toate. Pentru că această minte ajunge să-L cunoască atât de bine pe Hristos, încât știe că credința în Isus Hristos aduce prezență divină și putere divină, virtute divină și har divin, care vor lucra în așa fel în cel care le primește, îl vor mișca în așa fel încât cel care va avea cea mai multă credință va fi și cel care va avea cele mai multe fapte. Acestea nu pot fi separate. Viața divină este în ele. Puterea divină și cuvântul divin sunt în ele.

Ar putea spune cineva: „Nu s-a luptat Pavel, și nu ne-a spus Mântuitorul: 'Nevoiți-vă să intrați pe poarta cea strâmtă'?” Ba da! Și Pavel ne spune cum s-a luptat. Deschideți la Coloseni 1:25 și mai departe: Evanghelia al cărei slujitor „am fost făcut eu, după isprăvnicia, pe care mi-a dat-o Dumnezeu pentru voi ca să întregesc cuvântul lui Dumnezeu. Vreau să zic: taina ținută ascunsă din veșnicii și în toate veacurile, dar descoperită acum sfinților Lui, cărora Dumnezeu a voit să le facă cunoscut care este bogăția slavei tainei acesteia între Neamuri.”

Ce vrea Dumnezeu să ne facă de cunoscut în acest timp? Vrea să ne facă de cunoscut „care este bogăția slavei tainei acesteia.” Și bogăția ei este mare, nu-i așa? Cât de mari sunt bogățiile slavei tainei lui Dumnezeu? Cât de mari? La fel de mari ca Dumnezeu. Atunci, cum le putem cunoaște altfel decât prin mintea lui Hristos, care ne este adusă de Duhul Sfânt împreună cu prezența Lui?

„Și anume: Hristos în voi, nădejdea slavei. Pe El Îl propovăduim noi, și sfătuim pe orice om, și învățăm pe orice om în toată înțelepciunea, ca să înfățișăm pe orice om, desăvârșit în Hristos Isus. Iată la ce lucrez eu, și mă lupt după lucrarea puterii Lui care lucrează cu tărie în mine.”

Cum pot eu să mă lupt, dacă nu am cu ce să lupt? „Despărțiți de Mine” cât puteți face? (Audiența: „Nimic.”) Așa este? (Audiența: „Da!”) Atunci, fără Hristos, aș vrea să știu cum puteți lupta! Fără El ce fel de luptă duceți? Aș vrea să vă gândiți la aceasta! „Despărțiți de Mine nu puteți face nimic.” Sunteți „morți în greșeli și păcate.” Suntem așa? Cum poate lupta un om mort? „Pe când eram fără putere.” Romani 5:6. Eram noi fără putere? (Audiența: „Da!”) Așa este! Cum poate lupta un om care nu are putere? Nu vedeți că este o pervertire complet satanică a ideii divine, acea idee de a te lupta, a te strădui și a-ți consuma viața în încercarea de a ajunge la Hristos, pentru a obține darul îndreptățirii. Însă, acest dar este darul gratuit al lui Dumnezeu pentru orice om, și orice om care îl primește, Îl primește pe Isus Hristos Însuși cu adevărat. Evanghelia este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede. Iar cel care se predă cu totul, se oferă cu totul și obține puterea lui Dumnezeu, Îl obține pe Acel Mântuitor viu, căruia Îi este dată toată puterea în cer și pe pământ. Atunci are cu ce să lupte. Atunci are tăria pe care o poate folosi pentru realizarea unui scop bun; are puterea prin care poate face binele.

Atunci unde este lupta? În a găsi pe Domnul, sau în a folosi puterea pe care o dă Domnul, pe care El o pune în noi? Care este lupta? (Audiența: „A folosi puterea.”) Desigur! Atunci, să nu trecem de partea cea rea, ci să mergem pe calea dreaptă.

„Mă lupt, după lucrarea puterii Lui care lucrează cu tărie în mine.” Sau, după cum spune în alt loc: „Dragostea lui Hristos ne constrânge.” 2Corinteni 5:14. Ne constrânge, ne împinge, ne conduce cu o forță irezistibilă. Aceasta este ideea cuprinsă în cuvântul „mă lupt.” O altă traducere redă ca „agonizați” ca să intrați pe poarta cea strâmtă. Iar unii realmente și trupește agonizează și se istovesc cu totul, făcând penitențe, ca orice catolic, și fac totul pentru a mișca pe Domnul, ca El să aibă milă de ei. Dar nu acesta este gândul cuprins aici.

Este vorba de a agoniza; dar oricine cunoaște cuvântul știe că este împrumutat de la jocurile grecești, din întrecerile grecești. Unul care participa la jocuri era un „agonistes”. Ei începeau să alerge în cursă. Și ce făcea alergătorul? Își încorda fiecare nerv pentru a câștiga cursa; fiecare facultate a ființei sale era consacrată țintei din fața lui, da? (Audiența: „Da!”) Aceasta era lupta trupească, agonizarea. Despre felul acesta trupesc de a lupta vorbește Hristos? (Audiența: „Nu!”) Dar despre ce fel? Despre cel spiritual. Desigur! Aplicând acest gând al exersării trupești, al încordării trupești a fiecărui nerv, în domeniul spiritual, ce semnifică

aceasta? Nu semnifică acea predare totală a voinței noastre lui Hristos, predarea inimii și sentimentelor noastre Lui, fără nicio rezervă? Să nu fie nicio reținere în predare; totul să fie consacrat Lui, fiecare fibră a ființei să fie devotată singurului scop și slavei lui Dumnezeu. Nu este așa? Deci puterea Lui este cea care ne mișcă, ne îndeamnă, nu vedeți? Repet din nou, că întotdeauna, cel care crede în Hristos cel mai deplin, va lucra cel mai mult pentru El.

Să citim un pasaj, și aceasta va fi cea mai bună încheiere pe care aș putea să o fac subiectului din această seară. „Calea către Hristos” p. 79: „Inima care se odihnește cel mai deplin în Hristos, va fi cea mai serioasă și mai activă în a lucra pentru El.” Amin! (Audiența: „Amin!”) Nu uitați aceasta! Să nu credeți că omul care spune că se odihnește în Hristos pe deplin, este un trândav fizic sau spiritual. Dacă dă pe față trândăvie în viața sa, atunci nu se odihnește în Hristos ci în el însuși.

Nu, domnilor! Inima care se odihnește cel mai mult în Hristos, va fi cea mai serioasă și mai activă în a lucra pentru El. Aceasta înseamnă adevărata credință. Aceasta este credința care ne va aduce revărsarea ploii târzii. Aceasta este credința care ne va aduce învățătura neprihănirii potrivit cu neprihănirea - prezența vie a lui Isus Hristos - ca să ne pregătească pentru marea strigare și pentru vestirea soliei îngerului al treilea în singurul fel în care poate fi vestită după această Conferință.

SOLIA ÎNGERULUI AL TREILEA

PREDICA NR. 14

Am văzut manifestarea minții firești, a minții carnale, în două feluri: în păgânism și în papalitate. Dar mai există încă un fel modern de manifestare. Este un fel de manifestare care a apărut în zilele noastre, o altă înșelăciune pe care o face autorul minții firești, și prin care va amăgi o mulțime de oameni dacă nu au mintea care este în Hristos. A cui minte este mintea firească? (Audiența: „A lui Satana.”) Cu ce se preocupă mintea firească? (Audiența: „Cu eul.”) În Satana este egoism; în noi este egoism. Am văzut cum în păgânismul pur, gol, pe față, mintea firească pune eul în locul lui Dumnezeu, îl face egal cu Dumnezeu prin teoria nemuririi sufletului. Apoi am văzut cum, atunci când a apărut creștinismul în lume, aceeași minte firească a făcut o contrafacere a adevărului și s-a mascat - aceeași minte firească - cu o formă de creștinism pe care a numit-o îndreptățire prin credință, când de fapt era în întregime îndreptățire prin fapte; aceeași minte firească. Aceasta este papalitatea, taina nelegiurii.

Acum, în ultimele zile, s-a dezvoltat o altă lucrare a Satanei, în afara păgânismului așa cum era el în esență, și în afara papalității așa cum este ea în esență și în manifestare. Așa este? (Audiența: „Da!”) În ce formă? În ce formă lucrează Satana în ultimele zile? (Audiența: „Prin spiritism.”) Da; și acesta înalță eul. Dar spiritismul lucrează întotdeauna în numele Satanei? (Audiența: „Nu!”) Cu cât ne apropiem mai mult de a doua venire a Mântuitorului, cu atât mai mult spiritismul Îl va mărturisi pe Hristos. Cine sunt cei care vor veni, mulți, înainte să vină Mântuitorul? (Audiența: „Hristoși mincinoși.”) Vor veni mulți și vor zice, „Eu sunt Hristos!”, iar în cele din urmă va veni Satana personal, prezentându-se drept Satana? (Audiența: „Nu; dându-se drept Hristos.”) Va veni prezentându-se drept Hristos, și va fi primit ca Hristos. Așa că poporul lui Dumnezeu trebuie să-L cunoască atât de bine pe Mântuitorul, încât nicio mărturisire a numelui lui Hristos să nu fie primită sau acceptată dacă nu este cea adevărată, cea originală. Dar când creștinismul fals se prezintă în fața lumii, când apar tot felul de Hristoși mincinoși, care este singura cale de a fi în siguranță? Cum poate ști cineva că aceștia sunt falși? Doar prin Cel care este adevărat. Doar având însăși mintea Lui.

Aș vrea să vă citesc exprimarea acestei ultime faze a minții firești. Le-am citit pe celelalte două; am citit exprimarea păgână și cea papală.

Acum când o citim și pe ultima, vom avea toate cele trei stadii: vom avea în fața noastră balaurul, fiara și proorocul mincinos. Apoi nu va mai fi nici urmă de scuză pentru niciunul dintre noi, pentru a lua o altă poziție decât a primi ceea ce este în mod clar însăși mintea lui Isus Hristos și neprihănirea lui Dumnezeu potrivit cu ideea Lui de neprihănire. Va fi vreo scuză? Nu va fi nicio scuză! Dacă vedem în fața noastră exprimarea directă a căii false în toate cele trei forme ale ei, atunci, chiar dacă nu suntem în stare să înțelegem sau să o vedem pe cea adevărată, vom recunoaște că aceea este falsă și o vom părăsi, și o vom apuca pe cealaltă fie că o vedem sau nu! Nu e mai bine să părăsim pe diavolul pe care-l vedem, și să acceptăm pe Domnul pe care nu-l putem vedea așa cum am vrea să-l vedem? Ce doriți mai degrabă? Eu aș vrea mai bine să primesc pe Domnul cu ochii închiși, decât pe diavol cu ochii deschiși.

Iată o publicație lunară. Voi citi un pasaj sau două din ea. Este un fel de ghid pentru săptămână, un curs de formare pentru fiecare zi din săptămână.

„Joa să fie ziua în care să vă declarați credința.”

Observați ce este credința!

„Spuneți: 'Cred că Dumnezeu lucrează acum cu mine, prin mine, în mine și pentru mine!'; spuneți cu o certitudine deplină, pentru că este adevărat.”

„Vinerea fiți curajoși, tari și plini de putere; biruiți toate obstacolele prin cuvântul vostru; spuneți: 'Pot să fac toate lucrurile prin Hristos care mă întărește'; spuneți aceasta cu toată puterea ființei voastre, și vă spun că puteți face orice vreți să faceți, chiar și să faceți minuni.”

Aceasta este o minciună. Ca să puteți vedea cu toții că este o minciună, voi citi îndrumarea pentru miercuri:

„Miercurea folosiți afirmațiile; nu doar afirmațiile științei, ci afirmați toate lucrurile bune în voi înșivă.”

(Voce din adunare: „Aceasta dovedește că este o minciună.”)

Nu spun ei că Dumnezeu lucrează în mine, cu mine, pentru mine, și prin mine? Dacă am venit la Domnul Hristos și am primit neprihănirea Lui și bunătatea Lui, nu putem afirma că noi suntem buni? (Audiența: „Nu!”) Care este motivul? (Audiența: „Bunătatea este în Hristos, nu în noi.”) Sunteți gata să admiteți că atunci când ați găsit pe Domnul Hristos împreună cu toată bogăția, onoarea, puterea și comorile care sunt în El, chiar și atunci nu ne putem lăuda că suntem buni? Sunteți gata să admiteți aceasta? Sunteți gata? (Voce: „Da!”) Sunteți gata? (Voce: „Da!”) Bine. Aceasta nu este totul. Citesc mai departe:

„Afirmați toate lucrurile bune din voi înșivă. Apreciați-vă pentru că sunteți atât de buni și iubitori, că sunteți atât de onești în intențiile voastre de a sluji binele; apreciați-vă pentru că sunteți atât de statornici în aceste intenții; apreciați-vă pentru că sunteți atât de puternici și sănătoși.”

Probabil apreciați-vă pentru că trăiți atât de strict reforma sanitară încât aveți o sănătate bună. Voi ați făcut aceasta? Apreciați-vă pentru aceasta?

„Apreciați-vă pentru că aveți o dispoziție atât de caritabilă.”

Puteți face aceasta? (Audiența: „Nu!”) Nu puteți face aceasta dacă păcatele vă sunt iertate, și sunteți eliberați de ele prin puterea lui Hristos? Nu vă puteți aprecia atunci pentru dispoziția caritabilă pe care o aveți în așa măsură? (Audiența: „Nu!”) Citesc mai mult:

„Apreciați-vă pentru că vedeți doar binele din oricine și din orice lucru al acestei lumi. Apreciați-vă pentru orice lucru bun pe care îl vedeți în voi, și pentru orice lucru bun pe care doriți să-l vedeți în voi... Trebuie să vă apreciați pentru trăsăturile bune care sunt în voi pentru ca ele să fie întărite, și să vă apreciați pentru trăsăturile bune care lipsesc pentru a le sili să apară, întrucât știți că rodul buzelor voastre va fi creat pentru voi.”

Aceasta este ceea ce se numește „Știința creștină.” Puteți citi titlul (ridicând cartea). Un frate mi-a înmănat o copie a acestei cărți într-una din zile. Titlul este „Știința creștină,” iar pe copertă este un citat din Scriptură: „Cuvintele Mele nu vor trece.” Fraților, nu este timpul să începem să credem Scripturile și „Mărturiile”? Nu este timpul să avem mintea lui Hristos? (Audiența: „Amin!”) Să avem mintea care va mărturisi că este adevărată acea mărturie care a dispăcut multor frați ori de câte ori a fost citită. Să o citim din nou, și să vedem dacă veți spune că este adevărată, dacă o veți crede sau nu! Este timpul să fie crezută. Mărturia Nr. 31, p. 44:

„Sunteți în Hristos? Nu sunteți dacă nu vă recunoașteți ca fiind niște păcătoși supuși greșelii, neajutorați, condamnați.”

Nu sunteți în Hristos dacă nu vă recunoașteți ca fiind așa. Este adevărat? (Audiența: „Da!”) Sunteți gata să rămâneți pe această poziție, fie că înțelegeți cum este aceasta sau nu? (Audiența: „Da!”) Veți rămâne pe această poziție în fața păgânismului, a papalității și spiritismului, în toate fazele lor? Aș vrea să știu de ce n-ar fi timpul ca voi și cu mine să avem mintea care nu va spune „Amin!” unor materiale de felul celor pe care le-am citit din această știință anti-creștină? Citesc mai departe din „Mărturie”:

„Sunteți în Hristos? Nu sunteți dacă nu vă recunoașteți ca fiind niște

păcătoși supuși greșelii, neajutorați, condamnați. Nu sunteți dacă vă înălțați și vă slăviți eul.”

Astfel, deși acești oameni citează cuvintele lui Hristos, totul este o contrafacere. Știți că Vol. 4 ne spune că atunci când Satana va veni cu cuvintele pline de har pe care le-a rostit Hristos, el le va spune cu un ton foarte asemănător, și-i va amăgi pe cei care nu au mintea lui Hristos. Fraților, nu există salvare pentru noi, nu există siguranță pentru noi, nu există remediu pentru noi, decât în a avea mintea lui Hristos.

Și aceasta este necesară în toate lucrările noastre. Nu este nevoie de ea numai pentru predicatori. Este nevoie pentru oricine. Vă aduceți aminte că într-una din zile Dr. Kellog ne-a vorbit despre lucrarea misionară medicală, și ne-a spus că dânsul vedea, și a văzut de un timp îndelungat lipsa pe care o are sistemul medical în a atinge și a despovăra mintea? Vă aduceți aminte că ne-a spus că a sesizat această lipsă în toată practica medicală? El și-a dat seama din practică de faptul că există un deficit în sistemul medical, și că nu exista nimic care să atingă și să despovăreze mintea și să o elibereze din boala sufletului, pentru ca trupul să poată înainta în vindecare prin tratamentul pe care îl prescrie medicul.

Fraților, nu a venit Hristos tocmai în ajutorul acestei lipse care este în întregul sistem medical, în propriul Lui sistem medical pe care ni l-a dat prin Duhul Său? Prin mintea lui Hristos pentru asistenta medicală, pentru medic, pentru ca ei să poată îngriji de cei aflați în durere și bolnavi, de cei suferinzi și de cei aflați în pragul morții, să poată îndrepta mintea celor suferinzi asupra lui Isus Hristos, ajutându-i să primească mintea Lui în locul eului. Apoi pacientul, fiind adus într-o stare de pace, medicul poate înainta în tratarea trupului, iar vindecarea va decurge bine, în timp ce pacientul se va bucura de binecuvântarea și pacea lui Isus Hristos și a minții pe care o dă El. Nu vedeți că este nevoie de această minte în toate lucrările voastre și oriunde? Acest punct de vedere nu este nou pentru doctor. Dar pentru că ne-a vorbit despre deficitul existent în sistemul medical, am dorit să vedeți că mintea lui Hristos va rezolva această problemă. Citesc mai departe din „Mărturie”:

„Nu sunteți în Hristos, dacă înălțați și slăviți eul.”

Atenție!: „Dacă există ceva bun în voi, aceasta se datorează în întregime îndurării Mântuitorului milostiv.”

Rețineți!: „Nașterea voastră, reputația voastră, bogăția voastră, talentele voastre, virtuțile, pietatea, caritatea voastră, sau orice altceva aflat în voi sau în legătură cu voi, nu vor forma o legătura de unire între sufletul vostru și Hristos.”

Este așa? (Audiența: „Da!”)

Prezbiterul Underwood: „Mai citiți o dată, vă rog.”

„Nașterea voastră, reputația voastră, bogăția voastră, talentele voastre, virtuțile, pietatea, caritatea voastră, sau orice altceva aflat în voi sau în legătură cu voi (chiar faptele voastre bune), nu vor forma o legătură de unire între sufletul vostru și Hristos. Legătura voastră cu biserica, felul în care vă privesc frații voștri, nu sunt de nicio valoare dacă nu credeți în Hristos.”

Rețineți sublinierea: „Nu este destul să credeți despre El: ci trebuie să credeți în El.”

„În El.” Ce înseamnă aceasta?

„Trebuie să vă sprijiniți în întregime pe harul Său mântuitor.”

Acesta este creștinismul! Aceasta este mintea lui Hristos! Nu este nimic diavolesc în ea și nici nu poate fi. Veți găsi același lucru și în „Calea către Hristos”, fără a fi declarat exact în același mod. Voi citi un pasaj sau două din „Calea către Hristos,” începând de la p. 67 și până la p. 71:

„Condiția dobândirii vieții veșnice este astăzi exact aceeași care a fost din totdeauna, exact aceeași care a fost în grădina Edenului înainte de căderea primilor noștri părinți: o perfectă ascultare de Legea lui Dumnezeu, o desăvârșită neprihănire.”

Dacă noi nu vom avea această neprihănire, nu vom avea niciodată viața veșnică. Nu o putem avea nici acum și nici altădată. Dacă voi și eu nu avem „o perfectă ascultare de Legea lui Dumnezeu,” de la prima respirație a noastră și până la ultima, viața veșnică nu ne aparține. Dar de îndată ce avem „perfecta ascultare de Legea lui Dumnezeu”, viața veșnică este a noastră chiar în acel moment. Însă „perfecta ascultare” trebuie să se întindă de la prima respirație până la respirația aceasta de acum, din această seară, și trebuie să se întindă până la ultima respirație pe care o vom avea, chiar dacă ar fi peste zeci de mii de ani, în nesfârșitul veșniciei. Nu vă întreb dacă înțelegeți, fraților. Credeți și apoi veți înțelege. „Nu contrazice aceasta ceea ce a predicat mai înainte?” Nu contrazice ceea ce am predicat. Este ceea ce am predicat tot timpul, și ceea ce predica oricine predica Evanghelia.

„Condiția dobândirii vieții veșnice este astăzi exact aceeași care a fost din totdeauna, aceeași care a fost în grădina Edenului înainte de căderea primilor noștri părinți: o perfectă ascultare de Legea lui Dumnezeu, o desăvârșită neprihănire. Dacă viața veșnică ar fi acordată în alte condiții, care să ceară mai puțin decât atât, atunci fericirea întregului Univers ar fi

pusă în primejdie. ... Noi nu avem o neprihănire a noastră, cu care să facem față, să răspundem cerințelor Legii lui Dumnezeu.”

Așa este! Atunci, cum am putea vreodată să avem viața veșnică? (Audiența: „Prin Hristos.”) Ah! „Darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică prin Isus Hristos, Domnul nostru.” Dar noi trebuie să avem „o desăvârșită neprihănire” înainte de a putea avea acest dar, nu-i așa? De aceea Domnul vine și ne spune: „Aici, în Hristos, există o desăvârșită neprihănire; aici există o perfectă ascultare de Legea lui Dumnezeu de la naștere până la mormânt; ia-o, și aceasta va împlini pe deplin cerințele prin care doar poate cineva să aibă viața veșnică.”

Foarte bine! Vă bucurați pentru aceasta? (Audiența: „Da!”) Eu mă bucur atât de mult, și nu știu ce aș putea face decât să mă bucur. Oh, El vrea ca eu să am viața veșnică. Eu nu am nimic care să o merite; eu nu am nimic care să îndeplinească acea condiție numai prin care poate fi acordată viața veșnică. Tot ce am eu ar ruina Universul dacă Domnul mi-ar acorda viața veșnică pe baza a ceea ce am eu. El nu poate face aceasta, dar vrea să am viața veșnică. Și vrea atât de mult ca eu să am viața veșnică încât a murit ca să o pot avea. (Audiența: „Amin!”) Încă o dată spun, ca un Dumnezeu care este dragoste, așa cum și este, vine și ne spune: „Aici, în Hristos, există perfectă ascultare de la prima voastră respirație până la ultima; primiți-L pe El și neprihănirea Lui, iar apoi veți avea și viața veșnică.” Aceasta este condiția. Da! Da! Da, domnilor!

„Noi nu avem o neprihănire a noastră cu care să facem față, să răspundem cerințelor Legii lui Dumnezeu. Dar Domnul Hristos a croit o cale de scăpare pentru noi.”

Mulțumim Domnului!

„El a trăit pe pământ în mijlocul aceluiași încercări și ispite cum sunt cele în mijlocul cărora trebuie să trăim și noi. El a trăit o viață fără păcat. A murit pentru noi, și acum se oferă să ia păcatele noastre și să ne dea în schimb neprihănirea Sa.”

Ce tranzație! Ce tranzație! Fraților, nu este îngrozitor că oamenii ezită atât de mult și zăbovesc până să-și predea totul și să facă acest schimb binecuvântat? Nu este îngrozitor?

„Dacă ne dăm pe noi înșine Lui, și-L primim ca Mântuitor personal, atunci, oricât de păcătoasă ar fi fost viața noastră, suntem socotiți neprihăniți, din pricina Lui. Caracterul Domnului Hristos este pus atunci în locul caracterului nostru, și suntem primiți înaintea lui Dumnezeu, ca și cum n-am fi păcătuit niciodată.”

Da, fraților, când facem aceasta, vom sta înaintea lui Dumnezeu ca și

cum nu am fi comis niciun păcat în această lume, ca și cum am fi fost îngeri din totdeauna. Fraților, Dumnezeu este bun! El este bun! Oh, Mântuitorul nostru este un Mântuitor minunat! (Audiența: „Amin!”) Fraților, așa este! Să Îl lăsăm să Își împlinească voia Sa!

„Mai mult decât atât...”; ar putea fi ceva mai mult decât atât? Ei bine, Domnul așa spune: „Mai mult decât atât, Domnul Hristos ne schimbă inima. El locuiește prin credință în inima noastră.”

Aceasta este binecuvântarea! Ce bine mi-ar aduce viața veșnică dacă rămân cu inima mea? El nu se oprește aici, ci schimbă inima.

„Noi trebuie să păstrăm această legătură cu Hristos prin credință și printr-o continuă consacrare a voinței noastre Lui...” Acesta este gândul pe care l-am studiat în seara trecută; și este de fapt aceeași lecție.

„... și atâta vreme cât facem acest lucru, El va lucra în noi și voința și înfăptuirea după buna Sa plăcere. Astfel că putem spune;”

Dumnezeu ne-a dat permisiunea să spunem, El ne-a zis că putem spune: „’Viața pe care o trăiesc acum în trup o trăiesc în credința Fiului lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine.’ Galateni 2:20. De aceea spunea Domnul Hristos ucenicilor Săi: ‘Fiindcă nu voi veți vorbi, ci Duhul Tatălui vostru va vorbi în voi.’ Matei 10:20. Atunci, având pe Hristos lucrând în noi, vom da pe față același spirit și vom face aceleași fapte...”

Nu veți putea face altfel. Hristos este același ieri, azi și în veci. El este același aici în trupul nostru acum, la fel cum a fost când era pe pământ în trup.

„... aceleași fapte ale neprihănirii și ascultării. Așadar, noi nu avem nimic în noi înșine cu care să ne mândrim.”

Slavă Domnului! Nu începeți să vă mândriți cu voi înșivă și în voi înșivă, zicând: „Sunt bogat, m-am îmbogățit; acum sunt înțelept; acum sunt în regulă.” Nu! Omul care va spune așa ceva într-un timp ca acesta, nu este cea mai rea creatură din Univers? Ce ar putea fi mai rău decât atât? Pe când era cu totul pierdut, neajutorat și neputincios, a mărturisit aceasta, recunoscând că este așa, iar Domnul a avut o astfel de milă minunată de el încât i-a dat tot ceea ce avea în Univers. Și după aceea omul să se ridice, să înceapă să se laude cât de bun este el, și cât de mare este? Ce ofensă mai mare ar putea aduce bunătății lui Dumnezeu? Nu, fraților! „Cine se laudă să se laude în Domnul.” (Audiența: „Amin!”) Așa să facem!

„Așadar, noi nu avem nimic în noi înșine cu care să ne mândrim. Nu avem niciun motiv pentru înălțarea de sine.”

Omul care Îl primește pe Isus așa cum este, va fi umil întotdeauna. A primi pe Hristos prin credință, aceasta face pe om smerit. Dar dacă nu Îl primește prin credință, ci Îl câștigă, desigur că are cu ce să se laude.

„Singura noastră nădejde este în neprihănirea lui Hristos ce ne este atribuită și în...”

Ce credeți?

„Singura noastră nădejde este în neprihănirea lui Hristos ce ne este atribuită și în cea înfăptuită prin Duhul Său lucrând în și prin noi.”

Singura noastră nădejde este neprihănirea lui Hristos atribuită nouă, și această neprihănire înfăptuită în noi prin Duhul Sfânt în lucrările noastre. Următorul paragraf vorbește despre credința satanică și despre ce este credința veritabilă, ceea ce am studiat și în lecțiile anterioare. Este același subiect. La p. 71:

„Cu cât ne apropiem mai mult de Hristos, cu atât ne vom vedea mai defectuoși, fiindcă atunci vom avea o viziune mai clară, iar imperfecțiunile noastre vor apărea mai mari și în vădit contrast cu desăvârșirea Sa. Aceasta este dovada faptului că amăgirile lui Satana și-au pierdut puterea.”

Așadar, care este starea omului care începe să creadă despre sine că este bun și să se îngâmfe? Este prins de amăgirea Satanei. Chiar dacă a trăit cu Domnul timp de cincisprezece sau douăzeci de ani, dacă acum începe să creadă că s-a făcut destul de bun, care este starea celui om? Este amăgit de Satana. Se află sub o înșelăciune satanică. Acesta este adevărul. Cineva a trăit împreună cu Hristos timp de treizeci de ani. La început, în primii ani ai vieții sale cu Hristos, el a spus: „Sunt răstignit împreună cu Hristos; și totuși trăiesc: totuși nu eu, ci Hristos trăiește în mine. Iar viața pe care o trăiesc acum în trup o trăiesc prin credința Fiului lui Dumnezeu care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine” (KJV). Iar aproape la treizeci de ani după aceea, aproape de încheierea vieții sale, a spus următoarele: „O, adevărat și cu totul vrednic de primit este cuvântul care zice: 'Hristos Isus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși, dintre care cel dintâi...'” am fost eu? (Audiența: „Sunt eu.”) Nu, „am fost eu.” (Audiența: „Nu, „sunt eu.”) Oh, nu! Când era Saul din Tars, și-i persecuta pe sfinți, atunci a fost cel dintâi dintre cei păcătoși. (Audiența: Nu, „sunt eu.”) Amin! Așa este!

„Hristos Isus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși, dintre care cel dintâi sunt eu.” Când? (Audiența: „Acum.”) După ce a trăit treizeci de ani împreună cu Hristos? (Audiența: „Da!”) Da! „Cel dintâi sunt eu.” Oh, el a avut o astfel de viziune a Domnului Isus, a sfințeniei

Sale, a purității Lui desăvârșite, încât atunci când s-a privit pe sine, și-a dat seama că, despărțit de Hristos, era cel mai rău dintre toți oamenii. Acesta este creștinismul. Aceasta este mintea lui Hristos. Cealaltă este mintea Satanei. Așadar:

„Aceasta este dovada faptului că amăgirile lui Satana și-au pierdut puterea, și că influența dătătoare de viață a Duhului lui Dumnezeu lucrează în noi. Nu poate fi o iubire profundă pentru Domnul Hristos în inima care nu-și dă seama de propria ei păcătoșenie. Ființa care este transformată prin harul lui Hristos va admira caracterul Său divin, dar dacă nu ne vedem diformitatea noastră morală, aceasta este o dovadă de netăgăduit că n-am ajuns să vedem frumusețea și desăvârșirea caracterului Domnului Hristos. Cu cât vom vedea mai puține lucruri de prețuit în noi înșine, cu atât vom vedea mai multe lucruri vrednice de prețuit în infinita puritate și frumusețe a Mântuitorului nostru.”

Acesta este creștinismul, fraților! Să studiem Biblia, și să luăm totul așa cum spune ea. Ce spuneți? Fraților, suntem într-o poziție înfricoșătoare aici la această Conferință, la această întâlnire. Este chiar îngrozitor! Am mai spus-o, dar în seara aceasta îmi dau seama de lucrul acesta cu o convingere mult mai puternică decât atunci. Și nu pot să o schimb cu nimic, fraților. Nu pot să o schimb. Noi suntem aici într-o poziție înfricoșătoare. Niciunul dintre noi nu visează ce destine teribile atârnă de zilele pe care le petrecem aici. (Prezbiterul Olsen: „Așa este.”) Așa este. Fraților, cu cât se scurg zilele, sporește seriozitatea noastră în a-L căuta pe Dumnezeu? Da? Sau mai degrabă începe să se stingă?

Când am început întâlnirile, primele lecții erau proaspete, erau noi; au adus adevărul așa ca să-l putem vedea puternic, lămurit, pozitiv, astfel că aceste lecții au avut un efect. Inimile au fost mișcate, după cum spune Scriptura, așa „cum pomii din pădure sunt mișcați de vânt.”

Dar, fraților, s-a domolit adierea? Cum suntem acum? Dacă impresiile noastre, simțământul nevoii noastre, seriozitatea noastră nu sunt mai profunde cu cât întâlnirile înaintează, atunci este o problemă cu fiecare dintre noi. Nu vorbesc despre noi ca întreagă clasă doar la modul general; singurul fel în care putem ajunge în starea aceasta este prin a ajunge fiecare; dacă eu nu fac aceasta, dacă voi nu faceți aceasta, atunci ceva este rău.

Un alt gând. Am fost constrânși, de Duhul lui Dumnezeu, am fost constrânși să privim la lucrările minții firești, la ce face ea pentru om, și la modul în care îl va amăgi pe orice cale: prin păgânism, papalitate, și chipul papalității; prin balaurul, fiara și proorocul mincinos; le-am văzut,

și Domnul ne-a trasat o lecție prin aceasta. Acum, pentru că le-am văzut fraților, să renunțăm fiecare dintre noi la toate acestea, și să lăsăm ca sufletul nostru să fie ca al unui copil aș gata să primească ceea ce are Dumnezeu să ne dea. (Audiența: „Amin!”) Lăsați ca lucrarea de cercetare a inimii să înainteze, la fel și mărturisirea păcatului. Nu ne-a spus Isus: „Fii plin de râvnă dar, și pocăiește-te!”? „Fii plin de râvnă dar, și pocăiește-te!” Ce înseamnă acest „dar”? „Așadar”, „de aceea”, „pentru acest motiv”, „pentru aceste motive”. Să vedem ce a spus înainte. „Știu faptele tale: că nu ești nici rece, nici în clocot. O, dacă ai fi rece sau în clocot! Dar, fiindcă ești căldicel, nici rece, nici în clocot, am să te vărs din gura Mea. Pentru că zici: 'Sunt bogat, m-am îmbogățit, și nu duc lipsă de nimic!', și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol, te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc, ca să te îmbogățești; și haine albe, ca să te îmbraci cu ele, și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale; și doctorie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii, și să vezi. Eu mustru și pedepsesc pe toți aceia pe care-i iubesc. Fii plin de râvnă dar, și pocăiește-te!”

Cât cuprinde acest „dar”? Tot pasajul? (Audiența: „Da!”) Primul lucru pe care îl spune este: „Știu faptele tale!”, iar ultimul: „Fii plin de râvnă dar, și pocăiește-te.” Sunteți gata să vă pocăiți de faptele voastre, acum? Sunteți gata? Sunteți gata să admiteți că faptele voastre pe care voi le-ați făcut nu sunt așa de bune cum ar fi fost dacă le-ar fi făcut Isus Hristos, dacă ar fi fost aici El și le-ar fi făcut în locul vostru? (Voce: „Da, de o mie de ori.”) Bine! Cât de bune sunt aceste fapte pe care le faceți voi? Sunt desăvârșite? Sunt fapte neprihănite? „Tot ce nu vine din credință este păcat”! (KJV) Există, sau au existat, fapte ale voastre care nu au fost fapte ale credinței, care au avut eul în ele?

Nu uitați de veșmântul pe care trebuie să-l cumpărăm, acel veșmânt „țesut în războiul de țesut al cerului, fără niciun fir de origine omenească” în el. Dacă noi introducem un singur fir a cărui origine suntem noi, în viața pe care am mărturisit că o trăim în Hristos, atunci denaturăm veșmântul. Fraților, credeți că am trăit în ultimii cincisprezece sau douăzeci de ani atât de perfect încât nu am introdus niciun singur fir de origine omenească în caracterul nostru, prin faptele noastre? (Audiența: „Nu!”) Atunci ne putem pocăi pentru aceasta, da? (Audiența: „Da!”) Doar vă atrag atenția asupra acestui lucru, în această seară.

Iar acum, în minutele care ne-au mai rămas, să citim câteva pasaje din Scriptură. Isaia 59:6. După ce capitol urmează capitolul 59? (Audiența: „După 58.”) În ce timp se aplică Isaia 58? (Audiența: „Acum.”) Atunci,

Isaia 59 este pentru timpul cu șapte sute de ani înainte de Hristos, sau pentru acum? (Audiența: „Pentru acum.”)

„Pânzele lor nu slujesc la facerea hainelor, și nu pot să se acopere cu lucrarea lor; căci lucrările lor sunt niște lucrări nelegiuite, și în mâinile lor sunt fapte de silnicie.”

Ce încearcă să facă acești oameni? Ce încearcă să facă acești oameni cu faptele lor? (KJV) (Audiența: „Să se acopere cu faptele lor.”) Dacă El spune: „Nu pot să se acopere cu lucrarea lor!”, se vede că ei încearcă să se acopere cu faptele lor. Spune El adevărul? (Audiența: „Da!”) Atunci, dacă El ne spune că încercăm să ne acoperim cu faptele noastre, nu ne spune că în realitate, indiferent ce mărturisim, noi ne încredem în neprihănirea sau îndreptățirea prin fapte? (Audiența: „Da!”) Nu ne spune solia către Laodicea tocmai acest lucru: „Știu faptele tale”? Și ce fac faptele noastre pentru noi? Ne fac ticăloși, nenorociți, săraci, orbi și goi. Ce dorește Domnul să avem? „Haine albe, ca să te îmbraci cu ele, și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale.”

Care este starea noastră? Știți destul de bine că eforturile noastre în acest sens nu au făcut prea mult. Fiecare a încercat să facă tot ce putea mai bine; și știți că acesta a fost cel mai descurajator lucru pe care ați încercat vreodată să-l faceți. Știți voi înșivă că efectiv v-ați pus jos și ați plâns pentru că nu puteați face bine destul pentru a sta în fața Judecății. (Voce: „Nu puteam face bine destul pentru a fi mulțumiți noi înșine.”) Nu; noi înșine puteam să ne vedem goliciunea atunci când încercam să facem tot ce puteam mai bine pentru a ne acoperi. Știți că așa este. Fraților, Domnul spune că este așa? (Audiența: „Da!”) Nu a sosit timpul să spunem: „Doamne, așa este”? Citez: „Nu pot să se acopere cu faptele lor; căci faptele lor sunt niște fapte nelegiuite, și în mâinile lor sunt fapte de silnicie.”

Dar Domnul vrea ca noi să fim acoperiți; El vrea ca noi să fim acoperiți, astfel încât să nu se vadă rușinea goliciunii noastre. El vrea să avem neprihănirea Lui desăvârșită, în acord cu ideea Lui desăvârșită de neprihănire. El vrea să avem caracterul care va sta în încercarea judecății fără nicio poticnire, sau obiecție, sau îndoială. Să le primim de la El ca un dar gratuit, binecuvântat, așa cum și este.

Fraților, dorința mea este ca în lecția următoare să intrăm direct în Cuvântul simplu al Scripturii, să vedem exact ce ne spune despre felul în care putem să-L avem pe Isus Hristos și toată neprihănirea Sa, și tot ceea ce are El, fără să lipsească ceva. Ce spuneți? (Audiența: „Amin!”)

SOLIA ÎNGERULUI AL TREILEA PREDICA NR. 15

Vom începe în această seară cu gândul pe care l-am avut în seara trecută, și anume că vom începe să studiem acest subiect așa cum este în Biblie. Aș putea să-mi iau timp și să-l citesc în întregime din „Mărturii” și din „Calea către Hristos.” Aș putea să-l predic în întregime din aceste scrieri tot așa de bine ca și din Biblie. Dar există o problemă; frații par atât de dispuși să se mulțumească cu ce citim din ele, încât nu vor merge la Biblie ca să-l găsească acolo. „Mărturiile” și „Calea către Hristos” ne sunt date ca să ne conducă să vedem că acest subiect este în Biblie și să-l primim de acolo. Așa că, înadins voi evita aceste scrieri, nu pentru că ar fi ceva rău în a le folosi, dar avem nevoie, fraților, să-l primim din Biblie și să știm unde este în Biblie. Aceasta este voia Domnului după cum reiese din „Mărturii”. Să citim:

„Cuvântul lui Dumnezeu este suficient pentru a lumina cea mai întunecată minte, și poate fi înțeles de cei care au dorința să-l înțeleagă. Dar cu toate acestea, unii care mărturisesc a face din Cuvântul lui Dumnezeu studiul lor, sunt găsiți în directă opoziție cu învățăturile lămurite ale lui. De aceea, pentru a lăsa bărbații și femeile fără scuză, Dumnezeu dă mărturii clare și la obiect, aducându-i înapoi la cuvântul pe care au neglijat să-l urmeze.”

„Cuvântul lui Dumnezeu abundă în principii generale pentru formarea unor obiceiuri corecte de viață, și mărturiile generale și personale au fost rânduite pentru a atrage atenția în mod deosebit asupra acestor principii...”

„Voi nu sunteți familiarizați cu Scriptura. Dacă voi ați fi făcut din Cuvântul lui Dumnezeu obiectul vostru de studiu cu dorința de a atinge standardul Bibliei și de a ajunge la desăvârșirea creștină, nu ați fi avut nevoie de 'Mărturii'. Dar pentru că ați neglijat să vă obișnuiți cu Cartea Inspirată a lui Dumnezeu, El a căutat să vă impresioneze prin mărturii simple și directe, atrăgându-vă atenția asupra cuvântului inspirat căruia ați neglijat să vă supuneți.”

„Nu a fost adăugat nimic la adevăr; dar Dumnezeu, prin aceste 'Mărturii', a simplificat marile adevăruri deja date, și le-a prezentat poporului pentru a le trezi și impresiona mintea cu ele, în așa fel ca toți să fie fără scuză. ... 'Mărturiile' nu sunt date pentru a micșora importanța

Cuvântului lui Dumnezeu, ci pentru a-l înălța, și a atrage mințile la El, așa încât frumoasa simplitate a adevărului să-i poată impresiona pe toți.”

Mai există încă un motiv pentru care avem nevoie să primim și să cunoaștem acest subiect așa cum este în Biblie. Și anume pentru că, după acest Institut și după această Conferință, trebuie să mergem și să predicăm această solie și nu altceva. Și trebuie să o predicăm unor oameni care nu cred 'Mărturiile'. Scriptura ne spune că proorociile nu sunt pentru cei necredincioși ci pentru cei care le cred. Limbile sunt un semn pentru cei care nu cred; proorociile sunt un semn pentru cei care cred. I Corinteni 14:22. Pentru că vom merge și vom predica această solie oamenilor care nu știu nimic despre 'Mărturiile', trebuie să-i învățăm așa cum o spune Biblia, și folosind doar Biblia. Dacă am predica poporului nostru folosind 'Mărturiile' și toate scrierile, aceasta ar fi de folos. Dar chiar și așa, dacă mințile lor ar fi ațintite asupra acestor scrieri, și nu ar fi conduse de către ele la Biblie, atunci această folosire a 'Mărturiilor' nu este cea dreaptă, intenționată de Dumnezeu.

Am mai întâlnit acest lucru, în alt fel. Există cartea de care se face mare caz, „Secretul unei vieți fericite de creștin”. Am văzut oameni care au citit cartea, și au găsit în ea multe lucruri bune, după cum cred ei, care le-au adus o lumină mare, încurajare și mult bine; dar chiar și atunci nu au putut merge la Biblie ca să le primească de acolo. Fraților, aș vrea ca fiecare să înțeleagă că în Biblie există mai mult secret pentru o viață fericită de creștin decât în zece volume ale cărții. (Audiența: „Amin!”). Nu de mult am văzut această carte. Cred că prima dată am văzut-o acum cinci sau șase ani. Cineva o avea și o citea și m-a întrebat dacă o văzusem. I-am zis: „Nu!” M-a întrebat dacă aș vrea să o citesc. Am răspuns: „Da, o voi citi!”; și am citit-o. Dar când am citit-o, am știut că deja găsisem din Biblie mai mult din secretul creștinului pentru o viață fericită decât era în acea carte. Mi-am dat seama că găsisem din Biblie mai mult din secretul vieții fericite de creștin decât găsisese autoarea în acea carte. Aș dori ca oamenii să învețe să primească direct din Biblie ceea ce este în ea. (Audiența: „Amin”). Dacă acea carte îi ajută pe oameni să găsească în Biblie acel secret într-o măsură mai mare, foarte bine. Dar știu că acea carte nu are un alt secret al unei vieți fericite de creștin decât cel pe care oricine îl poate găsi în Biblie.

Am auzit cândva, se zvonea, că eu mi-am primit lumina din acea carte. Aceasta este cartea din care am secretul meu pentru o viață fericită de creștin (ridicând Biblia), și numai aceasta. Și îl am dinainte de a vedea cealaltă carte sau de a ști despre existența ei. Repet: când am citit cartea

am știut că aveam mai mult din secretul vieții fericite de creștin decât era în acea carte. Și așa va ști oricine va citi Biblia și o va crede.

Acum, aș vrea să pun câteva întrebări din ceea ce am studiat. Ce este ploaia târzie? (Audiența: Învățătura neprihănirii potrivit cu neprihănirea.) Ce este marea strigare? (Audiența: „Solia neprihănirii lui Hristos.”) „Marea strigare a început deja în solia neprihănirii lui Hristos.” De unde vine ploaia târzie? (Audiența: „De la Dumnezeu.”) În întregime? (Audiența: „Da!”) Ce este ea? „Duhul lui Dumnezeu.”

Acum să punem laolaltă două lucruri. Învățătura neprihănirii în acord cu neprihănirea, - solia neprihănirii - aceasta este marea strigare; aceasta este ploaia târzie; aceasta este neprihănirea lui Hristos. Așa este? (Audiența: „Da!”) Ploaia târzie coboară din cer. Cât din ploaia târzie vine de la mine? (Audiența: „Niciun pic.”) Cât din ea pot eu să produc? (Audiența: „Nimic.”) Este așa? (Audiența: „Da!”) Nu pot produce nimic din ea? Nimic din ea nu pleacă de la mine? De unde vine ea? (Audiența: „Din cer.”) Vreți să o primiți în acest fel? Vreți să o primiți din cer? (Audiența: „Da!”)

Aici am ajuns în seara trecută. Sunteți gata să o primiți din cer? (Audiența: „Da!”) Este gata și dorește fiecare din sală, în această seară, să primească neprihănirea din cer? (Audiența: „Amin!”) În acord cu Dumnezeu, fără a cere ca Dumnezeu să primească din ea ceva ce vine de la noi? Sunteți gata? (Audiența: „Da!”) Oricine este dispus să primească neprihănirea din cer, poate primi ploaia târzie. (Audiența: „Amin!”) Oricine nu este dispus, dar vrea ca Domnul să primească o neprihănire care are și ceva ce vine de la om, nu poate avea ploaia târzie, nu poate avea neprihănirea lui Dumnezeu, nu poate avea solia neprihănirii lui Hristos.

Ce este ploaia târzie? (Audiența: „Neprihănire.”) Suntem în timpul ploii târzii? (Audiența: „Da!”) Ce trebuie să cerem? (Audiența: „Ploaie.”) Ce este aceasta? (Audiența: „Învățătura neprihănirii conform cu neprihănirea.”) De unde vine aceasta? (Audiența: „Din cer.”) O putem avea? (Audiența: „Da!”) O putem avea acum? (Audiența: „Da!”) Deci ploaia târzie este neprihănirea lui Dumnezeu, solia neprihănirii Lui, marea strigare; și aceasta fiind, trebuie să coboare în întregime din cer; iar noi suntem acum în timpul ei, și trebuie să o cerem și să o primim. Atunci, ce ne poate împiedica să primim ploaia târzie acum? (Audiența: „Necredința.”)

Voi citi un pasaj pe care l-am mai citit, și care se găsește la p. 8 din „Pericolul de a adopta metode lumești”:

„Ca Mijlocitor și Avocat al omului, Isus îi va conduce pe toți cei ce sunt dispuși să fie conduși, zicând: 'Urmați-Mă în sus, pas cu pas, acolo unde strălucește lumina limpede a Soarelui Neprihănirii.' Dar nu toți urmează luminii. Unii părăsesc cărarea sigură, care este o cărare a umilinței la fiecare pas. Dumnezeu a încredințat slujitorilor Săi o solie pentru acest timp. ... Nu vreau să vă aduc în față dovezile date în ultimii doi ani (acum sunt patru) cu privire la purtarea lui Dumnezeu față de slujitorii Săi aleși; dar dovada prezentă a lucrării Lui vă este descoperită, și voi sunteți acum sub obligația de a crede.”

A crede ce? La ce solie se referă aici că Dumnezeu a dat-o slujitorilor Săi pentru acest timp? (Audiența: „Solia neprihănirii.”) Solia neprihănirii lui Isus Hristos. Aceasta este o mărturie care a fost disprețuită, respinsă și criticată timp de doi ani, și de atunci au trecut încă doi ani. Dar acum dovada prezentă a lucrării Lui este descoperită, și ce ne spune Dumnezeu fiecăruia dintre noi? „Voi sunteți acum sub obligația de a crede” această solie. Iar oricine nu crede va trebui să dea socoteală lui Dumnezeu. Așa este! Haideți să începem!

Iată un alt text asupra căruia doresc să vă atrag atenția. Vă reamintiți că am citit Isaia 59:6 în ultima lecție; era vorba despre oamenii care încearcă să se acopere cu lucrările lor. În versetul patru avem aceste cuvinte: „Niciunul nu strigă după neprihănire” (KJV). După ce s-a încheiat lectura, fratele Starr mi-a atras atenția asupra traducerii germane, care spune că: „Niciunul nu predică neprihănirea.” Am căutat în versiunea revizuită și aceasta spune: „Niciunuia nu-i place neprihănirea” sau conform notei marginale: „Niciunul nu strigă după neprihănire.” Am citit în traducerea lui Young, la fel: „Niciunul nu strigă după neprihănire.” Observați că ideea așa cum este exprimată în acest verset, „Niciunuia nu-i place...”, înseamnă că nimeni nu încearcă să obțină, nu cere, nu imploră „neprihănirea”? Niciunul nu strigă după ea. Aceeași idee este exprimată și în traducerea germană, doar că este pusă în alte cuvinte: „Niciunul nu predică neprihănirea.” Nu este aceasta ceea ce spune Domnul? Anume că ei încearcă să se acopere cu faptele lor, dar aceasta nu este neprihănire?

Isaia 54, ultima propoziție din capitol: „Aceasta este moștenirea slujitorilor Domnului, și neprihănirea lor vine de la Mine, zice Domnul.” (KJV) De unde vine neprihănirea lor? De la ei înșiși? (Audiența: „De la Domnul.”) Neprihănirea lor este a faptelor lor? Nu, „Neprihănirea lor vine de la Mine, zice Domnul.” Ce spuneți? (Audiența: „Amin!”) Ce se întâmplă cu cel care așteaptă, caută sau speră vreo neprihănire care nu

vine de la Dumnezeu? Ce are el? (Voce: „Haine murdare.”) Nu are neprihănire deloc. Chiar cei care vor să obțină neprihănirea prin faptele lor, vor obține neprihănirea în acest fel? (Audiența: „Nu!”) Vine aceasta de la Dumnezeu? (Audiența: „Nu!”)

Singurul fel în care Dumnezeu poate intra în faptele noastre este prin a-L avea pe El și neprihănirea Lui de la bun început; și singurul nostru motiv de speranță este în neprihănirea lui Hristos socotită nouă și în cea lucrată în noi de Duhul Său cel Sfânt. Aici se preia subiectul exact de unde s-a oprit fratele Prescott. Observați că Hristos în noi, această prezență vie, este Cel care face faptele neprihănite, și le face prin Duhul Sfânt? Aceasta ne aduce Duhul Sfânt; aceasta este revărsarea ploii târzii, nu-i așa? Vedeți, noi nu putem studia nimic altceva. Aceasta este solia pentru noi acum. Vom primi solia? Când vom primi solia, ce vom primi? (Audiența: „Pe Hristos.”) Când îl primim pe El, ce avem? (Voce: Duhul Sfânt, Ploaia Târzie.”) Aceasta va veni mai deplin după aceea.

Acum un alt lucru, fraților. Nu doresc ca voi să amânați primirea soliei pentru cândva, după încheierea întâlnirilor. Nu trebuie să faceți aceasta. Domnul dorește ca noi să venim aici în fiecare seară, să ocupăm loc și să primim solia exact așa cum o dă El. Exact așa cum o spune El. Doar deschideți-vă Domnului mintea și inima, și spuneți: „Doamne așa este.” (Audiența: „Amin!”) Nu așteptați până când veți ieși afară din sală. „Dar...”, ar putea spune cineva, „...trebuie să stăm aici și să primim orice se spune, fără nicio întrebare?” Nu, nu în sensul acesta. Dar trebuie să stăm aici, și să avem o astfel de măsură a Duhului lui Dumnezeu încât să putem vedea ce ne dă El prin cuvântul care este adevărul, și să-l primim pentru că este adevărul lui Dumnezeu. (Audiența: „Amin!”)

Prezbiterul D.C.Babcock: Frate Jones, citiți vă rog Iov 29:23!

Prezbiterul Jones: Foarte bine: „Mă așteptau ca pe o ploaie, căscau gura ca după ploaia târzie.” (KJV) Ce să facem? Ce dorește Domnul să facem? Să așteptăm Duhul Său ca pe o ploaie. Să ne deschidem mintea, să-L așteptăm ca ploaie târzie. Ce spune El prin David? „Deschide-ți gura larg și Eu ți-o voi umplea.” Fraților, să luăm loc aici și să ne deschidem gurile ca puii de pasăre, știți cum fac aceștia; arată de parcă pasărea ar avea numai gură. Așa dorește Domnul să facem.

Se poate să nu avem încredere în Dumnezeu ca să ne dea ceea ce dorește El să avem? Fraților, vreau să pun aici o întrebare: când noi venim într-un loc ca acesta, împreună cu sute de oameni care Îl caută pe Domnul, când venim să întrebăm de drumul Sionului, cu fețele îndreptate într-acolo, se poate să stăm suspicioși, privind pieziș la Domnul, ca și

cum nu am îndrăzni să ne încredem în El pentru ceea ce ne va da? Este cinstit așa? (Audiența: „Nu!”) Este onest? (Audiența: „Nu!”) Nu, domnilor! Eu cred așa de mult în Domnul, că atunci când venim împreună cu inimile noastre căutând pe Domnul, oricine își va deschide inima larg pentru a primi ceea ce Domnul are de dat, nu va primi altceva decât ceea ce dă Dumnezeu. Iar omul care vine într-un loc ca acesta cu suspiciunile treze și cu dispoziția de a privi îndoielnic la Domnul, nu tratează pe Domnul așa cum ar trebui să trateze cineva pe Domnul: Îl tratează pe Domnul exact așa cum o persoană are tot dreptul să-l trateze pe diavol. Nu este așa?

Haideți, fraților, să-L tratăm pe Dumnezeu în mod onest; haideți să fim onești cu El și El va fi onest cu noi! „Pe cel care Mă va cinsti, și Eu îl voi cinsti.” Dacă noi Îl tratăm pe Dumnezeu în mod onest, El ne va trata exact așa cum tratează Dumnezeu pe oameni. Așa că, nu trebuie să venim în această sală cu niciun pic de suspiciune că Domnul nu ne va da exact ce are de dat. O va face; iar eu voi aștepta să o facă, și astfel voi primi o mulțime de binecuvântări. Cu certitudine!

Romani 5:17: „Dacă deci, prin greșeala unuia singur, moartea a domnit prin el singur, cu mult mai mult cei ce primesc, în toată plinătatea, harul și darul neprihănirii, vor domni în viață prin Acel unul singur, care este Isus Hristos!” Ce este neprihănirea, deci, în acest verset? (Audiența: „Un dar.”) Este? (Audiența: „Da!”) „Neprihănirea lor vine de la Mine, zice Domnul!” Este un dar al neprihănirii. Cum vine, deci, la noi? (Audiența: „Este un dar.”)

Acum puneți aceste două lucruri laolaltă: „Neprihănirea lor vine de la Mine!” - este un dar. Cel care o primește, ce anume primește? (Audiența: „Un dar.”) Cel care o primește ca pe un dar, așa cum și este, ce anume primește? (Audiența: „Neprihănire.”) În acord cu ce? Cu gândul lui Dumnezeu despre neprihănire. Ne va da El altceva decât ceea ce este neprihănire în ochii Săi, și potrivit cu gândurile Lui? (Audiența: „Nu!”) Vedeți acest lucru? Atunci, cel care nu primește neprihănirea lui Dumnezeu ca pe darul gratuit al lui Dumnezeu, o poate avea? (Audiența: „Nu!”) Nu o poate avea, înțelegeți, pentru că ea este un dar. Ea este a lui Dumnezeu. Ea vine de la Dumnezeu ca un dar prețios. Și de aceea, pentru că este a lui Dumnezeu, și pentru că El ne-o dă prin darul Său, nu îmi rămâne decât să o primesc așa cum o dă El. El dă ceea ce este al Său și dă conform cu gândurile Sale. Acesta este articolul original; aceasta este însăși neprihănirea lui Dumnezeu.

Se vede că aici nu încap loc nici măcar pentru un singur fir de

invenție omenească? Nu putem introduce niciun astfel de fir. Nu vedeți ce provizie amplă a făcut Domnul ca să putem avea haina desăvârșită pe care El Însuși a țesut-o, care este neprihănirea lui Dumnezeu Însuși, și care ne va face desăvârșiți acum și în timpul plăgilor, și în orice timp, și de-a lungul întregii veșnicii? Fraților, mă bucur că așa stau lucrurile! Sunt cât se poate de fericit!

O soră mi-a spus, nu cu mult timp în urmă, că înainte de acești patru ani ea își plângea starea, și se întreba cum va sosi vreodată timpul să vină Domnul, dacă El trebuia să aștepte până când poporul Său se va pregăti să-L întâlnească. Pentru că, spunea ea, - și ea se străduise mai mult ca oricine, credea ea - vedea că nu progresa destul de rapid pe calea pe care se afla, pentru ca Domnul să vină într-un timp rezonabil; și nu își putea imagina cum urma ca Domnul să vină.

Ea își făcea probleme din cauza aceasta; dar când oamenii s-au întors acasă de la Minneapolis zicând: „Neprihănirea Domnului este un dar. Noi putem avea neprihănirea lui Hristos în dar, și o putem avea chiar acum!”, ea a spus: „Oh, aceasta mă face fericită, aceasta aduce lumină, căci acum văd cum Domnul ar putea veni în curând. Dacă El ne dă veșmântul, haina, caracterul care ne pregătește pentru judecată și pentru timpul de strâmtorare, atunci văd că El ar putea să vină cât de curând dorește.” „Și,” a zis ea, „aceasta mă bucură, și mă bucur mereu de atunci încოace.” Fraților, și eu sunt fericit pentru aceasta, neconținut.

Lucrul acesta are sens, astăzi. Știți că am fost cu toții în aceeași stare. Știți că a fost un timp când efectiv ne-am pus jos și am plâns pentru că nu puteam face bine îndeajuns pentru a mulțumi așteptările noastre de înfăptuire a binelui; și întrucât așteptam ca Domnul să vină în curând, ne era teamă de vestea că venirea Lui este atât de aproape; pentru că nu știam cum urma să fim gata. Să mulțumim Domnului că El poate să ne facă gata! (Audiența: „Amin!”) El dă haina de nuntă. Întotdeauna Cel al cărui este ospățul de nuntă este Cel care dă haina de nuntă. A Domnului este masa nunții acum, și El urmează să vină în curând; iar El spune: „Aici este îmbrăcămintea care te va pregăti să stai în acest loc.” Unii nu vor putea participa la ospăț pentru că nu au haina de nuntă, dar Domnul o oferă ca pe un dar gratuit tuturor, și dacă cineva nu o ia, cine este de vină?

Un alt lucru: Credeți...? Haideți să lămurim aceasta înainte de a merge mai departe! Aș vrea să știu câți din această sală cred într-adevăr cu toată sinceritatea inimii lor, că Dumnezeu este în stare să spună exact ceea ce vrea să spună, atunci când spune ceva? (Audiența: „Da!”) Deci

când noi citim ceea ce spune El, exact așa cum spune El în Biblie, aş vrea să ştiu dacă este de vreun folos să deschidem la alte pasaje ale Bibliei şi să căutăm alte texte spre a vedea dacă nu contrazic ceea ce spune primul text. Este Domnul în stare să spună tot ce are de spus, în felul Său, fără a se contrazice pe El Însuşi? (Audienţa: „Da!”) Am stăruit asupra acestui lucru suficient. Aşa că nu îmi propun să armonizez texte ale Scripturii în lucrarea pe care o am de făcut la acest institut. Eu cred că totul la Domnul este exact, aşa cum şi este. Eu nu cred că El are nevoie de ajutor din partea mea. Cred mai degrabă că eu am nevoie de ajutorul Său ca să văd că nu se contrazice de fel. Şi cred că dacă ceva îmi pare a fi contradicţie, atunci am nevoie de mai mult din Duhul Său pentru a vedea că nu este nicio contradicţie. Şi în loc de a încerca să armonizez presupusele contradicţii, voi spune că Domnul ştie totul cu privire la aceasta, şi voi aştepta până când El îmi va da o lărgime a minţii suficientă pentru a vedea că nu există nicio contradicţie.

Aşa că, doresc să hotărâm acum şi pentru totdeauna, că atunci când citim ceva din Biblie, acel ceva înseamnă exact ceea ce spune, şi nu e nevoie să căutaţi texte în Biblie pentru a vedea dacă nu cumva spun cealaltă faţă. Nu există o altă faţă, totul este una. „Bine, dar, cum veţi explica totul din Biblie atunci când vă întreabă oamenii?” Aici este partea cea grea; oamenii merg şi predică Evanghelia, şi cred că dacă nu pot explica tot ceea ce-i întreabă oamenii, aceasta ar fi o mare discreditare pentru slujirea lor. Nu, domnilor, va fi mai bine să recunoaşteţi că există unele lucruri în Biblie pe care nu le-aţi înţeles încă pe deplin.

Ceea ce cere Domnul de la noi este declarat în 2Timotei 2:7, şi aceasta este cheia oricărui studiu Biblic; este îndrumarea lui Dumnezeu pentru studiul Bibliei: „Gândeşte-te la ceea ce spun; şi Domnul îţi va da înţelegere în toate lucrurile” (KJV) El ne cere să ne gândim la ceea ce spune El; şi dacă va trebui să ne gândim timp de zece, cincisprezece sau douăzeci de ani pentru a înţelege semnificaţia, vom găsi că a meritat să aşteptăm douăzeci de ani. Nu avem pentru ce să fim dezamăgiţi. Țineţi minte: cu cât trebuie să vă gândiţi mai mult la un text pentru a afla ce este în el, cu atât va fi mai valoroasă înţelegerea când o veţi găsi. Aşa că, nu este niciodată loc pentru descurajare. De aceea, dacă nu pot măsura adâncimea textului, voi fi bucuros că înţelegerea este atât de adâncă încât atunci când o voi găsi, mă voi bucura cât timp voi trăi.

Tot ce avem de făcut în aceste lecţii este să ne gândim la ceea ce spune El, şi să ne sprijinim pe El pentru a ne da înţelegerea. Aceasta este

totul. Aceasta este tot ce pot să fac, și oricine va face așa, va câștiga mai mult din text decât cel care nu se gândește la ce spune El.

Deci, „neprihănirea lor vine de la Mine, zice Domnul.” Aceasta o spune El? (Audiența: „Da!”) Este un dar al neprihănirii; este vorba de un dar, așa este? (Audiența: „Da!”) Cum primim noi un dar? Neprihănirea vine de la Mine,” El o dă. Un dar gratuit. Noi cum o primim? (Audiența: „Prin credință.”) Prin credință. Prin credință. Să păstrăm în minte definiția credinței pe care am studiat-o. Nu prin credința satanică; aceea nu este deloc credință. Ci prin supunere voinței față de Dumnezeu, prin consacrarea inimii pentru El, prin concentrarea afecțiunilor asupra Lui, aceasta este credință. Acesta este gândul lui Dumnezeu despre credință. Iar când citim prin credință și primim cuvântul credinței pe care Îl rostește în cuvântul Său – acesta înseamnă exact ceea ce spune.

Remarcați un lucru: este primită prin credință. Este cunoscută prin credință. Dar să citim textul și să vedem că este așa. Romani 1:17. Versetul 16 vorbește despre Evanghelie. „Deoarece în ea este descoperită o neprihănire pe care o dă Dumnezeu prin credință și care duce la credință.” Care este singura cale de a o obține? (Audiența: „credință.”) Nu este dată prin credință ca să ducă la fapte, ci este dată prin credință și duce la credință. Dar ce este credință? Supunerea voinței noastre Lui, cedarea inimii noastre Lui, concentrarea afecțiunilor asupra Lui. Aceasta este predarea eului și acceptarea a ceea ce spune Dumnezeu ca adevăr. Cu alte cuvinte, credința este pur și simplu aceasta: atunci când Dumnezeu spune un lucru, iar noi citim, să spunem „Așa este.” Aceasta este credința!

Credința vine în urma auzirii, iar auzirea prin Cuvântul lui Dumnezeu. Romani 10:17. Care este, deci, sursa credinței? (Audiența: „Cuvântul lui Dumnezeu.”) Cum vine credința la noi? (Audiența: „Prin auzirea Cuvântului lui Dumnezeu.”) Credința vine la noi prin Cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta este sursa, izvorul credinței. De aceea, când este citit Cuvântul, cedați în fața lui și spuneți: „Așa este!” Îl iau așa cum este spus, fără nicio încercare de a-l explica nici măcar pentru mine însumi. Îl iau așa cum îl spune Dumnezeu. Îl primesc exact așa cum îl spune, rămân în el așa cum îl spune El, și El îmi va da înțelegerea. Astfel, de ce să nu cred că voi primi prin acest cuvânt și din el exact ceea ce Dumnezeu are să-mi dea prin el? Cu siguranță că voi primi! Acest fel de a proceda nu ne îngăduie să introducem niciun fir de invenție omenească.

Deci, este prin credință și vine prin credință. În acest fel o primim. Nu vedeți că dacă cineva nu înțelege și începe să pună la îndoială

neprihănirea doar prin credință, este pentru că sufletul său nu este supus lui Dumnezeu, inima lui nu cedează în fața lui Dumnezeu, afecțiunile nu-i sunt îndreptate asupra Lui. Acesta este necazul. Toată încurcătura care poate fi în mintea cuiva în ce privește îndreptățirea prin credință izvorăște din inimă, din refuzul de a se supune lui Dumnezeu; aceasta este mintea firească. După cum am citit într-o altă seară, mintea firească nu poate s-o înțeleagă, nu poate să o cunoască.

Să deschidem acum la Romani 3:20: „Nimeni nu va fi îndreptățit înaintea Lui, prin faptele Legii” (KJV). Îndreptățit înseamnă făcut neprihănit, așa că, ori de câte ori citiți acest text puteți pune cuvintele „făcut neprihănit” în loc de „îndreptățit,” și aveți de fapt același lucru. „Deoarece prin Lege vine cunoștința păcatului. Dar acum s-a arătat neprihănirea lui Dumnezeu, fără lege - fiind mărturisită de Lege și de prooroci - și anume, neprihănirea lui Dumnezeu, care vine prin credința lui Isus Hristos, pentru toți și peste toți cei ce cred”, și apoi fac tot ce pot mai bine. (Audiența: „Nu, ci, nu este nicio deosebire.”) „Pentru toți și peste toți cei care cred; căci nu este nicio deosebire: pentru că toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu” (KJV).

Acum versetul: „Și sunt îndreptățiți (făcuți neprihăniți)” Cum? (Audiența: „Fără plată.”) „Sunt făcuți neprihăniți fără plată.” (KJV) Așa este? (Audiența: „Da!”) Este așa? (Audiența: „Amin!”) Să mulțumim Domnului că este așa! Haideți să o primim chiar acum! (Audiența: „Amin!”) „Și sunt făcuți neprihăniți fără plată prin harul Său.” Să ne oprim la cuvântul „har”, și să deschidem la Romani 11:6, unde citim după cum urmează: „Și dacă este prin har atunci nu mai este prin fapte; altminteri, harul n-ar mai fi har.” Și dacă harul nu mai este har, ce s-ar face oamenii din această lume? Dacă harul lui Dumnezeu ar dispărea ce s-ar întâmpla cu noi? (Voce: „Am dispărea și noi.”) Da! Fraților, să ne supunem! Haideți să ne supunem! „Și dacă este prin fapte nu mai este prin har; altminteri fapta n-ar mai fi faptă.” Faptele omului dispar cu totul dacă fapta nu mai este faptă. Vedeți atunci ce se întâmplă cu omul care alege această cale?

Romani 3:24: „Și sunt îndreptățiți fără plată prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus. Pe El Dumnezeu L-a rânduit să fie, prin credința în sângele Lui, o jertfă de ispășire, ca să declare neprihănirea Lui” (KJV). A cui neprihănire? (Audiența: „A lui Dumnezeu.”) Pe cine a rânduit Dumnezeu ca să declare neprihănirea Lui? (Audiența: „Pe Hristos.”) Da! „Pentru absolvirea de păcatele din trecut, prin îndelunga răbdare a lui Dumnezeu; pentru ca în vremea de

acum, să-Și declare neprihănirea Lui.” Când să o declare? (Audiența: „Acum.”) Adică acum, chiar acum, în seara aceasta? (Audiența: „Da!”) Chiar acum, la ora nouă fără patru minute? (Audiența: „Da!”) Neprihănirea Lui? (Audiența: „Da!”) Slavă Domnului! „Pentru absolvirea de păcatele din trecut, prin îndelunga răbdare a lui Dumnezeu; pentru ca în vremea de acum să-Și declare neprihănirea Lui.” Veți pleca din această sală, cu acest lucru înțeles? Vreau să vă întreb, dacă cineva iese din sală fără a înțelege acest fapt, care poate fi cauza? (Voce: „Necredința.”) Cine este de vină? (Voce: „Omul însuși.”) Haideți să nu facem așa! Domnul vrea să primim ploaia târzie. Dar se poate să o cerem, și atunci când vine să nu o primim așa cum o dă El, pentru că nu vine chiar așa cum ne-am gândit noi că va veni. Nu este treaba noastră felul în care vine. Partea Lui este să o dea, iar partea noastră să avem discernământ de a vedea că El este Cel care o dă.

„Pentru ca, în vremea de acum, să-Și declare neprihănirea Lui în așa fel încât să poată fi drept.” Să poată fi neprihănit. Oh, El este drept în felul acesta; nu este pus în încurcătură; nu este adusă dizgrația asupra Lui; „...să poată fi drept, și totuși să îndreptățească pe cel ce crede în Isus.” (KJV) Iar dacă Dumnezeu îndreptățește, aș vrea să știu ce drept are cineva să condamne? El îndreptățește; El poate să o facă; El a stabilit lucrurile astfel încât poate să îndreptățească și în același timp să fie drept - să fie drept atunci când îndreptățește. Așa că, să-L lăsăm să lucreze în felul Său! Legea lui Dumnezeu este satisfăcută; de aceea să ne bucurăm! (Audiența: „Amin!”) Vă pot spune că atunci când am înțeles că prin împlinirea acestui lucru Dumnezeu a fost îndreptățit și Legea Lui a fost satisfăcută, m-am bucurat mult.

Să citim mai departe: „Unde este dar pricina de laudă? S-a dus. Prin ce fel de lege? A faptelor? Nu; ci prin legea credinței. Pentru că noi credem că omul este îndreptățit (făcut neprihănit) prin credință, fără faptele Legii.” (KJV) Este aceasta o concluzie corectă? (Audiența: „Da!”) Este corectă? (Audiența: „Da!”) Cine a tras-o? A cui concluzie este? (Audiența: „A lui Dumnezeu.”) Să Îl lăsăm să lucreze în felul Său. Nu poate El să argumenteze corect? „Ce vom zice dar că a căpătat, prin puterea lui, strămoșul nostru Avraam? Dacă strămoșul nostru Avraam a fost îndreptățit prin fapte, are cu ce să se laude, dar nu înaintea lui Dumnezeu.” Dar la ce bun să se laude cineva, dacă nu se poate lăuda înaintea lui Dumnezeu? Avem nevoie de ceva cu care să ne putem lăuda, când cerurile se vor deschide, iar fața lui Dumnezeu va străluci în inimile oamenilor. Avem nevoie de acel ceva în care ne putem lăuda pe drept.

Vă spun că Dumnezeu ne dă acest ceva, și anume neprihănirea Lui.

„Căci ce zice Scriptura? Avraam a crezut pe Dumnezeu, și aceasta i s-a socotit ca neprihănire.” Ce spune aici? Avraam a crezut pe Dumnezeu și aceasta...”, aceasta, aceasta, a-ceas-ta; ce? (Audiența: „Credința.”) Aceasta, ce? (Audiența: „A crezut pe Dumnezeu.”) Această credere a lui Dumnezeu, ce i-a adus? (Audiența: „Neprihănire.”) Cine i-a socotit credința ca neprihănire? (Audiența: „Dumnezeu.”) A făcut Dumnezeu o greșală? (Audiența: „Nu!”) Fie că înțelegem sau nu, Dumnezeu a făcut aceasta, și El a fost drept făcând aceasta. A fost complet neprihănit; El a zis așa. Noi nu am fost în înfăptuirea acestui lucru; noi nu aveam intenția de a-l realiza. Noi nici nu l-am fi putut înfăptui chiar dacă am fi încercat. Vă spun din nou fraților, haideți să-L lăsăm să lucreze în felul Său; iar când Îl vom lăsa să lucreze în felul Său, și noi vom fi pe calea Lui, totul va fi bine, și nu vom avea de ce să ne fie teamă.

Ce anume i s-a socotit lui Avraam ca neprihănire? A crezut pe Dumnezeu și Dumnezeu a zis : „Avraame, ești neprihănit!” Acest lucru este spus de trei ori în acest scurt pasaj. Ce anume i s-a socotit ca neprihănire? A crezut pe Dumnezeu. Aceasta, a-ceas-ta, aceasta. „Însă, celui ce lucrează, plata cuvenită lui i se socotește nu ca un har, ci ca ceva datorat; pe când celui ce nu lucrează...” Așa spune textul? (Audiența: „Da!”) A spus Dumnezeu în acest fel? (Audiența: „Da!”) „... ci crede în Cel ce socotește pe păcătos neprihănit...” Dar aceasta este din nou solia către Laodicea? Nenorocit, sărac, orb și gol; acesta este felul de oameni pe care Dumnezeu îi îndreptățește. „...credința lui i s-a socotit ca neprihănire.” Celui păcătos, credința lui îi este socotită ca neprihănire. Ce i s-a socotit? (Audiența: „Credința ca neprihănire.”) Și aceasta înseamnă să crezi că Dumnezeu îndreptățește pe oamenii păcătoși? Va aduce aceasta neprihănire omului? (Audiența: „Da!”) Dacă mărturisește că este păcătos și apoi crede că Dumnezeu face neprihăniți pe acest fel de oameni. Da într-adevăr!

Eu nu pot spune cum, nu pot să înțeleg cum se face. Știu că este așa, și mă bucur atât de mult că este așa, încât nu-mi fac griji dacă voi înțelege vreodată sau nu. Domnul vrea să avem ceea ce ne dă El. Haideți să primim! Timpul s-a scurs, și vom începe din nou exact de aici. Dar nu uitați ce anume i s-a socotit lui Avraam ca neprihănire; și dacă „suntem ai lui Hristos, suntem sămânța lui Avraam.”

SOLIA ÎNGERULUI AL TREILEA PREDICA NR. 16

Nu de mult am primit o scrisoare de la fratele Starr din Australia. Voi citi două sau trei fraze deoarece sunt binevenite chiar în acest moment în lecțiile noastre: „Sora White spune că suntem în timpul ploii târzii de la întâlnirea de la Minneapolis încoace.”

Tocmai acest lucru l-am văzut în studiul acestor lecții, nu este așa? Fraților, cât de mult să mai aștepte Domnul ca să o primim? El a încercat în acești patru ani să ne facă să primim ploaia târzie. Cât timp va mai aștepta până când o vom primi? Acum subiectul se va lega direct de cel al fratelui Prescott, iar relatarea lui este pur și simplu începutul lecției mele; iar el a chemat pe fiecare să facă ceea ce ar fi trebuit să facă acum patru ani.

Ceva se va face. Cei care Îl vor căuta pe Domnul în acest fel, cei care vor primi solia Lui în acest fel, vor obține ceea ce El vrea să dea. Cei care nu vor face aceasta, vor fi lăsați singuri, iar când vor fi lăsați singuri, vor fi lăsați pentru totdeauna. Aceasta este grozăvia situației la această întâlnire; aceasta este ceea ce dă întâlnirii caracterul ei înfricoșător. Pericolul este că vor fi unii care au rezistat soliei timp de patru ani, sau probabil unii care nu au rezistat atât de mult, dar care acum nu vor reuși să o primească așa cum o dă Domnul, și atunci Domnul va trece pe lângă ei. O hotărâre va fi luată de Domnul, de noi înșine de fapt, la această întâlnire. De care parte veți fi găsiți?

Iată încă ceva care arată același lucru pe care l-am studiat în seara trecută în lecția noastră, și anume a primi Cuvântul lui Dumnezeu chiar așa cum este, exact așa cum îl rostește El, fără nicio îndoială din partea noastră. Fratele Starr spune că a vorbit într-o zi cu sora White despre îngerii care erau la muntele Sinai la darea Legii, și el spune următoarele: „Ea a văzut că îngerii, de zece mii de ori zece mii, și mii de mii, înconjurau poporul lui Dumnezeu care era adunat la poalele muntelui, fiind în jurul lor și peste tot deasupra lor, făcând astfel un imens cort viu din care a fost îndepărtat orice înger rău; pentru ca niciun cuvânt care urma să vină prin vocea lui Isus să nu fie alterat în vreo minte sau ca să nu fie sugerată nicio îndoială, sau vreun rău vreunui suflet.”

De aceasta avem nevoie aici. (Audiența: „Amin!”) Ceea ce avem nevoie aici este ca fiecare să-și înalțe rugăciunea lui, pentru el, către Domnul ca să ne acopere cu un cort de acest fel la acest Institut, încât

atunci când sunt citite cuvintele Domnului, niciunul să nu fie alterat în vreo minte față de felul în care îl spune Dumnezeu, și pentru ca să nu poată fi sugerată nicio îndoială și niciun rău niciunui singur suflet; ci fiecare să putem primi exact ceea ce spune Domnul în felul Său, așa cum spune El și așa cum înțelege El.

Apoi, mai departe din scrisoarea fratelui Starr: „Într-o ultimă mărturie adresată unei persoane de aici, sorei White i s-a interzis să i-o trimită în scris, ci a trebuit să i-o citească personal; pentru motivul că îngeri răi lucrează înlocuind cuvintele în înțelesul celui căruia îi sunt scrise. Alte cuvinte sunt rostite în urechile lui și el primește o înțelegere tocmai opusă celei intenționate de Dumnezeu.”

Dacă acel om are nevoie de aceasta, este el singurul din lume care are o astfel de nevoie? Dacă Satana lucrează în acest fel, se mărginește numai la Australia? Nu avem nevoie de urechi unse ca să putem auzi, tot așa cum avem nevoie de ochi unși? Nu ni se adresează nouă cuvântul lui Isus: „Fiți atenți cum auziți!”?

Iată un alt exemplu: un frate a fost atras în legături strânse cu anumite societăți secrete, și a înaintat până când era aproape de a primi cel mai înalt grad. A venit pentru el o mărturie de la Dumnezeu; Dumnezeu a prezentat cazul acesta sorei White, ca pe al unui om aflat pe marginea unei prăpăstii și pe care îl poți pune în pericol chiar și chemându-l să se întoarcă. Sora White a întrebat pe Domnul ce putea să facă ea pentru el, și pe dată ce s-a rugat, îngerul i-a zis: „Spune-i parola! Dă-i parola de intrare în societatea cerească: 'Isus Hristos, și El răstignit.'”

Care este parola de intrare în societatea cerească? (Audiența: „Isus Hristos și El răstignit.”) Acesta este singurul lucru despre care trebuie să știm totul. Aceasta este solia Sa către lume: „Isus Hristos și El răstignit!”; acesta este pașaportul.

Acum să deschidem din nou la Romani capitolul 4. Avem nevoie să citim despre neprihănirea lui Dumnezeu, și în timp ce citim despre ea, avem nevoie să o primim exact așa cum o rostește Domnul. Nu uitați: avem nevoie acum de acel cort de îngeri deasupra noastră și în jurul nostru, pentru ca niciun cuvânt să nu poată fi pervertit în înțelegerea noastră. Avem nevoie să primim fiecare cuvânt așa cum îl dă El.

„Ce vom zice dar că a primit, prin puterea lui, strămoșul nostru Avraam? Dacă Avraam a fost socotit neprihănit prin fapte, are cu ce să se laude, dar nu înaintea lui Dumnezeu. Căci ce zice Scriptura? ‘Avraam a crezut pe Dumnezeu, și aceasta i s-a socotit ca neprihănire.’” Ce anume i s-a socotit lui Avraam ca neprihănire? (Audiența: „A crezut pe

Dumnezeu.”) Când Dumnezeu a spus ceva, Avraam l-a crezut. El a zis: „Așa este.” Ce i-a spus Domnul lui Avraam? Să deschidem și să citim, fiindcă este important pentru noi. Geneza 15:4-6: „Atunci Cuvântul Domnului i-a vorbit astfel: ‘Nu el va fi moștenitorul tău, ci cel ce va ieși din tine, acela va fi moștenitorul tău.’ Și după ce l-a dus afară i-a zis: ‘Uită-te spre cer, și numără stelele, dacă poți să le numeri’. Și i-a zis: ‘Așa va fi sămânța ta’. Avraam a crezut pe Domnul, și Domnul i-a socotit lucrul acesta ca neprihănire.”

Credeți că Avraam a devenit neprihănit doar în acest fel? (Audiența: „Da!”) În mod sincer, credeți? (Audiența: „Da!”) Știți că a devenit astfel neprihănit? (Audiența: „Da!”) Domnul l-a chemat pe Avraam și i-a zis: „Uită-te spre cer și numără stelele dacă poți; așa va fi sămânța ta.” Avraam a zis: „Amin!” Așa este în ebraică, Avraam a zis: „Amin!” Și Domnul a spus: „Tu ești drept.”

Credeți că a fost o tranzacție așa de simplă? Este ca și cum Dumnezeu ne-ar chema afară, și ne-ar spune: „Uită-te spre cer și numără stelele, dacă poți să le numeri.” Da, așa va fi cutare și cutare lucru. Iar noi am spune: „Amin!” Și El ar spune: „Ești neprihănit.” Să zicem că Domnul ne cheamă afară în noaptea aceasta. Nu, El poate să o facă fără să ne cheme afară. L-a chemat afară pe Avraam pentru a-i arăta stelele; dar nouă poate să ne arate păcatele fără a ne chema afară. V-a arătat El o mare mulțime de păcate? A făcut-o? (Audiența: „Da!”) El zice: „Cele pe care nu poți să le numeri, se vor face albe ca zăpada!” Ce spuneți? (Audiența: „Amin!”) Iar Domnul ce spune? (Audiența: „Sunteți neprihăniți.”) Sunteți? (Voce: „Da!”) Devin oamenii neprihăniți așa de simplu? Este așa de simplă tranzacția? (Audiența: „Da!”) Amin! Să mulțumim Domnului! Să deschidem din nou la Romani capitolul 4 și să reținem versetul în care ne este spus acest lucru. Romani 4:23,24: „Dar nu numai pentru el este scris că i-a fost socotită ca neprihănire; ci este scris și pentru noi, căroră de asemenea ne va fi socotită, nouă celor ce credem în Cel ce a înviat din morți, pe Isus Hristos, Domnul nostru.”

Unii dintre frați au spus în această dimineață la întâlnirea socială, că în seara trecută s-au simțit ca și cum ar fi vrut să laude pe Domnul cu voce tare, dar s-au gândit că mai bine să nu o facă. „Nu stingeți Duhul.” Dacă vreți să lăudați pe Domnul pentru ceva, Domnul vă spune să o faceți. Am putea să începem acum, dar și în orice alte ocazii, ca adventiștii de ziua a șaptea să-L laude pe Domnul, sau să spună: „Domnul fie lăudat!” în timpul adunării. Am putea să începem să facem acest lucru aici ca și în orice altă parte.

Avraam a crezut ceea ce i-a spus Domnul. Și dacă noi credem ceea ce ne spune Domnul, vom obține aceleași rezultate. Nu există anumite lucruri speciale pe care le spune Domnul și pe care trebuie să le credem pentru a fi neprihăniți. Orice spune El, crede, iar El va spune: „Ești drept.” Este adevărat că atunci când Domnul spune un lucru El este drept? (Audiența: „Este.”) Atunci, dacă și eu spun că este așa, eu nu sunt drept? (Audiența: „Ba da!”) Ce anume mă poate împiedica să fiu drept? Puteți spune? Repet: când Domnul spune un lucru, este El drept? (Audiența: „Da!”) El este drept în ceea ce spune; iar dacă și eu spun: „Așa este!”; dacă eu spun „Amin!”; dacă spun: „Așa să fie!”; dacă spun: „Da, este adevărat!”, atunci eu nu sunt drept? Ba da! Nu sunt drept la fel cum și El este drept? Cu siguranță că sunt! Poate chiar El să spună că greșesc? (Audiența: „Nu!”) El spune ceva, iar eu spun același lucru; poate să spună El că greșesc? (Audiența: „Nu!”) Atunci când voi spuneți același lucru, poate El să spună că greșiți? (Audiența: „Nu!”) Ei bine, dacă suntem în situația în care Domnul Însuși nu poate spune că suntem greșiți, aș vrea să știu care este motivul pentru care nu suntem drepti? A crede pe Dumnezeu, ne pune în aceeași situație în care l-a pus și pe Avraam. Aș vrea să știu atunci, ce poate să ne țină în afara cerului? Ce poate să ne țină, în afara împărăției lui Dumnezeu?

Singurul lucru care poate să ne țină în afara împărăției lui Dumnezeu este să spunem Domnului că El minte; iar dacă încetăm să mai spunem așa, atunci vom intra în cer. E nevoie ca oamenii să înceteze să mai spună Domnului că El minte. „Cel care nu-L crede pe Dumnezeu, Îl face mincinos.” Dar oricine Îl face pe Dumnezeu mincinos, el însuși este mincinos, iar mincinoșii nu pot intra în împărăția lui Dumnezeu „Afară sunt mincinoșii...” și toți ceilalți oameni la care se referă Apocalipsa 21:8,27 și 22:15. Deci lucrul pe care avem nevoie să-l facem, este să încetăm să mai mințim. Să părăsim minciuna chiar acum. Să încetăm să mai mințim. Indiferent ce spune Domnul, voi să spuneți: „Așa este.”

Nu vedeți că aceasta este toată povestea, și este tocmai ideea pe care fratele Haskell se străduia să ne-o insufle aici în lecțiile noastre, și anume că există mântuire în fiecare rând al Scripturii? Pentru că Dumnezeu o spune, nu? Ei bine, când Dumnezeu spune, și noi spunem la fel, suntem neprihăniți, aceasta e tot. Dumnezeu i-a spus acele cuvinte lui Avraam; Avraam a zis: „Amin, așa este, primesc aceste cuvinte.” Aceasta dovedește că există mântuire în fiecare rând al Scripturii, în orice cuvânt pe care îl spune Dumnezeu.

Capitolul 4 din Romani spune mai mult despre ceea ce a spus

Avraam, sau mai degrabă despre ceea ce a gândit el. Romani 4:20-22: „El nu s-a îndoit de făgăduința lui Dumnezeu, prin necredință, ci întărit prin credința lui, a dat slavă lui Dumnezeu, deplin încredințat că El ce făgăduiește, poate să și împlinească. De aceea, credința aceasta i-a fost socotită ca neprihănire.” După cum am citit în seara trecută din Romani capitolul 3, Isus a fost rânduit ca să fie o jertfă pentru păcatele din trecut, „Pe El Dumnezeu L-a rânduit mai dinainte să fie, prin credința în sângele Lui, o jertfă de ispășire, ca să-Și arate neprihănirea Lui; căci trecuse cu vederea păcatele dinainte în vremea îndelungatei răbdări a lui Dumnezeu; pentru ca în vremea de acum, să-și arate neprihănirea Lui în așa fel încât, să fie neprihănit, și totuși să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus.” Ideea este că Dumnezeu este neprihănit când face acest lucru; aceasta este suficient; El a împlinit orice cerință. Astfel, El poate în mod desăvârșit să îndreptățească pe cel ce crede în Isus. Poate în mod desăvârșit să facă neprihănit pe cel ce crede în Isus. El a făgăduit că va face aceasta pentru oricine va crede în Isus. Ei bine, credeți că El poate să împlinească ceea ce a promis? A promis El să facă acest lucru? (Audiența: „Da!”) Credeți că El poate să împlinească ceea ce a promis? (Audiența: „Amin!”) Poate? (Audiența: „Da!”) Amin! Credința aceasta vă este socotită ca neprihănire. (Audiența: „Mulțumim Domnului.” „Slavă Domnului.” „Domnul fie lăudat.”) Asta este toată povestea! (Audiența: „Domnul fie lăudat.”)

Totul este destul de simplu, dar partea cea rea este că noi îngăduim atât de mult planurilor lui Satana să mistifice acest adevăr simplu. Aceasta este partea cea rea. Domnul nu dorește așa ceva. El dorește ca totul să fie simplu, așa cum l-a spus El. Iar El l-a spus atât de simplu încât și un copilăș îl poate înțelege și primi. Iar voi, dacă nu-l primiți ca niște copilași, nu-l puteți primi. Repet, indiferent ce spune Dumnezeu sau când spune; orice spune El, noi, ca și Avraam, să spunem: „Amin, Doamne cred acest lucru! Așa este.” Apoi El spune că sunteți dreți (aveți dreptate). Și sunteți dreți.

Să citim mai departe din Romani 4:3-5: „Căci ce zice Scriptura? Avraam a crezut pe Dumnezeu, și aceasta i s-a socotit ca neprihănire. Însă, celui ce lucrează, plata cuvenită lui i se socotește nu ca un har, ci ca ceva datorat, pe când celui ce nu lucrează, ci crede în Cel ce socotește pe păcătos neprihănit, credința pe care o are el îi este socotită ca neprihănire.” Crede în Cel ce socotește neprihănit pe cine? (Audiența: „Pe păcătos.”) Cine este cel pe care îl îndreptățește Domnul? (Audiența: „Cel păcătos.”) Cel păcătos. Mă bucur de acest lucru, pentru că mă

asigură de salvarea mea veșnică. Dacă ar fi fost altfel, nu ar fi existat speranță pentru mine. Dacă Dumnezeu ar îndreptăți oameni care sunt pe jumătate sfinți, aş fi lăsat pe dinafară. Dacă El ar îndreptăți oameni care au măcar un lucru bun, aş fi lăsat pe dinafară. Dacă El ar îndreptăți oameni care au măcar ceva cât de puțin bun al lor, atunci aş fi lăsat pe dinafară. Dar, mulțumesc Domnului, El este atât de bun, El mă iubește atât de mult, El are o putere atât de minunată, puterea divină a neprihănirii Lui este atât de mare, încât atunci când rostește cuvântul asupra unui păcătos atât de corupt cum sunt eu, mă face din ce în ce mai neprihănit în fața lui Dumnezeu. (Audiența: „Amin!”) Aceasta este valoarea cuvântului lui Dumnezeu: „neprihănire.”

Și pentru că El este atât de bun, pentru că există o astfel de putere divină în neprihănirea Lui, pentru că El îndreptățește pe cei păcătoși, eu am siguranța deplină a mântuirii Lui veșnice. Ce mă mai poate împiedica să fiu fericit? Vă puteți imagina ceva ce m-ar putea opri să fiu fericit? Vă puteți imagina ceva ce v-ar putea opri pe voi să fiți fericiți? Nu este destul să fiu eu fericit; vreau ca și voi să fiți fericiți; eu pot îngriji de partea mea. (Audiența: „Eu sunt fericit.”) Amin!

„Celui ce nu lucrează.” Da, dacă s-ar cere fapte eu nu aş putea face suficiente. Dacă s-ar cere vreo faptă, aş fi lăsat pe dinafară. Dar, oh, așa cum am citit într-o altă seară, „voi v-ați vândut pe nimic” și „sunteți răscumpărați fără bani.” Dar nu fără preț, căci El a plătit prețul. Binecuvântarea este că El a fost nespus de bogat pentru a putea plăti prețul, iar o altă binecuvântare este că El a fost nespus de bun ca să dea toate bogățiile Sale pentru a plăti prețul, ca să mă poată avea. El mă poate avea.

Am auzit frați spunând: „Mulțumesc Domnului că am încredere în El.” Eu mulțumesc Domnului că El are încredere în mine. Cred că este destul de puțin ca un om, pentru care Domnul face atât de multe, să aibă încredere în Domnul; dar gândiți-vă, ca Domnul să facă o așa investiție grozavă în mine cu încrederea că va obține rezultatul valoros al ei, încrederea Lui în mine nu o pot înțelege. Este prea minunată pentru mine. Sunt recunoscător că Domnul a avut atât de multă încredere atunci când a riscat pentru mine. Pentru acest motiv sunt atât de fericit încât nu știu cum să fiu altfel. Fraților, Domnul este bun! (Audiența: „Amin!”) Să ne încredem în El!

„Până și David descrie binecuvântarea omului acela.” (KJV) Eu aş spune la fel. Binecuvântarea omului „pe care Dumnezeu, fără fapte, îl socotește neprihănit.” Fraților, voi cunoașteți binecuvântarea acelui om?

Sau sunt unii în această sală care cunosc doar nefericirea acelui om, care încearcă să obțină neprihănirea prin fapte? Nu există nicio binecuvântare (fericire) în acest fel. Biblia nu descrie nicio binecuvântare de acest fel. Pe această cale este doar nefericire, și voi știți aceasta. Dar Dumnezeu descrie binecuvântarea omului pe care Dumnezeu îl socotește neprihănit fără fapte, zicând: „Oh, binecuvântarea omului.” În acest fel a spus David, în limbajul Său, dar în limbajul nostru este tradus simplu: „Fericit este omul.” Oh, fericirea omului ale cărui fărădelegi sunt iertate, și ale cărui păcate sunt acoperite.

Este o fericire pentru acel om!; vă spun că este! Oh, fericirea omului căruia Domnul nu-i ține în seamă păcatul! Căruia Domnul nu-i ține în seamă păcatul pentru că a primit darul lui Isus Hristos și tot ceea ce a dat Dumnezeu în El. Iar atunci când privește la el, Îl vede pe Isus Hristos; nu mai ține de fel în seamă păcatul acelui om. Oh, fericirea omului căruia Domnul nu-i ține în seamă păcatul!

„Fericirea aceasta este numai pentru cei tăiați împrejur sau și pentru cei netăiați împrejur? Căci zicem că lui Avraam credința i-a fost socotită ca neprihănire.” Aici, în aceste nouă versete, de trei ori repetă Domnul despre credință că este socotită ca neprihănire. Vă rog să observați aceasta! „Avraam a crezut pe Dumnezeu și aceasta i s-a socotit ca neprihănire.” „Celui ce crede în Cel ce socotește pe păcătos neprihănit, credința pe care o are el, îi este socotită ca neprihănire.” „Căci zicem că lui Avraam credința i-a fost socotită ca neprihănire.” Fraților, să facem așa cum a făcut Avraam; să spunem „Amin!” (Audiența: „Amin!”) Deplin încredințați că ceea ce Dumnezeu făgăduiește poate să și împlinească. (Audiența: „Amin!”) Apoi să mulțumim Domnului că ne socotește neprihănirea și ne face liberi.

„Dar cum i-a fost socotită? După, sau înainte de tăierea lui împrejur?” Nu a trebuit să se taie împrejur el și toată casa lui înainte de a putea fi neprihănit? (Audiența: „Nu!”) „După, sau înainte de tăierea lui împrejur? Nu când era tăiat împrejur, ci când era netăiat împrejur.” Pe când era dintre neamuri. Așa este? (Audiența: „Da!”) Avraam a fost socotit neprihănit pe când era dintre neamuri? (Audiența: „Da!”) Pe când era un păgân? (Audiența: „Da!”) Înainte de a fi tăiat împrejur? „Apoi a primit ca semn tăierea împrejur ca o pecete a acelei neprihăniri” pe care o avea? (Audiența: „A acelei neprihăniri pe care o căpătase prin credință”). Nu este scris că a primit semnul tăierii împrejur, ca o pecete a neprihănirii pe care o avea? (Audiența: „Nu; 'ca o pecete a neprihănirii pe care o căpătase prin credință.'”) Da, domnilor! Da, el „a primit semnul tăierii

împrejur, ca o pecete a neprihănirii pe care o căpătase prin credință.” (Audiența: „Amin!”) O pecete a neprihănirii pe care o căpătase prin credință; nu a neprihănirii pe care o avea, ci a acelei neprihăniri pe care o primise prin credință; deoarece neprihănirea pe care o avea, venea prin credința pe care o avea.

„Apoi a primit ca semn tăierea împrejur, ca o pecete a acelei neprihăniri pe care o căpătase prin credință, când era netăiat împrejur. Și aceasta, pentru ca să fie tatăl celor care cred, măcar că nu sunt tăiați împrejur.” Sunteți voi aceștia? Tatăl tuturor celor care cred pe Dumnezeu. (Audiența: „Amin!”) Al tuturor celor care cred. Așa este? (Audiența: „Da!”) Ca să li se socotească și lor neprihănirea aceasta. Pentru ce este El tatăl tuturor celor care cred? „Ca adică, să li se socotească și lor neprihănirea aceasta.” „Tatăl tuturor celor care cred.” Nu e de mirare că Avraam nu putea să-i numere. Doar mintea lui Dumnezeu ar putea număra sămânța lui Avraam. Ei sunt nenumărați ca și stelele, dar despre stele este spus: „El le cheamă pe toate pe nume.” El poate să ne numere, ne cunoaște pe nume, și mai mult, ne va da un nume nou. Vă spun fraților că Domnul ne iubește! Chiar ne iubește!

„În adevăr, făgăduința făcută lui Avraam sau seminței lui, că va moșteni lumea, n-a fost făcută pe temeiul legii, ci pe temeiul acelei neprihăniri care se capătă prin credință” Așa este? (Audiența: „Da!”) „Căci dacă moștenitori sunt cei ce se țin de Lege, credința este zadarnică, și făgăduința este nimicită; pentru că Legea aduce mânie.” O face? (Audiența: „Da!”) O face acum? (Audiența: „Da!”) Atunci, cât de multă neprihănire poate obține un om din Lege? (Audiența: „Niciun pic.”) Legea nu este pentru așa ceva; pentru că „Legea aduce mânie.”

„Și unde nu este Lege, acolo nu este nici călcare de lege. De aceea moștenirea este prin credință, pentru ca să fie prin har, și pentru ca făgăduința să fie sigură.” (KJV) Oh, Domnul vrea ca făgăduința Lui să fie sigură pentru noi, da? Și pentru ca să fie sigură, cum a făcut-o? „Prin credință, pentru ca să fie prin har, și pentru ca făgăduința să fie sigură.” Gândiți-vă cu atenție la aceasta! Voi spune rar. Moștenirea este „prin credință, pentru ca să fie prin har.” Ce înseamnă acest „pentru ca”? Doar în acest fel, numai așa se poate. „Pentru ca să fie prin har.” Deci este prin har? (Audiența: „Da!”) Este prin credință, pentru ca să fie prin har; pentru ce? „Pentru ca făgăduința să fie sigură.” Deci cel care primește ceva de la Dumnezeu prin credință, poate fi sigur de acel ceva? (Audiența: „Da!”) Iar cel ce vrea să primească ceva de la Dumnezeu în vreun alt fel decât prin credință, niciodată nu poate fi sigur că are acel

lucru, deoarece, de fapt nici nu îl are. Nu vedeți aceasta? (Audiența: „Ba da!”) Să primim deci, prin credință.

„Moștenitori sunt cei ce se fac prin credință, pentru ca să fie prin har, și pentru ca făgăduința să fie sigură pentru toată sămânța.” (Audiența: „Amin!”) Pentru toți. Pentru toți. „Pentru ca făgăduința să fie sigură pentru toată sămânța lui Avraam; nu numai pentru sămânța aceea care este sub Lege, ci și pentru sămânța aceea care are credința lui Avraam, tatăl nostru al tuturor, după cum este scris: „Te-am rânduit să fii tatăl multor neamuri.” El adică, este tatăl nostru înaintea lui Dumnezeu, în care a crezut, care înviază morții, și care cheamă lucrurile care nu sunt, ca și cum ar fi.” Ce face Dumnezeu? (Audiența: „Înviază.”) Ce este aceasta? (Audiența: „Face să trăiască.”) Dă viață celor morți. „Cheamă lucrurile care nu sunt ca și cum ar fi.” Când El cheamă un lucru care nu este ca și cum ar fi, atunci acel lucru există? (Audiența: „Da!”) Nu a făcut El la fel când a creat lumea? Nu era lume; El a chemat-o; și atunci? (Audiența: „A fost.”) Nu era lumină; El a chemat lumina: „Și a fost lumină.”

În mine nu este neprihănire; nu este decât păcat; nu este decât necurăție; Dumnezeu a trimis pe Același care a rostit cuvântul și lumea s-a arătat; Același care a rostit cuvântul „Lumină” și a apărut lumina; a trimis pe Același Unul ca să rostească neprihănirea în locul acestui trup al păcatului. (Audiența: „Domnul fie laudat.”) În acest loc, în acest trup, în acest caracter al păcatului, El cheamă ceea ce nu este ca și cum ar fi, și, mulțumim Domnului, este! (Audiența: „Amin!”) În acest loc în care este doar necurăție, El a trimis pe Singurul binecuvântat ca să rostească sfințenia și El cheamă acest lucru care nu este ca și cum ar fi, și, mulțumiri fie aduse atotputerniciei Lui, este! (Audiența: „Amin!”) Există!

„Nădăjduind împotriva oricărei nădejdi, el a crezut, și astfel a ajuns tatăl multor neamuri, după cum i se spusese: 'Așa va fi sămânța ta.' Și, fiindcă n-a fost slab în credință, el nu s-a uitat la trupul său, care era îmbătrânit - avea aproape o sută de ani - nici la faptul că Sara nu mai putea să aibă copii. El nu s-a îndoit de făgăduința lui Dumnezeu prin necredință, ci, întărit prin credința lui, a dat slavă lui Dumnezeu, deplin încredințat că ce făgăduiește El, poate să și îplinească. De aceea credința aceasta ‚i-a fost socotită ca neprihănire.’ Dar nu numai pentru el este scris că ‚i-a fost socotită ca neprihănire’; ci este scris și pentru noi, cărora de asemenea ne va fi socotită, nouă celor ce credem în Cel ce a înviat din morți pe Isus Hristos, Domnul nostru, care a fost dat din

pricina fărădelegilor noastre, și a înviat pentru îndreptățirea noastră.” (KJV) El a înviat pentru ca noi să putem fi îndreptățiți; a înviat pentru îndreptățirea noastră. Eu Îl voi lăsa să-și împlinească scopul pentru care a înviat dintre cei morți. El știe cum să o facă, și poate să o facă; iar eu Îl voi lăsa.

Acum capitolul 5 din Romani: „Deci, fiindcă suntem îndreptățiți, prin credință.” Ce spuneți? (Audiența: „Amin!”) Deci, fiindcă suntem făcuți neprihăniți, fiindcă suntem îndreptățiți prin credință, „avem pace cu Dumnezeu.” Și știu acest lucru; voi nu? Avem pace cu Dumnezeu. El spune așa. Deci, așa este! Chiar dacă nu a fost așa, acum este așa. Chiar dacă nu a fost așa, este așa după ce El cheamă acele lucruri care nu sunt ca și cum ar fi. Noi nu putem înțelege acest lucru. Dar putem să-l cunoaștem. Eu îl cunosc, știu că este așa; și este tot ce am nevoie.

„Deci, fiindcă suntem îndreptățiți prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos. Lui îi datorăm faptul că, prin credință, am intrat în această stare de har.” Cum intrăm în această stare de har? Prin credință. Și am intrat, mulțumim Domnului! „În care suntem.” Sunteți în ea într-adevăr? (Audiența: „Da!”) El spune așa; este așa. El spune așa și este așa. El spune că suntem în această stare de har, și suntem, mulțumim Domnului! „În care suntem; și ne bucurăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu.” Ne bucurăm? El spune că ne bucurăm, și ne bucurăm. Deoarece, când El spune că ne bucurăm, El are dreptate; iar noi spunem „Amin!”, și atunci și noi avem dreptate. „Ba mai mult, ne bucurăm chiar și în necazurile noastre.” Necazuri vor veni foarte ușor, dar nu vor avea nicio putere asupra noastră. „Eu socotesc că suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită” (Romani 8:18), nu doar „față de noi”, ci „în noi” (KJV), care va fi o parte din noi. În acest fel vom străluci ca soarele în împărăția Tatălui nostru.

Aceasta este neprihănirea lui Dumnezeu; în acest fel a primit-o Avraam. Ce este, atunci, binecuvântarea lui Avraam? Ce este? (Audiența: „Neprihănire prin credință.”) Cum a primit-o? (Audiența: „Prin credință.”) Binecuvântarea lui Avraam nu este primită decât de cel care are neprihănire prin credință; așa este? (Audiența: „Da!”)

Să citim acum textul pe care fratele Prescott tocmai l-a citit! Nu contează că l-a citit el. Se încadrează în lecția mea la fel de bine ca și într-a lui; și este oricum doar o singură lecție. Galateni 3:13,14: „Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii.” Ne-a răscumpărat? El spune că a făcut-o; deci a făcut-o. „Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii,

făcându-se blestem pentru noi; fiindcă este scris: 'blestemat e oricine este atârnat pe lemn', pentru ca binecuvântarea lui Avraam să vină peste Neamuri, în Hristos Isus." (KJV)

Pentru ce a fost făcut Hristos blestem, pe lemn? Pentru ca binecuvântarea lui Avraam să poată veni peste voi și peste mine. Pentru ce ne-a răscumpărat din blestemul Legii? Pentru ca binecuvântarea lui Avraam să poată veni peste voi și peste mine. Ce este binecuvântarea lui Avraam? (Audiența: „Neprihănire prin credință.”) Hristos a murit pentru ca voi și eu să putem fi făcuți neprihăniți prin credință. Fraților, nu este îngrozitor ca omul să-L jefuiască pe Hristos tocmai de lucrul pentru care El a murit, și să caute neprihănirea pe o altă cale? Nu este îngrozitor? Fraților, să credem în Isus Hristos!

„Pentru ca binecuvântarea lui Avraam să poată veni peste Neamuri, în Hristos Isus.” Deci, suntem răscumpărați din blestemul Legii; Hristos a fost făcut blestem pentru noi, pentru ca binecuvântarea lui Avraam să poată veni peste noi. Și pentru ce vine peste noi? „Așa ca, prin credință, noi să primim Duhul făgăduit.”

Când noi ca popor, ca un trup, ca biserică, primim binecuvântarea lui Avraam, ce se întâmplă? (Audiența: „Ploaia târzie.”) Revărsarea Duhului. Așa este și individual. Când cineva crede în Isus Hristos, și obține neprihănirea care se capătă prin credință, atunci primește Duhul Sfânt, care este tăierea împrejur a inimii. Iar când întregul popor, ca biserică, primește neprihănirea prin credință, binecuvântarea lui Avraam, ce mai poate împiedica biserica să primească Duhul lui Dumnezeu? (Audiența: „Nimic.”) În această poziție suntem. Ce poate împiedica atunci, revărsarea Duhului Sfânt? Ce oprește revărsarea Duhului Sfânt? (Audiența: „Necredință.”) Lipsa noastră de neprihănirea lui Dumnezeu, care se primește prin credință; aceasta o oprește; pentru că atunci când aceasta este primită, este dată pentru ca să putem primi prin credință Duhul făgăduit. Așadar, să ne asigurăm că avem binecuvântarea lui Avraam, și apoi să cerem și vom primi!

PREDICA NR. 17

Ultimele versete amintite în lecția anterioară, au fost versetele din Galateni 3:13,14. Fie că este vorba de făgăduința Duhului pentru individ în experiența sa personală, sau de făgăduința Duhului în revărsarea Sa asupra întregii biserici, este același lucru. Nimeni nu o poate avea, fără a avea mai întâi binecuvântarea lui Avraam. Cine nu are binecuvântarea lui Avraam, nu poate avea Duhul Sfânt. Deoarece, citim în Romani 4: „A primit ca semn tăierea împrejur, ca o pecete a acelei neprihăniri pe care o căpătase prin credință, când era netăiat împrejur.” Ce este în realitate tăierea împrejur, veți găsi deschizând la Deuteronom capitolul 30:6:

„Domnul Dumnezeu tău, îți va tăia împrejur inima ta și inima seminței tale, și vei iubi pe Domnul Dumnezeul tău, din toată inima ta și din tot sufletul tău ca să trăiești.” Puneți în legătură cu aceasta, Romani 5:5. După ce ni se spune că suntem îndreptățiți prin credință, și că „Avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos căruia Îi datorăm faptul că, prin credință am intrat în această stare de har în care suntem; și ne bucurăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu”, ni se spune în versetul 5: „Nădejdea aceasta nu înșală, pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat.” Duhul Sfânt ne toarnă în inimă dragostea lui Dumnezeu; iar Domnul spune că El „Îți va tăia împrejur inima ta ... și vei iubi pe Domnul Dumnezeul tău, din toată inima ta, și din tot sufletul tău.” Singurul fel în care îl putem iubi pe Domnul cu toată inima și cu tot sufletul, este prin dragostea lui Dumnezeu implantată în inimă și în suflet, care convertește persoana la Dumnezeu. Și „dragostea este împlinirea Legii.”

„Să iubești pe Domnul, Dumnezeu tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, și cu tot cugetul tău.” Aceasta este cea dintâi și cea mai mare poruncă. Iar a doua asemenea ei este: 'Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.' În aceste două porunci se cuprinde toată Legea și proorocii.” Tăierea împrejur a inimii este acea stare a inimii prin care vom „iubi pe Domnul” Dumnezeul nostru, „cu toată inima și cu tot sufletul.” Observați că tăierea împrejur în carne a fost pentru Avraam un semn, o dovadă vizibilă, într-un timp în care Dumnezeu îi învăța pe oameni prin simboluri; un semn vizibil, care simboliza ceea ce nu era vizibil? Tăierea împrejur a cărnii era un semn, „o pecete a acelei neprihăniri pe care o

căpătase prin credință,” înainte de a fi tăiat împrejur. Era pur și simplu semnul exterior al lucrării Duhului Sfânt, care îi tăiase împrejur inima. Duhul lui Dumnezeu toarnă în inimă dragostea lui Dumnezeu, dar niciun om nu poate primi Duhul făgăduit, dacă nu are binecuvântarea lui Avraam, neprihănirea lui Dumnezeu care se capătă prin credință.

Omul care știe că Îl crede pe Dumnezeu, poate cere cu deplină încredere Duhul Sfânt. Dar nu cel care presupune doar că Îl crede pe Dumnezeu; uneori Îl crede, alteori nu Îl crede; uneori are impresia că Îl crede, alteori nu mai știe dacă Îl crede sau nu! Aceasta nu înseamnă deloc a-L crede pe Dumnezeu. Domnul vrea să știm că Îl credem pe Dumnezeu. El vrea să știm aceasta și să știm tot așa de sigur ca și cum știm că trăim. Cine știe că Îl crede pe Dumnezeu, poate cere cu deplină încredere Duhul lui Dumnezeu, și să Îl primească prin credință, deoarece: „Dacă veți cere, veți primi.” El spune aceasta. Dar noi trebuie să cerem conform cu voia Sa. Și nu este voia Lui să dea Duhul Sfânt celui care nu are binecuvântarea lui Avraam; iar aceasta atât pentru individ cât și pentru biserică. Când poporul lui Dumnezeu ajunge în poziția în care știe că Îl crede pe Dumnezeu, atunci poate cere cu deplină încredere revărsarea Duhului Sfânt, poate să o aștepte cu deplină încredere și credință că o va primi, și o va primi. Aceasta este realitatea!

Să studiem în această seară cum putem ști că binecuvântarea lui Avraam este a noastră, cum știm că putem cere cu deplină încredere Domnului să ne dea Duhul Său cel Sfânt, iar apoi să așteptăm timpul pe care îl vă găsi El potrivit, și să-L primim după plăcerea Sa, fără să ne îngrijorăm dacă Îl vom primi sau nu! Avem nevoie să învățăm modul în care poate fi îndepărtată de la noi neliniștea dacă putem primi sau nu Duhul Sfânt. Apoi putem prezenta cererile noastre Domnului în credință, așteptând să Îl primim, așteptând doar aceasta și nimic altceva, pur și simplu așteptând ca El să ni-L dea când va socoti El potrivit, în timp ce noi continuăm să-L cerem și să-L căutăm ca să poată fi așa.

Vă spun fraților: când ajungem în această poziție nu va fi greu să fim toți „o inimă și un gând”. Când vom ajunge în această stare, - în poziția în care să știm că Îl credem pe Dumnezeu, și să știm că putem cere cu deplină încredere Duhul Sfânt, va fi ușor pentru noi, și va fi real - să fim o inimă și un gând, la orice întâlnire. Realitatea este că fiecareia îi va fi teamă să stea deoparte; deoarece dacă va lipsi de la vreuna din aceste întâlniri, iar făgăduința Duhului Sfânt va fi împlinită, o va pierde. Fiecare va fi aici privind spre Domnul și așteptând să facă ceea ce spune, atunci când vine timpul. Nu vedeți că aceasta ne va conduce să fim o inimă și

un gând? O va face!

Desigur, dacă lucrarea lui Dumnezeu ne va chema în altă parte pentru lucrare și la porunca Domnului, iar Duhul Sfânt va fi revărsat în timp ce noi vom fi în altă parte, Îl vom primi oricum, oriunde am fi. Dar nu va fi la fel în cazul celor care lipsesc de la întâlniri datorită propriilor înclinații. Mi-e teamă să lipsesc de la vreuna din aceste întâlniri. Mi-e teamă să lipsesc de la întâlnirile de dimineață. Deoarece nu pot spune în timpul cărei întâlniri va fi revărsat Duhul Sfânt asupra noastră. Nu pot risca să fiu absent.

Să luăm Scripturile și să citim despre felul în care ne-a condus Domnul și va conduce pe oricine se lasă condus, tocmai în această poziție. Dacă vom porni de la punctul cu care încep să citesc, Domnul ne va conduce direct acolo. Să nu ne îndoim de felul în care poate avea loc aceasta. Când Domnul vorbește, toată povestea s-a încheiat, indiferent ce spune; acesta este sfârșitul ei, după care noi spunem: „Doamne, așa este!” Să studiem împreună în seara aceasta, și vom ajunge în acea poziție în care fiecare dintre noi putem ști că Îl credem pe Dumnezeu, și că avem binecuvântarea lui Avraam. Apoi putem cere lui Dumnezeu Duhul Său cu deplină încredere, și să așteptăm să-L primim atunci când Îl va da, după voia Sa.

Să vedem ce face Domnul, cum lucrează El și cum ne aduce în această poziție. Să începem de unde a început El! Vom citi mai întâi Efeseni 1:3-6. Aceste versete ne conduc acolo unde a început Dumnezeu în ceea ce ne privește pe noi. Versetul 3:

„Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovnicești, în locurile cerești în Hristos.” Ce a făcut? (Audiența: „Ne-a binecuvântat.”) Este așa? (Audiența: „Da!”) A făcut aceasta? (Audiența: „Da!”) Cu câte binecuvântări ne-a binecuvântat? (Audiența: „Cu toate binecuvântările duhovnicești.” KJV) Cu toate binecuvântările pe care le are? Ni le-a dat pe toate? (Audiența: „Da!”) Cum? (Audiența: „În Hristos.”) În Hristos. Deci, dându-L pe Hristos, ce a dat Dumnezeu? (Audiența: „Toate binecuvântările duhovnicești.”) Toate binecuvântările duhovnicești pe care le-a avut.

Așadar, când credem în Isus Hristos, suntem binecuvântați? Avem toate binecuvântările pe care le are Domnul? Atunci, ce anume poate să ne necăjească? O persoană binecuvântată în felul acesta poate să fie altfel decât fericită? (Audiența: „Nu!”) Poate fi această persoană deprimată? (Audiența: „Nu!”) Poate fi prost dispusă deoarece lucrurile nu merg chiar

bine? (Audiența: „Nu!”) Lucrurile merg bine. Oricum ar decurge lucrurile, nu pot îndepărta binecuvântările. „...toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu.”

Versetul 4 este un verset pe care doresc să-l citesc în mod deosebit: „În El, Dumnezeu ne-a ales.” Ne va alege? (Audiența: „Ne-a ales.”) A făcut aceasta? (Audiența: „Da!”) Când ne-a ales? (Audiența: „Înainte de întemeierea lumii.”) Mulțumim Domnului! „Înainte de întemeierea lumii” ne-a ales pe voi și pe mine. (Audiența: „Domnul fie lăudat.”) Veți spune „Amin!” acestui lucru întotdeauna? (Audiența: „Amin!”) Nu întreb dacă veți spune acum. O veți spune tot timpul? (Audiența: „Da!”)

Cât timp va rămâne acest verset din Scriptură? (Audiența: „Pentru veșnicie.”) Atunci, cât timp va fi adevărat că Dumnezeu v-a ales înainte de întemeierea lumii? (Audiența: „Întotdeauna.”) Atunci, cât timp vă veți face griji dacă sunteți sau nu ai Domnului? Nu v-a ales El? Nu v-a ales? (Audiența: „Ba da!”) De ce a făcut-o? Deoarece a dorit să fim ai Lui? Da? (Audiența: „Da!”) El m-a ales deoarece a dorit să mă aibă, și mă va avea. Nu Îl voi jefui de aceasta și nu voi dezamăgi alegerea Sa. El ne-a ales, da? (Audiența: „Da!”) „Înainte de întemeierea lumii.” Iar acum restul versetului: „Ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui.” Scopul Său binecuvântat este, și El dorește „să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui.” Atunci, Îl putem lăsa să-și îplinească voia, deoarece în aceasta este mântuirea noastră veșnică.

Următorul verset: „Ne-a rânduit mai dinainte”, ne-a stabilit cu mult înainte destinul la care dorește să ajungem. Destinul pe care Dumnezeu l-a hotărât pentru om merită să fie împlinit. „Ne-a rânduit mai dinainte, să fim înfiați prin Isus Hristos, după buna plăcere a voinței sale.” De ce a făcut-o? Nu pentru că noi am fi atât de buni, ci pentru că El este atât de bun; nu pentru că noi am fi atât de bine plăcuți Lui, ci datorită buneii plăceri a voinței Sale. El este cauza. Pentru El ne-a ales.

Versetul 6: „Spre lauda slavei harului Său, prin care ne-a primit în Preaiubitul Lui” (KJV) Ce spuneți la aceasta? (Audiența: „Amin!”) Când a făcut aceasta? (Audiența: „Înainte de întemeierea lumii.”) Exact. „Înainte de întemeierea lumii.” Aceasta răspunde întregii probleme despre faptul că putem sau nu putem face ceva pentru a fi îndreptățiți. El a făcut totul înainte ca noi să fi avut vreo șansă de a face ceva, cu mult înainte de a ne naște, cu mult înainte ca lumea să fi fost făcută. Nu vedeți că Domnul este Cel care lucrează pentru ca noi să putem fi salvați și pentru ca noi să-L putem avea?

Observați ce a făcut El!

1. „Ne-a binecuvântat cu toate binecuvântările duhovnicești” în Hristos.

2. „Ne-a ales în El înainte de întemeierea lumii.”

3. „Ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiați prin Isus Hristos.”

4. „Ne-a primit în Preaiubitul Lui.”

Eu mă bucur de aceasta! Știu că este așa! (Audiența: „Amin!”) Vă bucurați? (Audiența: „Da!”) Pentru că El spune așa. El spune așa. Iată așadar patru lucruri de care putem fi siguri pentru veșnicie.

Mai mult cu privire la aceste binecuvântări pe care ni le-a dat Domnul: atunci când credem în Isus Hristos, avem toate binecuvântările pe care le are Dumnezeu. Sunt ale noastre. Nu avem nevoie să ne rugăm în mod atât de specific pentru binecuvântări. Nu credeți că am face mai bine să ne petrecem timpul mulțumind Domnului pentru binecuvântările pe care ni le-a dat, decât să-I cerem binecuvântări? Cum credeți că este mai bine, să mulțumim Domnului pentru binecuvântările pe care deja ni le-a dat, sau să-I cerem să ne dea, pe când El nu are ce să ne mai dea? Cum credeți că este mai bine? (Audiența: „Să-I mulțumim.”)

El ne-a dat toate binecuvântările pe care le are în Hristos. Hristos spune: „Eu sunt cu voi.” Fraților, să ne hrănim cu binecuvântări! Le avem, și sunt ale noastre. Deci, putem fi siguri tot timpul că avem toate binecuvântările duhovnicești. Putem fi siguri tot timpul că El ne-a ales. El spune că a făcut-o. Putem fi siguri tot timpul că ne-a rânduit mai dinainte spre a fi înfiați. Putem fi siguri tot timpul că ne-a primit în Preaiubitul Lui. Putem fi siguri de toate aceste lucruri; pentru că Dumnezeu spune că este așa, și așa este. Atunci nu avem o continuă sărbătoare?

El a făcut toate acestea, și le-a făcut fără plată. Pentru câți oameni le-a făcut? (Audiența: „Pentru toți.”) Pentru orice suflet? (Audiența: „Da!”) A dat fiecărui suflet din această lume toate binecuvântările pe care le are. A ales fiecare suflet din această lume. A ales pe fiecare în Hristos înainte de întemeierea lumii, l-a rânduit să fie înfiat și l-a acceptat în Preaiubitul Lui, așa este? (Audiența: „Da!”) Sigur că da!

Vom citi și alte versete cu privire la aceasta, imediat. Ideea pe care vreau să o subliniez este că nimeni nu poate avea aceste lucruri și nu poate ști că sunt ale lui, fără consimțământul său. Domnul nu v-a forța niciunul din aceste lucruri să vină asupra omului, chiar dacă deja i le-a dat. Va forța? (Audiența: „Nu!”) Este vorba de o cooperare. Dumnezeu revarsă totul într-un singur dar minunat, dar dacă omul nu vrea să-l aibă, Domnul nu-l va sili să primească nici măcar un pic. Iar pentru orice om

care vrea să-l primească, este într-un tot al lui. Aici intervine cooperarea. Domnul trebuie să aibă cooperarea noastră în toate lucrurile.

Să deschidem acum la Tit 2:14. Vorbind despre Domnul ni se spune că „El S-a dat pe Sine Însuși pentru noi.” Este la timpul trecut. Este ceva ce a fost făcut. Pentru câți oameni S-a dat pe Sine Însuși? (Audiența: „Pentru toți.”) Câți oameni de pe pământ pot citi acest text și să spună, „se referă la mine, este pentru mine?” Orice suflet de pe pământ. Atunci, oriunde mergem pe acest pământ, oricărui om îi putem citi: „Hristos s-a dat pe sine Însuși pentru tine.” Putem? (Audiența: „Da!”) El s-a dat pe Sine Însuși pentru voi. Acesta este prețul despre care vorbește Petru în 1Petru 1:18-20: „Căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumparați din felul deșert de viață, pe care-l moșteniserăți de la părinții voștri, ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană. El a fost rânduit mai înainte de întemeierea lumii.”

Avem nevoie fiecare individual să știm unde suntem. „El s-a dat pe Sine Însuși pentru mine.” Aceasta este declarat în Galateni 2:20: „Viața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința Fiului lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine.” Câți oameni din această lume pot citi și să spună: „este pentru mine!”? (Audiența: „Fiecare om.”) „M-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine!” S-a dat pe El Însuși pentru mine. Acesta e prețul care a fost plătit. Atunci, m-a cumpărat? Da? (Audiența: „Da!”) V-a cumpărat? (Audiența: „Da!”)

Dacă Îl vom lăsa să ne aibă, nu aceasta este întrebarea acum? Ce a făcut El? Ce a făcut? (Audiența: „A plătit prețul.”) M-a cumpărat înainte de întemeierea lumii. Nu? Și pe voi? Atunci ai cui suntem? (Audiența: „Ai Domnului.”)

Există vreo posibilitate să vă îndoiiți dacă sunteți ai Domnului? Cum este posibil ca un om care vrea să fie al Domnului, și care și-a mărturisit păcatele, - cum este posibil să se îndoiască dacă este sau nu este al Domnului? Este posibil doar dacă se întoarce de la Cuvântul lui Dumnezeu, nu îl crede și spune că Domnul a mințit. Nu este acesta singurul fel în care ne putem îndoii? „Cel care nu-L crede pe Dumnezeu Îl face mincinos.” Deci singurul fel în care un om se poate îndoii de faptul că este al Domnului, este prin a se întoarce de la cuvântul lui Dumnezeu și a spune că El minte. Acesta este singurul fel în care se poate îndoii, deoarece a se îndoii înseamnă a face aceasta; s-ar putea să nu o spună cu multe cuvinte, dar când se îndoiește de faptul că este al Domnului, aceasta face de fapt. El îngăduie necredinței să-l înfrângă și Satanei să

obțină avantajul și să măture totul. Așa este!

Dar, deși Domnul ne-a cumpărat, nu va lua ceea ce a cumpărat fără permisiunea noastră. Domnul a trasat o linie, stabilind libertatea fiecărui om, și El Însuși nu va trece niciodată peste această linie, nici cât un fir de păr, fără permisiunea noastră. El respectă libertatea și demnitatea pe care a dat-o făpturilor inteligente, fie aceștia oameni sau îngeri. El o respectă și El Însuși nu va încălca această limită. El nu va trece dincolo de aceste limite fără permisiunea persoanei în cauză. Dar, când este dată permisiunea, atunci va veni cu tot ceea ce are. Atunci se deschid stăvilarele cerului, iar Domnul se revarsă înăuntru. Așa este!

Așadar, El v-a cumpărat. A făcut-o? (Audiența: „Da!”) Vreți să fiți ai Domnului? (Audiența: „Da!”) Prietenii mei, să facem din aceasta un lucru real, practic, tangibil. Ne-a cumpărat. Da? A plătit prețul pentru noi. Suntem ai Lui, prin voia Lui. Acum, dacă și voia noastră este aceeași, ai cui suntem? (Audiența: „Ai Domnului.”) El și-a arătat voia în această privință, plătind prețul. Da? Iar când noi ne facem cunoscută voia în dreptul acestui lucru, spunând: „Doamne aceasta este și alegerea mea; aceasta este și voia mea!”, atunci aș vrea să știu ce anume din Univers ne poate opri să fim ai Lui? Atunci, puteți să știți că sunteți ai Domnului? (Audiența: „Da!”) Puteți, acum? (Audiența: „Da!”)

Să zicem că vă treziți într-o dimineață cu durere de cap, iar digestia nu v-a fost bună în cursul nopții, și vă simțiți rău, și nu simțiți nimic bun. De unde știți că sunteți ai Domnului? (Audiența: „Pentru că El spune că este așa.”) Dar să zicem că vă treziți dimineața bine dispus și strălucitor, și aveți o stare generală excelentă. De unde știți că sunteți ai Domnului? (Audiența: „El spune că este așa.”) Uneori, atunci când îi întrebăm: „au fost iertate păcatele voastre?”, oamenii spun: „am fost convinși o vreme că mi-au fost iertate.” „Ce anume v-a convins?” „Am simțit ca și cum mi-au fost iertate.” Aceștia nu știu nimic despre aceasta. În acest fel nu au niciun pic de evidență că păcatele le-au fost iertate. Pentru că, fraților, singura dovadă pe care o putem avea în ce privește iertarea păcatelor este faptul că Dumnezeu spune că este așa. Aceasta este dovada! Nu priviți la simțăminte. Simțămintele sunt la fel de schimbătoare ca vântul. Știți că este așa. Nu le dați niciun pic de atenție. Nu este treaba voastră cum vă simțiți. Când Dumnezeu spune că este așa, atunci așa este, indiferent dacă eu simt aceasta sau nu!

Vă prezint o altă ilustrație. Am mai prezentat-o, dar este binevenită deoarece accentuează ideea că simțămintele nu au nimic de a face cu faptele. Doi ori doi fac patru, nu-i așa? Știți că este așa, dar există și

oameni în această lume care nu știu că doi ori doi fac patru. Să zicem că îi spuneți aceasta unui astfel de om, iar el vă va crede. Cum credeți că se va simți? Credeți că se va simți ca și cum ar fi ridicat și rotit în tumbe și așezat apoi într-un loc nou? Nu! Ce au de-a face simțămintele cu aceasta? Atunci de ce ar lua în seamă ce simte?

Nu spun că nu există o experiență ca rod al acestui fapt. Dar vreau să spun că dacă priviți la sentimente ca fiind o dovadă, nu veți găsi niciodată dovada. Însă dacă priviți la Cuvântul lui Dumnezeu pentru a găsi dovada, atunci veți găsi dovada pe care Dumnezeu o dă în Cuvântul Său. Și aceasta este puterea Sa divină din Cuvântul Său care lucrează efectiv în omul care crede.

Deci, Domnul ne-a cumpărat, nu-i așa? În ce ne privește, nu trebuie să mai avem nicio îndoială asupra faptului că suntem ai Domnului, așa este? (Audiența: „Da!”) Dar există oameni în această lume care nu sunt ai Lui în mod real, în experiența adevărată pe care o presupune desăvârșirea tranzacției; ei nu s-au supus pe ei înșiși Domnului și nu sunt în mod practic ai Lui. El i-a făcut să fie ai Lui prin faptul că i-a cumpărat. Dar cum pot ei să știe că sunt ai Lui în mod practic și în realitate? Prin cuvântul Său. Prin faptul că aleg pentru ei înșiși să fie așa. Prin alegere. „Calea către Hristos” la p. 4 limpezește totul; ne spune cum să ne predăm lui Dumnezeu. Ne spune că făgăduințele și hotărârile noastre sunt ca funiile de nisip, iar cunoștința făgăduințelor noastre călcate și a angajamentelor neîmplinite, slăbește încrederea în propria sinceritate. Iar în cele din urmă: „Ceea ce trebuie să înțelegi este adevărata putere a voinței. Tu nu te poți salva singur, nu-ți poți schimba inima, dar poți alege să-I slujești.”

Când omul alege să-și pună voința de partea lui Dumnezeu, atunci tranzacția este desăvârșită. Depinde de alegerea omului, ca acesta să devină al Domnului în mod practic, în experiența sa personală. Atunci, nu prin permisiunea dată de om când alege calea Domnului, devine el al Domnului în mod practic?

Dacă ați făcut aceasta, nu vedeți că atât timp cât alegerea voastră rămâne, atât timp cât aveți dorința de a fi al Domnului, sunteți ai Domnului cu adevărat? Vedeți aceasta? Oricând ne dăm pe noi înșine Lui, așa este! Dar unii dintre voi v-ați dat Lui de mult, iar apoi dacă s-a întâmplat că v-ați descurajat, vă întrebați dacă sunteți sau nu sunteți ai Domnului.

Vrem ca în această seară să îndepărtăm pentru totdeauna această îndoială, astfel încât oricând va apărea, să nu vă îngrijorați deoarece nu

știți dacă sunteți ai Domnului. Atât timp cât rămâne alegerea voastră de a fi ai Lui, sunteți ai Lui; pentru că El v-a cumpărat de mult. Eu aceasta caut. Aceasta căutați și voi? Trebuie să primiți aceasta, dacă vreți să o aveți. (Audiența: „Amin!”) Apoi putem ști că suntem ai Domnului.

Uneori auzim oameni vorbind ca și cum felul acesta de a privi lucrurile ar consfinți păcatul. Nu! Nu va face aceasta. Nu! Aceasta vă va salva din păcat. Când omul ajunge în această poziție, și când alege să fie al Domnului, atunci Dumnezeu lucrează în el și voința și înfăptuirea după buna Sa plăcere; și astfel devine creștin. Dumnezeu va face din el un creștin. Aceasta este puterea divină care se află în acest lucru. Nu există nicio consfințire a păcatului în aceasta. De fapt este singurul fel care ne împiedică să consfințim păcatul. Orice altă mărturisire consfințește păcatul. Orice altă mărturisire face exact lucrul de care se plânge Domnul: că oamenii L-au făcut să slujească împreună cu păcatele lor. Ce spune Domnul? „Tu M-ai chinuit cu păcatele tale.” Isaia 43:24. („M-ai făcut să slujesc împreună cu păcatele tale” – KJV). Să încetăm să mai facem aceasta! Să lăsăm ca voința și alegerea noastră să fie în mod conștient ale Domnului în orice moment; și apoi aceasta va fi o realitate.

Să deschidem și să citim versetul care spune aceasta! 1Corinteni 6:19, ultimele cuvinte ale versetului: „Voi nu sunteți ai voștri.” Este adevărat, nu-i așa? Indiferent cine este omul, este el al lui însuși? (Audiența: „Nu!”) Domnul l-a cumpărat, iar dacă nu Îl lasă pe Domnul să îl aibă, îl jefuiește de ceea ce este al Său. Aceasta este partea cea rea. Deși poate nu este în mod conștient și practic al Domnului, totuși Domnul a cumpărat pe orice om. Și orice om care refuză să-I dea voie Domnului să îl aibă, Îl jefuiește de ceea ce El a cumpărat și pentru care a plătit prețul, socotind astfel prețul cu care a fost cumpărat ca fiind de mai mică valoare decât persoana lui. Nu este același spirit satanic care a căutat să se pună deasupra lui Dumnezeu în cer? Domnul S-a dat El Însuși pentru noi; de aceea, dacă nu-I voi da voie să mă aibă, prin acest fapt eu mă socotesc a fi mai valoros decât prețul care a fost plătit - adică, mai valoros decât Domnul, iar acesta este același „eu” care se pune întotdeauna deasupra lui Dumnezeu. Oh, să fie în noi această minte care a fost în Hristos, care l-a dezbrăcat de Sine Însuși, pentru ca Dumnezeu și omul să poată fi din nou uniți în Unul.

„Voi nu sunteți ai voștri!” Sunteți? (Audiența: „Nu!”) Nu sunteți bucuroși pentru aceasta? Nu sunteți bucuroși pentru că nu sunteți ai voștri? El spune că este așa, și este așa. Nu? De ce este așa? „Căci ați fost cumpărați cu un preț.” El ne-a cumpărat; așadar noi nu suntem ai noștri;

și mai mult decât toți oamenii din lume care nu sunt ai lor înșiși, nu este al lui omul care s-a cedat el Însuși Domnului care l-a cumpărat. „Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în spiritul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu.” Ale cui sunt? (Audiența: „Ale lui Dumnezeu.”) Dar nu este nevoie să stăruim mai mult asupra acestor versete. Dar voi să o faceți fraților, o veți face? Stăruți asupra lor!

Am citit versetele care spun că „El S-a dat pe Sine Însuși pentru noi.” El ne-a cumpărat. Cât din noi a cumpărat? (Audiența: „Totul.”) Când a făcut-o? (Audiența: „Înainte de întemeierea lumii.”) Ce fel de oameni eram noi înainte de întemeierea lumii? Ce fel de oameni eram noi atunci când ne-a cumpărat Dumnezeu? Eram noi înșine, așa cum suntem în această lume? Și El ne-a cumpărat așa păcătoși cum suntem? (Audiența: „Da!”) A făcut-o? Ajungem aici la un alt gând. A plătit El prețul și ne-a cumpărat chiar așa cum eram? Păcătoși? (Audiența: „Da!”) Ființe rele și gata a umbla pe căi rele? Gata de a face răul? Neavând nicio mărturisire de religie și nedorind în mod deosebit să avem? Ne-a cumpărat atunci? (Audiența: „Da!”) Ce anume a cumpărat El atunci? Ne-a cumpărat pe noi împreună cu tot ceea ce era al nostru. Și pentru că a cumpărat ceea ce era al nostru, a cumpărat păcatele noastre. Isaia le descrie: răni, vânătăi și carne vie, nelegate, nestoarse și nealinate cu untdelemn. (Isaia 1:6) Așa este?

Iată un alt text: Tit 3:3-7: „Căci și noi eram altă dată fără minte, neascultători, rățaciți, robiți de tot felul de poftă și de plăceri, trăind în răutate și în pizmă, vrednici să fim urâți și urându-ne unii pe alții. Dar, când s-a arătat bunătatea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, și dragostea Lui de oameni, El ne-a mântuit, nu pentru faptele făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Lui, prin spălarea nașterii din nou și prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt, pe care L-a vărsat din belșug peste noi, prin Isus Hristos, Mântuitorul nostru; pentru ca odată socotiți neprihăniți prin harul Lui, să ne facem în nădejde, moștenitori ai vieții veșnice.” El a făcut aceasta. El o spune. Atunci, știți că este așa? (Audiența: „Da!”)

Să privim mai adânc asupra acestui lucru. El S-a dat pe Sine Însuși pentru păcatele noastre; dar același gând este valabil și aici: El nu va lua păcatele noastre, deși le-a cumpărat, fără să aibă permisiunea noastră. Priviți ceva mai departe, continuând același gând. „El S-a dat pe Sine Însuși” pentru ale cui păcate? (Audiența: „Pentru ale noastre.”) Ale cui erau? (Audiența: „Ale noastre.”) S-a dat pe Sine Însuși pentru ele. Ele fiind ale noastre, cui S-a dat pe Sine Însuși atunci când le-a cumpărat? (Audiența: „Nouă.”) El S-a dat pe Sine Însuși mie, pentru păcatele mele?

(Audiența: „Da!”) Atunci alegerea aflată mereu în fața mea este dacă vreau mai mult să am păcatele mele decât să-L am pe El, nu? (Audiența: „Da!”) Aceasta este alegerea vie care stă în fața mea, nu? (Audiența: „Da!”) Este aceasta alegerea pusă în fața voastră? (Audiența: „Da!”) Pe cine doriți mai mult să aveți, păcatele voastre sau pe Hristos? (Audiența: „Pe Hristos.”) Atunci, de acum înainte mai poate exista ezitare când este vorba să lăsăm să plece tot ceea ce ne arată Dumnezeu că este păcat? Veți lăsa să plece păcatul atunci când vă este arătat? Atunci când vă este arătat păcatul, spuneți: „Vreau mai de grabă să-L am pe Hristos decât acest păcat.” Și lăsați-l să plece. (Audiența: „Amin!”) Doar spuneți Domnului: „Doamne, fac acum alegerea; fac târgul cu Tine. Te fac pe Tine alegerea mea. Păcatul s-a dus, iar eu am ceva mai bun.” Mulțumim Domnului! Atunci, unde există loc pentru ca unii dintre noi să fim descurajați din cauza păcatelor noastre?

Unii dintre frați au făcut acest schimb. Ei au fost eliberați; dar Duhul lui Dumnezeu le-a arătat ceva ce ei nu au văzut niciodată mai înainte. Duhul lui Dumnezeu a pătruns mai adânc decât oricând, și a descoperit lucruri pe care ei niciodată nu le-au văzut mai înainte; iar apoi, în loc să mulțumească Domnului că s-a întâmplat așa, și să îngăduie să fie curățați, mulțumind Domnului că Îl au mai mult ca oricând, au început să se descurajeze. Ei au spus: „Ce să mă fac? Păcatele mele sunt atât de mari!” Astfel au îngăduit Satanei să-i acopere cu întunecime și să-i arunce în descurajare, nemaigăsind nimic bun la aceste întâlniri, zi după zi.

Nu este destul de rău? Nu este destul de rău ca o persoană pe care Domnul a iubit-o atât de mult încât S-a dat pe Sine Însuși pentru ea, să procedeze în acest fel cu Domnul atunci când El vrea să se descopere mai mult pe Sine acelei persoane? Fraților, dacă unii dintre voi ați căzut în descurajare, părăsiți această stare! Dacă Domnul ne-a arătat păcate la care nu ne-am gândit mai înainte că le-am putea avea, aceasta demonstrează că El pătrunde în profunzime, până când, în cele din urmă va atinge partea cea mai ascunsă a ființei noastre; iar când va atinge ultimul lucru care este necurat sau păcătos, care este în dezacord cu voința Sa și îl scoate la lumină, ni-l arată, iar noi spunem: „Îl vreau mai degrabă pe Domnul decât acest păcat”, atunci lucrarea este completă, iar pecetea viului Dumnezeu poate fi pusă asupra acestui caracter. (Audiența: „Amin!”) Ce doriți mai mult, să aveți caracterul... (unii din adunare încep să laude pe Domnul iar alții încep să privească în jur). Nu este nimic! Cu cât mai mulți veți mulțumi Domnului pentru ceea ce ați

primit, cu atât va fi mai multă bucurie în această casă, în seara aceasta.

Ce doriți mai mult, să aveți desăvârșirea, plinătatea deplină a lui Isus Hristos, sau să aveți mai puțin decât aceasta, și cu unele din păcatele voastre ascunse astfel încât să nu știți niciodată că ele există? (Audiența: „Plinătatea.”) După cum știți, „Mărturiile” ne-au spus că dacă mai există în noi o pată de păcat, nu putem avea pecetea lui Dumnezeu. Cum ar fi posibil ca pecetea lui Dumnezeu, care este imprimarea caracterului Său desăvârșit descoperit în noi, să fie pusă asupra noastră dacă în noi mai există păcate? El nu poate pune pecetea, întipărirea caracterului Său desăvârșit, asupra noastră până când nu vede acest caracter în noi. Astfel, El trebuie să sape adânc până la cele mai ascunse cămăruțe ale inimii, cum niciodată n-am visat, deoarece noi nu ne putem înțelege inimile. Dar Domnul cunoaște inima. El încearcă conștiința. El va curăța inima și va descoperi ultima urmă de ticăloșie. Lăsați-L să lucreze, fraților, lăsați-L să facă lucrarea Sa de cercetare! Iar când El aduce păcatele noastre în fața ochilor noștri, lăsați ca inima noastră să spună: „Doamne, Tu Te-ai dat pe Tine Însuși pentru păcatele mele; Oh, Te primesc pe Tine în locul lor.” Ele au plecat, iar eu mă bucur în Domnul. Fraților, să fim cinstiți cu Domnul, și să ne purtăm față de El așa cum El dorește să o facem!

El S-a dat pe Sine Însuși pentru noi, pentru păcatele noastre. Așa că, spun din nou, și voi știți aceasta; în fața noastră stă o alegere vie: să alegem dacă dorim să-L avem pe Domnul sau pe noi înșine, neprihănirea Domnului sau păcatele noastre, calea Domnului sau calea noastră. Care vrem să o avem? (Audiența: „Calea Domnului.”) Nu este greu să facem alegerea atunci când știm ceea ce Domnul a făcut și ceea ce este El pentru noi. Alegerea este ușoară. Fie ca predarea noastră să fie completă! Iar când vor apărea în fața ochilor noștri aceste păcate, ele au fost predate de mult. Pentru aceasta ne sunt ele descoperite, pentru ca noi să putem face alegerea. Aceasta este lucrarea binecuvântată a sfințirii. Și noi putem ști că această lucrare a sfințirii are loc în noi. Dacă Domnul ne-ar îndepărta păcatele noastre fără să o știm, ce bine ne-ar face? Aceasta pur și simplu ne-ar face niște mașini. El nu-și propune să facă aceasta; drept urmare, El vrea ca voi și eu să știm când pleacă păcatele noastre, ca să putem ști când vine neprihănirea Lui. Când ne predăm pe noi, atunci Îl avem pe El.

Este adevărat că Scriptura spune că suntem unelte ale lui Dumnezeu; și nu uitați că noi suntem întotdeauna unelte inteligente – nu ca instrumentele pe care le folosesc oamenii. Acestea sunt complet lipsite de simțuri. Dar noi suntem unelte inteligente. Noi vom fi folosiți de Domnul

în urma alegerii noastre entuziaste. Alegerea noastră energetică de a fi de partea Sa, alegerea noastră ca El să ne folosească, va determina ca această lucrare să fie făcută, deoarece puterea Sa este cea care lucrează.

Așadar, El S-a dat pe Sine pentru păcatele noastre. Iar acum El vine și spune: „Acesta este păcat!” Iar noi ce spunem? „Doamne, este păcat.” Aceasta este mărturisirea. Ideea de bază a mărturisirii este de a spune același lucru. Ideea de bază a cuvântului grec tradus prin „mărturisire,” înseamnă a vorbi același lucru. Aceasta este mărturisirea. Domnul a spus lui David, „Tu ai păcătuit și ai făcut răul acesta.”, iar David a spus: „Am păcătuit!” Aceasta este mărturisirea. Biblia spune: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele.” Pentru ce arată Dumnezeu păcatele oamenilor? Singurul motiv pentru care El arată oamenilor păcatele este acela de a putea să le îndepărteze de la ei. Atunci când El îmi arată mie păcate, eu voi spune: „Doamne, acestea sunt păcate.” Și atunci ce se întâmplă? Sunt iertate! Se duc!

Voi, v-ați mărturisit păcatele de când sunteți aici? Toate pe care vi le-a arătat Domnul? Le-ați mărturisit? (Audiența: „Da!”) Oricine a făcut aceasta, are păcatele iertate. Domnul a spus că este așa. Ce spuneți? (Audiența: „Amin!”) Dar Satana spune: „Nu este așa.” El este un mincinos. Însă unii oameni au afirmat aici că Satana spune adevărul asupra acestui subiect. Unii din această sală au spus că el spune adevărul în acest punct. Satana spune: „Ele nu sunt iertate!”, iar ei spun: „Nu, nu sunt iertate.” Să părăsim această poziție! Noi ne mărturisim păcatele pentru ca ele să poată fi iertate; și Domnul spune că sunt iertate; iar dacă sunt iertate, atunci, pentru Numele Domnului, să spunem și noi la fel!

„Avraam a crezut pe Dumnezeu, și aceasta i s-a socotit ca neprihănire.” „Și el a primit semnul tăierii împrejur, o pecete a neprihănirii credinței pe care o avea.” Domnul spune: „Veniți totuși să ne judecăm, zice Domnul. De vor fi păcatele voastre cum e cârmăzul se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura se vor face ca lână.” Ce spuneți? (Audiența: „Așa este.”) De unde știți? (Audiența: „Domnul spune că așa este.”) Foarte bine. Deci știți că este așa, știți?

Mica 7:19: „El va avea iarăși milă de noi, va călca în picioare nelegiuirile noastre și va arunca în fundul mării toate păcatele lor.” Unde sunt păcatele? (Audiența: „În fundul mării.”) De unde știți? (Audiența: „El spune așa.”) Deci știți aceasta, nu? Atunci, cum poate cineva să vă supere cu gândul că ele se vor întoarce la voi?

Psalmul 103:12: „Cât este de departe răsăritul de apus, atât de mult îndepărtează El fărâdelegile noastre de la noi.” Cât de departe sunt ele de

voi, cei care le-ați mărturisit? Cât de departe sunt? (Audiența: „Cât este de departe răsăritul de apus.”) Atunci, de ce nu spuneți și voi la fel? Satana vine și spune: „Nu sunt iertate; fiecare păcat este chiar aici în fața ta; nu le vezi?” Sunt ele în fața noastră? (Audiența: „Nu!”) Ar putea spune cineva: „Eu le-am văzut aici.” Nu este nimic real în aceasta. Satana este un magician, și el poate face să se vadă lucruri care nu există. Iar voi le priviți și spuneți: „Da, așa este.” Dar nu este așa! Domnul spune că ele sunt atât de departe de noi, cum este răsăritul față de apus. Ele sunt în fundul mării, și sunt albe ca zăpada! Slavă Domnului!

Isaia 38:17, și acest verset este ultimul din seara aceasta. „Iată, chiar suferințele mele erau spre mântuirea mea; Tu ai găsit plăcere să-mi scoți sufletul din groapa putrezirii. Căci ai aruncat înapoi Ta toate păcatele mele!” Câte din ele? (Audiența: „Toate.”) Înapoi Sa. Unde sunt ele, așadar? (Audiența: „Înapoi Sa.”) Noi suntem în fața Sa, iar păcatele sunt înapoi Sa. Cine este între noi și ele ? (Audiența: „Dumnezeu.”) Iar El este pe tronul Său. Deci, când eu îmi mărturisesc păcatele Domnului, El și tronul Său veșnic stau între mine și acele păcate, și nici Satana, nici altcineva din Univers nu le poate aduce înapoi; pentru că ar trebui să-L înlăture pe Dumnezeu și tronul Său din cale mai înainte de a putea să-mi aducă aceste păcate înapoi. Și eu mă bucur de aceasta!

Putem cunoaște aceste lucruri? Putem ști că le cunoaștem? Cum putem să știm că le cunoaștem? Domnul spune așa. Când Domnul spune așa, iar noi Îl credem, aceasta este credință. Satana spune: „Nu îți sunt iertate.” Noi spunem: „Știi că sunt iertate.” Satana spune: „Nu, ele sunt aici.” Noi spunem că nu sunt aici. Sunt în fundul mării. (Voce: „Domnul să fie lăudat.”)

Când omul stă în această poziție, Dumnezeu poate pune pecetea Sa. Dar când Domnul spune: „Păcatele tale sunt iertate;” și că El le-a „aruncat înapoi Sa”, iar omul nu crede, există ceva în aceasta pe care Dumnezeu să poată pune pecetea Sa? Nu!

(Cineva cere să fie citit Isaia 43:25, ceea ce fratele Jones face.) „Eu, Eu îți șterg fărădelegile pentru Mine, și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele tale.”

Există multe alte texte ca acesta, pe care le putem ține minte. Unul este cel din Evrei 8:12: „Nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele și fărădelegile lor.” Iar altul este în Ezechiel 33:16: „Toate păcatele pe care le-a săvârșit se vor uita.” În aceste texte Domnul spune că nu-și va mai aduce aminte de păcatele noastre! Domnul le va uita: este lucrarea Satanei aceea de a le aminti. Fraților, să-L credem pe Domnul!

Când credem aceasta, Domnul ne dă, vouă și mie, tăierea împrejur a inimii, pecetea neprihănirii credinței pe care o avem, și o poate face deoarece există acel ceva pe care El poate pune pecetea Sa. Când un om face aceasta, primește ca individ pecetea neprihănirii, iar când noi ca trup, ca biserică credem aceasta, putem cere cu deplină încredere revărsarea Duhului Sfânt și să așteptăm cu răbdare și încredere, știind că va veni cu siguranță când găsește El de cuviință.

PREDICA NR. 18

Studiul din seara trecută a urmărit să ne ajute să știm pentru noi înșine, și ne-a arătat cum putem ști că avem binecuvântarea lui Avraam, și astfel să fim pregătiți, să fim siguri că putem cere cu deplină încredere Duhul lui Dumnezeu. Ba încă și mai mult: Domnul ne-a dat dovezi încă mai evidente, pe care să ne bazăm deplină încredere în El, în neprihănirea Lui. Să știm că ea este a noastră; că avem neprihănirea care se primește prin credință; astfel că putem cere cu deplină încredere Duhul Său cel Sfânt, mulțumind Domnului că este al nostru. Pentru că, vă amintiți versetul care spune: „Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-se blestem pentru noi, - fiindcă este scris: 'Blestemat e oricine este atârnat pe lemn.' - pentru ca binecuvântarea vestită lui Avraam să vină peste Neamuri, în Hristos Isus, așa ca prin credință, noi să primim Duhul făgăduit.”

Binecuvântarea lui Avraam este neprihănirea credinței. Pe aceasta trebuie să o avem pentru a primi, și pentru a putea avea Duhul făgăduit - de asemenea prin credință. Iar dacă avem dovada, lucrarea desăvârșită a lui Dumnezeu, demonstrând spre satisfacția noastră deplină că putem cere cu încredere desăvârșită Duhul Sfânt, atunci nu este partea noastră să-L primim prin credință? Nu este partea noastră să mulțumim Domnului pentru că este al nostru? Și nu este partea Lui să-L manifeste după voința Sa ori de câte ori o cer ocaziile, și de câte ori este nevoie?

Să studiem și alte dovezi pe care ni le-a dat. Să le studiem în această seară în legătură cu ceea ce am studiat data trecută, astfel încât să putem avea proaspătă în fața noastră calea pe care Domnul a deschis-o pentru noi, și pe care să ne bazăm încrederea în fața Lui; pe care putem fi siguri de poziția noastră; și pe care putem cere cu asigurarea deplină a credinței. Iar dacă cerem conform cu voința Sa, și cerem pentru a avea ceea ce ne-a făgăduit, atunci ne ascultă. „Îndrăzneala pe care o avem la El este că, dacă cerem ceva după voia Lui, ne ascultă. Și dacă știm că ne ascultă”, atunci, „știm că suntem stăpâni pe lucrurile pe care I le-am cerut.” 1 Ioan 5:14,15. După care putem mulțumi Domnului că sunt ale noastre.

Să începem cu Romani 5:20. Scopul principal, sau, am putea spune, unul dintre scopurile principale ale studiului din seara aceasta, este de a vedea locul pe care îl deține Legea lui Dumnezeu în subiectul

neprihănirii prin credință; ce loc deține Legea lui Dumnezeu în obținerea neprihănirii care vine doar prin Isus Hristos; iar aceasta este doar o altă fază a aceluiasi gând pe care l-am avut în seara trecută, cu privire la dovada pe care ne-a dat-o Dumnezeu pentru a ne oferi încrederea că putem cere prin credință făgăduința Duhului Sfânt.

„Ba încă și Legea a venit ca să se înmulțească greșeala.” Sau cu alte cuvinte, Romani 3:20, ultimele cuvinte - cu care de altfel suntem cu toții familiarizați - „Prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului.” Pentru ce a fost dată Legea scrisă pe table de piatră? Care a fost primul scop urmărit în darea ei? (Audiența: „Ca să ne arate ce este păcat.”) Ca să se înmulțească păcatul; să dea cunoștința păcatului. Astfel, „Legea a venit ca să se înmulțească greșeala;” ca păcatul să se poată vedea; să apară așa cum este. Vorbind în Romani 7:12,13, Pavel spune cum vede el păcatul: „Așa că Legea, negreșit, este sfântă și porunca este sfântă, dreaptă și bună. Atunci un lucru bun mi-a dat moartea? Nicidecum. Dar păcatul, tocmai ca să iasă la iveală ca păcat, mi-a dat moartea printr-un lucru bun, pentru ca păcatul să se arate afară din cale de păcătos, prin faptul că se slujea de aceeași poruncă.” Deci, să facă să se înmulțească păcatul, și să îl facă să se vadă așa cum este, afară din cale de păcătos. Acesta este primul scop în darea Legii, nu este așa?

Să citim mai departe din Romani capitolul 5: „Ba încă și Legea a venit ca să se înmulțească greșeala; dar unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult.” Legea a venit numai ea singură, făcând să se vadă păcatul și numai atât? (Audiența: „Nu!”) Legea este doar intermediarul spre un alt final - intermediarul spre un final în care să se obțină altceva mai presus de cunoștința păcatului. Este adevărat? (Audiența: „Da!”) Așadar, unde s-a înmulțit păcatul, harul unde s-a înmulțit? (Audiența: „În același loc.”) Chiar acolo? (Audiența : „Da!”) Dar cum scrie: „Unde s-a înmulțit păcatul, acolo și harul s-a înmulțit”? (Audiența: „Nu; 'și mai mult'.”) Ar fi fost destul de bine, dacă ar fi spus că unde s-a înmulțit păcatul, și harul s-a înmulțit. Ar fi fost destul de bine; dar știți că nu acesta este felul în care Domnul face lucrurile. El le face foarte bune, la modul absolut; așa de bune cum numai Dumnezeu le poate face.

Deci, „Unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult.” (Audiența: „Amin!”) Fraților, când Domnul prin Legea Sa ne dă cunoștința păcatului, chiar în acel moment, chiar în acel punct, harul este mult mai abundent decât cunoștința păcatului. Așa este? (Audiența: „Da!”)

Un alt gând: „Prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului.” Am văzut că atunci când Legea ne dă cunoștința păcatului, chiar în acel moment, în acel loc și în acel punct, chiar în acel lucru, harul lui Dumnezeu este mult mai abundent decât cunoștința păcatului. Dar, când Legea dă cunoștința păcatului, ce anume dă convingerea de păcat? (Audiența: „Duhul lui Dumnezeu.”) Înainte de a citi pasajul care spune că este așa, să vedem ce trebuie să primim, din ceea ce am citit - ce trebuie să primim de acum înainte prin cunoștința păcatului? (Audiența: „Înmulțirea harului.”)

Atunci nu mai este loc pentru descurajare la vederea păcatelor. Mai este? (Audiența: „Nu!”) Nu mai există nicio posibilitate de a cădea în descurajare. Este imposibil pentru voi și pentru mine să ne descurajăm, sau să fim acoperiți de întunecime atunci când luăm cunoștință de păcat. Pentru că, indiferent cât de mare este această cunoștință a păcatului, indiferent cât de multe păcate ne sunt descoperite și aduse la cunoștință, chiar acolo, chiar în acel moment, chiar în acele lucruri, și în același timp în experiența noastră, harul lui Dumnezeu abundă mult mai mult decât toată cunoștința păcatului. Atunci, repet, cum mai poate fi posibil să ne descurajăm? Fraților, nu este așa că Domnul vrea să fim veseli? (Audiența: „Amin!”) Fiți veseli!

Iar acum, următorul verset aduce în vedere același lucru. Ioan 16:7,8: „Totuși, vă spun adevărul.” Ce ne spune El? (Audiența: „Adevărul.”) Bun! Și de asemenea ne spune: „Veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face liberi.” Așa este, da? „Totuși, vă spun adevărul: Vă este de folos să Mă duc; căci dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi.” Cine nu va veni? (Audiența: „Mângâietorul.”) Mângâietorul? Acesta este numele Său? Așa este El - Mângâietor? (Audiența: „Da!”)

„Dar dacă Mă duc, vi-L voi trimite. Și când va veni El.” Cine vine? (Audiența: „Mângâietorul.”) Cine? (Audiența: „Mângâietorul.”) „Și când va veni El, va dovedi (convinge, muștra) lumea vinovată în ce privește păcatul.” Cine face această lucrare? (Audiența: „Mângâietorul.”) Mângâietorul este Cel care convinge de păcat? (Audiența: „Da!”) Este El Mângâietor când face aceasta? (Audiența: „Da!”) Fiecare avem nevoie să reținem aceasta. Nu este El Cel care muștră, atunci când face aceasta, iar Mângâietor este cu alte ocazii? (Audiența: „Nu!”) Mângâietorul este Cel care muștră, mulțumim Domnului! Mângâietorul muștră, mulțumim Domnului! Iar atunci, ce trebuie să obținem în urma muștrării pentru păcat? (Audiența: „Mângâiere.”) A cui mângâiere? (Audiența: „Mângâierea Domnului.”) Mângâierea pe care o găsim, mângâie la

timpul de nevoie. Atunci unde este loc pentru a ne mai descuraja când devenim conștienți de păcat? Nu este acesta gândul pe care l-am citit în capitolul 5 din Romani?

Nu vedeți că atunci când păstrăm în minte gândul că unde se înmulțește păcatul, chiar în același timp și în același loc, chiar acolo harul se înmulțește și mai mult; și când înțelegem că în același timp în care Duhul Sfânt dă convingerea de păcat, El este Mângâietorul când face aceasta - nu vedeți că în toate acestea, dacă păstrăm în minte toate acestea, avem o biruință continuă asupra Satanei? Are vreun avantaj Satana asupra omului care îl crede pe Dumnezeu chiar atunci? Nu! Satana vine și spune: „Uite ce păcătos ești.” Mulțumim Domnului! „Unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult.” (Audiența: „Amin!”) Spune cineva: „Eu am o convingere de păcat atât de profundă. E ca și cum nu am mai fost atât de adânc convins de păcat în toată viața mea.” Slavă Domnului! În acest fel primim mai multă mângâiere decât am primit vreodată în viața noastră. Nu vedeți, fraților, că așa este? (Audiența: „Așa este.”) Atunci, să mulțumim Domnului pentru aceasta! (Audiența: „Amin!”) Aș vrea să știu, de ce să nu lăudăm pe Domnul de acum?

Există ceva mai mult în acest verset, Romani 5:20. Mai întâi am găsit că Legea face să se înmulțească păcatul pentru ca și harul să se poată înmulți, în așa fel ca să putem avea harul care ne va conduce la Hristos. Pentru ce sunt cele două împreună? Legea care face păcatul să se înmulțească pentru ca harul să se înmulțească și mai mult. Pentru ce sunt ambele? „Pentru ca, după cum păcatul a stăpânit dând moartea...” Știm că este așa, nu? Acest lucru este adevărat. Legea face să se înmulțească păcatul, pentru ca noi să putem fi conduși la o mai mare abundență a harului, pentru ca „...după cum păcatul a stăpânit dând moartea, tot așa și harul să stăpânească.”

Ce înseamnă acest „tot așa”? La fel de sigur. Exact la fel. Atunci, nu este adevărat că Domnul va face ca abundența harului să domnească în viețile noastre tot așa de sigur cum a domnit păcatul în lume? (Audiența: „Da!”) Dar, rețineți: când harul domnește mult mai mult, ce termen de comparație există între libertatea de acum față de păcat, și sclavia de dinainte? Libertatea este mult mai abundentă decât a fost robia. „Pentru ca, după cum păcatul a stăpânit dând moartea, tot așa și harul să stăpânească dând neprihănirea, ca să dea viața veșnică, prin Isus Hristos, Domnul nostru.”

Să revedem acum întreaga idee! „Legea a venit pentru ca să se

înmulțească greșeala”, pentru ca să putem găsi harul înmulțit și mai mult, fiind din abundență exact acolo unde s-a înmulțit greșeala, și harul este înmulțit „dând neprihănirea, ca să dea viața veșnică, prin Isus Hristos, Domnul nostru.” Atunci, pentru ce a venit Legea? (Audiența: „Ca să ne aducă la Domnul.”) Pentru ce a venit Legea? (Audiența: „Ca să ne aducă la Hristos.”) Da! Vedeți aceasta? Astfel, oricând cineva din această lume folosește cele zece porunci...; când un păcătos din această lume folosește cele zece porunci pentru alt scop decât scopul de a ajunge la Isus Hristos, atunci ce fel de scop le dă el? (Audiența: „Un scop greșit.”) El pervertește intenția avută de Dumnezeu în darea Legii, nu-i așa? (Audiența: „Da!”) A folosi Legea lui Dumnezeu pentru oameni cu alt scop decât acela ca ei să ajungă la Isus Hristos, înseamnă a folosi Legea într-un fel în care Dumnezeu nu a intenționat niciodată să fie folosită.

Deci Legea ne aduce la Hristos. Aceasta este sigur. Pentru ce ne aduce la Hristos? (Audiența: „Ca să putem fi îndreptățiți.”) Ce vrea Legea de la voi și de la mine? Are ceva pretenții de la noi înainte ca noi să ajungem la Isus Hristos? Când Legea ne găsește, cere ceva de la noi? (Audiența: „Cere neprihănire.”) Ce fel de neprihănire? (Audiența: „Neprihănire desăvârșită.”) A cui? (Audiența: „A lui Dumnezeu.”) Neprihănirea lui Dumnezeu? (Audiența: „Da!”) Chiar o astfel de neprihănire ca aceea pe care o manifestă Dumnezeu în viața Sa, în felul Său de a face lucrurile? (Audiența: „Da!”) Va fi Legea mulțumită cu ceva mai puțin decât atât din partea mea și din partea voastră? Va accepta ea ceva mai puțin decât atât, fie chiar mai puțin cu grosimea unui fir de păr? (Audiența: „Nu!”) Dacă noi am putea avea în această neprihănire un aport cât grosimea unui fir de păr - neprihănirea aceasta ar fi prea puțină; am fi găsiți în lipsă.

Să deschidem la Timotei, unde Pavel ne spune ce vrea Legea de la noi, și ce vrea de asemenea să fie în noi. 1Timotei 1:5: „Ținta (obiectul, scopul, intenția) poruncii este dragostea.” Ce fel de dragoste? (Audiența: „Dragostea lui Dumnezeu.”) „Care vine dintr-o inimă curată.” Ce fel de inimă? (Audiența: „O inimă curată.”) „Dintr-un cuget bun.” Ce fel de cuget (conștiință – KJV)? (Audiența: „Bun.”) „Și dintr-o credință neprefăcută.” Aceasta vrea Legea să găsească în voi și în mine, nu-i așa? Ne va accepta cu ceva mai puțin decât ceea ce cere ea - dragoste desăvârșită, manifestată „dintr-o inimă curată, dintr-un cuget bun, și dintr-o credință neprefăcută”? Nu, niciodată! Deci Legea cere pur și simplu desăvârșirea.

Dar, avem noi, sau are vreun om din lume, ceva asemănător acestui fel de dragoste pe care să o ofere Legii lui Dumnezeu? (Audiența: „Nu!”)

Are omul în mod firesc acest fel de cuget, de conștiință? (Audiența: „Nu!”) Are acest fel de credință? (Audiența: „Nu!”) Nu! Legea are această cerință de la orice om de pe pământ în seara aceasta, indiferent cine este. Are această cerință de la voi și de la mine; are această cerință de la oamenii din Africa și de la toți oamenii de pe pământ; și nu va accepta din partea nimănui nimic mai puțin decât această dragoste. Dar vorbim despre noi în noaptea aceasta. Așadar Legea vine la voi și la mine în seara aceasta și spune: „Eu cer dragoste; Eu cer dragoste desăvârșită, dragostea lui Dumnezeu. Eu vreau să o văd în viața ta tot timpul. Și vreau să o vad manifestată dintr-o inimă curată, dintr-un cuget bun, și dintr-o credință neprefăcută.” În această situație suntem noi.

Ar putea spune cineva: „Eu nu am așa ceva; dar am făcut tot ce am putut mai bine.” Dar Legea va spune: „Eu nu aceasta cer; eu nu vreau tot ce ai tu mai bun; eu vreau desăvârșire. Eu nu vreau ce faci tu, ci ceea ce face Dumnezeu; eu nu cer neprihănirea ta: eu vreau neprihănirea lui Dumnezeu de la tine; eu nu vreau lucrarea ta: vreau lucrarea lui Dumnezeu în viața ta.” Aceasta spune Legea oricărui om. Și astfel, dacă sunt blocat de la primul cuvânt, chiar de când am spus că am făcut tot ce am putut mai bine, atunci nu mai am nimic de spus. Nu spune Scriptura: „Ca orice gură să fie astupată.”? Legea face exact acest lucru, nu-i așa?

Dar mai există o voce, abia auzită care spune: „Aici există viață desăvârșită; iată aici viața lui Dumnezeu. Aici este o inimă curată; aici este un cuget bun; aici este o credință neprefăcută.” De unde vine această voce? (Audiența: „De la Hristos.”) Ah, Domnul Isus Hristos, care a venit și s-a pus în poziția în care sunt eu, în trupul în care trăiesc eu; El a trăit în acest trup. Dragostea desăvârșită a lui Dumnezeu a fost manifestată în acest trup. Desăvârșita puritate a inimii a fost manifestată în acest trup. Cugetul bun a fost arătat în acest trup carnal, și credința neprefăcută a minții care era în Isus Hristos, de asemenea.

El pur și simplu vine și îmi spune: „Iată, primește aceasta!” Și ce ne dă El va fi satisfăcător, nu-i așa? (Audiența: „Da!”) Viața manifestată în Isus Hristos - aceasta va satisface Legea. Puritatea inimii pe care o dă Isus Hristos - aceasta va satisface Legea. Conștiința bună pe care El o poate crea, acesta va satisface. Credința neprefăcută pe care El o dă - aceasta va satisface. Vor satisface acestea Legea? (Audiența: „Da!”)

Nu cere aceasta Legea întotdeauna? Legea Îl cere pe Isus Hristos, nu-i așa? (Audiența: „Da!”) Aceasta este ceea ce cere Legea: este același lucru care reiese și din capitoul 5 din Romani. Dar de ce Îl cere Legea de la mine? Îl cere pe Hristos în mine, deoarece Legea vrea să vadă aceste

lucruri în mine. Atunci, nu este Evanghelia lui Hristos chiar scopul Legii lui Dumnezeu? „Hristos în voi nădejdea slavei”? Ah, așa este!

Romani 5:1,5. „Fiind îndreptățiți prin credință, avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos, și dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt care ne-a fost dat” (KJV). Această dragoste este dragostea absolută. Fapte 15:8,9: „Și Dumnezeu, care cunoaște inimile, a mărturisit pentru ei, și le-a dat Duhul Sfânt ca și nouă. N-a făcut nicio deosebire între noi și ei, întrucât le-a curățit inimile prin credință.” Aici găsim dragostea lui Dumnezeu care vine dintr-o inimă curată.

Evrei 9:14: „Cu cât mai mult sângele lui Hristos, care, prin Duhul cel veșnic, S-a adus pe Sine Însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu, vă va curăți cugetul vostru de faptele moarte, ca să slujiți Dumnezeului celui viu!” Aici găsim cugetul curat, fraților, și aici găsim dragostea lui Dumnezeu care vine dintr-un cuget curat.

Apoi, credința pe care El o dă și El ne face în stare să o ținem; - credința lui Isus care ne face în stare să păzim poruncile lui Dumnezeu. Aici găsim dragostea lui Dumnezeu dintr-o credință neprefăcută.

Oh, deci solia neprihănirii lui Dumnezeu care se primește prin credință în Isus Hristos, ne aduce nouă, și ne aduce pe noi la desăvârșita împlinire a Legii lui Dumnezeu, nu-i așa? (Audiența: „Da!”) Atunci, acesta este obiectivul, ținta, și singurul scop al soliei îngerului al treilea, nu-i așa? (Audiența: „Da!”) Și acesta este Hristos. Hristos în neprihănirea Sa. Hristos în curăția Sa. Hristos în dragostea Sa. Hristos în noblețea Sa. Hristos în întreaga Sa ființă. Hristos și El răstignit. Acesta este cuvântul, fraților. Să ne bucurăm de el. Să ne bucurăm! (Audiența: „Amin!”)

Așadar, când Îl avem pe Isus, când Îl primim prin credință, și Legea stă în fața noastră, sau noi stăm în fața ei, iar ea își declară grozavele cerințe de a vedea dragoste, putem spune: „Iat-o aici; aceasta este în Hristos, iar El este în mine!” Dintr-o inimă curată. „Iat-o aici. Este în Hristos, iar El mi-a dat-o mie.” Un cuget bun. „Sângele lui Hristos l-a creat în mine: există!” Credință neprefăcută, „credința în Isus. El mi-a dat-o: există!” Atunci, așa cum ne spune „Calea către Hristos,” putem veni la Isus acum, să fim curățați, și să stăm în fața Legii fără urmă de rușine sau de remușcare. Bun! Fraților, când am ceea ce mă aduce în deplină armonie cu Legea lui Dumnezeu, atunci sunt mulțumit și nu pot face altceva decât să fiu bucuros și mulțumit.

Să deschidem acum și să citim capitolul 3 din Romani; acest capitol ne spune totul fără un alt studiu decât simpla citire a textului. Romani

3:19-22. Putem spune „Amin!” la fiecare cuvânt din text, chiar acum. „Știm însă...” Și așa este. „...că tot ce spune Legea spune celor ce sunt sub Lege, pentru ca orice gură să fie astupată, și toată lumea să fie găsită vinovată înaintea lui Dumnezeu.” Și nu este așa? Ceea ce îmi spune că sunt păcătos nu poate să-mi spună că sunt neprihănit. „Dar acum...” Bun! Când? (Audiența: „Acum.”) Foarte bine, să spunem așa, fraților. „Dar acum s-a arătat neprihănirea lui Dumnezeu fără Lege.” Așa este, da? (Audiența: „Da!”) Legea nu poate să manifeste această neprihănire în noi, deoarece noi nu o putem vedea în Lege. Ea este acolo, dar noi suntem atât de orbi încât nu o putem vedea acolo. Păcatul ne-a orbit și ne-a corupt atât de mult încât nu putem vedea această neprihănire în Lege: iar dacă am putea să o vedem, nu am putea să o obținem din Lege, deoarece nu este nimic în noi care să o poată primi. Astfel, suntem complet neputincioși.

Deci, „s-a arătat neprihănirea lui Dumnezeu, fără Lege ... și anume neprihănirea lui Dumnezeu, care vine prin credința lui Isus Hristos, pentru toți și peste toți cei ce cred în El.” Ce înseamnă acest cuvânt „a crede” atunci când Dumnezeu îl rostește? (Audiența: „Credință.”) Și ce este adevărata credință? Supunerea voinței lui Dumnezeu, cedarea inimii lui Dumnezeu și fixarea afecțiunilor asupra Lui. Aceasta înțelege El când vorbește de cei care Îl primesc; deoarece a crede înseamnă a primi atunci când Dumnezeu vorbește. Așa spune în Ioan 1:12: „Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele lui, le-a dat puterea să devină copii ai lui Dumnezeu.” (KJV) „Și anume, neprihănirea lui Dumnezeu, care vine prin credința lui Isus Hristos, pentru toți și peste toți cei ce cred în El. Nu este nicio deosebire.” Deci, fiecare dintre cei de față putem să o avem în această seară? Putem să o avem? O avem, pentru că o credem.

Deci, acesta este scopul Legii, nu-i așa? Să ne aducă la Isus Hristos ca să putem fi îndreptățiți prin credință, să fim făcuți neprihăniți prin credință, pentru ca neprihănirea Lui, - neprihănirea lui Dumnezeu în Hristos, - să poată fi a noastră! Acesta este! Apoi, când acesta devine real, după ce am primit această neprihănire, care este folosul Legii? Atunci pentru ce este Legea? (Audiența: „Mărturisește aceasta.”) Exact! Să citim acum acea parte din versetul 21 pe care nu am citit-o: „Dar acum s-a arătat neprihănirea lui Dumnezeu, fără Lege - despre ea mărturisește Legea.” Până aici avem nevoie acum să citim versetul; deși ține de verset și cealaltă parte. Deci, după ce Legea dă cunoștința păcatului, ca să putem avea abundența harului care va înlătura păcatul, apoi harul va stăpâni prin neprihănire, dând viața veșnică prin Isus

Hristos - și această neprihănire a lui Dumnezeu prin credința în Hristos este a noastră ca urmare a acțiunii Legii, prin această cunoștință a păcatului care ne-a adus la Hristos. Și noi Îl avem, iar Legea este satisfăcută în toate cerințele pe care le are asupra noastră.

Acum, dacă Legea este satisfăcută în toate cerințele pe care le are asupra noastră, va rămâne așa și va continua să spună că este satisfăcută, că totul este în regulă? Dacă Legea a avut de la noi cerințe pe care nu le puteam îndeplini prin niciun alt mijloc decât prin Isus Hristos care este în noi, atunci, atât timp cât rămânem în această stare, Legea lui Dumnezeu va continua să spună: „Așa este drept, și eu sunt mulțumită așa?” (Audiența: „Da!”) Iar, dacă cineva începe să se îndoiască și să spună: „Nu este așa!”, atunci avem martori care vor dovedi faptul că este așa.

Este necesar din mai multe motive să avem martori. Un motiv ar fi în legătură cu noi și cu experiența noastră personală. Când Dumnezeu vorbește și noi credem, atunci știm, fiecare personal că neprihănirea lui Dumnezeu este a noastră, că avem dreptul la ea, că ne aparține și că ne putem odihni în pace desăvârșită în ea. Dar există și alți oameni care au nevoie să știe aceasta. Pot ei să știe aceasta pe baza faptului că eu spun că este așa? (Audiența: „Nu!”) Pot ei să știe pe baza faptului că eu spun că am acceptat această neprihănire, că am spus că este așa, și de aceea este așa? Îi va convinge aceasta? Este această dovadă suficientă pentru ei? (Audiența: „Nu!”) Ei au nevoie de ceva mai bun decât cuvântul meu. Nu vedeți că Domnul a venit tocmai în întâmpinarea acestei cerințe, și ne-a dat martori la care se poate apela, și ei pot întreba acești martori oricând doresc, dacă ceea ce avem este veritabil sau nu? Așa este? (Audiența: „Da!”)

Nu au nevoie să vină la noi să ne întrebe. Dacă ne întreabă, putem să le spunem ceea ce Domnul ne-a zis să spunem; și dacă aceasta nu este suficient, pot să-i întrebe pe acești martori. Putem spune: „Am aici câțiva prieteni: ei mă cunosc de când m-am născut și până acum. Ei știu tot ce fac; ei mă cunosc mai bine decât mă cunosc eu însumi, și dacă vreți mai mult decât ceea ce v-am spus, mergeți și întrebați-i pe ei. Ei vă vor spune.” Câți prieteni sunt aici? (Audiența: „Zece.”) Valorează ceva cuvântul lor? Spun ei adevărul? Ah, ei sunt Adevărul Însuși: „Legea Ta este adevărul.” Psalmul 119:142. Atunci, este imposibil ca ei să mărturisească altceva decât adevărul în mărturia pe care o dau? Când ei spun că cerința este satisfăcută, când spun că „această viață este după plăcerea Mea!”, este suficient pentru oricine din Univers, nu-i așa? (Audiența: „Da!”)

Așadar, dacă un om afirmă a crede în Isus, și pretinde neprihănirea lui Dumnezeu care vine peste cei ce cred în Isus, este pretenția lui suficientă pentru lume? (Audiența: „Nu!”) Sau cuvântul nostru cu privire la aceasta, este suficient? (Audiența: „Nu!”) Ei vor spune, și o mulțime de oameni vor spune: „Noi credem în Mântuitorul. Și eu am dreptul să pretind neprihănirea pe care o are El, sfințenia desăvârșită și sfințirea perfectă, nu am păcătuit de zece ani, și sunt deasupra tuturor ispitelor chiar; și știu aceasta.” De unde știi aceasta? „O simt în inima mea; o simt în inima mea, și aceasta de mai mulți ani.” Aceasta nu este deloc o dovadă; pentru că „Inima este mai înșelătoare ca orice, și disperat de rea.” (KJV) Mai înșelătoare decât câte lucruri? (Audiența: „Decât toate.”) Decât toate lucrurile? (Audiența: „Da!”) Mai înșelătoare chiar decât Satana? (Audiența: „Da!”) Este inima cu adevărat mai înșelătoare decât toate lucrurile? (Audiența: „Da!”) Domnul spune că este așa, fie că noi putem înțelege sau nu! Este mai înșelătoare decât Satana însuși, nu-i așa? (Audiența: „Da!”) Inima mă va înșela mai repede și mai des decât o va face Satana.

Atunci, faptul că o persoană simte aceasta în inima sa, este o dovadă pe care se poate baza? Când inima mea spune că eu sunt bun, ce face? (Audiența: „Mă înșeală.”) Solomon a spus: „Cel care se încrede în inima lui este un nebun!” Și nu este doar nebun, ci a înnebunit prin acest lucru, nu-i așa? (Audiența: „Da!”) Este destul de rău ca un om înțelept să înnebunească, dar când un nebun înnebunește, unde va ajunge în cele din urmă? De aceea, nu ne putem permite să ne încredem în astfel de lucruri când este vorba de o problemă atât de importantă. Nu domnilor. E nevoie de o dovadă mai sigură decât inima omului care îi spune că are neprihănirea lui Dumnezeu, că este în regulă și pregătit pentru judecată, că nu a păcătuit de zece ani, că este sfințit și nici nu poate fi ispitit, etc., etc.. Avem nevoie de ceva mai sigur decât aceasta; și realitatea este că Isus a fost aici, în această lume o bună bucată de vreme, și El niciodată nu a fost în imposibilitatea de a fi ispitit cât timp a fost în lume. Și nici creștinii nu sunt altfel, cât timp trăiesc în lume.

Această dovadă nu este suficientă, avem nevoie de ceva mai mult decât atât. Dacă persoana care pretinde că are neprihănirea lui Dumnezeu prin credință în Isus Hristos, are doar acest fel de mărturie și nimic mai mult, atunci ce valoare are pretenția sa? (Audiența: „Nicio valoare.”) Chiar nicio valoare. Este o pretenție înșelătoare; el niciodată nu poate înțelege pe baza ei. De aceea Domnul nu ne-a lăsat doar cu această dovadă. În seara trecută am văzut în lecția noastră că atunci când vrem să

știm că aceste lucruri sunt reale în experiența noastră, nu trebuie să privim în noi ca să vedem dacă este așa, ci să privim la ceea ce spune Dumnezeu pentru a vedea dacă este așa. Dacă L-am găsit pe Isus Hristos și Îl avem, Domnul nu dorește să privim în noi pentru a vedea dacă El este aici. El ne-a dat martori, a căror mărturie ne va spune tot timpul că El este aici, și va spune oricui că este aici. Neprihănirea lui Dumnezeu este manifestată acum, neprihănirea care se primește prin credința lui Isus Hristos, iar atunci când este manifestată, este mărturisită de Lege.

Deci Legea, mai întâi, este dată pentru a ne aduce la Hristos, iar apoi, după ce ne-a condus la Hristos și L-am găsit, mărturisește că acest lucru este real. Mai întâi dă cunoștința păcatului, iar apoi mărturisește despre neprihănirea lui Dumnezeu care se primește prin credință. De aceea, oricine folosește vreodată Legea lui Dumnezeu pentru alt scop decât acestea două, ce face cu Legea lui Dumnezeu? (Audiența: „O pervertește.”) O pervertește cu totul. O folosește pentru scopuri pe care Dumnezeu nu le-a intenționat niciodată. De aceea, chiar dacă un om sau un înger ar folosi Legea lui Dumnezeu în alt fel sau pentru alt scop în afară de acestea două – omul o poate folosi pentru amândouă, dar îngerii numai pentru unul – acela pervertește Legea lui Dumnezeu.

De unde vine neprihănirea noastră? (Audiența: „De la Dumnezeu.”) „Neprihănirea lor vine de la Mine, spune Domnul.” 2Corinteni 4:6: „Căci Dumnezeu care a zis: 'Să lumineze lumina din întuneric!', ne-a luminat inimile, pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe chipul lui Isus Hristos.” Unde găsim cunoștința slavei lui Dumnezeu? (Audiența: „Pe chipul lui Isus Hristos.”) Pe chipul lui Isus Hristos.

2Corinteni 3:18: „Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului, și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului.” Deci ce vedem pe chipul lui Isus Hristos? (Audiența: „Slava Domnului.”) Ce este slava Domnului? Am citit aici, ni s-a spus aici, prin Duhul lui Dumnezeu, că solia neprihănirii lui Dumnezeu care se primește prin credința lui Isus Hristos este începutul slavei care va lumina întreg pământul. Deci, ce este slava lui Dumnezeu? Neprihănirea Lui, caracterul Lui. Unde găsim aceasta? În Isus Hristos. Pe chipul lui Isus Hristos este descoperită slava lui Dumnezeu. El spune așa, după vedeți; aici trebuie să o căutăm.

Privim la Lege pentru a găsi neprihănirea? (Audiența: „Nu!”) Chiar după ce am fost aduși la Hristos, căutăm în Lege neprihănirea? (Audiența: „Nu!”) Unde căutăm neprihănirea? Pe chipul lui Isus Hristos.

Acolo „noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului, și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă,” din neprihănire în neprihănire, din caracter în caracter, din bunătate în bunătate, prin Duhul Domnului.

Nu vedeți astfel, că neprihănirea lui Dumnezeu și Duhul Sfânt merg mână în mână? Nu vedeți că atunci când obținem neprihănirea prin credința lui Isus Hristos, binecuvântarea lui Avraam, atunci Duhul Sfânt nu poate fi ținut departe de noi. Nu puteți separa cele două. Ele merg împreună. Când avem neprihănirea, și știm că o avem prin credința în cuvântul Său, atunci El spune că avem dreptul să cerem Duhul Sfânt și de asemenea să-L primim.

Galateni 4:5: El a venit „ca să răscumpere pe cei ce erau sub Lege, pentru ca să câpătăm înfierea. Și pentru că sunteți fii, Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul Fiului Său.” El Îl trimite; nu vrea să Îl țină departe de noi; Dumnezeu Îl trimite în inimă; este un dar gratuit.

Deci, cum am spus, nu vedeți că este imposibil să separi neprihănirea lui Dumnezeu de Duhul lui Dumnezeu? Suntem „schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului.” Iar când chipul lui Dumnezeu în Isus Hristos este găsit în noi, ce urmează? Întipărirea lui, pecetea lui Dumnezeu. Ați auzit în altă lecție. Privind la chipul lui Isus Hristos, și numai aici, primind neprihănirea lui Dumnezeu prin credința în El, și privind mereu la chipul Lui glorios, care reflectă slava lui Dumnezeu, efectul va fi schimbarea noastră în același chip, desăvârșirea chipului lui Dumnezeu și restabilirea lui în noi prin lucrarea Duhului lui Dumnezeu asupra sufletului. Iar când această lucrare va fi încheiată, atunci același Duh al lui Dumnezeu va pune pecetea viului Dumnezeu, întipărirea eternă a chipului Său.

Așadar, după ce am venit la Hristos, după ce L-am găsit, nu căutăm în Lege neprihănirea. Unde o căutăm? (Audiența: „Pe chipul lui Isus Hristos.”) Pe chipul lui Isus Hristos; și în timp ce privim acolo, ce spune Legea? (Audiența: „Este drept.”) Legea mărturisește: „Acolo trebuie să privești; chipul aceasta vreau să-l ai. Chipul aceasta este satisfăcător; cu aceasta sunt perfect de acord.” În ceruri, unde privesc îngerii? Privesc la Lege ca să vadă dacă sunt dreți sau nu? (Voce: „Privesc mereu fața Tatălui nostru.”) „Îngerii văd întotdeauna fața Tatălui Meu care este în ceruri.” Atunci, de unde vine neprihănirea îngerilor? (Audiența: „De la Dumnezeu.”) De la Dumnezeu, prin Isus Hristos, nu-i așa? Și ce face Legea, temelia scaunului de domnie al lui Dumnezeu, ce face Legea Sa originală în scaunul de domnie al lui Dumnezeu? Când îngerii privesc

fața Celui ce stă pe scaunul de domnie, ce face Legea, care niciodată nu a fost înduioșată de om, și niciodată nu va putea fi; ce face ea acolo? Mărturisește despre neprihănirea lui Dumnezeu pe care ei o primesc fără Lege.

Acesta a fost întotdeauna adevăratul mod de a folosi Legea lui Dumnezeu. Când oamenii au păcătuit, și au făcut împotriva poruncilor Domnului lucruri care nu ar fi trebuit să fie făcute, ajungând astfel vinovați, au trebuit să aducă jertfe, era oferit sângele jertfei și se făcea ispășire, iar ei erau iertați. Leviticul 4. După aceea, ca și acum, poruncile mărturiseau despre neprihănirea pe care o obțineau prin credința în Isus. De aceea, cortul a fost numit „Cortul mărturiei.” Fapte 7:44, și Numeri 17:7,8; 18:2. Cortul a fost „Cortul mărturiei”, chivotul a fost „Chivotul mărturiei,” deoarece conținea „Tablele mărturiei”. Tablele de piatră, tablele Legii, erau „Tablele mărturiei”, deoarece ele erau dovada mărturiei pe care Dumnezeu a stabilit-o ca să mărturisească despre neprihănirea lui Dumnezeu, care se obține fără Lege, doar prin credința lui Isus Hristos. Astfel, este un adevăr veșnic pentru tot Universul că „Dacă neprihănirea se capătă prin Lege, degeaba a murit Hristos.” Galateni 2:21. Pentru totdeauna și în orice loc este adevărat că „Neprihănirea lor vine de la Mine, spune Domnul.” Iar Legea mărturisește despre neprihănirea pe care toți o obțin de la Dumnezeu fără Lege, prin Isus Hristos.

Atunci nu este adevărat, așa cum am spus ceva mai înainte, că dacă un om sau un înger folosește Legea lui Dumnezeu pentru alt scop decât acesta, sau decât cele două scopuri ale ei, pervertește în întregime scopul rânduit de Dumnezeu Legii Sale? Deci, neprihănirea lui Dumnezeu care se capătă prin credința lui Isus Hristos, aceasta satisface Legea, nu-i așa? Pentru acum, și pentru cât timp? (Audiența: „Pentru veșnicie.”) Acum și întotdeauna satisface. Noi putem ști pentru noi înșine că este a noastră pe baza dovezilor pe care ni le-a dat Dumnezeu în seara trecută, dovezi absolut sigure, și oricine din această lume poate ști că are dreptul la ea, pe baza mărturiilor pe care le-a dat Dumnezeu.

Aceasta ne va pregăti pentru a primi pecetea lui Dumnezeu, adică neprihănirea lui Dumnezeu, prin care putem fi schimbați din slavă în slavă, după chipul Lui. Iar când această lucrare va fi completă, atunci ce va urma? Ce va mărturisi despre aceasta? (Audiența: „Sabatul Domnului.”) Va mărturisi neîncetat despre această lucrare desăvârșită, încheiată.

Așa cum ne-a spus prof. Prescott în predica sa, prezența lui Hristos

este cea care sfințește locul în care este. Iar când prezența lui Hristos există în plinătatea sa, atunci cum este acel loc? Este sfânt. Care este semnul sfințirii? (Audiența: „Sabatul.”) Iar sfințirea deplină este lucrarea completă a lui Dumnezeu în suflet. Când lucrarea lui Dumnezeu este completă în suflet, Legea lui Dumnezeu mărturisește despre aceasta, încontinuu. Dar care parte anume a Legii lui Dumnezeu este martor al sfințirii depline a poporului Său? (Audiența: „Sabatul Domnului.”) Sabatul este martorul, martorul suprem, iar cele două lucruri împreună mărturisesc și pecetea este pusă. Lucrarea este completă.

Fraților, cum putem să fim lipsiți de pecetea lui Dumnezeu? Nu suntem chiar acum în timpul sigilării? (Audiența: „Suntem.”) Iar sigilarea se face prin neprihănirea lui Dumnezeu, care se primește prin credința lui Isus Hristos, nu-i așa? Da! Apoi, după ce pecetea este primită, după ce este imprimată, cei sigilați vor putea rezista în timpul plăgilor, în mijlocul tuturor ispitelor și încercărilor Satanei care va lucra cu toată puterea, cu semne și minuni mincinoase. Deoarece făgăduința spune: „Fiindcă ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi și Eu de ceasul încercării, care are să vină peste lumea întreagă, ca să încerce pe locuitorii pământului.”

Iar după ce încercarea va trece, se va intra în cetatea cerească. Se va intra în cetatea cerească. Slavă Domnului! Există teste pe care trebuie să le trecem; dar, fraților, dacă avem această neprihănire a lui Isus Hristos, avem ceea ce va trece orice test.

În acea zi vor fi două grupe. Unii vor sta în fața ușii închise, vor vrea să intre înăuntru, și vor spune: „Doamne deschide-ne; vrem să intrăm și noi.” Cineva va veni și va întreba: „Ce ați făcut ca să puteți intra? Ce drept aveți ca să intrați în moștenire? Ce drept aveți asupra ei?” „Oh, noi Te cunoaștem; am mâncat și am băut în fața Ta; și Tu ai predicat pe străzile noastre. Da! Și mai mult, am proorocit în Numele Tău; am scos draci în Numele Tău și am făcut multe lucrări minunate în Numele Tău. Doamne, nu este aceasta o dovadă suficientă? Deschide-ne ușa.”

Care este răspunsul? „Depărtați-vă de la Mine, voi toți care ați lucrat fărădelegea.” Ce au spus ei? „Am făcut multe lucrări minunate; noi le-am făcut; noi suntem în regulă; noi suntem neprihăniți; noi suntem drepecți; de aceea noi avem dreptul să intrăm. Deschide-ne ușa.” Dar „noi” nu se ia în considerare acolo, nu-i așa?

Va fi o altă grupă în acea zi: o mulțime mare pe care nimeni nu o poate număra, din toate neamurile, din toate noroadale, limbile și popoarele; și ei vor veni să intre. Dacă cineva îi va întreba: „Ce ați făcut

ca să puteți intra? Ce drept aveți aici?” Răspunsul va fi: „Oh, eu nu am făcut nimic ca să merit aceasta. Eu sunt păcătos, dependent doar de harul Domnului. Oh, am fost atât de ticălos, prizonier atât de legat într-o astfel de sclavie, încât nimeni nu m-a putut elibera decât Domnul Însuși; atât de nenorocit încât tot ce am putut face a fost să Îl am pe Domnul în permanență ca să mă mângâie; atât de sărac încât tot timpul a trebuit să cerșesc de la Domnul; atât de orb încât nimeni decât numai Domnul m-a putut face să văd; atât de gol încât nimeni nu m-a putut îmbrăca decât Domnul Însuși: tot dreptul pe care îl am este ceea ce a făcut Isus pentru mine. Dar Domnul m-a iubit. Când în ticăloșia mea am plâns, El m-a eliberat; când în nenorocirea mea am tânjit după mângâiere, El m-a mângâiat mereu; când în sărăcia mea am cerșit, El mi-a dat bogății; când în orbirea mea l-am cerut să-mi arate calea, ca să pot cunoaște calea, El m-a condus în tot drumul, și m-a făcut să văd; când am fost atât de gol încât nimeni, nimeni nu mă putea îmbrăca, El mi-a dat acest veștmânt pe care îl am; și aceasta este tot ce pot prezenta, tot ce am de prezentat, iar orice motiv pe baza căruia aș putea să intru, este doar ceea ce a făcut El pentru mine. Dacă aceasta nu mă va lăsa înăuntru, atunci rămân afară; și va fi drept și așa. Dacă sunt lăsat afară, nu am nicio plângere de făcut.” Dar, oh, nu-mi va da aceasta dreptul să intru și să dobândesc moștenirea?

Dar se va spune: „Sunt aici câteva persoane; ele trebuie să fie pe deplin mulțumite cu oricine intră. Avem zece examinatori. Când aceștia privesc cazul unui om și spun că este în regulă, atunci acel om poate trece. Sunteți dispuși ca aceștia să fie chemați să examineze cazul dumneavoastră?” Și noi vom răspunde: „Da, da; pentru că vreau să intru. Sunt gata să mă supun oricărei examinări. Chiar dacă sunt lăsat afară, nu am de făcut nicio plângere. Sunt pierdut oricum dacă sunt lăsat singur.”

„Atunci”, vi se va spune, „îi vom chema.” Vor fi aduși cei zece, iar ei vor spune: „Suntem foarte mulțumiți de el. Eliberarea pe care a obținut-o din ticăloșia lui, este cea pe care Domnul nostru a realizat-o. Mângâierea pe care a avut-o tot timpul și pe care a dorit-o atât de mult, este cea pe care Domnul nostru i-a dat-o. Bogăția pe care o are, tot ce are, deși era sărac, Domnul i-a dat-o; și orb... dacă vede este pentru că Domnul i-a dat să vadă, și el vede doar ce este al Domnului. Și deși era gol,... veștmântul pe care îl poartă, Domnul i l-a dat, Domnul l-a ținut, și este cu totul divin. Este doar Hristos. Da, poate să intre!”

(Audiența începe să cânte:

„Sângele-Ți vărsat, Spală al meu păcat;

Inima-mi s-a curățit, Isus m-a mântuit.”)

Apoi, fraților, se va auzi de dincolo de porți o voce ca o melodie nespuse de plăcută, plină de sensibilitate și compasiune; vocea Mântuitorului meu. Vocea se va auzi dinăuntru: „Intrați, voi binecuvântații Domnului.” (Audiența: „Amin!”) „De ce stați afară?” Porțile se vor deschide larg, și vom avea parte de o „intrare îmbelșugată în împărăția veșnică a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos.”

Oh, El este un Mântuitor desăvârșit. Este Mântuitorul meu. Sufletul meu laudă pe Domnul. Sufletul meu se bucură în Domnul, fraților, în seara aceasta. Oh, vreau să spun împreună cu David, veniți și măriți pe Domnul împreună cu mine, veniți să înălțăm împreună Numele Său. El ne-a dat mulțumire deplină. Nu este nimic împotriva noastră fraților, calea este curată. Drumul este deschis. Neprihănirea lui Hristos satisface. Este lumină și dragoste, bucurie și desăvârșire pentru veșnicie.

Cât este de adevărat cuvântul din Isaia 60:1: „Scoală-te, luminează; căci lumina ta vine, și slava Domnului răsare peste tine. Căci, iată, întunerecul acopere pământul, și negură mare popoarele; dar peste tine răsare Domnul, și slava Lui se arată peste tine”? Fraților, El poate să facă aceasta, El vrea să o facă; să-I dăm voie. (Audiența: „Amin!”) Și să-L lăudăm în timp ce o face!

Putem lăuda pe Domnul? Oricine din sală, cine vrea să o facă, să începem să o facem acum! Voi spune „Amin!” la fiecare cuvânt de laudă; pentru că și sufletul meu Îl mărește, fraților. Sufletul meu de asemenea Îl laudă, pentru că este Mântuitorul meu. El Și-a încheiat lucrarea. Și-a făcut lucrarea Lui plină de har. El m-a salvat. El ne salvează pe toți. Să-I mulțumim pentru veșnicie.

Prof. Prescott: Timpurile de învioreare sunt aici, fraților. Duhul lui Dumnezeu este aici. Deschideți inima, deschideți inima. Deschideți inima în laude și mulțumiri.

PREDICA NR. 19

Vom începe în această seară cu primul verset din Apocalipsa 14: „Apoi m-am uitat, și iată că Mielul stătea pe Muntele Sionului; și împreună cu El stăteau o sută patruzeci și patru de mii, care aveau scris pe frunte Numele Său și Numele Tatălui Său.” Același număr este amintit în capitolul 7, versetul 4. Citesc de la primul verset: „După aceea am văzut patru îngeri, care stăteau în picioare în cele patru colțuri ale pământului. Ei țineau cele patru vânturi ale pământului, ca să nu sufle pe pământ, nici pe mare, nici peste vreun copac. Și am văzut un alt înger, care se suia dinspre răsăritul soarelui, și care avea pecetea Dumnezeului celui viu. El a strigat cu glas tare la cei patru îngeri, cărora le fusese dat să vatăme pământul și marea, zicând: 'Nu vătămați pământul, nici marea, nici copacii, până nu vom pune pecetea pe fruntea slujitorilor Dumnezeului nostru!' Și am auzit numărul celor ce fuseseră pecetluiti: o sută patruzeci și patru de mii.”

Am citit aceste două texte din Scriptură pentru a vedea legătura dintre ele, legătură care arată că pecetea lui Dumnezeu și Numele lui Dumnezeu sunt legate în mod inseparabil. Cei o sută patruzeci și patru de mii au Numele Tatălui lor pe frunte, și ei au fost sigilați cu pecetea Dumnezeului celui viu pe frunțile lor. După ce vom înțelege care este Numele lui Dumnezeu, atunci vom ști care este pecetea lui Dumnezeu; pentru că ceea ce ne va aduce Numele Său, ceea ce va pune Numele Său în mințile noastre, și va pune asupra noastră și în noi Numele Său, aceea va fi pecetea lui Dumnezeu.

Să deschidem la Exod 3:13,14. Este vorba de episodul în care Domnul s-a arătat lui Moise în rugul aprins. Domnul l-a trimis pe Moise să elibereze poporul lui Dumnezeu din Egipt: „Moise a zis lui Dumnezeu: 'Iată, când mă voi duce la copiii lui Israel, și le voi spune: 'Dumnezeul părinților voștri m-a trimis la voi'; și mă vor întreba: 'care este Numele Lui?', ce le voi răspunde?' Dumnezeu a zis lui Moise: „EU SUNT CEL CE SUNT.” Și a adăugat: „Vei răspunde copiilor lui Israel astfel: „Cel ce se numește „EU SUNT,” m-a trimis la voi.” Domnul îi spusese doar atât, după cum citim în versetul 6: „Eu sunt Dumnezeul tatălui tău, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov.”

Iar acum, Moise întreabă: „Când mă voi duce la copiii lui Israel și le

voi spune: 'Dumnezeul părinților voștri m-a trimis la voi', și mă vor întreba: 'Care este Numele Lui?', ce le voi răspunde?" Dumnezeu a zis lui Moise: „EU SUNT CEL CE SUNT.” Și a adăugat: „Vei răspunde copiilor lui Israel astfel: 'Cel ce se numește „EU SUNT” m-a trimis la voi!’” Dumnezeu a mai zis lui Moise: „Așa să vorbești copiilor lui Israel: 'Domnul, Dumnezeul părinților voștri, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov, m-a trimis la voi. Acesta este Numele Meu pentru veșnicie, acesta este Numele (memorialul) Meu din neam în neam!’” (KJV)

Care este Numele Său? „EU SUNT CEL CE SUNT.” El spusese, și ei știau că El era „Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov,” Dumnezeul părinților lor. Ei știau că părinții lor au avut un Dumnezeu căruia i s-au închinat. Acești oameni auziseră de Dumnezeul părinților lor. Își aminteau, deși în mod neclar, de Dumnezeul părinților lor, dar acum El le descoperea că Dumnezeul părinților lor este Dumnezeul al cărui Nume este „EU SUNT CEL CE SUNT” și „că acesta este Numele Meu pentru veșnicie, acesta este memorialul Meu pentru toate generațiile.” (KJV).

Deci, Numele lui Dumnezeu și memorialul Său sunt împreună. Vedeți aceasta? Dar, care este Numele Său? Doar „EU SUNT”? Nu! Numele Său nu este doar „EU SUNT,” ci „EU SUNT” ceea „CE SUNT.” Aceasta este semnificația lui „Cel”; „EU SUNT” cel care „SUNT” - Cel care, sau „Ceea Ce Sunt.” Nu este suficient, după cum vedeți, ca Dumnezeu să declare omului că El este, ci avem nevoie să știm că El este așa cum este, Ceea Ce este, pentru a ne fi de folos cunoașterea Lui. Nu este de ajuns ca noi să știm doar despre existența lui Dumnezeu; nu este destul să știm că El există; ci avem nevoie să Îl cunoaștem așa cum este, și să cunoaștem cum ne ajută existența Lui. De aceea, El nu spune pur și simplu: „EU SUNT”, acesta este Numele Meu.” Nu, ci: „EU SUNT” ceea ce „SUNT.” Acesta este Numele Său, și, dacă vrem să-L cunoaștem pe Dumnezeu cu adevărat, trebuie să știm nu doar că El este, ci să știm că El este ceea ce este. Și până când nu vom ști ce este El, nu Îl vom cunoaște.

Același gând este exprimat în Evrei 11:6: „Și fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este, și că răsplătește pe cei care Îl caută.” Care este răsplata pe care Dumnezeu o dă celor care Îl caută? Este El Însuși; El Însuși, tot ce este El, și tot ce are El. Dacă am avea tot ce are El fără să-L avem pe El, ce bine ne-ar face? Vă dați seama că dacă am avea tot ce are El și am rămâne tot noi înșine, atunci, am fi doar niște ființe superioare,

foarte asemănătoare diavolilor? Să dai unui om tot ce are Dumnezeu, și totuși acel om să rămână neschimbat, este un lucru groaznic. De aceea, nu ne aduce nimic ca Dumnezeu să ne dea tot ce are, dacă nu ne dă tot ce este, dacă nu ni Se dă pe Sine. Dacă ne dă ceea ce este El, dându-se pe Sine Însuși, caracterul Său, natura Sa și dispoziția Sa, putem beneficia de ceea ce este El la fel ca și de ceea ce are El, în temere de El și spre slava Lui. În consecință, de aici reiese același gând, și anume nu doar că El este, ci că El este ceea ce este, și „Cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este,” și că El este ceea ce este.

Urmând firul acestui gând, ce este Dumnezeu mai întâi de toate, pentru toate lucrurile și pentru toate ființele din Univers? (Audiența: „Creator.”) Sigur că da! În primul rând, pentru orice ființă vie și pentru orice lucru neînsuflețit, El este Creator, pentru că prin El există toate lucrurile. El este Autorul tuturor lucrurilor. Așadar, mai întâi de toate, oamenii, îngerii sau alte făpturi inteligente trebuie să Îl cunoască drept Creator. El spune: „EU SUNT CEL CE SUNT.” Înțelegând Numele Său, primul aspect pe care îl poate cunoaște orice făptură creată despre ce este El, este faptul că El este Creator. Am văzut că în legătură cu Numele Său, se află inseparabil memorialul Său. De aceea, „Acesta este Numele Meu pentru veșnicie, și acesta este memorialul Meu pentru toate generațiile.”

Să deschidem la Ezechiel 20:20. Sunteți familiarizați cu acest verset: „Sfințiți Sabatele Mele, căci ele sunt un semn între Mine și voi, ca să știți că Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru!” Pentru ce este Sabatul un semn? Este semnul care arată că El este Domnul Dumnezeu. Dar Numele Său nu arată doar că El este Domnul Dumnezeu, în sensul existenței. Arată mai mult decât atât. Iar Sabatul, fiind semnul care arată că El este Domnul Dumnezeu, este semnul care arată că El este ceea ce este, la fel cum este semnul care arată că El este? (Audiența: „Da!”) Gândiți-vă la aceasta! Este așa? (Audiența: „Da!”) Întrucât Sabatul este semnul care arată că El este adevăratul Dumnezeu, și întrucât El ne-a spus că El este ceea ce este, de aceea Sabatul este semnul care arată ceea ce este Dumnezeu, la fel cum este semnul care arată că El este. Înțelegeți? (Audiența: „Da!”) Atunci, Numele Său fiind „EU SUNT” ceea ce „SUNT,” iar Sabatul fiind semnul care arată că El este ceea ce este, înțelegeți că Sabatul este Numele Său pentru veșnicie, și este memorialul Său pentru toate generațiile? El ne-a dat Sabatul: „Adu-ți aminte de ziua de odihnă ca să o sfințești.” Ne-a dat Sabatul ca să fie un memorial, o aducere aminte, a faptului că El este Domnul. Ca urmare, „Acesta este

Numele Meu pentru veșnicie.” Acesta este memorialul Său.

(Voce: „Vă rog să repetați.”) Foarte bine. Să ne întoarcem și să luăm gândul de la început. Despre Sabat, El spune: „Să-l sfințiți”, și va fi un semn. Sâmbăta nu este un semn al adevăratului Dumnezeu. Sâmbăta nu este nimic. Un om care păzește Sâmbăta poate să o facă fără a-L cunoaște pe Domnul, exact la fel cum poate păzi Duminica fără a cunoaște pe Domnul. Dar nu poate păzi Sabatul fără a cunoaște pe Domnul. Există trei clase de păzitori ai unei zile în lume: păzitori ai Sâmbetei, păzitori ai Duminicii și păzitori ai Sabatului. Dumnezeu vrea să fim păzitori ai Sabatului. Dar există prea mulți păzitori ai Sâmbetei care pretind că sunt păzitori ai Sabatului. Aceasta este nenorocirea acestor zile din urmă.

„Sfințiți Sabatele Mele, căci ele sunt un semn.” Acesta este punctul de plecare. Deci Sabatul este un semn pe care El l-a stabilit pentru noi, pe care l-a dat El Însuși, „ca să știți că Eu sunt Domnul Dumnezeuul vostru.” Sabatul este semnul care arată că El este Domnul Dumnezeu, nu doar că există, ci El este, și El este ceea ce este; acesta este Numele Său. Înțelegeți? „EU SUNT” ceea ce „SUNT,” adică Domnul Dumnezeu. Sabatul este semnul care arată că El este Domnul Dumnezeu. Sabatul, de aceea, este semnul care arată că El este, și că El este ceea ce este. Dar El spune că Numele Său este „EU SUNT CEL CE SUNT.” „Acesta este Numele Meu pentru veșnicie, și acesta este memorialul Meu pentru toate generațiile.” Care este semnul care arată că El este ceea ce este? (Audiența: „Sabatul.”) Dar El spune: „Sabatul este memorialul Meu.” „El a lăsat o aducere aminte (un memorial) a minunilor Lui,” și așa mai departe. Atunci, nu vedeți că ceea ce constituie semnul care arată că El este Ceea Ce este, acela este Numele Său pentru veșnicie, și acela este memorialul Lui pentru veșnicie? Să repet? (Voce: „Nu; am înțeles.”) Ați reținut? (Audiența: „Da!”)

Să mergem mai departe! Sabatul este semnul care arată că El este, și că El este Ceea Ce este, iar mai întâi de toate El este Creator. Deci primul lucru pe care trebuie să îl semnifice Sabatul despre Dumnezeu este acela că Dumnezeu este Creator. Însă, este acesta singurul lucru pe care Sabatul îl va semnifica? Nu, pentru că El este mult mai mult decât atât; nu în sensul de a fi ceva diferit. Toate trăsăturile Lui sunt cuprinse în faptul că este Creator, dar ce înseamnă mai pe larg aceasta, este exprimat în alte locuri, așa încât să putem cunoaște mai pe deplin ce se cuprinde în aceasta. Așadar, Exod 31:17: „Acesta va fi între Mine și copiii lui Israel un semn veșnic; căci în șase zile a făcut Domnul cerurile și pământul, iar în ziua a șaptea s-a odihnit și a răsuflat.” Dar, este un semn „ca să știți că

Eu sunt Domnul, Dumnezeuul vostru.” Și în ce constă acest semn? Este un semn al faptului că „în șase zile a făcut cerul și pământul, iar în ziua a șaptea s-a odihnit și a răsuflat.” Este un semn al faptului că El a făcut aceasta, este un semn al Lui Însuși în această creațiune. Așa este? (Audiența: „Da!”)

Acum, puneți cele două laolaltă: este semnul faptului că El este Domnul, pentru că „în șase zile” El „a făcut cerul și pământul.” Apoi, după cum am văzut, în primul rând Dumnezeu este Creator. Semnificând ce este Dumnezeu, în primul rând Sabatul arată că El este Creator. Porunca Sabatului spune: „Adu-ți aminte de ziua de odihnă ca să o sfințești. Să lucrezi șase zile, și să-ți faci lucrul tău. Dar ziua a șaptea este Sabatul Domnului, Dumnezeuului tău: să nu faci nicio lucrare în ea. ... Căci în șase zile a făcut Domnul cerurile, pământul și marea, și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea s-a odihnit: de aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă și sfințit-o.”

„Adu-ți aminte de ziua Sabatului” (KJV). Ce este ziua Sabatului? După cum am citit din capitoul 20 din Ezechiel: „Un semn ca să știți că Eu sunt Domnul.” Adu-ți aminte de ceea ce arată că Eu sunt Dumnezeu. Trebuie să ne amintim de acel lucru care semnifică faptul că El este Dumnezeu. Atunci, nu este acesta memorialul care Îl aduce pe El în amintirea oamenilor? Rolul unui memorial este să aducă aminte. El vrea să fie adus aminte creaturilor Sale, și a dat ceea ce va face aceasta. Iar nouă ne spune: „Adu-ți aminte de acel lucru care va face aceasta.”

Încă un gând aici. Noi trebuie să ne amintim de acel lucru care ne aduce aminte de El, sau, cu alte cuvinte, Îl aduce pe El în mintea noastră. Când El este adus în minte, nu este adus doar drept Cel care există, ci este adus drept Cel Ce este, drept Ceea Ce este. Iar când este adus în mințile noastre drept Ceea Ce este, atunci acesta este Numele Său, nu-i așa? Unde este scris Numele Său? (Audiența: „Pe frunte.”) „Cu mintea slujesc Legii lui Dumnezeu.” Înțelegeți? Deci Dumnezeu vrea să fie în mințile oamenilor? Iar Sabatul este ceea ce Îl aduce pe El - nu o teorie despre El - ci pe El Însuși; Îl aduce pe El în amintirea noastră, Îl aduce pe El în mintea noastră, întrucât Sabatul este semnul „că Eu sunt Domnul, Dumnezeuul vostru.” De aceea, „Adu-ți aminte de semn, adu-ți aminte de ceea ce Mă descoperă și Mă aduce pe Mine în minte!” Îl aduce în minte pe Domnul, Dumnezeuul tău. Iar El este ceea ce este. Îl aduce pe El și ceea ce este El, în mintea noastră. Aceasta este intenția Sabatului. Atunci, nu este acesta memorialul Său?

Chiar scopul unui memorial, chiar ținta lui este de a aduce în minte

acel lucru spre care arată. Deci, vă dați seama că așa stând lucrurile, Numele lui Dumnezeu și memorialul Său, Sabatul, nu pot fi nicidecum separate. Ca urmare, când El i-a zis lui Moise: „Eu sunt Cel ce sunt!”, i-a zis că acesta este Numele Său pentru veșnicie, și că acesta este memorialul Său pentru toate generațiile, pentru că memorialul Îl aduce pe El în minte, și aducându-L pe El în minte, drept ceea ce este, în acest fel este pus Dumnezeu în minte sub adevăratul Lui Nume. Și astfel, Numele Tatălui în mințile acelor oameni pe care i-am amintit, este pecetea viului Dumnezeu pe frunțile lor.

Deci, primul lucru pe care Sabatul îl semnifică, este: Creator, putere creatoare. Și acestea sunt aduse în minte prin lucrurile care au fost făcute. Este semnul care arată că El este Domnul pentru că El a făcut aceste lucruri. Ca urmare, Sabatul este semnul, memorialul Domnului, Dumnezeului nostru, așa cum este El descoperit în creațiune.

Să studiem puțin cum se descoperă El în creațiune. Evrei 1:1-2: „După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin prooroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul, pe care l-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor, și prin care a făcut și veacurile.”

Și primele versete din Ioan: „La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost făcut nu a fost făcut fără El.” Iar versetul 14: „Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi.”

Vom mai citi încă un verset care spune același lucru dar într-un mod diferit. Efeseni 3:9, ultimele cuvinte din verset: „Dumnezeu, care a făcut toate lucrurile prin Isus Hristos.”

Deci, Dumnezeu la creațiune s-a descoperit pe Sine în și prin Isus Hristos. Așa este? (Audiența: „Da!”) Atunci, Dumnezeu în creațiune poate fi cunoscut doar în Isus Hristos. Așa este? (Audiența: „Da!”) Înseamnă că, omul care nu Îl cunoaște pe Isus Hristos, va avea idei corecte despre lucrurile create, despre creațiune? (Audiența: „Nu!”) Un astfel de om nu Îl va găsi pe Dumnezeu în lucrurile create, nu va găsi gândurile lui Dumnezeu exprimate prin acestea; fiindcă Dumnezeu este manifestat în Hristos, în creațiune.

Mai departe: cum s-a manifestat Dumnezeu în Hristos, în creațiune? În lucrarea de creațiune, am zice mai bine, ca să mergem la rădăcina tuturor lucrurilor. Cum s-a manifestat Dumnezeu în Hristos în lucrarea de creațiune? Psalmul 33: 6,9: „Cerurile au fost făcute prin Cuvântul

Domnului, și toată oștirea lor prin suflarea gurii Lui.” „Căci El zice și se face; poruncește și ce poruncește ia ființă.” Așa este!

Evrei 11:3: „Prin credință pricepem că lumea a fost făcută prin Cuvântul lui Dumnezeu, așa că tot ce se vede nu a fost făcut din lucruri care se văd.” Până aici am văzut că Dumnezeu manifestat în lucrurile create, este primul lucru din care poate fi cunoscut ceea ce este El. Dar Dumnezeu este manifestat în lucrarea de creațiune în Isus Hristos, și Dumnezeu este manifestat în lucrarea de creațiune în Isus Hristos prin cuvântul Său. Și Cuvântul prin care El a creat toate lucrurile are în el puterea de a face să se arate un lucru care mai înainte nu putea fi văzut deloc, pentru că nu era. Înțelegeți? „Lumea a fost făcută prin Cuvântul lui Dumnezeu, așa că tot ce se vede nu a fost făcut din lucruri care se văd.” După ce a vorbit Dumnezeu s-au văzut lucruri care nu se vedeau deloc înainte ca El să vorbească. Nimeni nu le putuse vedea înainte. Există putere în cuvântul pe care îl rostește Dumnezeu în Isus Hristos, putere care poate să aducă la existență un lucru; cu alte cuvinte, poate produce acel lucru pe care Îl numește El în cuvântul pe care Îl rostește. Da, Dumnezeu poate chema acele lucruri care nu sunt ca și cum ar fi, și să nu mintă. Un om poate vorbi despre lucruri care nu sunt ca și cum ar fi, dar nu există nicio putere în cuvântul lui pentru a produce acel lucru despre care vorbește, și ca urmare el minte.

Și există mulți oameni care fac aceasta. Ei vorbesc despre lucrurile care nu sunt ca și cum ar fi, dar totul este minciună. Iar motivul pentru care este minciună, este faptul că în ei sau în cuvintele lor nu există putere pentru a produce lucrurile despre care vorbesc. Ei ar putea dori ca ele să fie așa, ei ar putea dori ca ceea ce vorbesc ei să fie real; dar nu este așa, și ei vorbesc despre ele ca și cum ar fi, dar totuși este minciună oricât de mult ar dori ei ca ele să fie reale. Nu există putere în cuvintele lor pentru a produce lucrul dorit în mintea lor, atunci când rostesc cuvântul.

Dar Dumnezeu nu este așa. Gândul care este în mintea Sa, când El îl exprimă în cuvânt, cuvântul produce acel lucru care era în gândul Lui. În cuvântul pe care îl spune Dumnezeu există energie creatoare, putere divină. În acest fel, când nu era lume care să se vadă, Dumnezeu în Isus Hristos a vorbit, și atunci a apărut lumea; și ea există încă, pentru că El a vorbit atunci.

Să citim acum două versete care au aceste gânduri cuprinse în ele. Cuvântul lui Dumnezeu pe care îl rostește El, nu numai că produce acel lucru care Îi este în gând, ci îl și ține în existență după ce a fost produs, și

îl ține în locul în care vrea Dumnezeu, după ce a fost produs. Aș vrea să înțelegeți că cuvântul pe care îl rostește Dumnezeu are toată această putere în el.

Deschideți la Coloseni 1:14-17! Aici este vorba despre Hristos, Fiul lui Dumnezeu „în care avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor. El este chipul Dumnezeului Celui nevăzut, Cel întâi născut din toată zidirea. Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El. El este mai înainte de toate lucrurile, și toate se țin prin El.” Prin El, toate lucrurile se țin laolaltă. Prin ce au fost aduse ele la existență? Prin ce a fost creată această lume? Prin puterea cuvântului Său. (Voce: „El a poruncit și au luat ființă.”) Lumea este atât de vastă. Ea este formată dintr-o mare mulțime de componente; dar când El a vorbit, ea s-a arătat cu toate componentele ei în ea. Și cuvântul care a produs-o, o ține laolaltă în forma în care este.

Și acum un alt gând, din Evrei 1:3: „După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin prooroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul, pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor, și prin care a făcut și veacurile. El care este oglindirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui, și care ține toate lucrurile cu Cuvântul puterii Lui.” Cine ține toate lucrurile de când au fost făcute? (Audiența: „Cuvântul puterii Lui.”) De când a vorbit la început, a fost obligat El să continue să vorbească pentru a ține toate lucrurile la locul lor? (Audiența: „Nu!”) Este necesar ca El să continue să vorbească în fiecare zi lumii pentru a o ține laolaltă? (Audiența: „Nu!”) Este nevoie ca El să vorbească tot timpul lumilor și planetelor pentru a le ține în drumul lor și la locurile lor? Nu! Cuvântul care le-a produs la început, are în el puterea creatoare care le ține laolaltă și le susține.

2Petru 3:1-7: „Prea iubiților, aceasta este a doua epistolă pe care v-o scriu. În amândouă caut să vă trezesc mintea sănătoasă, prin înștiințări, ca să vă fac să aveți mintea plină de cuvintele vestite mai dinainte de sfinții prooroci.” (KJV) Să aveți mintea plină cu ce? Cu cuvintele care au fost spuse mai dinainte de prooroci. De ce trebuie să avem mintea încărcată cu ele? Pentru că El vrea să ne dăm seama ce valoare au aceste cuvinte, și având mintea plină de aceste cuvinte, să primim în mințile noastre, în viețile noastre, tăria și forța lor. Aceasta, deoarece cuvintele care au fost spuse de prooroci au fost cuvintele lui Dumnezeu, pe care ei le-au rostit prin „Duhul lui Hristos care era în ei, când au mărturisit mai dinainte

suferințele lui Hristos și slava care trebuia să le urmeze.”

Să ne amintim de acele cuvinte, „și de porunca Domnului și Mântuitorului nostru, dată prin apostolii voștri. Înainte de toate, să știți că în zilele din urmă vor veni batjocoritori plini de batjocuri, care vor trăi după poftele lor, și vor zice: 'unde este făgăduința venirii Lui? Căci de când au adormit părinții noștri, toate rămân așa cum erau de la începutul zidirii!' Căci înadins se fac că nu știu...”; așa este, oamenii care vorbesc în acest fel, care spun că toate rămân așa cum erau de la începutul zidirii, se fac înadins că nu știu „...că odinioară erau ceruri noi și un pământ scos prin Cuvântul lui Dumnezeu din apă și cu ajutorul apei, și că lumea de atunci a pierit tot prin el, înecată de apă.”

Prin ce a pierit lumea de atunci înecată de apă? (Audiența: „Prin Cuvântul lui Dumnezeu.”) Dumnezeu a vorbit. „Iar cerurile și pământul de acum sunt păstrate, prin același Cuvânt, pentru focul din ziua de judecată.” Spre ce ni se atrage atenția, în privința cuvântului pe care El vrea să ni-l amintească? El vrea ca noi să avem mintea plină de cuvintele lui Dumnezeu, pentru că acest cuvânt la început a produs lumile; acest cuvânt le ține, acest cuvânt a adus potopul, acest cuvânt a scos pământul de sub ape, și acum încă îl ține. Deci, acest cuvânt care poate produce lumea, și care o poate restaura, care o poate distruge și reface, acest cuvânt vrea Domnul ca noi să îl păstrăm deplin în minte, ca să putem cunoaște puterea acestui cuvânt.

Puteți vedea în toate acestea același gând, că același cuvânt care a adus toate lucrurile la existență, același cuvânt le ține pe toate laolaltă, le susține și le păstrează până când Dumnezeu vorbește din nou. Iar când El va vorbi din nou, atunci totul se va desface în bucăți. Când va veni ziua în care se va auzi „din Templu, din scaunul de domnie” un glas tare zicând „S-a isprăvit!”, atunci vor urma fulgere, glasuri, tunete și un mare cutremur de pământ, așa de tare, cum de când este omul pe pământ n-a fost un cutremur așa de mare, încât „Toate ostroavele vor fugi și munții nu se vor mai găsi”, cetățile neamurilor se vor prăbuși, și chiar cerul se va răsuca ca o carte de piele. Vă asigur că atunci când va veni acea zi, omul care va avea mintea plină de cuvântul care le face pe toate, va fi în siguranță deplină. Pentru că, dacă acel cuvânt care produce toate lucrurile este încrederea mea, dacă acest cuvânt este temelia mea, dacă în acest cuvânt mă încred, atunci îmi este indiferent dacă pământul dispare, deoarece cuvântul Lui rămâne.

Așadar, Dumnezeu s-a manifestat în Hristos prin cuvântul Său în lucrarea de creațiune, și se manifestă încă în același fel în lucrurile

create: în lucrarea de creațiune, de păstrare, de ținere laolaltă și susținere la locul rânduit. Astfel, gravitația este Dumnezeu în Isus Hristos. Știința ne spune că forța gravitației susține toate lucrurile la locul lor, după cum știți; dar ce este gravitația? „Este ceea ce susține toate lucrurile.” Există un răspuns mai bun decât acesta. Răspunsul științei este: gravitația, forța gravitației susține toate lucrurile și le ține la locul lor. Dar ce este gravitația? Este puterea lui Dumnezeu manifestată în Isus Hristos în creațiune; aceasta este gravitația.

Coeziunea, în știință, înseamnă a ține laolaltă. Dar ce este coeziunea? Tot ce poate să răspundă știința este că cuvântul „coeziune” vine din două cuvinte latine: „co” și „haerere”, care înseamnă a ține legat laolaltă; cu alte cuvinte, coeziunea este coeziune; acesta este răspunsul științei. Dar există un răspuns mai bun decât acesta. Este răspunsul lui Dumnezeu care ne spune despre coeziune că este puterea lui Dumnezeu manifestată în Isus Hristos în creațiune; pentru că prin El există toate lucrurile, se țin laolaltă; aceasta este coeziunea.

Originea tuturor lucrurilor nu este generarea în mod spontan, nu este evoluția; este Dumnezeu manifestat, puterea lui Dumnezeu manifestată în Isus Hristos prin cuvântul Său, care face să existe toate lucrurile care se văd și care înainte nu au existat. Deci, Dumnezeu în Isus Hristos este originea tuturor lucrurilor; aceasta este creațiunea. Dumnezeu în Isus Hristos este păstrătorul tuturor lucrurilor: aceasta este coeziunea. Dumnezeu în Isus Hristos este Cel care susține toate lucrurile, și aceasta este gravitația.

PREDICA NR. 20

Să începem de unde ne-am oprit seara trecută! Gândul de seara trecută, și ce avem nevoie să reținem în mod deosebit de seara trecută, este de a-L descoperi pe Dumnezeu în Hristos în Cuvântul Său în creațiune: în lucrarea de creare, de păstrare, de ținere laolaltă și de susținere a tuturor lucrurilor.

Timp de șase zile Dumnezeu a creat, iar apoi raportul ne spune (Geneza 2: 1-3): „Astfel au fost sfârșite cerurile și pământul, și toată oștirea lor. În ziua a șaptea Dumnezeu Și-a sfârșit lucrarea pe care o făcuse; și în ziua a șaptea S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o făcuse. Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că în ziua aceasta S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o zidise și o făcuse.” Astfel a fost făcut Sabatul pentru om; și rămâne în fața noastră gândul că Sabatul este semnul care arată că El este ceea ce este, în lucrarea de creațiune și în toate celelalte; de fapt tot ceea ce este El este cuprins în faptul că El este Creator.

Când Dumnezeu a sfârșit creațiunea, S-a odihnit și a fost înviorat, adică S-a delectat văzând reflectarea în lucrurile create a gândurilor minții Sale, desăvârșirea scopului Său, așa cum se vedea în creațiunea încheiată. Aceasta este ideea cuprinsă în cuvântul „a fost înviorat” (KJV) din Exod 31: 17. Timp de șase zile a făcut cerurile și pământul, iar „în ziua a șaptea S-a odihnit și a răsuflat,” a fost înviorat, S-a delectat, S-a bucurat de scopul Său adus la desăvârșire în creațiune, scop aflat în mintea Sa înainte de a chema creațiunea la existență. Apoi a binecuvântat ziua și a sfințit-o. De aceea, porunca ne spune: „Adu-ți aminte de ziua Sabatului”, adică de ziua de odihnă, „Ca să o păstrezi sfântă; șase zile să lucrezi și să-ți faci tot lucrul tău. Dar ziua a șaptea este” odihna - „Sabatul” - odihna „Domnului, Dumnezeului tău.” A cui odihnă este? (Audiența: „A lui Dumnezeu.”) A cui odihnă ar trebui să o primim, bucurându-ne de ea în ziua Sabatului? (Audiența: „A lui Dumnezeu.”) Atunci, omul care se odihnește în odihna lui, bucurându-se de odihna lui și nu de odihna Domnului, acel om ține Sabatul? (Audiența: „Nu!”) Chiar dacă o face în ziua Sâmbetei? (Audiența: „Da!”) În acest caz el ține Sâmbăta, nu-i așa? (Audiența: „Da!”) Un om care se odihnește în odihna lui în ziua de Sâmbătă, chiar dacă se bucură de odihna lui în acea zi, nu

păzește Sabatul, odihna Domnului, și chiar dacă se bucură de ziua aceasta, el păzește doar Sâmbăta și nu Sabatul.

Omul care primește și se bucură de odihna Domnului în ziua a șaptea, acela păzește Sabatul, pentru că păzește odihna Domnului. Acela păzește Sabatul pentru că este ziua de odihnă a lui Dumnezeu. „Șase zile să lucrezi și să-ți faci tot lucrul tău. Dar ziua a șaptea este odihna Domnului, Dumnezeului tău”, nu a ta. Este a Lui; odihna Lui; iar când noi ne aducem aminte de ziua de odihnă, de a cui zi de odihnă ne amintim? A noastră sau a Lui? (Audiența: „A Domnului.”) Da, a Domnului! Este în totul odihna lui Dumnezeu. Iar ideea odihnii lui Dumnezeu cuprinsă în porunca Sabatului și motivele care sunt date în poruncă, sunt aceleași. Noi trebuie să lucrăm șase zile. Motivul este că Domnul, făcând cerul și pământul, a lucrat șase zile, iar în a șaptea s-a odihnit. Iar noi ne odihnim în ziua a șaptea pentru că Domnul S-a odihnit, a binecuvântat-o, a sfințit-o și a pus-o deoparte.

Ce fel de odihnă a fost, sau este, odihna din ziua a șaptea? (Audiența: „Înviorare.”) A cui înviorare? (Audiența: „A lui Dumnezeu.”) Ce este Dumnezeu? (Audiența: „Duh.”) Dumnezeu este Duh. Singurul fel de odihnă pe care poate El să o aibă este odihna duhovnicească. Înseamnă că omul care nu obține odihna duhovnicească și nu se bucură de ea în ziua a șaptea, nu păzește Sabatul, deoarece odihna Sabatului este o odihnă duhovnicească; este odihna lui Dumnezeu, și doar a Lui. Este o odihnă duhovnicească, iar Sabatul este ceva duhovnicesc. Odihna lui Dumnezeu este în această zi; odihna duhovnicească este în această zi. Și dacă respectăm ziua prin credință - „Lucrurile duhovnicești ...trebuie să judecate duhovnicește” – dacă respectăm ziua prin credință, odihna duhovnicească se transmite celui care respectă Sabatul. Odihna duhovnicească pe care Dumnezeu a pus-o în această zi, care a devenit o parte a acestei zile, odihna duhovnicească existentă în ea, este transmisă omului, este cunoscută și aduce bucurie celui care păzește Sabatul. Iar singurul fel în care Sabatul poate fi păzit este prin credința lui Isus.

Apoi El a binecuvântat ziua. Deci binecuvântarea lui Dumnezeu există de asemenea în această zi. Odihna lui Dumnezeu este în această zi. Și bucuria pe care o găsim în această zi, înviorarea, desfătarea, bucuria Domnului sunt de asemenea în această zi. Binecuvântarea Domnului este și ea în această zi, pentru că El a binecuvântat ziua. Această binecuvântare există încă și astăzi în această zi? (Audiența: „Da!”) Dacă cineva nu o respectă sau nu îi acordă nicio atenție, este binecuvântarea în ea? (Audiența: „Da!”) Dar nu ajunge la el, dacă nu crede.

Să continuăm acum gândul care l-am avut în seara trecută despre puterea cuvântului lui Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu care a chemat lumile la existență, ce efect are asupra lumilor de atunci până în ziua de azi? (Audiența: „Le susține.”) Cuvântul pe care l-a El rostit atunci, ține lumile în felul în care sunt, și în cursul lor. Cât timp va face aceasta? (Audiența: „Totdeauna.”) „Cuvântul Domnului rămâne în veac.”

Dar cuvântul lui Dumnezeu ne spune că El a binecuvântat ziua a șaptea. Ce efect are binecuvântarea pe care, atunci demult, El a pus-o asupra zilei? Este încă acolo, și va rămâne pentru totdeauna, deoarece pentru toată veșnicia va fi o realitate faptul că Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea; și El nu se poate contrazice pe Sine, vă dați seama. El, chiar El, nu poate spune că nu a binecuvântat ziua a șaptea, pentru că El a spus că a binecuvântat-o. Chiar dacă El ar șterge întreaga creație, totuși va rămâne o realitate faptul că El a binecuvântat ziua a șaptea. Așa este? (Audiența: „Da!”) Deci este limpede. Pentru toată veșnicia va rămâne o realitate faptul că Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea. Și atât timp cât va fi adevărat că El a binecuvântat această zi, atât timp va fi adevărat că binecuvântarea lui Dumnezeu este în această zi, și atât timp va fi adevărat că omul care respectă Sabatul așa cum doar poate fi respectat - prin credință în Isus - va primi binecuvântarea lui Dumnezeu pusă în această zi, și bucurie pe măsura ei.

Acum, referindu-ne la Geneza 1:27,28, citim: „Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femească i-a făcut. Dumnezeu i-a binecuvântat.” Ce zi a fost aceasta? (Audiența: „Ziua a șasea.”) Deci, Dumnezeu a binecuvântat omul înainte să binecuvânteze ziua a șaptea. Este limpede, nu-i așa? (Audiența: „Da!”) Este la fel de sigur că a binecuvântat ziua, după cum este sigur că a binecuvântat omul? (Audiența: „Da!”) Este binecuvântarea cu care a binecuvântat ziua la fel de reală ca și binecuvântarea cu care a binecuvântat omul? (Audiența: „Exact la fel.”) Este la fel de reală. Care a fost binecuvântarea? A cui binecuvântare a fost cea pe care a pus-o asupra omului? (Audiența: „Binecuvântarea lui Dumnezeu.”) A cui binecuvântare a pus-o asupra zilei? (Audiența: „Binecuvântarea lui Dumnezeu.”) Atunci, când omul binecuvântat a intrat în ziua binecuvântată, a primit binecuvântări suplimentare în acea zi față de ce avusese înainte de acea zi? (Audiența: „Da!”)

Deci, Sabatul a avut drept scop să aducă omului, care era deja binecuvântat de Dumnezeu cu binecuvântări duhovnicești... Sabatul urmărea să aducă omului mai multe binecuvântări duhovnicești. Este

aceasta adevărat și astăzi? (Audiența: „Da!”) „Cuvântul lui Dumnezeu este viu și rămâne în veac.” Și astăzi este la fel.

Apoi, Dumnezeu a sfințit ziua. Dar ce a făcut ca ziua să fie sfântă? Nu mai este nevoie să amintim texte referitor la aceasta; au fost amintite în predica fratelui Prescott. Ce anume a făcut ca ziua să fie sfântă? (Audiența: „Prezența lui Dumnezeu.”) Prezența lui Dumnezeu face lucrurile sfinte. Face un loc să fie sfânt; îl face pe om să fie sfânt. Prezența lui Dumnezeu a făcut ziua să fie sfântă. Deci, sfințenia lui Dumnezeu este atașată acestei zile; prezența lui Dumnezeu, prezența sfântă a lui Dumnezeu, este atașată zilei a șaptea, sau zilei Sabatului. Așadar, când omul intră în această zi, în singurul fel în care poate omul să intre, cu o minte duhovnicească - cu mintea Duhului lui Dumnezeu - și primește odihna duhovnicească, înviorarea duhovnicească existentă în ea, binecuvântarea duhovnicească din ea, atunci primește de asemenea și această prezență, devine părtaș al acestei prezențe în care există sfințenia lui Dumnezeu care-l va transforma. Cu adevărat așa este! Și aceasta este păzirea Sabatului!

Deci, Dumnezeu a sfințit ziua. Ce anume o sfințește? (Audiența: „Prezența lui Dumnezeu.”) Înseamnă că, în ziua a șaptea există prezența lui Dumnezeu, puterea lui sfințitoare. Așa este? (Audiența: „Da!”) Atunci, omul care intră în Sabatul Domnului în conformitate cu gândul Domnului despre Sabatul Domnului și cu scopul Său, obține odihnă duhovnicească. O găsește în Sabat. Găsește înviorare duhovnicească, desfătare, binecuvântare duhovnicească. Găsește prezența lui Dumnezeu și sfințenia pe care o aduce această prezență pentru a-l transforma. Omul găsește putere sfințitoare în prezența lui Dumnezeu care sfințește ziua, putere care îl va sfinți și pe el.

Cu ce scop au fost făcute acestea ? Pentru ce a fost făcut Sabatul? (Audiența: „Pentru om.”) A fost făcut pentru om. Deci, Dumnezeu S-a odihnit și a pus odihna Lui duhovnicească asupra acestei zile, pentru om, da? (Audiența: „Da!”) Dumnezeu a fost înviorat, S-a bucurat în acea zi, pentru om. Binecuvântarea cu care a binecuvântat-o, este pentru om. Sfințenia pe care prezența Lui o aduce și o oferă acestei zile, este pentru om. Prezența Lui sfințitoare este pentru om. Atunci, nu era intenționat ca în tot timpul zilei de Sabat omul să fie părtaș al prezenței Lui și să cunoască printr-o experiență vie odihna duhovnicească a lui Dumnezeu, binecuvântarea duhovnicească, sfințenia, prezența lui Dumnezeu care îl sfințește? Nu aceasta a intenționat Dumnezeu cu Sabatul, ca Sabatul să aducă toate acestea omului? Omul care primește toate acestea în Sabat,

acela este păzitor al Sabatului. Și el știe aceasta. Știe aceasta și se desfătă știind aceasta.

Un alt gând: cine a fost agentul activ în creațiune? (Audiența: „Hristos.”) Cine S-a odihnit? (Audiența: „Hristos.”) Cine a fost înviorat? (Audiența: „Hristos.”) Cine a binecuvântat? (Audiența: „Hristos.”) A cui prezență a sfințit Sabatul? (Audiența: „A lui Hristos.”) A cui prezență este în Sabat? (Audiența: „Prezența lui Hristos.”) Atunci, omul pe care prezența lui Hristos nu îl sfințește, nu-l face sfânt, nu-l binecuvântează și nu-i aduce odihnă, acel om nu poate ține Sabatul. Sabatul poate fi ținut doar dacă Hristos este în om, pentru că Sabatul aduce și are în el prezența lui Hristos.

Înainte de a institui Sabatul, Dumnezeu a desfășurat toată creația în fața omului, iar omul L-a putut vedea pe Dumnezeu în creațiune. Dar Dumnezeu a dorit să fie și mai aproape de om. Omul putea să studieze creațiunea, dobândind cunoștințe despre Dumnezeu. Dar Dumnezeu a dorit ca omul să aibă cunoștința lui Dumnezeu. Prin creațiune omul putea dobândi cunoștințe despre El. Prin Sabat, omul Îl poate cunoaște pe El; pentru că Sabatul aduce omului care îl respectă cu adevărat, prezența vie, prezența sfințitoare a lui Isus Hristos. De aceea, creațiunea a fost înaintea omului, iar omul a putut să-l studieze pe Dumnezeu în creațiune, dobândind astfel cunoștințe despre El. Dar Dumnezeu a venit mai aproape și a instituit semnul ce arăta că Dumnezeu este ceea ce este; iar odată ce omul afla în Sabat ce este Dumnezeu, atunci urma să nu mai aibă cunoștință despre El doar din lucrurile create, ci urma să-L cunoască pe Dumnezeu în el însuși.

Așadar, scopul original al lui Dumnezeu cu creațiunea și cu Sabatul ca semn al ei, a fost ca omul să poată să-L cunoască pe Dumnezeu așa cum este, și ce este El pentru lume, în și prin Isus Hristos. Așa este? (Audiența: „Da!”) Înțelegeți aceasta? (Audiența: „Da!”) Care este scopul pentru acum? (Audiența: „Același.”)

Și acum un alt gând: Sabatul a fost făcut la sfârșitul creațiunii și a fost cel care a încheiat săptămâna creației. Deci, Sabatul este semnul puterii lui Dumnezeu, manifestată în Isus Hristos, și este semnul unei creații încheiate; semnul lui Dumnezeu așa cum S-a manifestat în Isus Hristos într-o creație completă și încheiată. Dumnezeu a privit tot ce făcuse în primele cinci zile, și iată că erau bune, dar după cea de-a șasea zi, El a privit toate lucrurile și iată că erau foarte bune (Geneza 1: 31). Scopul Său era realizat. „Astfel au fost sfârșite cerurile și pământul, și toată oștirea lor”, și ele au fost expresia gândului care era în mintea lui

Dumnezeu, au fost ceea ce Cuvântul a exprimat atunci când El le-a chemat la existență. Deci, Sabatul, semnul „că Eu sunt Domnul Dumnezeul tău;” pentru că în șase zile a făcut cerul și pământul, iar în ziua a șaptea S-a odihnit și a fost înviorat, este semnul lucrării încheiate și complete a lui Dumnezeu în creație.

Să mergem mai departe! În acel moment, în grădina Edenului, așa cum îl făcuse Dumnezeu, cunoștea omul în totul pe Dumnezeu, cunoștea despre El tot ce putea cunoaște vreodată? (Audiența: „Nu!”) Înseamnă că fiecare Sabat care venea, urma să-i aducă mai multă cunoștință și prezență a lui Dumnezeu. Dar cine este Acesta? (Audiența: „Hristos.”) Mai multă cunoștință și prezență a lui Hristos în el. Dacă ar fi rămas credincios, urma încă să crească în cunoștința lui Dumnezeu, în El, în experiența lui personală, crescând din ce în ce mai mult în tot ceea ce este natura lui Dumnezeu. Dar el n-a rămas în acea stare. Nu a rămas credincios. Creațiunea era desăvârșită așa cum a terminat-o Dumnezeu și toată creația cu toate elementele ei erau în armonie cu mintea lui Dumnezeu. Dar Satana a deturnat complet omul și toată această lume de la scopul lui Dumnezeu. A făcut așa? (Audiența: „Da!”) A inversat ordinea lui Dumnezeu astfel încât, dacă înainte era reflectat Dumnezeu minții omului în toate lucrurile care-l înconjurau, precum și în omul însuși, acum este reflectat Satana în om, fapt care estompează reflectarea lui Dumnezeu în orice lucru, și drept urmare omul firească nu-l mai vede pe Dumnezeu nici măcar în natură.

Dar atunci când Satana a deturnat totul de la scopul lui Dumnezeu, schimbând direcția și inversând ordinea lui Dumnezeu, Domnul nu a lăsat lumea în această stare. El a zis: „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei.” Prin aceasta a sfărâmat puterea Satanei asupra omului în așa fel încât l-a salvat de la depravarea totală, l-a făcut liber să caute pe Dumnezeu. În cine a făcut aceasta? (Audiența: „În Hristos.”) Din nou Hristos. Dumnezeu în Hristos vrea să aducă omul și lumea înapoi la scopul original. Dar, nu prin aceeași putere în Hristos, lucrând prin același mijloc - cuvântul Său - va aduce El omul și lumea înapoi la scopul Său original? Adică, prin aceleași mijloace prin care a creat omul și lumea la început? (Audiența: „Da!”)

Dumnezeu în Hristos, prin cuvântul Său, a creat lumea și omul la început. Apoi, Satana le-a abătut de la Dumnezeu, dându-le o direcție contrară intenției lui Dumnezeu. Iar acum, Dumnezeu în Hristos, prin cuvântul Său, aduce oamenii și lumea înapoi la intenția Sa. Atunci, lucrarea mântuirii nu este tot puterea lui Dumnezeu manifestată în alt

mod decât atunci când la început a adus toate lucrurile la existență? Cu alte cuvinte, nu este mântuirea creațiune? Desigur că este!

Încă o idee, ca să clarificăm mai mult acest gând! Scopul original pe care l-a avut Dumnezeu cu creațiunea este desăvârșit acum? (Audiența: „Nu!”) A fost desăvârșit, dar acum, este? (Audiența: „Nu!”) Nu, nu este! Când mântuirea omenirii va fi terminată, va fi atunci desăvârșit scopul Său original? (Audiența: „Da!”) Atunci, ce altceva este lucrarea de mântuire decât ducerea până la capăt și desăvârșirea scopului original al Său cu creațiunea? (Voci: „Este aceeași lucrare.”) „Tatăl Meu lucrează și Eu de asemenea lucrez.” Ce altceva poate fi lucrarea mântuirii decât lucrarea originală a creațiunii? Același Dumnezeu, în Același Fiu, prin aceleași mijloace, pentru a împlini același scop. Și atunci, semnul lucrării de mântuire nu este același cu semnul lucrării de creațiune? Cu siguranță este același!

Așadar, Sabatul Domnului este la fel de sigur semnul puterii creatoare a lui Dumnezeu manifestată în Isus Hristos prin cuvântul Său, în mântuirea sufletului meu, la fel cum a fost în crearea la început a acestei lumi.

Dar Dumnezeu este descoperit oriunde și peste tot în Isus Hristos; acest gând este mereu înaintea noastră. Și Numele Său este EU SUNT CEL CE SUNT. Dar ce este El poate fi cunoscut doar în Isus Hristos. De aceea, pentru oameni, în toate intențiile și planurile lui Dumnezeu pentru oameni în această lume, Isus Hristos este Dumnezeu Însuși și este ceea ce este Dumnezeu, nu-i așa? (Audiența: „Da!”) Am spus în toate intențiile și planurile - nu că în acest fel i-ar face pe toți una, fiecare identic și același individ, ci, pentru că nimeni nu cunoaște pe Tatăl decât Fiul și cel căruia i-L descoperă Fiul, nimeni nu poate cunoaște pe Dumnezeu decât în măsura în care este descoperit în Isus Hristos. Ca urmare, pentru om, Hristos este Dumnezeu, și tot ce poate cunoaște omul despre Dumnezeu este în Isus Hristos. De aceea, Hristos devine pentru noi, practic, în toate intențiile și planurile, Dumnezeu. Și Dumnezeu a zis atunci când S-a născut, că El este „Dumnezeu cu noi.”

Deci, Sabatul este semnul faptului că El este Domnul, Dumnezeul nostru. Dar este și semnul faptului că El este ceea ce este. Atunci, dacă Hristos este Dumnezeu pentru noi, nu este Sabatul semnul care arată ceea ce este Isus Hristos pentru cel care crede în El? (Audiența: „Este.”) La creațiune a fost semnul care arăta ceea ce este Isus Hristos în creațiune. Iar acum, întrucât Hristos are de continuat lucrarea Sa prin mântuire, pentru ca în acest fel să ducă la desăvârșire scopul pe care L-a avut la

origine cu creațiunea, Sabatul este același semn al aceleași puteri creatoare, în Același Unul, Isus Hristos. Rămâne același. Doar că acum puterea este manifestată într-un mod diferit decât la început, din cauza inversării ordinii, dar este aceeași putere creatoare a Același Persoane în Același Unul, prin aceleași mijloace și împlinind același scop. De aceea, același semn este singurul care îi poate fi atașat. Nu puteți avea un alt semn. Este imposibil. Așadar, este literalmente adevărat că Sabatul Domnului, ziua a șaptea cea binecuvântată, este semnul lui Dumnezeu care arată ce este Isus Hristos pentru omul care crede în El.

Să studiem mai profund acest lucru! „Toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu.” „Plata păcatului este moartea; astfel, moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, pentru că toți au păcătuit.” Toți sunt morți. Așa este? (Audiența: „Da!”) Toți au pierdut calea. S-au îndepărtat complet de scopul original al lui Dumnezeu. Ce este în primul rând Isus Hristos pentru omul care crede în El? (Audiența: „Creator.”) „Creați din nou în Isus Hristos.” Dumnezeu în Hristos, pentru păcătos continuă să fie mai întâi de toate, Creator, pentru că Dumnezeu spune și omul trăiește. Prin cuvântul lui Dumnezeu trăim. Și „noi suntem lucrarea mâinilor Lui, creați în Isus Hristos pentru faptele bune pe care Dumnezeu le-a pregătit dinainte ca să umblăm în ele” (Efeseni 2: 10). Înseamnă că Dumnezeu a făcut omul ca să umble în fapte bune; dar omul a umblat pe cealaltă cale. Acum, în Hristos, Dumnezeu aduce omul din nou în poziția sa de la început. Astfel, mântuirea este doar împlinirea scopului original al lui Dumnezeu în Hristos cu creațiunea.

De aceea, „Dacă este cineva în Hristos este o creație nouă” (KJV). Pentru fiecare om - pentru păcătos - în primul rând Hristos și Dumnezeu, în această lume, este Creator, făcând din el o făptură nouă. „Creează în mine o inimă curată Dumnezeule, reînnoiește un spirit drept în mine” (KJV). În felul acesta, lucrarea de mântuire a lui Dumnezeu este creațiune.

Apoi, după ce L-am găsit astfel pe Isus Hristos drept Creator al nostru, și am fost făcuți din nou, în El, care este următorul lucru pe care îl găsim în Isus? (Audiența: „Odihna.”) Da, odihna, desigur. Acesta este și primul lucru pe care l-a făcut la început. S-a odihnit. Astfel, primul lucru pe care îl găsim ca manifestare a puterii Lui în noi, este odihna. Ce fel de odihnă? (Audiența: „Odihnă duhovnicească.”) Aceasta este chemarea Lui: „Veniți la Mine voi toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă.” Apoi ne spune: „Eu sunt cu voi.” Eu sunt cu voi. „Nu te voi părăsi și nu te voi uita cu niciun chip.” Iar când a vorbit lui Moise în

pustie a zis: „Prezența Mea va merge cu tine și Eu îți voi da odihnă” (KJV). Ce anume dă prezența Lui? (Audiența: „Odihnă.”)

Iar apoi, după ce omul devine o făptură nouă în Hristos, și găsește această odihnă, ce face în continuare? (Voce: „Lucrează lucrările lui Dumnezeu.”) Nu. Mai întâi se bucură și apoi lucrează cu bucurie. Ce a făcut Dumnezeu? S-a bucurat. Ce face omul? Se bucură de scopul Lui Dumnezeu împlinit în el. Dar numai el se bucură? Nu! „Adevărat vă spun că este mai multă bucurie în ceruri pentru un singur păcătos care se pocăiește, decât pentru nouă zeci și nouă care n-au nevoie de pocăință.” Deci, Dumnezeu se bucură din nou de odihna pe care ne-o dă nouă și pe care o primim în El. Și este din nou înviorat; din nou își găsește plăcerea în oamenii Săi.

Următorul lucru care ține de ziua de Sabat, și care există în această zi, este binecuvântarea. Ultimul verset din Fapte, capitolul trei: „Dumnezeu, după ce a ridicat pe robul Său Isus, L-a trimis mai întâi vouă ca să vă binecuvânteze, întorcând pe fiecare din voi de la fărâdelegile sale.” Deci, Hristos este o binecuvântare pentru păcătos, nu-i așa? El este o binecuvântare pentru omul care crede în El. Ba mai mult, avem textul acela așa de minunat, pe care l-am studiat aici, Efeseni 1:3: „Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu toate binecuvântările duhovnicești în locurile cerești în Hristos.” (KJV) Dumnezeu ne-a dat toate binecuvântările duhovnicești pe care le are. Toate ne sunt date, în Hristos.

Dar Sabatul ne aduce binecuvântare duhovnicească. De unde are Sabatul binecuvântarea duhovnicească? (Audiența: „De la Hristos.”) Da, de la Isus Hristos! Așadar, binecuvântarea duhovnicească pe care ne-o aduce Sabatul, ne-o aduce doar de la Isus Hristos și doar prin Isus Hristos. De aceea, în această privință, Sabatul este un canal prin care binecuvântarea duhovnicească curge de la Isus Hristos către poporul lui Dumnezeu. Aceasta este realitatea, pentru că toate binecuvântările duhovnicești ne sunt date în Hristos, iar Sabatul are binecuvântarea duhovnicească a lui Dumnezeu în el, și de aceea, fiindcă e binecuvântare duhovnicească, nu poate avea această binecuvântare de altundeva sau în alt mod decât în, prin, și de la Isus Hristos. Ca urmare, Sabatul este una din acele verigi la care s-a referit cândva fratele Prescott, ce ne leagă de Hristos, ca să putem avea binecuvântare duhovnicească.

Mai departe: „Prezența Mea va merge cu tine.” Prezența Lui este cea care sfințește omul. Și încă un gând care ne duce la același subiect dar în alt mod: „Căci mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Hristos; fiindcă ea

este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede.” Ce este Evanghelia? (Audiența: „Puterea lui Dumnezeu.”) Ce se manifestă în Hristos? (Audiența: „Puterea lui Dumnezeu.”) Ce se manifestă în Evanghelie? (Audiența: „Puterea lui Dumnezeu.”) Pentru ce scop? (Voce: „Creațiune.”) Dar puterea lui Dumnezeu pentru mântuire este aceeași putere manifestată în creațiune. Este puterea lui Dumnezeu în ambele cazuri. Și oricare ar fi semnul puterii lui Dumnezeu în unul din cazuri, același este semnul puterii lui Dumnezeu în oricare alt caz; pentru că este numai și numai puterea lui Dumnezeu, și nu puteți pune în contradicție puterea lui Dumnezeu cu puterea lui Dumnezeu. Așa că nu aveți nevoie de un alt semn al manifestării puterii lui Dumnezeu. Nu puteți avea un alt semn, este imposibil.

Evanghelia este „puterea lui Dumnezeu pentru mântuire,” și Evanghelia este „Hristos în voi, nădejdea slavei.” Hristos locuiește în acel om care crede în Evanghelia lui Hristos. Prezența lui Hristos este în el, și prezența lui Hristos îl face sfânt. Prezența lui Hristos în Sabat, face Sabatul sfânt. Deci Sabatul, în privința problemei sfințeniei, este exact semnul care arată ceea ce este Hristos pentru omul care crede în El.

Mai mult, prezența lui Hristos curățește. Și în ce privește curățirea, Sabatul este semnul a ceea ce este Hristos pentru cel care crede. Astfel, pe cel care crede în Isus, Dumnezeu în Hristos îl creează din nou. Pentru el Dumnezeu este odihnă, înviore, desfătare, bucurie, binecuvântare, sfințenie și curățire. Aceasta este Hristos pentru cel care crede, și aceasta este ceea ce a pus El în Sabat în vechime, pentru cel care crede.

Dumnezeu, la creațiune a făcut Sabatul pentru om. El l-a făcut atunci la creațiune, așa încât, chiar dacă omul ar fi rămas credincios lui Dumnezeu și nu ar fi păcătuit niciodată, să fie pentru om semnul a ceea ce este Dumnezeu în Isus Hristos pentru om, și un semn al prezenței lui Hristos în om. Iar acum, în crearea din nou, are aceeași însemnătate. În lucrarea de mântuire are aceeași însemnătate.

Apoi, altceva: Hristos este făcut pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare, El este sfințirea noastră. El l-a trimis pe Pavel să predice Evanghelia. Să predice Neamurilor, ca să li se deschidă „ochii, să se întoarcă de la întunec la lumină, și de sub puterea Satanei la Dumnezeu; și să primească, prin credința în Mine, iertare de păcate și moștenirea împreună cu cei sfințiți.” Iar sfințirea și scopul ei final este lucrarea completă a lui Hristos desăvârșită în individ, chipul lui Hristos complet format în cel credincios, astfel ca, atunci când Hristos privește în cel credincios să se vadă pe Sine. Aceasta este sfințirea!

Spiritul Profeției ne-a definit sfințirea prin aceste cuvinte: „Sfințirea este păzirea tuturor poruncilor lui Dumnezeu.” Nu „încercarea de a le păzi” nici „a face tot ce putem ca să le păzim”, ci este „păzirea tuturor poruncilor lui Dumnezeu”. Niciun om nu va fi păzitor al tuturor poruncilor lui Dumnezeu, așa cum Dumnezeu așteaptă și cere să fie un astfel de păzitor, dacă Isus Hristos nu este complet format în el, chipul Său nu este imprimat în el, astfel încât, când Hristos privește la acel om să se vadă pe Sine. Așa este!

Ceea ce ne face neprihăniți, ne mântuiește, ne sfințește și este totul în toți pentru noi, este neprihănirea lui Dumnezeu în Isus Hristos. După ce obținem această neprihănire, și această neprihănire este prezentă, în armonie cu neprihănirea, cu ideea lui Dumnezeu de neprihănire, cine mărturisește despre neprihănirea lui Dumnezeu în cel care crede în Isus? (Audiența: „Legea.”) Legea lui Dumnezeu. Aici apare lucrarea de creștere a lui Hristos în individ, o lucrare progresivă. Aceasta este lucrarea de sfințire: de a ne face sfinți. Este creșterea lui Hristos în individ. Iar când Hristos a crescut până la plinătatea Lui în individ, atunci lucrarea de sfințire este completă.

Care este semnul că Dumnezeu sfințește? (Audiența: „Sabatul.”) Care este semnul ce arată că prezența lui Hristos sfințește pe om? (Audiența: „Sabatul.”) Când lucrarea este completă, cine va mărturisi despre aceasta? (Audiența: „Legea.”) Care parte a Legii, în mod deosebit? (Audiența: „Porunca a patra.”) Întreaga Lege va mărturisi despre lucrarea completă a neprihănirii lui Dumnezeu în om, dar Sabatul este, în Lege, semnul lui Dumnezeu al unei lucrări complete. Este semnul unei lucrări complete la creațiune, nu-i așa? Dar pentru că aceasta a fost stricată și ordinea lui Dumnezeu inversată, acum Dumnezeu trebuie să își continue lucrarea prin aceleași mijloace pentru a duce la bun sfârșit scopul original al creațiunii. Apoi, lucrarea lui Dumnezeu de mântuire fiind terminată, Sabatul ca vârf de lance al Legii, va sta ca martor al sfințirii complete. În felul acesta, Sabatul este semnul lucrării complete a lui Dumnezeu în creațiunea originală, precum și în această a doua creațiune, care este ducerea la bun sfârșit a scopului original al creațiunii.

Un alt gând: Sabatul, fiind semnul a ceea ce este Hristos pentru cel care crede, va cunoaște credinciosul în mod deplin ce este Sabatul, atât timp cât nu cunoaște deplin ce este Hristos? (Audiența: „Nu!”) Așadar, când cunoștința lui Dumnezeu în Isus Hristos ne va absorbi toată mintea, atunci Sabatul va fi de asemenea cunoscut minții în mod deplin. Dar, Sabatul este semnul a ceea ce este Dumnezeu în Hristos; și când această

cunoștință va fi pusă în minte în mod deplin, ce altceva va fi aceasta decât chipul lui Dumnezeu, Numele lui Dumnezeu în mintea celui care crede, și aceasta este pecetea viului Dumnezeu, prin Sabatul Domnului?

După cum vedeți, la orice pas, și orice linie de gândire am urma, suntem aduși față în față cu aceasta: că Sabatul, așa cum este în Isus Hristos, fiind respectat în acest fel de cel care crede în Isus, doar acesta este pecetea viului Dumnezeu. Păzirea Sâmbetei nu este pecetea lui Dumnezeu. Hristos, așa cum este reflectat în Sabatul Domnului, prin Sabatul Domnului, în mintea și inima celui care crede, sub forma chipului viu al lui Dumnezeu realizat în mod complet, aceasta este pecetea viului Dumnezeu. În acest fel este scris pe fruntea celor credincioși Numele Tatălui.

Deschideți la Numeri 6: 23-27: „Vorbește lui Aaron și fiilor lui, și spune-le: 'Așa să binecuvânteți pe copii lui Israel, și să le ziceți: „Domnul să te binecuvânteze, și să te păzească! Domnul să facă să lumineze Fața Lui peste tine, și să Se îndure de tine! Domnul să-Și înalțe Fața peste tine și să-ți dea pacea!” Astfel să pună Numele Meu peste copii lui Israel, și Eu îi voi binecuvânta.’”, Aceasta este binecuvântarea cu care marele preot binecuvânta poporul când se încheia ziua ispășirii. Când se încheia lucrarea de ispășire și marele preot ieșea din templu pentru a sfinți și binecuvânta poporul, aceasta era binecuvântarea. Și ce puneasupra lor prin această binecuvântare? „Astfel să pună Numele Meu peste copii lui Israel!” Judecata era terminată și ei erau în siguranță. Aceasta se întâmpla în simbol.

Deschideți acum la Apocalipsa 3: 9-12: „Iată îți dau din cei ce sunt în sinagoga Satanei, care zic că sunt Iudei și nu sunt, ci mint; iată că îi voi face să vină să se închine la picioarele tale, și să știe că te-am iubit. Fiindcă ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi și Eu de ceasul încercării, care are să vină peste lumea întreagă, ca să încerce pe locuitorii pământului. Eu vin curând. Păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa.” Această solie a fost vestită când a început ziua ispășirii, ziua din timpul nostru, a ispășirii. Aceasta s-a împlinit când a început ziua ispășirii.

Acum: „Pe cel ce va birui, îl voi face un stâlp în Templul Dumnezeului Meu, și nu va mai ieși afară din el. Voi scrie pe el Numele Dumnezeului Meu și numele cetății Dumnezeului Meu, noul Ierusalim, care are să se pogoare din cer de la Dumnezeul Meu, și Numele Meu cel nou.” Așadar, când lucrarea Lui de ispășire va fi încheiată, Numele lui Dumnezeu va fi complet în minte și El va declara lucrarea terminată.

Întrucât ceea ce este Dumnezeu în cel credincios și în Sabat, acela este semnul lucrării de sfințire terminate.

Acum Isaia 58:13,14: „Dacă îți vei opri piciorul în ziua Sabatului, ca să nu-ți faci gusturile tale în ziua Mea cea sfântă; dacă Sabatul va fi desfătarea ta, ca să sfințești pe Domnul, slăvindu-L , și dacă-L vei cinsti, neurmând căile tale, neîndeletnicindu-te cu treburile tale și nededându-te la flecării, atunci te vei putea desfăta în...” Sabat. (Audiența: „Nu, ‘Te vei desfăta în Domnul.’”) De ce nu în Sabat? Nu scrie că Sabatul va fi desfătarea ta? Că o vei numi ziua cea sfântă a Domnului? Că nu vei urma în ea căile tale? Atunci de ce nu te vei desfăta în Sabat? Acesta este înțelesul: vei privi în acest fel Sabatul, și te vei desfăta în Domnul, pentru că Sabatul este semnul a ceea ce este Domnul pentru om.

De aceea, felul în care este scris este corect. Fă toate acestea în privința Sabatului și te vei desfăta în Domnul, pentru că este semnul care arată ce va fi Domnul pentru tine și a ce vei fi tu pentru Domnul. În această situație, cum poate face compromis cineva cu o altă instituție rivală Sabatului, dacă Sabatul este semnul a ceea ce este Hristos pentru el? Omul pentru care Sabatul este semnul care arată ceea ce este Hristos pentru el, se va întreba vreodată dacă poate sau nu poate lucra duminică? (Audiența: „Nu!”) Sigur că nu! El știe destul de bine că duminică nu are nimic de a face cu această problemă, și nu poate face compromisuri încercând să Îl aibă pe jumătate pe Hristos și pe jumătate altceva. În plus, Hristos este totul în toți, iar Sabatul este semnul a ceea ce este Hristos pentru el; și Hristos este totul în toate pentru el, iar a sugera altceva ar fi o insultă pentru el.

Așa că, oamenii care își pun astfel de întrebări nu știu ce înseamnă Hristos. Ei ar putea păzi foarte bine duminică. Ei nu păzesc Sabatul.

Aceasta este ideea! Sabatul are în el chipul viu al lui Hristos și prezența lui Isus Hristos. El le-a pus în Sabat, și le-a pus pentru om, iar omul care crede în Isus Hristos le poate primi în Sabat. În plus față de binecuvântarea pe care o are de la Domnul, atunci când intră în ziua Sabatului, credinciosul primește și mai multă binecuvântare de la Domnul. Indiferent cât de mult prezența lui Hristos este cu el, când vine în ziua Sabatului, primește și mai multă prezență a lui Hristos. Și el știe.

Indiferent de cât de multă odihnă a Domnului se bucură el, când vine în ziua Sabatului, care este semnul a ceea ce este Hristos pentru credincios și are prezența lui Hristos în ea, aceasta îi aduce și mai multă odihnă în Domnul. Indiferent cât de multă sfințenie a lui Hristos are în el, când vine în Sabat, îi este descoperită și mai multă în el, ca să respecte

Sabatul în frica lui Hristos și prin credința în El. Chiar dacă ar fi complet sfințit, și tot eul ar dispărea, și nu ar fi în el altceva decât Hristos, chiar și atunci, când va intra în Sabat, în necuprinsul veșniciei, i se va descoperi tot mai mult din minunata cunoștință și putere sfințitoare care este în Isus Hristos, pentru cel care crede în El.

PREDICA NR. 21

Să reluăm ideea de seara trecută, de acolo de unde am rămas: că lucrarea lui Dumnezeu de mântuire este aceeași lucrare a lui Dumnezeu, de ducere până la capăt a scopului Său original în creațiune. Pentru că, așa cum este declarat, când a luat sfârșit crearea cerurilor și a pământului precum și a întregii oștiri a cerurilor, scopul lui Dumnezeu era desăvârșit în ele, și Dumnezeu S-a desfătat privindu-le. Dar, prin amăgirea Satanei, lumea aceasta a fost abătută de la scopul Său și întoarsă împotrivă.

De aceea, pentru a-Și realiza scopul, El trebuie să adune din această lume un popor care să umple pământul când acesta va fi făcut nou, așa cum l-ar fi umplut dacă nu s-ar fi abătut de la scopul Său original. Și când se va realiza aceasta prin cuvântul mântuirii, prin puterea lui Dumnezeu pentru mântuire, aceasta va fi cu adevărat desăvârșirea, împlinirea reală a scopului Său original cu facerea acestei lumi și a tuturor lucrurilor - un Univers desăvârșit, în care tot ce este în cer și pe pământ, sub pământ, și în mare, împreună cu tot ce este în ele, vor spune: „A Celui ce stă pe scaunul de domnie, și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor!”

Mântuitorul, când a fost pe pământ a zis: „Tatăl Meu lucrează, și Eu de asemenea lucrez.” Lucrarea lui Dumnezeu a fost terminată atunci când a început ziua a șaptea, în vechime. El S-a odihnit. Dar lucrarea Sa pe acest pământ și dezvoltarea omului pe el au fost stricate, astfel că Dumnezeu a trebuit să înceapă din nou să lucreze, prin lucrarea de mântuire, pentru a duce la capăt scopul Său original. Din acest motiv Isus spune: „Tatăl Meu lucrează și Eu de asemenea lucrez.”

Voi citi acum trei pasaje din Vechiul Testament și trei din Noul Testament, iar voi puteți găsi cât de multe doriți. Voi citi în mod special din Isaia capitolul 40 și mai departe, arătând că în lucrarea de mântuire El desfășoară aceeași lucrare de creațiune, și El Însuși drept Creator, precum și puterea Sa așa cum a fost manifestată la creațiune, sunt temelia încrederii noastre în puterea Sa de a realiza mântuirea noastră.

Deschideți mai întâi la Psalmul 111:4: „El a făcut lucrările Lui minunate ca să ne aducem aminte de ele” (KJV). Versiunea ebraică și altele redau în felul următor: „El a făcut un memorial pentru lucrările Lui minunate.” Despre aceasta vorbim. Aceasta este prima parte a versetului.

Și acum partea a doua: „Domnul este îndurător și milostiv.” Deci lucrările Lui minunate spre care arată memorialul pe care l-a instituit Dumnezeu, sunt puse în legătură în acest verset cu îndurarea și compasiunea pe care o are Dumnezeu din plin pentru om în această lume, îndurare și milă de care omul are atât de mare nevoie.

Acum deschideți la capitolul 40 din Isaia, și puteți urmări această idee până la sfârșitul cărții lui Isaia, regăsind-o peste tot. Voi începe cu primul verset care spune: „Mângâiați, mângâiați pe poporul Meu, zice Dumnezeul vostru. Vorbiți bine Ierusalimului.” Nota marginală (din traducerea KJV) spune: „Vorbiți ca să meargă la inimă Ierusalimului. Și strigați-i că lupta lui s-a sfârșit, că nelegiuirea lui este iertată; căci a primit din mâna Domnului de două ori pentru toate păcatele lui.” Un glas strigă în pustie, „pregătiți calea Domnului, neteziți în locurile uscate un drum pentru Dumnezeul nostru!” Aceasta este solia lui Ioan Botezătorul.

„Orice vale să fie înălțată, orice munte și orice deal, să fie plecate, ce este strâmb să fie îndreptat și locurile denivelate să fie netezite! Atunci se va descoperi slava Domnului și orice faptură o va vedea; căci gura Domnului a vorbit. Un glas zice: 'Strigă!' Și eu am răspuns: 'Ce să strig?' 'Orice faptură este ca iarba, și toată strălucirea ei ca floarea de pe câmp. Iarba se usucă, floarea cade, fiindcă suflă Duhul Domnului peste ea.' „În adevăr, poporul este ca iarba: „Iarba se usucă, floarea cade, dar cuvântul Dumnezeului nostru rămâne în veac” (KJV).

Citând acest text în ultimele două versete din capitolul 1 din prima sa epistolă, Petru spune: „Și acesta este cuvântul, care v-a fost propovăduit prin Evanghelie.” El citează din Isaia: „Cuvântul Dumnezeului nostru rămâne în veac...,” apoi spune că „Acesta este Cuvântul, care v-a fost propovăduit prin Evanghelie.”

Isaia merge mai departe, vorbind prin alte cuvinte despre Evanghelie: „O, Sioane, care aduci vești bune, suie-te pe un munte înalt; O, Ierusalime, care aduci vești bune, înalță-ți glasul cu putere, înalță-ți glasul, nu te teme; spune cetăților lui Iuda: ‘Iată Dumnezeul vostru! Iată Domnul Dumnezeu vine cu mână puternică și poruncește cu brațul Lui. Iată că răsplata este cu El, și lucrarea Lui este înaintea Lui. El își va paște turma ca un păstor, va lua mieii în brațe, îi va duce la sânul Lui, și va călăuzi blând oile care alăptează” (KJV).

Aceasta este Evanghelia! Până aici, Isaia vestește Evanghelia prin Cuvântul lui Dumnezeu. Să citim mai departe: „Cine a măsurat apele cu mâna lui? Cine a măsurat cerurile cu palma, și a strâns țărâna pământului într-o treime de măsură? Cine a cântărit munții cu cântarul, și dealurile

cu cumpăna?” Cine a făcut aceasta? Același care ne spune: „Îi voi călăuzi blând, ca un păstor, pe cei care sunt ai Mei.” Același al cărui Cuvânt ne vorbește prin Evanghelie, și rămâne în veac.

„Cine a cercetat Duhul Domnului, și cine L-a luminat cu sfaturile lui? Cu cine S-a sfătuit El, ca să ia învățătură? Cine L-a învățat cărarea dreptății? Cine L-a învățat înțelepciunea, și I-a făcut cunoscut calea priceperii? Iată, neamurile sunt ca o picătură de apă din vadră, sunt ca praful pe o cumpănă; El ridică ostroavele ca un bob de nisip. Libanul n-ajunge pentru foc, și dobitoacele lui n-ajung pentru arderea de tot. Toate neamurile sunt ca o nimica înaintea Lui, nu sunt decât nimicnicie și deșertăciune. Cu cine voiți să asemănați pe Dumnezeu? Și cu ce asemănare Îl veți asemăna?”

Versetul 25: „Cu cine Mă veți asemăna, ca să fiu deopotrivă cu el?” zice Cel Sfânt. ‘Ridicați-vă ochii în sus, și priviți! Cine a făcut aceste lucruri? Cine a făcut să meargă după număr, în șir, oștirea lor? El le cheamă pe toate pe nume; ‘așa de mare e puterea și tăria Lui, că una nu lipsește.’, Niciuna nu se pierde, „Niciuna nu cade.”, (KJV) așa spune textul. Toate sunt ținute. Dar ce le ține la locul lor? (Audiența: „Puterea Cuvântului Său.”) El ține „toate lucrurile prin cuvântul puterii Sale.”

Domnul ne spune să privim în sus și să vedem cine a făcut toate aceste lucruri, și cine „a făcut să meargă după număr, în șir, oștirea lor.” Cum a făcut El „să meargă în șir, oștirea lor”? (Audiența: „După număr.”) „După număr.”

Pentru ce ni se spun toate acestea? Versetul 27: „Pentru ce zici tu, Iacove, pentru ce zici tu, Israele: ‘Soarta mea este ascunsă dinaintea Domnului, și dreptul meu este trecut cu vederea înaintea Dumnezeului meu?’”, Privește în sus către ceruri și vezi cine a făcut toate aceste lucruri, și face să meargă oștirea lor în șir, după număr și niciuna din ele nu cade. De ce spui, Iacove că Dumnezeu te-a uitat? Pentru ce te descurajezi? Cum poți să crezi că El te-a uitat? Dacă El nu uită niciuna dintre stelele Universului ci le cunoaște pe fiecare pe nume, va uita El numele tău? De ce sunt scrise împreună aceste lucruri? (Audiența: „Pentru mângâierea noastră.”) Pentru că Acela care a creat toate aceste lucruri, este Cel care mângâie pe Israel. Cel care cunoaște toate stelele pe nume, este Cel ce ne dă, vouă și mie, un nume nou.

Versetul 28: „Nu știi? N-ai auzit? Dumnezeul cel veșnic, Domnul a făcut marginile pământului. El nu obosește, nici nu ostenește; priceperea Lui nu poate fi pătrunsă. El dă tărie celui obosit, și mărește puterea celui ce cade în leșin.” Cine face toate acestea? (Audiența: „Domnul.”) Ridică-

ți ochii și vezi cine a făcut toate aceste lucruri, și înțelege că El are putere pentru a întări pe cel ce cade în leșin. El are putere pentru cel neputincios, prin Cuvântul Său; de aceea, spune: 'Bucurați-vă și întăriți-vă.' Și așa este! Când i-a vorbit lui Daniel și i-a zis 'Fii tare,' Daniel a răspuns: 'Sunt tare pentru că Tu m-ai întărit.',,

Și ultima parte a capitoului: „Flăcăii obosesc și ostenesc, chiar tinerii se clatină; dar cei ce se încred în Domnul își înnoiesc puterea, ei zboară ca vulturii; aleargă și nu obosesc, umblă și nu ostenesc.” Pentru că puterea ce menține stelele în drumul lor și în locul lor, aceeași putere este cu cel slab și cu cel sfârșit de puteri, drept urmare ei pot alerga fără a obosi, pot umbla fără a ajunge la epuizare. Nu se vede de aici că Domnul așează creațiunea, și puterea Sa manifestată în creațiune, drept temelie a speranței noastre în mântuirea Lui? Nu este mântuirea creațiune?

În Psalmul 147:3,4 găsim un alt text binecuvântat care ne atinge atât de afectuos pe fiecare dintre noi - îl citesc îndeosebi pentru acest scop: „Tămăduiește pe cei cu inima zdrobită, și le leagă rănilor, El socotește numărul stelelor, și le dă nume la toate.” Cel care cunoaște numărul stelelor, chemându-le pe fiecare pe nume, este Cel care leagă rănilor și vindecă inimile zdrobite. Ați fost vreodată răniți în duhul vostru, cu inima zdrobită și în pragul disperării, crezând că sunteți uitați de toți și de toate? Amintiți-vă textul următor! Domnul nu doar „tămăduiește pe cei cu inima zdrobită și le leagă rănilor”, ci El „socotește numărul stelelor și le dă nume la toate.” El le cheamă pe toate pe nume, și El nu va uita numele tău. Acesta este Domnul. Acesta este Mântuitorul nostru, iar temelie încrederii noastre în El ca Mântuitor este faptul că El le-a creat pe toate, le cunoaște pe nume, și le susține prin cuvântul puterii Sale care mântuiește.

Să citim și în Noul Testament! Vă amintiți pasajul din Ioan 1:1-3: „La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ceea ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El. În El era viața, și viața era lumina oamenilor.” Iar versetul 14: „Și Cuvântul S-a făcut trup, și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr.” „Și noi toți am primit din plinătatea Lui, și har după har.”

Deci, Acela care a creat toate lucrurile, a venit El Însuși pe pământ, „plin de har și de adevăr”, S-a făcut trup asemeni trupului nostru, și prin El suntem părtași plinătății Lui. Nu realizați că unicul gând pe care Dumnezeu vrea să-l avem despre mântuire este că Acela care ne-a creat, Acela ne și mântuiește? Că puterea prin care El a creat este puterea prin

care mântuiește; și mijloacele prin care a creat - Cuvântul Său – tocmai acesta este mijlocul prin care mântuiește. Și cuvântul Lui spune: „Vouă vi s-a trimis Cuvântul mântuirii acesteia.”

Efesenii 3 vorbește despre Evanghelie: începând cu versetul 7 și terminând cu versetul 12 : „...al cărei slujitor am fost făcut eu, după darul harului lui Dumnezeu, dat mie prin lucrarea puterii Lui. Da, mie, care sunt cel mai neînsemnat dintre toți sfinții, mi-a fost dat harul acesta să vestesc neamurilor bogățiile nepătrunse ale lui Hristos, și să pun în lumină înaintea tuturor care este isprăvnicia acestei taine, ascunse din veacuri în Dumnezeu, care a făcut toate lucrurile.” Ce trebuia să vestească Pavel? „Bogățiile nepătrunse ale lui Hristos” și să-i facă pe toți oamenii să vadă taina care este „...în Dumnezeu, care a creat toate lucrurile prin Isus Hristos.” Deci, Evanghelia înseamnă a face oamenii să înțeleagă scopul lui Dumnezeu de la început, de când a creat lumea. Atunci, dacă Evanghelia ar realiza altă lucrare și ar învăța alte lucruri sau despre altă putere decât cea de la creațiune, predicarea ei nu ar realiza acest scop. Dar, acesta fiind rolul ei, aceasta ne arată forța aflată întotdeauna la îndemâna noastră, că scopul lui Dumnezeu cu Evanghelia este de a aduce oamenilor la cunoștință scopul Său original în crearea tuturor lucrurilor prin Isus Hristos, cunoștință pe care oamenii au pierdut-o.

Citim mai departe: „...pentru ca domniile și stăpânirile din locurile cerești să cunoască azi, prin Biserică, înțelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu, după planul veșnic, pe care l-a făcut în Hristos Isus, Domnul nostru.” În alt loc citim că El a avut acest scop, a făcut acest plan, încă dinainte de întemeierea lumii. Și trebuia să fie așa, pentru că este un scop veșnic. Astfel, în Hristos, prin mântuirea acestei lumi și a oamenilor, prin lucrarea lui Hristos pentru aceasta, Dumnezeu Își duce la îndeplinire scopul Său veșnic pe care l-a avut de la început. „În El (în Hristos) avem, prin credința în El, libertatea și apropierea de Dumnezeu cu încredere.”

Să recitim despre acest scop sau plan veșnic: „După planul veșnic, pe care l-a făcut în Isus Hristos, Domnul nostru.” Deci scopul veșnic, original, al creațiunii, despre care am vorbit seara trecută, care era în Hristos, a cărui realizare a fost atunci împiedicată, este Hristos. A fost Hristos atunci, și este Hristos acum. Este tot timpul Hristos, și mereu puterea lui Dumnezeu în Hristos: puterea lui Dumnezeu manifestată în cuvânt tot timpul pentru împlinirea scopului Său la început, și pentru împlinirea aceluiași scop la sfârșit. Satana a deturnat lumea pe căi sucite.

Iar Domnul a zis: „ne vom atinge scopul, chiar și în acest fel.” Satana nu a realizat nimic; decât că a amăgit lumea și aceasta și-a urmat mersul pe drumuri lăturalnice, iar Domnul a continuat să lucreze, cu tot acest ocol al lumii, și Își va realiza planul Său veșnic, așa încât va uimi Universul și va distruge pe diavolul. Și o va face!

Același lucru îl găsim în Coloseni 1 începând cu versetul 9. Voi citi repede de la versetul 9 la 17: „De aceea și noi, din ziua când am auzit aceste lucruri, nu încetăm să ne rugăm pentru voi, și să cerem să vă umpleți de cunoștința voinței Lui, în orice fel de înțelepciune și pricepere duhovnicească; pentru ca astfel să vă purtați într-un chip vrednic de Domnul; ca să-i fiți plăcuți în orice lucru, aducând roade în tot felul de fapte bune, și crescând în cunoștința lui Dumnezeu; întăriți, cu toată puterea, potrivit cu tăria slavei Lui, pentru orice răbdare și îndelungă răbdare, cu bucurie, mulțumind Tatălui, care v-a învrednicit să aveți parte de moștenirea sfinților în lumină. El ne-a izbăvit de sub puterea întunericului, și ne-a strămutat în împărăția Fiului dragostei Lui, în care avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor. El este chipul Dumnezeului Celui nevăzut, Cel întâi născut din toată zidirea. Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El. El este mai înainte de toate lucrurile, și toate se țin prin El.” Creațiunea, mântuirea, binecuvântarea și harul lui Dumnezeu, eliberarea de sub puterea întunericului, toate sunt același lucru: puterea creatoare a lui Dumnezeu, și Dumnezeu în Isus Hristos.

Primul capitol din Evrei arată același lucru. De fapt, toată Biblia arată aceasta. Nu este nevoie să stăruim mai mult asupra faptului că mântuirea este creațiune și că este dat un semn ce descoperă puterea creatoare manifestată în Isus Hristos. Singurul fel în care această putere poate fi manifestată este doar în Isus Hristos. Singurul fel în care Îl putem cunoaște pe Dumnezeu este în El. El a rânduit acest semn pentru a simboliza puterea creatoare a lui Dumnezeu în Isus Hristos. Și fie că este vorba de puterea creatoare manifestată în creațiunea originală, fie că este puterea creatoare în lucrarea de mântuire pentru realizarea scopului original al creațiunii, este aceeași putere, același scop, prin Același Unul, în același fel, și prin aceleași mijloace, și de aceea este același semn pentru a simboliza pe Cel ce este totul în toate, cu toate semnificațiile și implicațiile.

Dacă ați stabili un alt semn pentru a simboliza lucrarea de mântuire,

un alt semn decât cel pe care l-a stabilit Dumnezeu, va sugera acel semn puterea lui Dumnezeu și mântuirea așa cum ați dori să o facă? (Audiența: „Nu!”) Gândiți-vă bine la aceasta! Dumnezeu a pus un semn care să semnifice puterea Sa lucrând oriunde și în orice fel, în Isus Hristos. Dacă voi sau altcineva ar pune un alt semn, acela nu poate semnifica puterea lui Dumnezeu, pentru că altcineva a pus semnul, nu Dumnezeu. Oricine altcineva ar pune un semn, nu este Dumnezeu cel care pune acel semn. De aceea, este imposibil să semnifici puterea lui Dumnezeu prin altceva, prin alt semn; este imposibil! Așa este? (Audiența: „Da!”)

Mai mult: dacă cineva ar găsi în istorie un alt semn stabilit pentru a semnifica mântuirea, acel semn va semnifica mântuirea printr-o altă putere decât puterea lui Dumnezeu în Isus Hristos. Numai așa se poate. A existat în istorie un efort, o pretenție din partea altei puteri că poate mântui oamenii, în afară de Isus Hristos? (Audiența: „Da!”) Nu s-a ridicat în lume o putere numită „anti-Hrist”? (Audiența: „Da!”) „Anti” înseamnă „împotriva” sau „care se opune” lui Hristos. Această putere pretinde că dă oamenilor mântuire, nu-i așa? (Audiența: „Da!”) Să citim descrierea acestei puteri: „Potrivnicul, care se înalță mai pe sus de tot ce se numește 'Dumnezeu', sau de ce este vrednic de închinare. Așa că se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu.” (2Tesaloniceni 2:4)

Daniel 8: 25 spune la fel, că: „Se va ridica împotriva Domnului domnilor.” „Se va ridica” să domnească, să stăpânească, să-și desfășoare puterea „împotriva,” opunându-se, „Domnului domnilor.” Cine este Domnul domnilor? (Audiența: „Hristos.”) Antihristul se ridică împotriva lui Hristos, va domni, își va exercita puterea, își va desfășura lucrarea, împotrivindu-se lui Hristos. Citiți versetul 11: „S-a înălțat până la Căpetenia oștirii.” Marginea (KJV) spune: „S-a înălțat împotriva Domnului oștirii cerului;” deoarece versetul premergător ne arată că este vorba de oștirea cerurilor. Deci, așa cum spune și Pavel, se înalță pe sine, se împotrivește și se înalță mai presus de tot ce se numește „Dumnezeu,” sau de ce este vrednic de închinare. Se ridică, se slăvește, se înalță pe sine împotriva Domnului oștirilor.

Ce putere este aceasta? (Audiența: „Papalitatea.”) Această putere este papalitatea, biserica, biserica Catolică, biserica Romei. Nu spune doctrina acestei biserici că nu există mântuire în altă parte decât în ea? (Audiența: „Așa spune.”) Sau prin alt mijloc decât această biserică? Nu așa spune? (Audiența: „Da!”) Această biserică, această putere ce se împotrivește lui Hristos, care se înalță și se pune pe sine drept cale a mântuirii, ea însăși

se împotrivește lui Hristos. Și totuși această biserică spune că nu există altă cale de mântuire decât ea. Atunci, nu este clar că dacă trebuie să aibă un semn care să simbolizeze puterea ei de a mântui, trebuie să aibă un alt semn decât Sabatul? Este limpede!

Un alt gând! Trebuie să pună un alt semn decât Sabatul, care este semnul puterii lui Dumnezeu în Isus Hristos pentru mântuire. Dacă o altă putere pune un semn menit să arate și să semnifice puterea ei pentru mântuire, nu este în natura lucrurilor că acel semn trebuie să fie un Sabat rival? Așa trebuie să fie! Nu este posibil ca altceva să fie pus drept semn. Dacă ar stabili altceva drept semn, atunci semnul lui Dumnezeu ar rămâne singur și distinct în lume, ar avea întâietate și nu ar exista nimic care să concureze cu el. De aceea, pentru a face rivalitatea completă și pentru a-și manifesta puterea împotriva lui Hristos, omul păcatului trebuie să aibă un semn al puterii lui pentru mântuire, și acest semn trebuie, prin natura lucrurilor, să fie un rival al semnului mântuirii în Hristos. Trebuie să fie așa!

Iar biserica Romei nu pretinde altceva. Nu pretinde altceva decât că Duminica, pe care ea a instituit-o, este semnul puterii bisericii de a-i duce pe oamenii aflați sub păcat, pe calea mântuirii. Aceasta este ținta ei. Aceasta a făcut de la început și aceasta a făcut tot timpul.

Când a fost instituită Duminica și a fost impusă oamenilor prin puterea guvernării pământești, s-a născut practic papalitatea, așa cum există ea în lume. Duminica a fost pusă de la facerea ei în locul Sabatului Domnului, având un scop direct și definit. Iată o declarație făcută de unul din oamenii care au participat la aceasta. La p. 313 din „Cele Două Republici,” citim după cum urmează:

„Toate lucrurile pe care eram îndatorați să le facem în Sabat, noi le-am transferat asupra zilei Domnului” - Eusebius.

Apoi a fost folosită legea pentru a impune cu forța respectarea Duminicii, și pentru ce scop? Din „Cele Două Republici” p. 315, citesc:

„Împăratul nostru, veșnic iubit de Domnul, care își are izvorul autorității împărățești sus în cer, și este tare în puterea titlului său sacru, controlează imperiul lumii de o lungă perioadă de timp. Din nou: acest păstrător al Universului, poruncește în această împărăție a cerului și a pământului, în totul după voia Tatălui Său. Astfel, împăratul nostru pe care El îl iubește, aducându-i pe cei asupra cărora stăpânește pe pământ la singurul Cuvânt și Mântuitor, îi face să fie supuși potriviți ai împărăției Sale.” - Eusebius.

Deci, scopul a fost de a salva oamenii prin acest mijloc. Și Duminica

a fost pusă ca semn al puterii care făcea aceasta, în locul Sabatului Domnului, care arată spre puterea lui Dumnezeu pentru salvarea oamenilor. Citesc mai departe de la p. 316 :

„El a poruncit, ca o singură zi să fie privită ca ocazie deosebită pentru închinare religioasă.” – Eusebius.

Și din nou: „El a poruncit, de asemenea ca toți locuitorii de pe continentele și din insulele acestui puternic imperiu să se adune săptămânal în ziua Domnului și să o respecte ca pe o sărbătoare, nu pentru răsfățarea trupului, ci pentru mângâierea și înviorarea sufletului prin instruirea în adevărul divin.” - Eusebius.

Pentru aceasta a fost pusă Duminica. Să ia locul Domnului, să ia locul Sabatului Domnului. Era destul de firesc să facă așa, pentru că, după cum am văzut, dacă se pretinde existența unei alte puteri care poate salva oamenii, ea trebuie să aibă un alt semn decât semnul lui Dumnezeu, care să semnifice puterea ei. Acestea sunt legate.

Oficializarea Duminicii a dat naștere papalității, a instaurat guvernarea bisericii și a făcut din biserică un canal de mântuire prin putere pământească absolută și prin obligarea oamenilor de a urma această cale.

Am citit aici doctrina acestei biserici, doctrinele bisericii Romei în privința felului în care trebuie să fie mântuiți oamenii, și am văzut că în totul este „eu” omenesc. Este doar puterea eului pentru mântuire. Aceasta nu este mântuirea lui Hristos. Doctrinile ei spun că omul trebuie să se facă el singur potrivit, suficient de bun, apoi Domnul îl va primi și va face un târg cu el: „Dacă tu vei face așa și așa, atunci voi fi bun cu tine.” Găsim aceasta și aici în această carte, dar nu am timp să o citesc în seara aceasta. Doctrina ei spune că omul trebuie să facă aceasta. Dar nu este putere în el pentru a face. Însă, argumentul ei spune, că dacă totuși face, atunci câștigă totul. Aceasta nu este mântuirea lui Hristos. Nu este mântuirea lui Dumnezeu.

Mai mult decât atât: bisericile așa-zis protestante din Statele Unite au apucat acum pe aceeași cale, înălțând la rândul lor duminica, ziua pe care vor să o impună cu ajutorul guvernului, la fel cum a făcut biserica Catolică în imperiul Roman, în același scop.

Mai mult, aceste biserici așa-zis protestante, știu că nu există nicio poruncă dată pentru păzirea duminicii. Chiar ei o spun. Dar ei spun că duminica a apărut din timpul bisericii primare. Însă, indiferent cât de timpurii sunt dovezile care atestă păzirea duminicii în biserica primară, dacă este o instituție bisericească, o rânduială bisericească, pe care

biserica o poruncește oamenilor să o împlinească, este același lucru. Este același rău. Pentru că orice biserică ce încearcă să facă aceasta, devine prin natura încercării ei, o biserică apostată. Căutați urmele duminicii până în zilele apostolilor dacă vreți, totuși biserică ce a impus-o atunci a fost, prin natura lucrurilor, o biserică apostată, care încerca să se mântuiască pe sine și pe alții fără puterea lui Dumnezeu. De aceea, orice biserică ce a făcut aceasta, este prin natura lucrurilor căzută, pentru că nu este rolul bisericii în lume acela de a porunci oamenilor. Slujba bisericii în această lume este ca ea să se supună lui Dumnezeu, și nu de a porunci oamenilor.

De aceea, orice biserică ce-și permite să poruncească oamenilor este, prin chiar gestul ei, o biserică apostată. Biserica ce se supune lui Dumnezeu este biserică lui Dumnezeu. Dumnezeu e Cel care poruncește. A Lui este puterea. A lui este autoritatea. El folosește biserică pentru ca prin ea să-și reflecte puterea Lui și slava Lui, oamenilor. Dar biserică nu are niciun drept să poruncească nimănui. Ea doar se supune lui Dumnezeu.

Voi spune acum aceasta în alt fel, ca să fie ceva mai clar. Nu este rolul bisericii de a porunci nimănui; și nu este rolul bisericii de a se supune nimănui, decât doar lui Dumnezeu.

Să privim mai profund asupra acestui lucru. Biserica în întregime, Catolică și Protestantă apostată, deja s-a pus în locul lui Isus Hristos. Pentru că orice biserică ce se înalță pe ea însăși, pretinzându-se drept calea mântuirii este, prin acest fapt, o biserică apostată, și se pune pe ea în locul lui Isus Hristos, Mântuitorul. Vedeți aceasta?

Nicio biserică nu se poate înalța pe ea ca mântuitor al oamenilor. Biserica poate să-L înalțe pe Isus Hristos ca Mântuitor al oamenilor, și pe Isus Hristos în ea ca Mântuitor al oamenilor, dar nu pe ea însăși. Este la fel în cazul bisericii ca și în cazul individului. Eu am neprihănirea lui Isus Hristos. Am prezența lui Isus Hristos locuind în mine. Aceasta o poate spune creștinul ca individ, dar creștinul nu poate spune: „Eu sunt Mântuitorul.” Creștinul ca individ nu poate spune: „Eu sunt neprihănire,” „Eu sunt bun, și am bunătate pe care să o dau altora, ca ei să poată fi mântuiți.” Nu! Creștinul poate spune: „Eu am neprihănirea lui Hristos.” „Hristos locuiește în mine și Își trimite în mine și prin mine binecuvântările Lui pentru a ajunge la alții, spre a fi mântuiți. Dar El este Mântuitorul. El este neprihănirea. El este puterea. El este totul în tot.”

La fel ca în cazul individului, este și cu mulțimea de indivizi. La fel cum Hristos locuiește în individ, așa locuiește și în mulțimea de indivizi,

locuirea Lui fiind mai vastă, într-o măsură mai mare decât locuirea lui Hristos în individ. Iar neprihănirea lui Hristos în mulțimea de indivizi este doar ideea neprihănirii lui Hristos într-o măsură mai mare, dacă se poate spune așa, asupra mulțimii de indivizi, care este biserica. Așa după cum Hristos în individ lucrează prin individ pentru a mântui, la fel Hristos în biserică lucrează prin întreaga biserică pentru a mântui. Dar dacă biserica începe să se mândrească, și crede că ea este mai presus de tot, și începe să se încreadă în ea însăși, în slava ei și în puterea ei pentru mântuire, ea, în acel moment, se pune pe ea în locul lui Isus Hristos ca Mântuitor.

Este aceeași înălțare de sine în cazul bisericii ca și în cazul individului. Și înălțarea de sine a indivizilor a făcut ca biserica să se înalțe pe sine, conducând-o în apostazie.

În acest fel, biserica s-a prezentat pe ea drept cale a mântuirii, de fapt drept mântuitor, drept singurul canal al mântuirii, cu pretenția că toți trebuie să fie mântuiți pe calea trasată de ea. Astfel, ea s-a ridicat împotriva lui Dumnezeu și împotriva Domnului oștirii, împotriva lui Isus Hristos, și a instituit semnul puterii ei de a mântui, împotriva semnului instituit de Dumnezeu. Și a făcut aceasta, după cum am văzut, cu scopul expres de a-l pune în locul Sabatului Domnului.

Iar cea de-a doua biserică apostată, cea din țara noastră, a făcut același lucru. Printr-o hotărâre a guvernului Statelor Unite, printr-o acțiune a Congresului, a pus instituția Duminicii, semnul puterii bisericii Romei de a mântui oamenii - bisericile așa zis protestante au pus duminica, printr-un act al Congresului, în această țară, în locul Sabatului Domnului. Așa se face că ambele, mama și fiicele, au înlăturat Sabatul Domnului și au pus în locul lui semnul mântuirii bisericii Catolice.

Să vedem acum unde duce aceasta. Ce am văzut că este Sabatul? În orice fel am studiat, am văzut că Sabatul este semnul care arată ceea ce este Isus Hristos pentru cel care crede, semnul a ceea ce este Dumnezeu în Isus Hristos pentru oameni. Semnul care are în el prezența, binecuvântarea, spiritul, înviorarea, prezența lui Hristos care îl face sfânt, și prezența lui Dumnezeu care îl pune deoparte. Are în el prezența lui Isus Hristos, iar omul care îl păzește prin credința în Isus are prezența lui Isus. Și cu fiecare Sabat care vine, găsește mai multă prezență a lui Isus.

Astfel, când biserica apostată a înlăturat Sabatul, punând semnul ei în locul lui, a înlăturat doar ziua? (Voce: „L-a înlăturat pe Isus Hristos.”) Nu a îndepărtat ea în acest mod pe Isus Hristos din mințile și din viețile oamenilor? Iar când fiicele apostate au făcut același lucru în țara noastră,

sub ochii noștri, nu au îndepărtat prin aceasta prezența și puterea lui Hristos? Și nu L-au îndepărtat astfel pe Hristos din cunoștința și din viața oamenilor? (Audiența: „Ba da!”)

Există un punct care mi se pare că merită considerația noastră, cu privire la următoarea întrebare: de ce nu s-a progresat în mărturisirea creștină în anii care au trecut, în felul în care Hristos intenționează întotdeauna să se progreseze în viața creștină? Ce a pus El în viața omului când l-a făcut, care, chiar dacă ar fi rămas credincios și nu ar fi păcătuit niciodată, l-ar fi condus să progreseze continuu în cunoștința lui Dumnezeu, în El Însuși? Dați-mi voie să întreb din nou. Când Dumnezeu l-a făcut pe om la început, și l-a pus să trăiască pe pământ, dacă ar fi rămas credincios pentru totdeauna și nu ar fi păcătuit niciodată, exista ceva pus de Dumnezeu, având atașat ceea ce trebuia să conducă omul să progreseze continuu în a cunoaște pe Dumnezeu în experiența inimii lui? (Voce : „Sabatul.”)

Nu am citit aceasta mereu și mereu în seara trecută? Nu s-a pus El pe Sine, Numele Său, prezența Lui vie, puterea Lui sfințitoare, în ziua Sabatului și nu a dat-o pe aceasta omului, deși el era deja binecuvântat, deși era deja glorificat, pentru ca atunci când omul binecuvântat intra în ziua binecuvântată să primească mai multe binecuvântări? Nu este așa? (Audiența: „Așa este.”) Atunci, nu a pus Dumnezeu în această lume ceva care, dacă este respectat, dacă este păzit așa cum dorește și este în intenția lui Dumnezeu, să fie ceea ce îl va păzi pe om, îl va face să înainteze crescând în cunoștința lui Isus Hristos, în el însuși? Ce este acesta? (Audiența: „Sabatul.”)

Și este în lume de când a căzut omul. Dar apoi, când biserica Romei a înlăturat Sabatul din mințile oamenilor, Sabatul prin care ei puteau fi conduși să-L recunoască pe Hristos și puterea lui transformatoare, a mai rămas altceva ce să-i facă să înainteze în lucrarea de sfințire a lui Hristos? Acesta este motivul pentru care fiecare biserică, deși a început cu cunoașterea lui Dumnezeu, cu mântuirea prin credință, și neprihănirea prin credință, a ajuns la stagnare. Apoi o altă biserică a trebuit să se ridice, să predice neprihănirea prin credință, mântuirea prin credință și la rândul ei să stagneze, iar apoi alta urma să se ridice, să facă același lucru și să stagneze și ea. Dar acum, când a venit rândul nostru, Evanghelia veșnică trebuie să fie predicată din nou și trebuie să se ridice o biserică a sfârșitului, care deține acest semn care aduce oamenilor prezența lui Isus Hristos, prezența lui vie, într-o lucrare progresivă până la desăvârșirea lor. Aceasta este biserica ce are Sabatul Domnului; și biserica ce are

Sabatul Domnului este condusă în această lucrare de desăvârșire în mântuirea lui Hristos.

Cine poate măsura, cine în afară de mintea lui Dumnezeu ar putea măsura nelegiuirea și răul aduse lumii prin actul îngrozitor pe care l-a făcut biserica apostată? Nimeni în afară de mintea lui Dumnezeu, nu poate înțelege marele rău și pierderea aduse lumii prin aceasta.

Efectul înlăturării Sabatului a fost înlăturarea prezenței lui Hristos; a fost scoaterea lui Hristos din cunoștința oamenilor, din experiența inimilor lor. A fost punerea altuia, a puterii omenești, a puterii satanice, punerea eului, în locul lui Dumnezeu și în locul lui Hristos, care S-a dezbrăcat de Sine Însuși, pentru ca să fie văzut Dumnezeu în El.

Iată o paralelă istorică atât de perfectă și de potrivită încât o voi citi. Mai întâi, omenirea toată, oamenii, indiferent de religia lor, sunt supuși lui Dumnezeu. Pot exista ei fără Dumnezeu? (Audiența: „Nu!”) Dacă un om, printr-un act personal ar putea deveni independent de Dumnezeu, ar mai putea exista? (Audiența: „Nu!”) Ce a încercat Satana să facă la început? Nu a încercat să devină independent de Dumnezeu, existent prin sine însuși? Dacă și-ar fi putut atinge scopul, ce ar fi realizat? (Voce: „Distrugerea lui.”) Era obligat să fie, pentru că nu putea exista fără Cel care îl crease; dar în ambiția lui nebunească, în egoismul său intens care l-a orbit cu totul, a crezut că poate trăi fără Dumnezeul care îl crease.

Nu este valabilă aceeași idee și în cazul înălțării de sine care pune eul în locul lui Dumnezeu? Fie că este vorba de omul ca om, sau de oameni care pretind a fi creștini, organizați într-o biserică, ei sunt în mod egal dependenți de Dumnezeu, și de Dumnezeu în Isus Hristos; și sunt supuși Legii lui Dumnezeu. Legea lui Dumnezeu este Legea supremă; este legea de guvernare a întregului Său Univers, și orice om de pe pământ este supus acestei legi.

Să privim acum paralela: Acum aproape două sute șazeci de ani Irlanda avea o Cameră a Legilor, așa cum ar vrea să aibă și astăzi. Avea și un Parlament al ei, care guverna în problemele interne ale Irlandei, dar ea era supusă guvernării supreme a Angliei. Citesc din volumul cinci al „Istoriei Angliei” de Macaulay, la p. 301, capitolul 23! Ascultați:

„Lorzii irlandezi și poporul și-au permis nu doar să reediteze un Act al Angliei elaborat în mod expres cu scopul de a-i ține legați de ea, dar l-au reeditat cu anumite modificări. Modificările erau într-adevăr mici, dar modificarea fie și doar a unei litere era similară cu o declarație de independență.”

Este Legea lui Dumnezeu editată ca să țină legată și biserica și pe

orice om? (Audiența: „Da!”) Și-a permis biserica apostată să modifice această lege? (Audiența: „Da!”) Modificarea ei într-o singură literă ce înseamnă? (Audiența: „O declarație de independență.”) Ea a modificat mai mult decât o singură literă, tocmai în ideea, tocmai în acea parte care descoperă și aduce prezența lui Dumnezeu mai mult decât oricare altă parte a Legii. Ea L-a scos pe Dumnezeu din Lege. De fapt ce a făcut apoi? (Audiența: „S-a pus pe ea în loc.”) Biserica și-a stabilit propria independență față de Dumnezeu, și a vestit-o lumii.

Bisericile protestante - așa zis protestante, ele de fapt nu mai sunt protestante - bisericile așa-zis protestante au atras Congresul Statelor Unite în exact aceeași poziție. Ele au atras Congresul Statelor Unite să reediteze porunca a patra, nu-i așa? (Audiența: „Da!”) Porunca a fost citată în întregime și pusă în codul civil. Guvernatorul Pattison, într-o altă zi, în Pennsylvania, vorbind cu referire la Stat, argumentând în favoarea legilor duminicale care erau deja înscrise în codul de legi, a spus că legea aceasta este doar o parte a sistemului Legii lui Dumnezeu, care este „reeditată” în legile Pennsylvaniei. El a afirmat că Legea lui Dumnezeu este „reeditată” acolo.

Dar au reeditat ei legea lui Dumnezeu așa cum este ea? (Audiența: „Nu!”) A face aceasta, a întreprinde impunerea ei cu forța, i-ar fi pus la egalitate cu Dumnezeu; dar ei au reeditat-o cu modificări, ceea ce i-a pus deasupra lui Dumnezeu. Bisericile acestei națiuni și-au proclamat independența față de Dumnezeu prin faptul că au elaborat Legea lui Dumnezeu, și în mod deliberat au modificat-o în cadrul legislației pe care au instituit-o.

Dați-mi voie să citesc încă o propoziție din „Istoria Angliei” a lui Macauley, de la aceeași pagină ca înainte:

„Colonia din Irlanda era de aceea în mod indiscutabil un teritoriu dependent; era dependent nu numai datorită legii comunitare a regatului, ci prin natura lucrurilor. Era absurd să se pretindă independență pentru o comunitate care nu putea înceta să fie dependentă fără a înceta să existe.”

A existat vreodată o paralelă mai completă pe pământ decât aceasta care s-a întâmplat în istorie și a fost înregistrată pentru învățătura noastră, care să ilustreze în cadrul guvernului și a legii guvernamentale acest principiu?

Un alt gând: Isus Hristos a venit El personal în lume, nu-i așa? (Audiența: „Da!”) A făcut Sabatul, El personal, da? (Audiența: „Da!”) El personal era Domnul Sabatului, da? (Audiența: „Da!”) El și numai El avea adevărata înțelegere a Sabatului, da? (Audiența: „Da!”) Totuși El a

făcut în Sabat anumite lucruri, împlinind Sabatul cu adevărat, lucruri care nu au fost în armonie cu viziunea preoților, a fariseilor și conducătorilor din vremea aceea. A făcut? (Audiența: „Da!”) Și aceasta a stârnit ura lor împotriva Lui. Ceea ce a stârnit ura lor împotriva Lui, a fost faptul că, mai mult ca orice, El desconsidera vederile lor cu privire la Sabat. Nu este așa? (Audiența: „Așa este.”) Ura lor L-a înlăturat din lume pentru acest motiv mai mult decât pentru oricare altul, și anume pentru că El nu a fost de acord cu vederile lor asupra Sabatului.

În secolul IV a existat o altă biserică apostată care nu a fost de acord cu vederea lui Dumnezeu în dreptul Sabatului, și această biserică a scos Sabatul, și pe Domnul împreună cu el, afară din mințile lor și afară din lume, atât cât le-a fost posibil. Primii L-au înlăturat cu totul din lume, dar El a înviat, iar aceștia din urmă L-au scos afară doar atât cât le-a permis puterea lor.

Acum avem de-a face cu o altă biserică apostată, a treia, care urmează exemplul celorlalte două biserici apostate dinaintea ei. Și aceasta L-a înlăturat pe El împreună cu Sabatul Său din lume, pentru că vederile lor despre Sabat nu sunt în armonie cu ale Lui, și ei nu vor să se supună vederilor Lui. Aceasta este realitatea. Știți că așa stau lucrurile.

Pentru ca prima biserică apostată să-și poată atinge scopul de a-L alunga din lume și de a-și menține astfel vederile legate de Sabat, s-a unit cu puterea pământească. S-a unit cu Cezarul, întorcând spatele lui Dumnezeu. În cea de a doua apostazie a bisericii, pentru ca să-și poată împlini scopul de a-L îndepărta din lume pe El și Sabatul Său, biserica de asemenea s-a unit cu Cezarul. În cea de a treia apostazie, pentru ca și aceștia la rândul lor să-și poată susține vederile asupra Sabatului împotriva vederii lui Hristos despre Sabat, trebuie să-L înlăture pe El și Sabatul Său. Dar pentru a realiza acest scop, trebuie din nou să se lipească de puterile pământului, de Cezarul, așa cum au făcut celelalte două. În prima apostazie, când s-au unit cu Cezarul pentru a scăpa de El, și pentru a-și susține părerile lor despre ce este Sabatul, împotriva Lui, această acțiune a fost făcută doar de o minoritate, o foarte mică minoritate - de fapt atât de mică încât n-au îndrăznit să lase poporul să știe ce voiau să facă, de teamă că-L vor scăpa din mâinile lor - această minoritate, mică așa cum era, era alcătuită în cea mai mare măsură, și era condusă în întregime, de conducători ai bisericii. Acești conducători ai bisericii, prin amenințări, au constrâns pe reprezentantul autorității Cezarului, prin amenințările lor, să cedeze ideilor lor și să execute voința lor. Știți că așa au făcut. Așa este înregistrat. Rezultatul a fost ruina

completă a națiunii. Nu este așa? (Audiența: „Da!”)

Este posibil, deci, ca o minoritate, o foarte mică minoritate, condusă doar de o minoritate dintre conducătorii bisericii - dar dintre cei importanți - să aleagă o cale care va ruina națiunea din care face parte? (Audiența: „Da!”)

În cea de a doua apostazie, s-a repetat același lucru. Și-au comercializat influența asupra puterii pământești, și, prin acest mijloc, au luat puterea guvernamentală în mâinile lor pentru a-și îndeplini scopul de a da la o parte din calea lor pe Hristos împreună cu Sabatul Său, și de a-și menține părerile despre Sabat, împotriva părerii Lui.

Acest lucru a fost făcut de o minoritate. A fost făcut de câțiva dintre principalii conducători ai bisericii. Care a fost rezultatul acestei intrigi pentru imperiul Romei? A fost ruina totală. Deci, este posibil ca o minoritate, o foarte mică minoritate, nesemnificativă comparativ cu marea masă, - condusă de câțiva dintre prelații bisericii, - este posibil ca doar o mână de astfel de oameni, să stabilească un așa sistem de lucruri, să urmeze o astfel de direcție, și să conducă guvernul să lucreze într-o direcție care va duce la ruină totală. Faptul acesta a fost demonstrat de două ori în istorie.

Acum, în această țară, anul trecut, în fața ochilor voștri și ai mei, o minoritate din populația acestei țări, condusă de câțiva - o minoritate formată doar dintre conducători ai bisericii - prin amenințări, i-au făcut pe politicieni să predea puterea guvernamentală în mâinile lor, pentru a-și atinge scopul de a-și susține ideile cu privire la Sabat, împotriva vederii lui Hristos, cu privire la Sabat. A fost demonstrat de două ori în istorie că un act ca acesta a ruinat națiunea în care a fost făcut. Spune ceva această dublă demonstrație cu privire la cel de-al treilea caz? (Audiența: „Da!”) Lecția predată în cele două cazuri, va fi simțită și în cel de al treilea caz. Aceasta ne-o spune istoria. Ruină și nimic altceva decât ruină nu poate să urmeze, și ei înșiși nu o pot împiedica. Ei dau drumul unui lanț de împrejurări pe care nimic din Univers nu-l mai poate opri. Aceasta este hotărât!

Acum, Congresului este pe cale de a-i expira mandatul. Este foarte probabil, după starea de fapte, că îi va expira mandatul fără a se merge mai departe cu această chestiune. Dacă următorul Congres o va revoca, în mod categoric, aceasta nu va afecta situația și rezultatele. Lanțul este pornit și se va desfășura în ciuda oricărui lucru pe care ar putea ei să-l facă. Noi nu trebuie să fim surprinși dacă, chiar în cazul în care legea nu va fi anulată de următorul Congres, are să fie anulată în altă ocazie,

cândva, și când va veni acea zi, fie ca orice păzitor al Sabatului de pe pământ să se ridice cu toată vigoarea pe care i-o poate da Duhul lui Dumnezeu, să se rupă de orice de pe pământ, și să pună tot în cauza lui Dumnezeu. Pentru că în scurt timp curentul se va întoarce și va duce totul cu el în ruină. Și când se va întâmpla aceasta, se va vedea învățătura dată de istorie.

Dar cei care nu au experiență în cauza lui Dumnezeu vor înțelege greșit însemnătatea evenimentului, și vă vor spune: „Ți-am spus tot timpul că faci prea mult caz de asta. Nu s-a întâmplat nimic.” Și ei vor rămâne în urmă. Dar când curentul se va întoarce, vor fi prinși în ruină. Nu lăsați ca mințile și inimile voastre să fie înșelate prin ceva de acest fel, chiar dacă se va întâmpla de două ori. Credeți aceasta! Credeți ceea ce s-a spus aici. Studiați aceasta pentru viețile voastre, pentru că sunt în joc viețile voastre. Rețineți: ceea ce se face înseamnă, în esență, exact ceea ce am învățat din cele două lecții ale istoriei, - înseamnă ruină, chiar dacă se va revoca legea o dată sau de două ori. Zarurile sunt aruncate și rezultatul urmează în ciuda oricărui lucru pe care ar putea să-l facă Universul. Așa că, indiferent ce vă va spune cineva, spuneți-i că știți mai bine decât el. Chiar dacă Congresul își retrage acțiunea. Spuneți-le că acesta este cel mai sigur motiv pentru care ruina e mai aproape ca oricând, și spuneți-o cu tot sufletul. Dacă vor râde de voi, Dumnezeu a promis că va veni o zi când voi veți râde iar ei se vor tângui. Acestea sunt doar unele aspecte. Vă vom atrage atenția asupra altora, cu altă ocazie.

Întrebarea dacă Sabatul Domnului, ziua a șaptea, este adevărata zi, sau Duminica este adevărata zi, are implicații considerabile. Implică mai mult decât a visat vreodată cineva de pe pământ, afară doar dacă a luat personal sfatul lui Dumnezeu. Să privim mai profund la această problemă! Am văzut că Sabatul este semnul puterii lui Dumnezeu în Isus Hristos, lucrând mântuirea oamenilor. Am văzut că Sabatul aduce prin el și în el prezența lui Isus Hristos în experiența vie a omului, așa cum nimic altceva nu o poate aduce și păstra. Aceasta este realitatea. Dacă nu ați găsit-o în experiența voastră personală, credeți aceasta, și o veți găsi în experiența voastră personală. Oricine crede poate cunoaște această realitate.

Am mai văzut că încercarea a fost de a-L înlătura pe Dumnezeu din cunoștința omului. Am arătat aceasta.

Acum, de această întrebare, dacă ziua a șaptea este sau nu este Sabatul Domnului, atârnă mântuirea omului. E lămurit acest lucru. De răspunsul la această întrebare atârnă mântuirea sau distrugerea lor acum. Există

exemple de acest fel. Să deschidem și să citim, și cu acest gând vom încheia pentru această ocazie. Fapte 25:19,20: „Aveau împotriva lui numai niște neînțelegeri, cu privire la religia lor și la un oarecare Isus, care a murit, și despre care Pavel spunea că este viu. Fiindcă nu știam ce hotărâre să iau în neînțelegerea aceasta, l-am întrebat dacă vrea să meargă la Ierusalim, și să fie judecat acolo pentru aceste lucruri.”

Trebuia să fie o întrebare importantă aceea, dacă un om este mort sau viu, ca să stârnească un astfel de vacarm. Întreaga națiune iudaică fierbea împotriva unuia din poporul lor și toată problema în cauză era legată de un om, dacă era mort sau viu. Asta e tot ce a văzut Festus. Dar noi știm că de răspunsul la întrebarea dacă Acea persoană este moartă sau vie, depinde mântuirea sau pierderea întregii lumi. Știți că așa este. Iar acum aceeași problemă este pusă astăzi. „Care este folosul acestei agitații legate de păzirea unei zile? Ce contează că ții sâmbăta sau duminica? Oricum este doar o zi. Care este folosul ridicării unei noi secte, a unei noi denominațiuni, care dă naștere unei tulburări așa de mari? De ce atâta tulburare, dacă e sâmbăta sau duminica, sau o altă zi; dacă ne odihnim într-o zi sau în alta? N-are importanță dacă acea zi e Sabatul sau nu!”

De decizia oamenilor în această privință, individual și colectiv, depinde astăzi salvarea sau distrugerea pământului. Este limpede. Dacă această zi este Sabatul Domnului sau nu, de aceasta atârână astăzi mântuirea oamenilor, ca și în vechime. Cei din vechime, în invidia lor împotriva lui Hristos și în hotărârea de a-și menține vederile împotriva vederilor lui Dumnezeu, L-au îndepărtat din lume, după care a început acea controversă: dacă El era mort sau viu. La fel și acum, același fel de oameni vor exila Sabatul din lume și apoi vor stârni controverse cu privire la faptul dacă este Sabatul ziua a șaptea, sau nu este.

Ei știu foarte bine că Sabatul este ziua a șaptea, dar, ca și cei din vechime, își vor menține vederile lor asupra Sabatului împotriva vederii lui Dumnezeu, chiar dacă El le-a spus că El este Domnul Sabatului. Și, după cum atunci de răspunsul la acea întrebare depindea mântuirea oamenilor, tot așa și acum, de răspunsul la această întrebare depinde mântuirea oamenilor. Putem spune cu îndrăzneală că mântuirea oamenilor depinde și atârână de păzirea Sabatului Domnului, pentru că păzirea Sabatului Domnului are prezența lui Isus Hristos, viața Lui, și niciun om nu poate fi salvat fără aceasta.

Repet, putem spune cu îndrăzneală că mântuirea omului depinde de felul în care privește și respectă Sabatul Domnului, așa cum este în Isus Hristos; pentru că acesta este Isus Hristos. Isus Hristos înseamnă Sabat,

și Sabat înseamnă Isus Hristos. În aceste zile, când oamenii vor fi luminați asupra acestui fapt, când solia Evangheliei veșnice va fi vestită în toată lumea, când solia îngerului al treilea va ajunge la toți oamenii, cu Hristos în ea, cu Hristos, totul în tot ce înseamnă ea, atunci cei care vor respinge Sabatul Domnului, vor întoarce spatele lui Hristos. Și vor ști ei înșiși că nu există mântuire pe calea pe care o aleg.

Nu am văzut în studiile anterioare că nu trebuie predicat altceva oamenilor din această lume decât pe Isus Hristos și numai pe El? Doar pe El trebuie să-L predicăm, și trebuie să-L predicăm fără a ține seama de nicio considerație pământească, de protecția puterilor pământești, de nicio considerație față de bogăție, sau influență de orice fel și chiar de viață. Aceasta este solia pentru lume. Hristos este solia pentru lume. Hristos așa cum este făcut cunoscut în Sabatul Domnului, care este „un semn între Mine și voi, ca să știți că Eu sunt Domnul, Dumnezeuul vostru,” și Numele Meu este „EU SUNT” cel ce „SUNT”!

PREDICA NR. 22

„Scoală-te, luminează! Căci lumina ta vine, și slava Domnului răsare peste tine. Căci iată, întunericul acopere pământul, și negură mare popoarele; dar peste tine răsare Domnul, și slava Lui se arată peste tine.” Isaia 60:1-2.

Acum o săptămână, textul care a încheiat seara de studiu a fost același. Și vă amintiți că, după ce s-au citit aceste texte s-a pus întrebarea dacă nu cumva a sosit acest timp. Nu este acum timpul pentru împlinirea textului pe care l-am citit? „Scoală-te, luminează! Căci lumina ta vine, și slava Domnului răsare peste tine.”

În duminica următoare s-a citit din nou acest text, în cadrul Conferinței: „Scoală-te, luminează! Căci lumina ta vine, și slava Domnului răsare peste tine. Căci întunericul acopere pământul, și negură mare popoarele; dar peste tine răsare Domnul, și slava Lui se arată peste tine.”

În acest punct am ajuns pe diferite căi de studiu, și la acest punct am ajuns și acum. Cine va cere această lumină și această slavă, prin credință, le va avea. (Audiența: „Amin!”) Cine nu o va face, nu le poate avea. Vă citesc un pasaj din predica fratelui Prescott din seara trecută, de la p. 444 din Buletin. Sunt cuvinte de avertizare și de învățătură, care merită să fie repetate:

„Este atât de ușor să dobândim idei greșite despre aceste lucruri, și în acest fel să ne înșelăm singuri cu privire la ele. M-am gândit că unii vor avea idei greșite cu privire la ce înseamnă când spunem că trebuie să mergem în puterea Duhului, și că trebuie să avem putere atunci când vom merge.”

M-am gândit și eu la aceasta. Dar am fost avertizați mereu și mereu de atâtea ori la începutul acestei Conferințe, ca nimeni să nu stabilească teorii sau să fixeze idei cu privire la felul în care urma să vină ceea ce avea Dumnezeu de dat. Pentru că exact așa cum urma să credem că va veni, exact așa nu urma să vină. Felul stabilit era exact felul în care nu urma să vină. Nu urma să vină și nu era posibil să vină în acel fel.

„Nu înțeleg aceasta ca însemnând că trebuie să venim aici, să fim încărcăți în mod conștient, astfel încât când plecăm din acest loc să avem un simțământ sigur al unei puteri conștiente în noi înșine, putere care ne-

a fost dată, pe care știm că o avem și că o ducem cu noi, că o putem folosi așa cum este, putem să o măsurăm, să privim la ea, și când avem nevoie să o luăm și să o folosim.”

Nu vreau să garantez că nimeni din această adunare nu are această idee. Am fost plăcut impresionat într-o dimineață, la întâlnirile misionare - cei care au fost prezenți își vor aminti întâmplarea la care mă refer - când unul dintre frați s-a ridicat, dându-și mărturia cu privire la manifestarea binecuvântării și prezenței lui Dumnezeu în timpul întâlnirilor de la această Conferință. Le notase pe o hârtie și alcătuisese o listă lungă. Dacă fiecare dintre voi ar fi remarcat dovezile favorii speciale a lui Dumnezeu în timpul acestor întâlniri, în loc să aștepte ceva ce nu va veni niciodată, ați fi văzut mult mai mult decât ce vedeți acum. Vreau să spun că nu trebuie să avem ideile noastre fixate, că Domnul trebuie să lucreze într-un anumit fel, și să așteptăm în acel fel ceva ce nu va veni niciodată.

„Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ. Duceți-vă ... iată, Eu sunt cu voi.' Puterea este în Hristos, nu în noi, și a avea putere înseamnă a avea prezența personală a lui Hristos în noi.” Și când avem prezența personală a lui Hristos în noi și cu noi, atunci puterea vine de la Hristos, nu de la noi.

Iată un gând în acest sens: apostolii nu puteau face minuni după bunul lor plac.

„Domnul acordase slujitorilor Săi această putere specială, după cum o cerea progresul cauzei Sale sau onoarea Numelui Său.” - Schițe din viața lui Pavel, p. 135.

Mare parte a oamenilor cred că atunci când apostolii au mers îmbrăcați cu putere ca să lucreze și să facă minuni, tot ce aveau de făcut era ca atunci când întâlneau un om bolnav, să facă o minune și să-l vindece. Dar nu era nimic de acest fel. Ei nu puteau să facă minuni, decât dacă Duhul lui Hristos cu ei arăta că aceasta era voia Domnului în acel caz. Astfel că, oricât de mari apostoli erau, erau dependenți de călăuzirea Duhului lui Dumnezeu, în fiecare caz individual, și tot timpul. La fel este valabil și pentru noi.

„Puterea este prezența personală a lui Hristos în noi.” Aceasta înseamnă a avea putere. „Și aceasta nu înseamnă în mod necesar a avea un fior al puterii în noi în permanență; ci înseamnă o permanentă credință că Hristos este în noi”, și înseamnă nu doar o permanentă credință în aceasta, ci o permanentă conștientizare a faptului că El este prezent, că puterea Lui este prezentă lucrând în noi, cu noi, pentru noi, prin noi,

întotdeauna și în toate lucrurile, spre slava doar a lui Dumnezeu, și nu la voia noastră și nici după călăuzirea noastră în niciun fel.

„Iar apoi, când vom merge, indiferent care vor fi greutățile, nu ne vom îngrozi în fața lor, datorită credinței conștiente că Hristos este cu noi, și că El este atotputernic. Când El este cu noi în plinătatea puterii Lui, credința noastră Îl primește în mod continuu. Nu este vorba de a simți puterea, ci de a cunoaște puterea.”

Am văzut din studiul nostru că Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, pentru ca binecuvântarea lui Avraam să poată veni peste noi. Ce am văzut că este binecuvântarea lui Avraam? (Audiența: „Neprihănire.”) Cum? (Audiența: „Prin credință.”) Și Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, pentru ca neprihănirea care se capătă prin credință să poată veni asupra Neamurilor, asupra noastră, pentru ca noi să putem primi făgăduința Duhului prin credință. Cum am primit neprihănirea? (Audiența: „Prin credință.”) Ați avut un anume fel de sentimente amețitoare înainte să puteți primi această neprihănire? (Audiența: „Nu!”) Ați avut sentimente amețitoare, sau emoții, sau ceva care să vă taie respirația înainte să puteți ști dacă această neprihănire este a voastră sau nu? (Audiența: „Nu!”) Cum ați obținut neprihănirea lui Dumnezeu care este prin credința lui Isus Hristos? (Audiența: „Prin credință, crezând cuvântul Lui.”) Ați știut că Dumnezeu ne-a spus în cuvântul Lui că aceasta este un dar gratuit pentru oricine crede în Isus. Apoi ați acceptat acest dar și ați mulțumit Domnului că neprihănirea Lui este a voastră. În acest fel ați obținut-o și aceasta este credința. A fost primită, și întotdeauna poate fi primită doar prin credință.

Neprihănirea este primită prin credință, pentru ca și altceva să poată fi primit prin credință. Ce anume? (Audiența: „Duhul făgăduit.”) Așa cum am văzut că neprihănirea lui Dumnezeu asupra poporului Său este unicul lucru, totul în toate, pregătirea poporului pentru primirea Duhului făgăduit și a revărsării Lui după voia lui Dumnezeu, - după cum am văzut aceasta și am văzut că este primită prin credință, atunci, pentru a o primi pe cealaltă, trebuie să o primim exact la fel, adică prin credință. Și atunci, când Dumnezeu ne spune, - după ce ne-a dat neprihănirea Lui, după ce am primit-o cu bucurie, și am acceptat-o în plinătatea ei prin credință așa cum vrea Dumnezeu să o primim, și a fost făcută a noastră prin Isus Hristos care ne-a adus-o – atunci, când Dumnezeu ne spune: „Scoală-te, luminează, căci lumina ta vine, și slava Domnului răsare peste tine,” iar noi facem așa cum spune Dumnezeu, ridicându-ne prin credință în El, El va vedea că luminăm. (Audiența: „Amin!”) Când El ne spune că slava

Lui răsare peste noi, ceea ce primim prin credința lui Isus Hristos, atunci trebuie să-I mulțumim pentru că slava Lui răsare peste noi. Să-I mulțumim că este așa, să luăm această atitudine în mod deschis, cinstit, onest înaintea lui Dumnezeu, sub acoperământul îngerilor lui Dumnezeu și al slavei Lui pe care ne-a dat-o. Iar apoi, dacă nu vede că luminăm, este greșeala Lui. Nu trebuie să ne îndoim că va vedea așa cum a spus că va vedea.

Acum, această solie, „Scoală-te, luminează! Căci lumina ta vine, și slava Domnului răsare peste tine!”, este în mod sigur și distinct solia lui Dumnezeu pentru voi și pentru mine, și prin voi și prin mine ca predicatori, este pentru popor, de acum înainte, tot așa cum a fost acum patru ani solia neprihănirii lui Dumnezeu care se primește doar prin credința în Isus Hristos. (Audiența: „Amin!”) (Vorbitorul repetă la cerere, ultima propoziție.) Și cei care resping astăzi această solie care este acum solia prezentă, cum au respins-o și au desconsiderat-o pe cealaltă acum patru ani, fac pasul care îi va lăsa în urmă pentru totdeauna, pas care are implicații pentru întreaga lor mântuire.

Dumnezeu ne-a dat o solie și a purtat-o împreună cu noi în acești patru ani, pentru ca să putem primi această solie care este dată acum. Cei care nu au primit cealaltă solie, nu o pot primi pe aceasta, pentru că au respins-o pe cealaltă. Iar dacă Dumnezeu ne-a dat-o pe cealaltă într-o măsură deosebită, pentru ca să poată fi primită aceasta, și amândouă împreună sunt desconsiderate, atunci ce va fi cu acești ochi orbi? Ce va fi cu ei?

Așa cum am fost îndemnați să declarăm de multe ori în timpul acestei Conferințe și al acestei lucrări, este un timp înfricoșător. Fiecare întâlnire are ceva înfricoșător. Dar, fraților, cu toate că așa a fost în tot timpul care s-a scurs, și așa au fost toate întâlnirile trecute, întâlnirea din această seară este cea mai înfricoșătoare de până acum.

Așa că, revin și repet că solia dată nouă aici este solia pe care noi trebuie să o luăm de la această sesiune. Și oricine nu poate duce această solie după această întâlnire, ar face mai bine să nu meargă. Oricine nu poate pleca de la această întâlnire cu conștiința vie a prezenței lui Isus Hristos și a puterii Lui, cu lumina și slava Lui asupra sa și în viața sa, acel predicator mai bine nu ar părăsi acest loc ca predicator sau ca așa zis predicator. Pentru că merge să facă o lucrare pe care nu o poate face. Merge să întâlnească oameni pe care nu este capabil a-i întâlni. Merge să dea fața cu responsabilități cărora nu le poate face față. Merge să întâlnească scene solemne pe care nu le va înțelege. Merge să facă pași

fără a ști care pas din următorii va fi pentru el un pas îngrozitor. Aceasta este starea în care suntem, fraților și surorilor.

Trebuie să facem față tuturor acestor lucruri, și să le facem față cu bucurie. Trebuie să facem față, cu toate responsabilitățile lor solemne, cu toate consecințele lor înfricoșătoare. Dar trebuie să fim astfel pregătiți prin credința în Hristos, îmbrăcați doar cu neprihănirea Lui și depinzând doar de ea, ca să putem face față, și să facem față cu bucurie, cu încrederea că Dumnezeu merge cu noi și dorește să-și manifeste puterea. Și să înaintăm cu bucurie și mulțumire ca să întâlnim acele scene care trebuie să fie întâlnite; să ne ocupăm de lucrare așa cum trebuie să fie făcută; și să întâmpinăm responsabilitățile solemne, scenele, acțiunile și întâmplările care vor veni, întotdeauna cu drag, în Domnul.

Aceasta este situația. Nu ar trebui să fim niciun pic descurajați din cauză că aceasta este situația. Ar trebui să fim mai bucuroși ca oricând că suntem aici, în seara aceasta. (Audiența: „Amin!”)

Dați-mi voie să recitesc acest text, pentru a extrage din el un alt gând: „Scoală-te, luminează! Căci lumina ta vine și slava Lui răsare peste tine. Căci iată, întunerecul acopere pământul, și negură mare popoarele; dar peste tine răsare Domnul, și slava Lui” o vei vedea tu peste tine? Slava Lui o veți vedea voi înșivă, și peste voi? (Audiența: „Nu!”) „Slava Lui se va vedea peste tine.” (KJV) Să o lăsăm să se vadă!

Să nu încercăm să administrăm aceasta, pentru că nu este treaba noastră. Nu trebuie să căutăm noi să vedem aceasta. Dacă este slava Domnului, El va avea grijă ca ea să fie văzută asupra voastră. Voi nu ați ști că este slava lui Dumnezeu chiar dacă ați vedea-o asupra voastră; pentru că slava lui Dumnezeu nu este slăvire de sine. Dacă aș vedea eu slavă asupra mea, aceasta ar fi slăvire de sine. Nu realizați aceasta? Noi nu trebuie să căutăm slăvirea de sine. Nu slăvirea de sine va fi cea pe care o va manifesta Dumnezeu în fața lumii, ci slava lui Dumnezeu. Slava Lui va fi văzută!

De aceea, El spune așa cum se înțelege, și se înțelege așa cum spune El. „Slava Lui se va vedea peste tine.” Să-I mulțumim că este așa, pentru că El spune așa. Să-I mulțumim pentru că spune așa. Să-I mulțumim că este așa pentru că El spune așa. Să-L lăsăm să facă așa cum a spus. Nu trebuie să căutați să administrați voi aceasta, ci doar să stați de o parte. Cine va căuta să realizeze el însuși slava lui Dumnezeu o va pierde. Nu vedeți că este lucrarea aceleiași inimii?

Noi avem nevoie de neprihănire, dar atât de mulți oameni vor să o vadă în ei și peste ei înainte să creadă că o au. Vă dați seama că nu o vor

primi niciodată în acest fel? Nu o vor primi până când nu vor da eul la o parte, până când nu-și vor întoarce privirile de la ei și vor privi la cuvântul lui Dumnezeu. Atunci, când nu mai privim la noi ci privim la Cel a cărui este, și în care este această slavă, când privim la locul unde este această slavă, atunci fiecare va ști începând din acel moment că slava Lui îi aparține atât timp cât privește la locul unde se manifestă această slavă. „Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului, și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă” în ce? (Audiența: „În slavă.”) Ni s-a arătat slava Lui? (Audiența: „Da!”) S-a arătat? (Audiența: „Da!”)

Dați-mi voie să citesc textul binecuvântat din 2Corinteni 4:6: „Dumnezeu care a zis: „Să lumineze lumina din întuneric.” A zis o dată, nu-i așa? (Audiența: „Da!”) Și acum, o spune din nou: Întunecul acopere pământul; negură mare. Dumnezeu a poruncit ca lumina să lumineze și ea a luminat. Acum din nou spune: „Întunecul acopere pământul și negură mare popoarele; dar peste tine răsare Domnul, și slava Lui se arată peste tine.” Lumina Lui se arată peste tine, și de aceea El spune: „Scoală-te, luminează! Căci lumina ta vine.” Din nou poruncește ca lumina să lumineze din întuneric. (Audiența: „Amin!”) Așa este? (Audiența: „Da!”) El „ne-a luminat inimile.” A făcut aceasta, nu-i așa? Așa spuneți și voi? (Audiența: „Da!”) Nu aș vrea să spuneți aceasta doar pentru că așa este în text, ci aș vrea să o spuneți pentru că știți că este așa în inima voastră. Și aceasta prin supunerea voinței, prin cedarea voinței, prin a lăsa totul asupra Lui - și aceasta este credința!

El a spus aceasta. Acum putem merge mai departe cu textul: „Dumnezeu, care a poruncit luminii să lumineze din întuneric, ne-a luminat inimile.” Le-a luminat? (Audiența: „Amin!”) Puteți să-I mulțumiți pentru că le-a luminat? (Audiența: „Da!”) Oricine poate mulțumi lui Dumnezeu pentru că i-a luminat inima, să-I mulțumească din inimă. Acela îi poate mulțumi lui Dumnezeu pentru că i-a luminat inima prin credință. Poate face aceasta la fel de sigur cum poate mulțumi lui Dumnezeu pentru că neprihănirea Sa este a lui.

Să citim mai mult din aceste verset: „Dumnezeu care a poruncit luminii să lumineze din întuneric, ne-a luminat inimile.” Mulțumim Domnului! Pentru ce a făcut aceasta? „Ca să ne dea lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu” (KJV). V-a dat lumina cunoștinței slavei Sale? (Audiența: „Da!”) V-a dat-o? (Audiența: „Da!”) Nu a răsărit slava Lui pentru voi și peste mine? Atunci, nu a răsărit slava Lui pentru și peste fiecare dintre noi, și în fiecare inimă a noastră? Nu a luminat lumina așa

cum i-a poruncit Dumnezeu să lumineze?

Să continuăm textul: „Dumnezeu, care a poruncit luminii să lumineze din întuneric, a strălucit în inimile noastre, ca să ne dea lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos” (KJV). Deci, omul care poate privi cu fața descoperită la fața lui Isus Hristos, care poate mulțumi lui Dumnezeu cu întreaga lui inimă pentru că slava lui Dumnezeu răsare peste el - Dumnezeu va îngriji ca această slavă a lui Dumnezeu să se vadă peste acest om. Așa este, fraților! O, dacă fiecare inimă din această sală ar putea în seara aceasta să-și ridice fața descoperită, spre fața slăvită care strălucește cu atâta slavă și har peste fii oamenilor, și care ne mântuiește din păcatele noastre și ne transformă din slavă în slavă după chipul Său, - din slavă în slavă prin Duhul Domnului!

Deci acest Duh a venit la acei care pot privi la chipul lui Isus Hristos. Duhul Sfânt pe care îl dă Dumnezeu celor care privesc la fața lui Isus Hristos, ne va schimba în același chip al Lui, și vom vedea reflectată slava Lui, iar oamenii vor vedea de asemenea slava Lui. Așa este fraților, și în seara aceasta trebuie să primim prin credință făgăduința Duhului.

Moise a stat un timp cu Domnul pe munte, iar când a coborât, fața lui strălucea de slava lui Dumnezeu. Ce știa el despre aceasta? Nimic. Moise „nu știa că pielea feței lui strălucea.” El nu știa, dar poporul știa. Au avut credință oamenii care au văzut slava pe fața lui Moise? (Audiența: „Nu!”) Moise avea credință și ca urmare pielea feței lui strălucea. Credința lui Moise a primit slava lui Dumnezeu, pentru ca această slavă să strălucească. Și când a strălucit pe fața lui, deși el nu era conștient de aceasta, până și cei necredincioși au putut să o vadă.

Ștefan a stat în fața Sinedriului, - oameni ale căror inimi erau îndârjite împotriva lui Dumnezeu și împotriva Hristosului Său, - iar fața lui strălucea de slava lui Dumnezeu de parcă ar fi fost fața unui înger. Toți cei de față din Sinedriu au privit la el și au văzut această slavă. Știa Ștefan ceva despre aceasta? Nu! Nu era slava lui Ștefan. El nu avea nimic în el care să producă această slavă. Dumnezeu era prezent în acea slavă, pentru că Ștefan avea o astfel de credință în Isus Hristos încât privea cu inima descoperită, cu fața descoperită la fața lui Isus Hristos. Și când a făcut aceasta, slava Domnului a răsărit peste el, iar păgânii și cei aflați într-o stare mai rea decât păgânii - fariseii în ticăloșia lor - au putut vedea slava lui Dumnezeu peste el.

Am văzut în studiul nostru că astăzi lucrarea se află în același punct în care era pe timpul apostolilor. Iar atunci, când în acea zi a venit făgăduința Duhului peste oameni, Dumnezeu și-a manifestat puterea Sa

în felul Său, după voia Sa, peste cei care erau ai Săi. În același fel o va face încă o dată.

Să mai citim odată acest verset: „Dumnezeu care a poruncit luminii să lumineze din întuneric, a strălucit în inimile voastre.” Nu uitați! Cum am putea să uităm? Așa este, nu-i așa? „Ca să dea lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos.” Am văzut în lecția de vineri seara trecută că noi obținem neprihănirea lui Dumnezeu, care se primește prin credința lui Isus Hristos, privind la chipul lui Isus. Și în timp ce privim acolo, primind această neprihănire din ce în ce mai mult, fiind modelați tot mai mult după chipul Său, Legea lui Dumnezeu va sta în toată slava ei mărturisind că este bine să privim unde privim. Am văzut că așa fac și îngerii în ceruri: „Îngerii totdeauna văd (privesc – KJV) fața Tatălui Meu care este în ceruri.” Și atunci, dacă suntem în compania îngerilor, privind acolo unde privesc ei, pentru a primi ceea ce primesc și ei privind acolo, iar Legea mărturisește că am primit, de ce nu ne-ar acoperi acest binecuvântat acoperământ? Acesta este acoperământul pe care Dumnezeu îl trage peste poporul Său. Așadar, lucrul necesar pentru a obține acest acoperământ este credința care ne ridică fața spre fața lui Isus Hristos; și îl obținem nu din cauza bunătății noastre, ci din pricina nevoii pe care o avem.

(Cu permisiunea vorbitorului, Prof. Prescott citește următoarele): „Mâna Celui Infinit este întinsă peste marginile cerului ca să cuprindă mâna ta. Puternicul Salvator este aproape, ca să ajute pe cel mai greșit, pe cel mai păcătos și mai disperat. Priviți în sus prin credință, și lumina slavei lui Dumnezeu va străluci peste voi.”

Prezbiter Jones: Nu am știut de acest pasaj, dar, putem fi mulțumitori pentru că Duhul lui Dumnezeu ne călăuzește prin el, aici. Și nu uitați pasajul pe care avem atât de multă nevoie să-l primim, și care vine exact la momentul potrivit. „Acum se manifestă neprihănirea lui Dumnezeu fără Lege. ... și anume neprihănirea lui Dumnezeu care se primește prin credința lui Isus Hristos pentru toți și peste toți cei care cred; căci nu este nicio deosebire fiindcă toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu.” (KJV)

Am studiat mai înainte acest text, care ne spune că neprihănirea lui Dumnezeu fără Lege este manifestată prin Lege. Apoi: „Fiind mărturisită de Lege și de Prooroci.” Nu uitați nici pentru o clipă, nu încetați niciodată să vă amintiți că acolo unde există neprihănirea lui Dumnezeu, care se primește prin credința lui Isus Hristos, profeții lui Dumnezeu vor fi prezenți și vor mărturisi despre acel om că are această neprihănire.

(Audiența: „Amin!”) Și aceasta se întâmplă acum, pentru că El vine la noi acum. Mă bucur pentru că Duhul lui Dumnezeu ne conduce la El în felul Său, iar profetul mărturisește că lucrul acesta este adevărat, și că avem adevărul cu privire la acest lucru, așa cum este în Isus Hristos, și așa cum strălucește de la fața Sa sfântă. (La cerere citatul este citit încă o dată.)

Priviți în sus, fraților! Când vedeți semne în soare, în lună și în stele, iar pe pământ suferința neamurilor, priviți în sus, ridicați-vă capetele! Bucurați-vă pentru că izbăvirea voastră se apropie. Priviți în sus, pentru că această izbăvire vine doar privind la fața Celui care a spus aceasta. Avem nevoie să privim în sus, pentru că aceasta aduce neprihănirea, slava lui Hristos, și aceasta este slava care ne face nemuritori. Dar în același timp este aceeași slavă care mistuie. Trebuie să privim în sus. El vrea ca noi să privim în sus pentru a o primi. Iar dorința Lui este ca noi să privim în sus acum, înainte să vină marea zi, pentru ca și în acea zi să putem privi în sus.

Acum Domnul vrea ca noi să privim în sus, și ne spune pentru ce să privim în sus. Privește în sus, întinde mâna prin credință, și El o va prinde. Să-L lăsăm să o facă! Apoi, după ce Dumnezeu va prinde mâna credinței, ne va ține în mai multă siguranță decât dacă ne-am ține noi de El, decât în cazul în care noi am ține mâna Lui. Vedeți, este același fel în care de multe ori ne ducem copilașii. Noi ținem mâna lor, și când se împiedică, nu cad. Alteori, noi mergem, iar ei ne țin de mână, și atunci, dacă se împiedică, ei cad. Mulțumim Domnului, El spune: „Eu te țin de mână.” Și atunci, chiar dacă ne împiedicăm, nu vom fi doborâți la pământ. (Audiența: „Domnul fie lăudat.”) O, Dumnezeu este bun!

(La cerere este citit următorul text: „Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău, care te iau de mâna dreaptă și-ți zic: 'nu te teme de nimic, Eu îți vin în ajutor.'” Isaia 41:13) Dacă El spune „te iau de mâna dreaptă”, oh, lăsați-L să vă ia! Și apoi nu mai aveți nicio teamă.

„Dumnezeu, care a poruncit luminii să lumineze din întuneric, a strălucit în inimile voastre, ca să dea lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos.” În legătură cu acest text îl voi citi pe următorul: „Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului, și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului.” Care este slava Lui? Să ne asigurăm cu privire la aceasta. Voi face apel la un pasaj pe care l-am mai citit. Este la p. 16 în Buletin:

„Lucrarea va fi scurtată în neprihănire. Solia neprihănirii lui Hristos

va răsună de la un capăt al pământului la altul. Aceasta este slava lui Dumnezeu care încheie lucrarea celui de al treilea înger.”

Deci această slavă, este neprihănirea Sa, bunătatea Sa, caracterul Său. Atunci, care este singurul loc în care putem vedea neprihănirea? (Audiența: „Pe chipul lui Isus Hristos.”) Când privim acolo, ce efect are asupra noastră? Ne schimbă după același chip - ne transformă în același chip din neprihănire în neprihănire, din slavă în slavă, din caracter în caracter, prin Duhul Domnului.

„Scoală-te, luminează-te, căci lumina ta vine.” Aceasta este porunca Domnului. Iată de ce am spus că aceasta este solia de acum înainte. Aceasta este solia pentru noi. De fapt este aceeași solie de acum patru ani, dar cu o splendoare mai mare, cu o putere mai mare. Acum, cu forța cumulată a patru ani de exercițiu, Dumnezeu o pune înaintea poporului Său. Cuvântul ne spune din nou: „Scoală-te, luminează-te căci lumina ta vine, și slava Domnului răsare peste tine.” Cine o va face? Cine? (Numeroase voci: „Eu.”) Bine! Faceți-o! Cât timp? (Voci: „Întotdeauna.”) Cât de constant? Cât de des? (Voci: „Tot timpul.”)

Vă spun, fraților și surorilor, cei care vor face aceasta, vor găsi în viețile lor o astfel de putere de cucerire, cum nu au cunoscut niciodată mai înainte. Aceasta le va aduce acea putere a spiritului, și acea umilință a sufletului care va da Duhului șansa de a lucra în felul Său minunat. Aici suntem. Așadar, scoală-te, luminează, căci lumina ta vine, și slava Domnului răsare peste tine.

Voi citi de la p. 137 din Buletin: „Pentru cel mulțumit să primească fără a merita, care simte că nu poate niciodată răsplăti unei astfel de iubiri, care lasă toate frământările și necredința la o parte, și vine ca un copilăș la picioarele lui Isus, toate trăsăturile iubirii eterne sunt darul cel veșnic și fără plată!”

Toate aceste trăsături sunt un dar veșnic și gratuit pentru noi, cei care nu avem nimic cu care să le obținem. Domnul spune că sunt ale mele. Și eu de asemenea știu că sunt ale mele, pentru că așa spune El. Și îi voi mulțumi întotdeauna!

Iată un alt text splendid, pe care trebuie să-l citim, care ne vorbește acum nouă. Isaia 52:1.

„Trezește-te, trezește-te!” Noi suntem adormiți, nu-i așa? Știți că suntem adormiți. „Trezește-te, trezește-te! Îmbracă-te cu tăria ta, Sioane!” (KJV) Cu ce să te îmbraci? Cu tărie. Examinând situația în care suntem, am văzut că avem nevoie de o putere, avem nevoie de o tărie mai mare decât toată puterea cumulată pe care o deține lumea. Am văzut că

avem nevoie de tărie, nu-i așa? (Audiența: „Da!”) Avem nevoie de ea, pentru această solie, chiar acum. Îmbracă-te cu tăria ta; o primești. „Îmbracă-te cu tăria ta, Sioane! Pune-ți hainele de sărbătoare, Ierusalime.” Ce sunt hainele de sărbătoare? (Audiența: „Neprihănirea.”) Inul subțire este neprihănirea sfinților. „I s-a dat să se îmbrace cu in subțire, strălucitor și curat: căci inul subțire este neprihănirea sfinților.” (KJV) Aceasta este neprihănirea care vine prin credința în Isus Hristos. Iată un pasaj asemănător pe care Domnul ni-l adresează la această Conferință. În buletin, p. 408, citesc: „În timpul acesta, biserica să-și pună hainele ei de sărbătoare - 'Hristos, neprihănirea noastră'.”

Biblia ne spune: „Pune-ți hainele de sărbătoare, Ierusalime, cetate sfântă!” Pentru ce să își pună hainele de sărbătoare? Unde merge? Oh, se duce acasă. Se duce la ospățul de nuntă, slavă Domnului! Cei ce mergeau la nunți, pe vremea lui Isus, trebuiau să aibă veșmintele pregătite de cel care oferea ospățul, iar Domnul face acum la fel. (Audiența: „Amin!”) Fraților, să mulțumim cu toții Domnului, să fim mulțumitori mereu!

Dar aceasta este doar o parte. Urmează cea mai binecuvântată făgăduință, după cum mi se pare mie, care a fost dată vreodată bisericii adventiste de ziua a șaptea. „Căci nu va mai intra în tine niciun om netăiat împrejur sau necurat.” Mulțumim Domnului! El ne scapă de acum înainte de oameni neconvertiți, de oameni care vin în biserică spre a-și lucra propria lor nedreptate și pentru a crea despărțire în biserică. Nenorocirile bisericii se duc, mulțumim Domnului, toți purtătorii de povești răutăcioase se duc. Biserica are acum ceva mai bun despre care să vorbească. Ei pot vorbi acum despre salvarea oamenilor căzuți. Ei au de vorbit despre bunătatea, bucuria, sfințenia și slava care sunt în Isus Hristos, care sunt reale cu adevărat și noi nu știm că sunt reale.

Aceasta este o făgăduință splendidă. Vă dați seama care este singurul mod în care poate fi împlinită? Când plecăm din acest loc, fără a dori să știm altceva decât pe Isus Hristos și El răstignit, refuzând să știm altceva decât atât, refuzând să predicăm altceva; depinzând de puterea Lui, depinzând de slava Lui, știind că El vine și că ne-a poruncit să luminăm, atunci poate fi împlinită această făgăduință. Atunci nimeni nu va fi atras decât cei care vor fi atrași din inimă, a căror inimă este convertită. Și atunci voi înșivă veți ști că sunt convertiți înainte să fie primiți în biserică. „Nu va mai intra în tine niciun om netăiat împrejur sau necurat.”

Încă ceva legat tot de acest gând. Când Dumnezeu îmbracă biserica Sa cu puterea și slava Lui, cu puterea Duhului Său, atunci cel mai periculos loc pentru un ipocrit este în biserică. Anania și Safira au experimentat

aceasta, episodul fiind înregistrat ca o lecție pentru toți oamenii, de atunci încolo. Nu mai există loc pentru ipocriți în biserica adventistă de ziua a șaptea. Dacă inima nu este sinceră, acesta este cel mai periculos loc în care se poate afla un astfel de om.

Cei care nu vor înainta împreună cu această lucrare, ar face mai bine să iasă repede afară. Este periculos să rămâi aici dacă nu înaintezi; și nu putem înainta fără să avem slava lui Dumnezeu și lumina Lui strălucind în inimă și în viață. Vom fi chemați să stăm în fața împăraților și în fața autorităților, și să vorbim, dând piept cu opresiunea și ticăloșia persecutorilor care își vor revărsa veninul împotriva celor ce vor dori să-L iubească pe Dumnezeu. „Trezește-te, trezește-te! Îmbracă-te cu tăria ta, Sioane! Pune-ți hainele de sărbătoare, Ierusalime, cetate sfântă! Căci nu va mai intra în tine niciun om netăiat împrejur sau necurat. Scutură-ți țărâna de pe tine, scoală-te și șezi în capul oaselor, Ierusalime! Dezleagă-ți legăturile de la gât, fiică, roabă a Sionului!”

Robilor le este vestită acum slobozenia. Domnul să fie lăudat. „Duhul Domnului este peste Mine, căci Domnul M-a uns să aduc vești bune celor nenorociți; El M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc robilor slobozenia, și prinșilor de război izbăvirea; să vestesc un an de îndurare al Domnului, și o zi de răzbunare a Dumnezeului nostru; să mângâi pe toți cei întristați; să dau celor întristați din Sion, să le dau o cunună împărătească în loc de cenușă, un untdelemn de bucurie în locul plânsului, o haină de laudă în locul unui duh mâhnit, ca să fie numiți 'terebinți ai neprihănirii', 'un sad al Domnului' ca să slujească spre slava Lui.” „Scutură-ți țărâna de pe tine, scoală-te și șezi în capul oaselor, Ierusalime! Dezleagă-ți legăturile de la gât, fiică, roabă a Sionului! Căci așa vorbește Domnul: 'Fără plată ați fost vânduți, și nu veți fi răscumparați cu preț de argint'.” Aceasta s-a împlinit!

„Căci așa vorbește Domnul Dumnezeu: 'odinioară poporul Meu s-a pogorât să locuiască pentru o vreme în Egipt; apoi Asirianul l-a asuprit fără temei.'” Și atunci ce a făcut Domnul? (Audiența: „I-a eliberat.”) Exact! La ce timp se referă? La timpul eliberării. Noi am ajuns în acest timp, nu-i așa? Am ajuns în timpul asupririi, iar când vine timpul asupririi, atunci vine și timpul eliberării minunate a lui Dumnezeu. Așa că, fie asuprirea cât de aspră, fie focul cât de fierbinte: acestea arată doar că timpul eliberării este din ce în ce mai aproape. Mulțumim Domnului!

„Și acum, ce am să fac aici - zice Domnul - când poporul Meu a fost luat pe nimic? Asupritorii lui strigă de bucurie - zice Domnul - și cât e ziua de mare este batjocorit Numele Meu.” Așa este! Ei deja batjocoresc

Numele Lui. „De aceea poporul Meu va cunoaște Numele Meu.” Care este Numele Său? EU SUNT cel ce SUNT. Poporul Său va cunoaște nu doar despre El; ei vor cunoaște și că El este ceea ce este, și că El este Cel Atotputernic. Iar poporul Său, cunoscând Numele Lui - Singurul Atotputernic - vor cunoaște puterea Lui manifestată în ei, pentru ei, și prin ei.

„De aceea poporul Meu va cunoaște Numele Meu; de aceea va ști, în ziua aceea, că Eu vorbesc și zic: ‚Iată-Mă!’ ‚Eu sunt Cel care vorbește acum.’ Bun. Și apoi? „Ce frumoase sunt pe munți, picioarele celui ce aduce vești bune, care vestește pacea, picioarele celui ce aduce vești bune, care vestește mântuirea! Picioarele celui ce zice Sionului: ‘Dumnezeul tău împărățește!’”,

Să se înalțe cât de mult ar vrea împărați și puteri, guverne și state; Dumnezeu ne-a dat o solie pentru oameni - „Dumnezeul tău împărățește.” „Iată glasul străjerilor tăi răsună; ei înalță glasul și strigă toți de veselie.” Ei cântă. (KJV) Da, sigur că da; El ne-a spus de mult timp să cântăm, mergând pe drumul Sionului.

„Căci văd cu ochii lor cum se întoarce Domnul în Sion.” Fraților, cât timp privim la chipul lui Isus Hristos, și lumina strălucește în mințile și în inimile noastre, nu trebuie să ne facem griji cum Îl vom vedea toți cu ochii noștri, chiar dacă voi ați fi pe partea cealaltă a pământului, iar noi pe partea aceasta. Comuniunea ideilor și adevărul vor lega inimile noastre prin centrul pământului. Dumnezeu este în ele și de aceea poate să ne lege în acest fel. Dumnezeu poate face aceasta. Și nu există nicio altă putere în Univers care să poată face aceasta.

„Izbucniți în strigăte de bucurie.” De ce nu? Nu trebuie să avem întâlniri speciale în care să izbucnim de bucurie; nu e necesar să sărim în sus și în jos și să batem din picioare peste bănci și scaune. Este vorba de bucuria Domnului și nu de fanatism. Acesta nu este un sentiment care trebuie împănat cu astfel de demonstrații.

„Izbucniți cu toate în strigăte de bucurie, dărmături ale Ierusalimului! Căci Domnul mângâie pe poporul Său, și răscumpără Ierusalimul.” Domnul își mângâie poporul. Face aceasta? Să laudăm pe Domnul pentru mângâierea Lui!

„Domnul își descoperă brațul Său cel Sfânt.” Este gata să facă ceva. Când omul are ceva de făcut și începe să-și suflece mânecile, înseamnă că are de lucru. Dumnezeu a folosit această familiară figură de stil pentru a arăta lucrarea serioasă pe care o începe, și o începe chiar acum. El își descoperă brațul - își ridică mânecile - El începe acum o lucrare care va

crea o astfel de senzație, ca în zilele lui Samuel când Domnul i-a spus lui Eli: „Iată că voi face în Israel un lucru care va asurzi urechile oricui îl va auzi.” Să țiuie urechile noastre de strigăte de bucurie. „Domnul își descoperă brațul Său cel Sfânt, înaintea tuturor neamurilor; și toate marginile pământului vor vedea mântuirea Dumnezeului nostru.” Să-i lăsăm, să-i lăsăm să o vadă!

„Plecați, plecați, ieșiți din Babilon!” Dezlegați-vă de această lume. Vă dezlegați acum? Vă depărtați de ea? V-ați luat rămas bun de la pământ? (Audiența: „Da!”) Este lumea sub picioarele voastre? (Audiența: „Da!”) Nu numai că este sub picioarele voastre, dar este învinsă sub picioarele voastre? Eu știu, și știți și voi, că atunci când ne despărțim de tot ce aparține acestei lumi, Dumnezeu poate, și ne dă cunoștința despre ceva mai bun decât toată lumea aceasta cu tot ce are ea.

„Nu vă atingeți de nimic necurat.” Același cuvânt apare și în 2Corinteni: „De aceea: 'ieșiți din mijlocul lor, și despărțiți-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeți de ce este necurat, și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată, și voi Îmi veți fi fii și fiice', zice Domnul Cel Atotputernic.” „Curățiți-vă, cei ce purtați vasele Domnului! Nu ieșiți cu grabă, nu plecați în fugă.” Nu avem de ce să fim speriați, nu avem nimic de ce să ne fie frică. „Cel care crede nu se va grăbi.” Cel care crede nu este grăbit. La Domnul nu este grabă. Cel care crede nu se va grăbi să fugă. O altă traducere spune că „Nu va fi dat de rușine” și o alta spune că „Nu va fi pus în încercătură”, sau că nu este ușor să fie dezechilibrat.

Va veni vremea când veți fi chemați în locuri în care se va dezlănțui o furtună de voci și limbi venite din douăzeci de părți diferite. Atunci nu trebuie să vă grăbiți sau să vă pierdeți echilibrul. Atunci este momentul în care nu trebuie să fiți speriați și să doriți să fugiți. Oh, nu! Domnul ne cheamă să stăm în lume atât timp cât El vrea să stăm. „Nu ieșiți cu grabă, nu plecați în fugă; căci Domnul va merge înaintea voastră și Dumnezeu lui Israel va merge după voi.” El este și avangarda și ariergarda! El ne păzește și din față și din spate. Aceasta este într-adevăr o companie extraordinară!

Fraților, acum aceasta este solia! Aceasta este solia pe care voi și eu o avem de dus din acest loc, și cel care nu poate să o ducă, să nu meargă. Oh, nu mergeți! Așa după cum ne-a fost arătat de Duhul Domnului în acest loc, nimeni să nu meargă fără conștienta prezenței permanente a Duhului lui Dumnezeu. Nimeni să nu meargă fără aceasta. Pentru că aceasta se obține și se păstrează prin credința în El, la al cărui chip privim ca să putem primi prin credință neprihănirea lui Isus, ca să putem

fi pregătiți să primim, și să primim Duhul lui Dumnezeu prin credință.

PREDICA NR. 23

Aș vrea să avem încă șase săptămâni în care să mai studiem solia îngerului al treilea. (Audiența: „Amin!”) Vreau să spun, să studiem împreună încă șase săptămâni. Sigur că fiecare separat vom avea mai mult timp. Dar împreună era bine să mai fi fost șase săptămâni. Atunci am fi început să avem un contur destul de clar al soliei pentru acest timp. Dar, dacă păstrăm ceea ce ne-a dat Domnul și plecăm de aici cu ceea ce ne-a dat, tot ce ne rămâne este să studiem solia și să o predicăm, iar ea se va dezvolta și noi vom crește împreună cu ea. Vom vedea cu toții la fel, dacă ținem și predicăm ceea ce am primit aici.

Timpul este aproape de încheiere, totuși, mai sunt atât de multe de spus înainte de a ne despărți. Tot ce putem face în această seară este să atingem câteva puncte care ne vor conduce, arătându-ne firul pe care îl avem de urmat, și care vor fi ghidul nostru de acum înainte.

Să deschidem la Apocalipsa capitolul 13 și să începem prin a studia în această seară acel pasaj din Scriptură care se referă la Statele Unite ale Americii, și să vedem unde apare, conform profeției lucrarea acestei puteri de a înșela „pe locuitorii pământului prin semnele pe care i se dăduse să le facă în fața fiarei.” Știu că mulți oameni pierd din vedere ceea ce se împlinește, așteptând să se împlinească ceva ce cred ei că trebuie să aibă loc mai înainte. Și în timp ce așteaptă ceea ce cred ei că trebuie să se întâmple mai întâi, neglijează ceea ce are loc, și merg așa mai departe. Astfel, deși se revarsă în jurul lor tot mai multă lumină, ei sunt tot mai puțin pregătiți să dea față cu aceste lucruri, fie că ele au loc în timpul de față, fie că urmează să vină.

În versetele 13 și 14 sunt cuprinse declarații ale profeției despre lucrarea acestei puteri: „Săvârșea semne mari, până acolo că făcea chiar să se coboare foc din cer pe pământ, în fața oamenilor. Și amăgea pe locuitorii pământului prin semnele, pe care i se dăduse să le facă în fața fiarei. Ea a zis locuitorilor pământului să facă o icoană fiarei, care avea rana de sabie și trăia.”

În legătură cu ordinea în care sunt scrise, mulți mi-au scris spunându-mi că toate aceste semne și minuni trebuie să aibă loc înainte de facerea chipului fiarei. Că aceste semne și minuni sunt lucrările spiritismului și au menirea de a convinge oamenii să facă un chip fiarei.

De aceea este important să studiem profetia și să vedem ce spune ea, și pe cât de mult este posibil să vedem ce nu spune.

Să începem cu versetul 11 din capitolul 13: „Apoi am văzut ridicându-se din pământ o altă fiară, care avea două coarne ca ale unui miel și vorbea ca un balaur.” Când vorbea ca un balaur? Când s-a ridicat din pământ? (Audiența: „Nu!”) Când vorbește ca un balaur? Citiți versetul 15: „I s-a dat putere să dea suflare icoanei fiarei, ca icoana fiarei să vorbească, și să facă să fie omorâți toți cei ce nu se vor închina icoanei fiarei.” În acel moment vorbește ca un balaur, nu-i așa? (Audiența: „Da!”) Nu este icoana fiarei cea care vorbește ca un balaur? (Audiența: „Ba da!”) Era făcut chipul fiarei atunci când s-a ridicat această putere din pământ? (Audiența: „Nu!”) Vorbea atunci ca un balaur? (Audiența: „Nu!”) Înseamnă că acest verset nu se aplică în locul în care este scris. Ca să vă fie mai clar, citiți din Mărturia 32, p. 208. Aceasta a fost tipărită în 1885:

„Mișcarea duminicală își croiește drumul ei în întuneric. Conducătorii ei ascund adevăratul scop al acesteia, și mulți care se unesc cu aceste mișcări nu văd încotro se îndreaptă curentul. Declarațiile ei sunt blânde și în aparență creștine.”

Este aceasta o referire la cele două coarne ca ale unui miel? (Audiența: „Da!”)

„Declarațiile ei sunt blânde și în aparență creștine; dar când va vorbi, se va da pe față spiritul balaurului.”

„Când va vorbi.” Mărturia a fost scrisă în 1885, și fiara încă nu vorbea. Este corect? (Audiența: „Da!”) Când s-a ridicat din pământ? (Audiența: „În 1798.”) „Avea două coarne ca ale unui miel” când s-a ridicat din pământ și le are de atunci. Așa este? (Audiența: „Da!”) „Declarațiile ei sunt blânde și în aparență creștine.” Dar profetia ne spune că „vorbea ca un balaur.” Prin legăturile pe care le-am făcut, am văzut că icoana este cea care vorbește și face să fie omorâți toți cei ce nu se vor închina icoanei fiarei. Aceasta este vocea balaurului. „Când va vorbi, se va da pe față spiritul balaurului.”

Repet că versetul unsprezece nu este tot împlinit în locul în care se află în profetie și în ordinea în care lucrurile pe care le menționează sunt amintite în profetie. Ultima expresie din versetul 11 nu este împlinită până când ajungem la versetul cincisprezece.

Să citim mai departe. Versetul doisprezece: „Ea lucra cu toată puterea fiarei dintâi înaintea ei; și făcea ca pământul și locuitorii lui să se închine fiarei dintâi, a cărei rană de moarte fusese vindecată.” Acum, fiara care a

fost văzută ridicându-se din pământ, a lucrat până acum cu toată puterea așa cum a făcut fiara dintâi înaintea ei? (Audiența: „Nu!”) I-a obligat pe locuitorii pământului să se închine fiarei dintâi? (Audiența: „Nu!”) Atunci, acest verset 12, este împlinit înainte de împlinirea versetului 15? (Audiența: „Nu!”) Până după ce chipul este făcut? (Audiența: „Da!”)

Deci, aceste două versete ale profeției în manifestarea lor, nu se împlinesc în ordinea în care sunt scrise. Așa este? (Audiența: „Da!”)

Versetul 13: „Săvârșea semne mari, până acolo că făcea chiar să coboare foc din cer pe pământ, în fața oamenilor.” Se împlinește aceasta înainte să fie făcut chipul fiarei? (Audiența: „Nu!”) Cu toții știm, cei care am citit Vol. 4, că acesta este unul dintre ultimele lucruri care vor fi făcute înainte ca Satana să se arate personal. Voi, cei care ați citit Vol. 4, știți, iar cei care nu ați citit, citiți și veți vedea că lucrarea de a face să coboare foc din cer va fi una dintre ultimele amăgiri care vor fi făcute înainte ca Satana să apară personal, dacă nu chiar ultima amăgire de fapt. Vol. 4 nu spune în mod lămurit dacă aceasta se va face înainte ca Satana să apară personal, sau după. Dar, luând varianta cea mai extremă, vedem că se află printre acele amăgiri care vor fi desfășurate când puterile efective ale agenților satanici vor fi exercitate la deplina lor capacitate, pentru a înșela dacă va fi cu puțință chiar pe cei aleși. Această minune va fi făcută pentru a dovedi copiilor lui Dumnezeu că sunt greșiți în păzirea Sabatului. Această minune va fi prezentată ca un test decisiv. Și va fi una dintre ultimele amăgiri care vor avea loc înainte de darea decretului de moarte. Dacă nu va fi chiar ultima înainte de acest decret, oricum va fi printre ultimele. Lupta se va da între puterile pământului și Domnul, între cei care cedează și se supun puterilor pământului, și cei care se supun Domnului.

Aceste minuni vor fi făcute în mod deschis, fără posibilitate de îndoială, ca fiind împotriva Domnului? Cei care le fac, afirmă că le fac împotriva Domnului? (Audiența: „Nu!”) Sunt făcute minunile de cei care Îl neagă pe față pe Hristos? (Audiența: „Nu!”) Atunci, cine sunt cei care le fac? Cei care declară că sunt creștini. „Se vor scula Hristoși mincinoși și prooroc mincinoși; vor face semne și minuni.” Semnele acesta mari și minunile vor fi făcute de cei care mărturisesc despre ei că sunt reprezentanți ai lui Isus Hristos, că Hristos este cu ei, și că Dumnezeu este de partea lor în controversă. Aceste declarații vor fi respinse de cei care Îl cunosc pe Domnul, care vor ști că ceilalți nu au dreptate. Atunci va fi lansată provocarea. A avut loc cândva o controversă pentru a lămuri dacă Domnul era Dumnezeu sau dacă soarele - Baal - era Dumnezeu.

Ceea ce a dovedit în ziua aceea în rândul poporului că Ilie era omul lui Dumnezeu, și că Domnul este adevăratul Dumnezeu, și nu soarele - nu Baal; ceea ce a dovedit, a fost focul căzut din cer.

Acum, dovada va fi adusă din nou, dar de data aceasta pentru a înșela. Și va fi adusă de cei care sunt în realitate slujitorii lui Baal și declară că Baal este dumnezeu - adică Satana, desigur. Ei ne vor adresa următoarea provocare: „Voi spuneți că Biblia este cuvântul lui Dumnezeu. Vă mențineți afirmația?” „Da!” „Spuneți că Dumnezeu este Dumnezeul vostru?” „Da!” „Și că Sabatul ar trebui să fie păzit pentru că este semnul a ceea ce este Dumnezeu și a ceea ce este Hristos pentru om?” „Da, exact aceasta este poziția mea.” „În vechime a fost adusă o dovadă care a hotărât în aceeași problemă. Aceasta a fost focul coborât din cer. Ea a demonstrat că Domnul este adevăratul Dumnezeu. Acum, în conformitate cu afirmațiile dumneavoastră, vă adresăm aceeași provocare. Vă provocăm la luarea unei decizii; vă adresăm o provocare deschisă și cinstită, și vă spunem: dacă noi suntem oamenii lui Dumnezeu, dacă Dumnezeu este Dumnezeul nostru, și nu al vostru, dacă noi suntem oamenii lui Dumnezeu, atunci să cadă foc din cer pe pământ.”

Și ce se va întâmpla? Va cădea foc din cer. „Săvârșea semne mari, până acolo că făcea chiar să coboare foc din cer pe pământ, în fața oamenilor.” Oamenii vor vedea că va coborî foc din cer pentru a hotărî în această problemă, pentru a arăta că ei sunt poporul lui Dumnezeu, că ei sunt oamenii lui Dumnezeu. Iar când adevăratul popor al lui Dumnezeu va spune că aceasta nu este o dovadă, că aceasta nu dovedește nimic, atunci ei vor spune: „Voi vă deziceți de propriile voastre dovezi. Voi vă afirmați credința în Biblie, spuneți că Biblia este temelia voastră, și sunteți de acord că această dovadă a mai hotărât o dată în această problemă.” „Da!” „Dar acum, când noi aducem aceeași dovadă, voi o respingeți spunând că nu arată nimic. Ce rost are să mai pierdem vremea cu astfel de oameni ca voi? Voi negați cele mai clare dovezi, respingeți afirmațiile lângă care chiar voi ați spus că veți rămânea. Ce altceva s-ar putea face cu astfel de oameni decât să-i dai la moarte? Nu ne mai putem înțelege cu voi în niciun fel, iar distrugerea lumii, plăgile, catastrofele și toate celelalte necazuri vin asupra oamenilor datorită nebiei voastre, pentru că nu vreți să cedați și să vă supuneți; sunteți încăpățânați, și oricum vă urmați calea voastră. Pentru a salva oamenii ale căror vieți sunt prețioase, singurul lucru pe care îl putem face este să vă înlăturăm din drumul nostru.” Așa cum am afirmat, dacă veți citi, veți vedea că aceasta nu se întâmplă înainte să fie făcut chipul fiarei, ci după aceea.

Fraților, nu este doar timpul ca fiecare dintre noi să citim Vol. 4, ci este timpul să îl citim mereu și mereu, și să cunoaștem starea lucrurilor așa cum este. Este timpul să-l citim, și nu ne putem permite să nu citim.

Așadar, cele trei versete pe care le-am citit, nu se împlinesc în ordinea în care sunt redată.

Să citim acum mai departe: „Și amăgea pe locuitorii pământului prin semnele pe care i se dăduse să le facă în fața fiarei.” Să mai citim un pasaj din Apocalipsa capitolul 19 referitor la venirea Domnului. Versetele 19 și 20: „Și am văzut fiara și pe împărații pământului și oștile lor, adunate ca să facă război cu Cel care ședea călare pe cal și cu oastea Lui. Și fiara a fost prinsă. Și împreună cu ea, a fost prins proorocul mincinos, care făcuse înaintea ei, semnele, cu care amăgise pe cei ce primiseră semnul fiarei, și se închinaseră icoanei ei.”

Aceasta arată că minunile, minunile înșelătoare, care sunt făcute, sunt făcute pentru a-i înșela pe cei care au semnul fiarei. Dar primesc oamenii semnul fiarei înainte să fie făcut chipul fiarei? Conform soliei și responsabilității aduse de ea, sunt oamenii vinovați de primirea semnului fiarei și de închinare în fața fiarei înainte să apară chipul ei care îi obligă la săvârșirea acestor fapte? Nu; pentru că am văzut în lecțiile noastre că până când nu se face chipul, nimeni nu este obligat să se închine fiarei. Calea este deschisă pentru oricine ca să refuze această închinare. Dar după ce este făcut chipul, nu mai este nicio posibilitate ca cineva să refuze închinarea în fața fiarei, deoarece nu va exista niciun loc pe pământ unde puterea fiarei să nu ajungă. În consecință, după ce chipul este făcut, nu mai există nicio cale de sustragere, și atunci oamenii vor deveni vinovați de închinare în fața fiarei și a chipului ei. Atunci singura cale de scăpare va fi întoarcerea la Dumnezeu. Atunci va veni timpul să fie luate hotărâri rapide, alegând între Dumnezeu și puterile pământului.

Din nou: citiți capitolul 16 din Apocalipsa! Aici, după cum știți, sunt descrise plăgile care amenință să vină peste oameni din cauza închinării lor în fața fiarei și a chipului ei. În timpul plăgii a șasea, citim versetele 13 și 14: „Apoi am văzut ieșind din gura balaurului, și din gura fiarei, și din gura...” cui? „...trei duhuri necurate care semănau cu niște broaște.” Nu scrie că „am văzut trei duhuri necurate care semănau cu niște broaște, ieșind din gura balaurului și din gura fiarei ca să amăgească oamenii să facă proorocul mincinos”? (Audiența: „Nu!”) Ce este proorocul mincinos, spus cu alte cuvinte? (Audiența: „Fiara cu două coarne.”) Chipul fiarei este proorocul mincinos, pentru că o spune acel verset din capitolul 19: „Și am văzut fiara și pe împărații pământului și oștile lor,

adunate ca să facă război cu Cel ce ședea călare pe cal și cu oastea Lui. Și fiara a fost prinsă, și împreună cu ea a fost prins proorocul mincinos, care făcuse înaintea ei, semnele, cu care amăgise pe cei ce primiseră semnul fiarei, și se închinaseră icoanei ei.” În capitolul 13 citim: „Ea lucra cu toată puterea fiarei dintâi înaintea ei; și făcea ca pământul și locuitorii lui să se închine fiarei dintâi, a cărei rană de moarte fusese vindecată.” Deci, ce este proorocul mincinos? Chipul fiarei.

Acum, aceste duhuri, sunt duhuri de draci. Versetul următor (Apocalipsa 16:14) spune: „Acestea sunt duhuri de draci, care fac semne nemaipomenite, și care se duc la împărății pământului întreg ca să-i strângă pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic.” De unde vin aceste duhuri de draci care fac semne nemaipomenite? Ele vin din anumite locuri ca să facă aceste minuni. Acesta este adevărul, nu-i așa? Și ele vin din acele locuri ca să adune oamenii pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic. Aceste duhuri de draci vin în acest timp cu putere făcătoare de minuni, lucrând semne și minuni, pentru a face un anumit lucru. De unde vin ele? Din gura fiarei și a proorocului mincinos (sau a chipului fiarei). Acum, conform cu aceste mărturii și cu aceste versete, nu este limpede că minunile amăgitoare, minunile nemaipomenite care vor fi făcute pentru a înșela oamenii, vin după ce chipul este făcut și nu pentru a face chipul? (Audiența: „Da!”)

Să vedem dacă avem dreptate. Mărturia 32, p. 207: „Pentru a-și asigura popularitatea și sprijinul, legislatorii vor ceda cererii pentru legea duminicală.”

O vor face? Asta fac! Se împlinește aceasta? (Audiența: „Da!”) Se împlinește acum! Ei fac aceasta, și o fac atât de sigur încât declară public că o fac pentru acest scop. Dovada, mai puternică decât oricând, o găsim în acest mic pamflet: „Captivitatea Republicii.” Acesta este un raport al audierii în fața Comitetului cu privire la „Proiectul de lege pentru închiderea în ziua de duminică a Târgului Internațional”, din care am relatat ceva, în cea de-a doua lecție. Acum se tipărește și este gata să apară. Se numește „Captivitatea Republicii”. Ideea cuprinsă în el este că bisericile capturează republica și o țin în captivitatea în care au prins-o. Sunt citate declarații ale congresmenilor, nu doar declarațiile lui Hiscock și Hawley, sau cele de vara trecută, ci și ultimele declarații - ale membrilor Comitetului, care au auzit argumentele noastre și au refuzat să asculte ceea ce nu erau dispuși să audă, însă au fost obligați să le audă, - declarații ale acestor oameni, afirmând că nu trebuie să se mai meargă în

această direcție, de teama pagubelor pe care elementul bisericesc le poate aduce Târgului și întregii țări. Sunt prezentate mai multe astfel de declarații. Sunt mai multe dovezi decât vara trecută, dar ei continuă să spună același lucru, afirmând că ceea ce au făcut, au făcut pentru acest motiv, și rămân pe această poziție pentru același motiv. Așa că, aceasta se împlinește mereu și mereu, dacă cineva vrea dovezi despre acest fapt.

Continuăm să citim din Nr.32: „Cei care se tem de Dumnezeu nu pot accepta o instituție care violează un precept al decalogului.”

Se referă în vreun fel la un precept al decalogului instituția înălțată de acei oameni pentru a-și asigura popularitatea și sprijinul? (Audiența: „Da!”) Au menționat ei vreun precept al decalogului când au legiferat această instituție? (Audiența: „Da!”) „Cei care se tem de Dumnezeu nu pot accepta” aceasta. Auziți? (Audiența: „Amin!”)

„Cei care se tem de Dumnezeu nu pot accepta o instituție care violează un precept al decalogului.”

Ba încă o instituție care violează atât de complet un precept al decalogului, încât nu poate fi înălțată de puterea guvernamentală fără a înlătura preceptul decalogului, alterându-l în întregime. Acestea două nu pot fi puse una lângă cealaltă. Ei nu pot elabora nicio lege duminicală pe baza meritele ei proprii, fără a afecta decalogul, ci în mod deliberat trebuie să ia preceptul lui Dumnezeu, să scoată afară ceea ce Dumnezeu a pus în el, și să pună în el ceea ce a pus biserica catolică în loc.

„Pe acest câmp de luptă se va da ultima mare luptă a controversei dintre adevăr și minciună.”

Bătălia a început, iar noi va trebui să plecăm de la această Conferință, în mijlocul ei.

„Noi nu suntem lăsați în nesiguranță cu privire la această problemă. Acum, ca și în zilele lui Mardoheu, Domnul va apăra adevărul Său și pe poporul Său. Prin decretul de a impune cu forța instituția papalității prin violarea Legii lui Dumnezeu, națiunea noastră se va despărți cu totul de neprihănire.”

Altceva, acum: vreau să vă întreb dacă următorul lucru s-a împlinit. Țineți minte că a fost scris în 1885: „Când protestantismul va întinde mâna peste abis pentru a apuca mâna puterii Romane...”

Așa scrie „când va întinde mâna.” În 1884 scria „Ei vor întinde mâna.” În 1885 spune „Când va întinde mâna.” Iar mica mărturie specială dată acum un an, spunea: „Este gata să apuce mâna.” Protestantismul face acum acest lucru. Noi știm că acum face aceasta. Știm? Să citim din Mărturia nr.33, p. 240:

„Când națiunea noastră se va dezice în așa măsură de principiile ei de guvernare încât să elaboreze o lege duminicală, prin acest act protestantismul își va uni mâinile cu papalitatea.”

Ei și-au unit mâinile cu papalitatea când au făcut legea duminicală, pentru a o face. Și-au unit mâinile cu papalitatea. S-a împlinit aceasta? (Audiența: „Da!”) Deci mărturia s-a împlinit până aici.

Mai departe. Același paragraf de la p. 240 din Mărturia nr.33:

„Când națiunea noastră se va dezice în așa măsură de principiile ei de guvernare încât să elaboreze o lege duminicală, prin acest act protestantismul își va uni mâinile cu papalitatea. Aceasta nu va însemna altceva decât a da viață tiraniei care de atât de mult timp așteaptă cu o dorință nespusă ocazia de a-și relua activitatea ei despotică.”

Am văzut din studiile noastre și din ultimele Mărturii care ni s-au dat, că prin influența guvernului Statelor Unite, toate națiunile vor fi aduse înapoi la papalitate. Iar când va fi făcut acest lucru, această țară va da viață aceluiași spirit tiranic al Romei, care va cuprinde toată lumea. În acest punct ne aflăm, nu-i așa? (Audiența: „Da!”) Să vedem ce mai urmează. Mai există ceva ce trebuie să intre în coalitie. La p. 207 din Mărturia nr.32 citim: „Când vor întinde mâna peste abis ca să prindă mâna spiritismului ...”

Totul este împlinit până la acest punct. Este? (Audiența: „Da!”) Iată ce urmează: „Când vor întinde mâna peste abis ca să prindă mâna spiritismului... Când sub influența acestei triple alianțe țara noastră va respinge orice principiu al Constituției sale, ca formă de guvernare protestantă și republicană...”

Când au dat mâna cu papalitatea, au făcut-o pentru a înălța instituția papală, așa după cum ne-a spus mărturia care a fost tipărită în Buletin, că memorialul lui Dumnezeu a fost înlăturat și în locul lui a fost pus Sabatul fals. Făcând aceasta, au dat mâna cu papalitatea și acum înălță instituția papalității în locul instituției lui Dumnezeu. Acest lucru a fost realizat prin unirea mâinilor lor cu ale papalității. Ceea ce urmează este să-și unească mâinile cu spiritismul. Apoi, „sub influența acestei triple alianțe”, va dispărea orice principiu de guvernare, nu doar ca formă protestantă de guvernare, ci chiar ca formă republicană. Acum, forma republicană de guvernare este guvernarea poporului, nu una monarhică. Ce urmărește Satana prin înfăptuirea tuturor acestor minuni? Voi citi mai întâi restul frazei: „Când sub influența acestei triple alianțe țara noastră va respinge orice principiu al Constituției sale, ca formă de guvernare protestantă și republicană, și va lua măsuri pentru răspândirea

minciunilor și amăgirii papale, atunci vom putea ști că a sosit timpul ca Satana să-și înfăptuiască minunile, și că sfârșitul este aproape.”

De ce și pentru ce face Satana aceste minuni? Nu pentru a dovedi că el este Hristos? (Audiența: „Ba da!”) „Se vor scula Hristoși mincinoși și prooroci mincinoși; vor face semne mari și minuni, până acolo încât să înșele, dacă va fi cu puțință, chiar și pe cei aleși.” Satana se pune în locul lui Hristos.

Hristos este Împărat, nu-i așa? Dacă Satana se pune în locul lui Hristos prin aceste minuni, o face pentru a fi și el împărat, este? (Audiența: „Da!”) Iar când realizează aceasta, va cădea orice principiu republican de guvernare și se va instaura monarhia. Astfel, scopul spiritismului este să deschidă calea pentru așa zisa venire a lui Hristos și așezarea împărăției lui pământești.

Fiind atât de avansată această lucrare, este destul de ușor să se facă pasul următor și să fie recunoscut ca împărat așa zisul „Hristos.” Pentru aceasta fac apel „Reformatorii Naționali,” care depun eforturi pentru a obține ceea ce obțin, prin cei care recunosc forța datorată declarării acestei țări drept „Națiune Creștină.” Aceasta se va realiza într-o manieră similară. Principiul va fi acceptat într-un anume fel, iar ei vor îmbrățișa spiritismul. Când aceasta se va face, când calea va fi deschisă și așa zisul „Hristos” va fi recunoscut ca împărat, atunci va fi deschisă calea pentru Satana ca să vină dându-se drept Hristos, să-și așeze împărăția lui aici și să facă toate aceste minuni că să tragă lumea după el. Iar atunci va răsună strigătul (Vol. 4 o spune): „A venit Hristos! A venit Hristos!”

Nu ne arată toate acestea că lucrarea Satanei prin spiritism, prin semnele și minunile care înșală oamenii, are loc după facerea chipului, așa după cum ne spune profeția?

„Ea a zis locuitorilor pământului să facă o icoană fiarei, care avea rana de sabie și trăia. I s-a dat putere să dea suflare icoanei fiarei, ca icoana fiarei să vorbească, și să facă să fie omorâți toți cei ce nu se vor închina icoanei fiarei. Și a făcut ca toți: mici și mari, bogați și săraci, slobozi și robi, să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte, și nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, fără să aibă semnul acesta, adică numele fiarei, sau numărul numelui ei.”

Puteți vedea din nou că până la versetul 15, niciun verset nu se împlinește în ordinea în care apare scris. Ne putem întreba „de ce este redat în acest fel? Cum putem ști când vine?” Vol. 4 ne spune. La p. 443: „Ca să înțelegem cu ce se aseamănă icoana, și cum va lua naștere, trebuie să studiem caracteristicile chiar ale fiarei, ale papalității.”

Trebuie să înțelegem împlinirea profeției și să fim capabili să observăm când se întâmplă, din cunoștința pe care o avem despre fiara a cărei icoană este. Cu alte cuvinte, nu trebuie să recunoaștem împlinirea profeției doar din profeția însăși, ci trebuie să observăm și să înțelegem împlinirea profeției din raportul despre natura, lucrarea și dispoziția fiarei căreia aceasta îi este doar o copie. Așa că, pentru a vedea când se împlinesc aceste pasaje, trebuie să cunoaștem fiara, și să o cunoaștem bine, iar atunci când va apărea vreuna dintre caracteristicile ei, vom ști că aparțin copiei, pentru că știm că aparțin și originalului. Iar apoi, știind cui aparține, ne putem feri de ea.

Există o particularitate a acestei profeții, pe care alte profeții nu o au: există profeții, cum ar fi profeția din Daniel capitoul 7, despre succesiunea imperiilor Babilon, Medo-Persia, Grecia, Roma și mai departe; oamenii au putut vedea împlinirea acestor profeții în chiar evenimentul respectiv, și puteau fi în siguranță deplină când apărea evenimentul. Cu alte cuvinte, era siguranță pentru oamenii care cunoșteau Scriptura să aștepte un alt imperiu care să urmeze Babilonului, și să aștepte ca acel imperiu să fie Medo-Persia, și să știe când se împlinește această profeție văzând evenimentul respectiv? Da! Ei puteau vedea și profeția împlinită și evenimentul. Dar, rețineți că avem în față o profeție care vine la sfârșitul lumii, în furtuna de evenimente care aduc sfârșitul lumii, iar pentru omul care așteaptă să vadă această profeție împlinită pentru a lua o poziție, va fi prea târziu.

De aceea, este o profeție pe care Dumnezeu vrea să o cunoaștem bine dinainte, ca să o vedem bine și să nu fim în urmă atunci când se va împlini. Pentru aceasta, Domnul ne-a schițat deja un tablou în istorie. El ne arată cursul unor evenimente care s-au desfășurat, s-au împlinit sub ochii oamenilor, într-un proces lent. Și studiind acest proces așa cum s-a desfășurat în mod lent, putem cunoaște în mod amănunțit principiile care au fost stabilite, dezvoltarea și rezultatele lor. Iar Dumnezeu face aceasta pentru ca noi să putem cunoaște atât de bine aceste lucruri în toate aspectele lor, încât de la primul pas infim în această direcție, să putem ști cu mult înainte rezultatul, și astfel să avem mult timp să primim avertizarea și să nu fim luați prin surprindere.

Din acest motiv Domnul nu vrea ca noi să așteptăm împlinirea acestei profeții privind doar la profeția însăși. Pentru că, cele mai importante lucruri în împlinirea profeției vor fi acele lucruri de care depinde salvarea noastră chiar în momentul în care se împlinește profeția, iar dacă atunci vom fi găsiți de partea cea rea, dacă vom fi întârziați, vom fi pierduți. De

aceea, El face așa încât să ne arate fiara în toată plinătatea ei, în toată lucrarea ei, pentru ca studiind toate aceste aspecte să putem fi în stare să descoperim chipul ei în orice fază și pe orice față a sa. Prima sugestie a oricărei caracteristici a fiarei va fi suficientă. Pentru că știm ce înseamnă, și știm că toate celelalte sunt acolo. De aceea, imediat ce apare primul aspect, putem spune: „Acesta este chipul fiarei; chipul fiarei este în acest lucru, și eu trebuie să mă feresc de orice legătură a lui sau cu el, începând de acum și până la sfârșitul lumii.” Privind dezvoltarea aceluia aspect care apare, și care știu că a fost la început spiritul și principiul papalității, dacă îl văd și îl evit la orice pas, sunt pe un teren sigur, iar dacă nu fac aceasta sunt pe un teren periculos.

De aceea, Spiritul profetic ne spune că dacă vrem să cunoaștem chipul, trebuie să studiem originalul: fiara. Cei care privesc în acest fel, vor fi în stare să descopere răul în fiecare fază a lui, indiferent cum apare sau unde apare, chiar dacă ar fi cea mai slabă sugestie a lui. Iar Dumnezeu vrea ca noi să cunoaștem atât de bine originalul încât să putem descoperi chipul chiar dacă ar fi doar o licărire din el.

Fraților, este important să luăm în considerare și să cunoaștem aceste lucruri, ca să nu fim învinși, să nu fim luați prin surprindere în vreun aspect sau în vreun punct, ci întotdeauna să fim în avans, în gândul și în lumina Duhului lui Dumnezeu. Așa că repet mereu: prin natura lucrurilor și în furtuna rapidă a ultimelor zile în care toate evenimentele se vor succeda atât de repede, pentru a fi în siguranță trebuie să fim cu un pas în fața desfășurării efective a lor. Și pentru a ne pregăti în acest sens, Dumnezeu a trasat aceste evenimente cu încetinitorul, în fața ochilor noștri, în dovada istorică a fiarei. El le-a trasat astfel ca să le putem studia pe îndelete, și studiind cum au decurs până la deplina dezvoltare și apoi la ruina care a urmat, iluminați de Duhul lui Dumnezeu, putem să fim întotdeauna în avans față de aceste lucruri care vin. În felul acesta, atunci când vor veni, oricât de repede ar veni, ne vom bucura, pentru că vom ști dinainte ce înseamnă toate acestea.

Atât este tot ce pot spune despre această profeție deosebită, sau despre acest pasaj deosebit. Datorită atâtor întrebări puse, am considerat necesar să atrag atenția asupra ei înainte de a ne despărți.

Acum, haideți să schișăm ce urmează după aceasta în cartea Apocalipsei. Solia îngerului al treilea avertizează în ce privește fiara și icoana ei, și cu privire la pericolul de a bea vinul mănecii lui Dumnezeu. Apoi urmează venirea Mântuitorului pentru a secera recolta pământului, și poporul lui Dumnezeu stând pe Muntele Sionului. Este o schișă care ne

arată mersul evenimentelor până la biruința finală.

Apoi, capitolul 16 prezintă plăgile. Capitolul 17 se referă la Babilonul cel mare, mama. Capitolul 18 vorbește despre solia de avertizare; timpul de înviore, ploaia târzie, luminarea pământului cu slava lui Dumnezeu, chemarea afară din Babilon pentru că este căzut și a devenit un locaș al dracilor, o închisoare a oricărui duh necurat, o închisoare a oricărei păsări necurate și urâte, „ca să nu fiți loviți cu plăgile ei, căci Dumnezeu și-a adus aminte de nelegiuirile ei.” După aceea, cuvântul descrie desfășurarea efectivă a judecății lui Dumnezeu asupra Babilonului celui mare, până la ruina lui totală și dispariția lui.

Apoi, capitolul 19, după cum vă amintiți, descrie cântecul asemenea unui glas puternic al unei mari mulțimi adunate în cer, care zice: „A Domnului, Dumnezeului nostru, este mântuirea, slava, cinstea și puterea! Pentru că judecățile Lui sunt adevărate și drepte. El a judecat pe desfrânată cea mare, și a răzbunat sângele robilor Săi, din mâna ei. Și cei douăzeci și patru de bătrâni și cele patru făpturi vii s-au aruncat la pământ și s-au închinat lui Dumnezeu, care ședea pe scaunul de domnie. Și au zis: Amin, Aleluia! Și din scaunul de domnie a ieșit un glas, care zicea: Lăudați pe Dumnezeul nostru, toți robii Lui, voi care vă temeți de El, mici și mari! Și am auzit, ca un glas de gloată multă, ca vuietul unor ape multe, ca bubuitul unor tunete puternice, care zicea: Aleluia! Domnul, Dumnezeul nostru Cel Atotputernic, a început să împărățească. Să ne bucurăm și să ne veselim, și să-i dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului; soția Lui s-a pregătit, și i s-a dat să se îmbrace cu in subțire strălucitor și curat. - (Inul subțire sunt faptele neprihănite ale sfinților.) Apoi mi-a zis: scrie: ferice de cei chemați la ospățul nunții Mielului! Apoi mi-a zis: Acestea sunt adevăratele cuvinte ale lui Dumnezeu!” Următorul lucru pe care îl vede Ioan, este cerul deschis și pe un cal alb venind Hristos, distrugerea popoarelor pământului, fiara și icoana ei sunt aruncate împreună în iazul de foc, iar restul sunt uciși.

Capitolul 20 relatează legarea Satanei și învierea celor neprihăniți. Apoi, după încheierea celor o mie de ani vine învierea celor necredincioși, judecata și distrugerea lor. Capitolul 21 anunță pământul cel nou și cetatea sfântă, coborând pe el. Iar capitolul 22 - „Nu va mai fi nimic vrednic de blestem acolo. Scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului vor fi în ea. Robii Lui Îi vor sluji. Ei vor vedea fața Lui, și Numele Lui va fi pe frunțile lor. Acolo nu va mai fi noapte. Și nu vor mai avea trebuință de lampă, nici de lumina soarelui, pentru că Domnul, Dumnezeu îi va lumina. Și vor împărăți în vecii vecilor.”

După cum vedeți, fraților, după solia din Apocalipsa 14, după solia îngerului al treilea, după ce este făcut chipul fiarei, restul cărții Apocalipsei este o poveste simplă, scrisă cât se poate de direct. Din momentul în care este făcut chipul fiarei și solia îngerului al treilea este vestită cu putere așa cum citim, așa cum va fi vestită după această Conferință; după ce vestim această solie, restul cărții Apocalipsei este o poveste simplă pentru noi. Vedeți aceasta? (Audiența: „Da!”) Un eveniment după altul, toate în legătură directă, și chiar în fața noastră; așa este restul cărții, după cum știți destul de bine.

Iată un text pe care avem nevoie să-l citim acum, și pe care îl veți recunoaște. „Mărturi” vol. 1, p. 186. Vorbește despre solia către Laodicea: „Este destinată să trezească poporul lui Dumnezeu, să le descopere apostaziile, să-i conducă la pocăință zeloasă ca să poată fi favorizați cu prezența lui Isus, și să fie pregătiți pentru marea strigare a îngerului al treilea. Pe măsură ce solia atinge inima, o conduce la o adâncă umilință înaintea lui Dumnezeu. Îngeri au fost trimiși în orice direcție ca să pregătească inimile necredincioase pentru adevăr. Cauza lui Dumnezeu începea să se ridice, și poporul Său să-și cunoască poziția.”

Aceasta este poziția noastră. El spune „Scoală-te!”, nu-i așa? (Audiența: „Da!”) El ne-a condus la solia care ne spune „Scoală-te, luminează! Căci lumina ta vine.” A sosit timpul să ne ridicăm. Ne ridicăm; pentru că El ne-a spus să ne ridicăm, și El este cel ce spune așa. Ne ridicăm; pentru că nu trebuie să uităm că atunci când rostește El cuvântul, iar noi ne supunem Lui, atunci cuvântul se împlinește. El spune „Scoală-te.” Noi spunem: „Doamne, așa este cum spui Tu!”, și apoi suntem în picioare. Cuvântul Său ne ridică. El spune „Luminează.” Noi spunem „Doamne, așa este cum spui Tu.” Și așa este. La început, când întinericul acoperea pământul, El a spus „Să fie lumină!”, și a fost lumină. Acum El spune, „Scoală-te”: cuvântul, când rămânem în El, ne ridică. El spune, „Luminează.” Iar cuvântul, când ne supunem Lui, ne face să luminăm. Cuvântul Lui care spune astăzi „Luminează,” are la fel de multă lumină în el ca și cuvântul care a zis la început „Să fie lumină.” Acest cuvânt are lumina în el, iar când noi ne supunem acestui cuvânt, El va face să luminăm.

Dar în mod deosebit am vrut să vă rețin atenția asupra promisiunii că îngerii au fost trimiși în orice direcție să pregătească inimile necredincioase pentru adevăr. Îngerii lui Dumnezeu au pornit, nu-i așa? Ei sunt trimiși. Ce veți face voi?

Când vom pleca de la această sesiune, depinzând de puterea lui

Dumnezeu, și vom pleca cu puterea lui Dumnezeu, în prezența Lui, cu slava Lui peste noi, așteptând ca El să se manifeste în felul Său atunci când știe El că e necesar, după plăcerea Lui, atunci, dacă El trimite îngerii înainte și apoi ne trimite și pe noi, ne trimite ca să întâlnim acele inimi pe care îngerii deja le-au pregătit.

Așa că, fraților, nu mai avem nimic de făcut cu ideea de „a trezi interesul.” Nu realizați? Nu mai trebuie să trezim interesul și să facem mari manifestări pentru a stârni interesul. Interesul este trezit. Dumnezeu vrea să mergem acolo unde este interes. Să mergem unde este interes, și nu să trezim interesul. Am face bine să mergem în întâmpinarea interesului; aceasta cere Domnul de la noi.

Când El ne trimite, trebuie să mergem cu această făgăduință; este în fața noastră; și să mergem să întâlnim lucrarea pe care Dumnezeu a pregătit-o pentru noi în orice parte, în orice direcție. În această situație suntem. Nu a fost la fel și în zilele apostolilor? Un motiv pentru care aș fi dorit să mai avem încă șase săptămâni în care să studiem împreună, era dorința de a studia cartea Faptelor. Atunci am fi putut vedea cum lucrează Dumnezeu când o face în felul Său; dar puteți studia și personal cartea Faptelor. Aceasta este acum manualul nostru de studiu. Acesta este felul în care a lucrat Dumnezeu când a revărsat ploaia timpurie, și acesta este manualul din care învățăm despre felul în care va lucra El în timpul ploii târzii. Iată un exemplu din acel timp. Fapte 16:4 și mai departe:

„Pe când trecea prin cetăți, învăța pe frați să păzească hotărârile apostolilor și prezbiterilor din Ierusalim. Bisericele se întăreau în credință, și sporeau la număr din zi în zi. Fiindcă au fost opriți de Duhul Sfânt să vestească Cuvântul în Asia...”

Au fost opriți de Duhul Sfânt să vestească Cuvântul în Asia! În timpul în care Domnul i-a trimis să predice Evanghelia la orice făptură! „Au trecut prin ținutul Frigiei și Galatiei. Ajunși lângă Misia, se pregăteau să intre în Bitinia; dar Duhul lui Isus nu le-a dat voie.”

Acești oameni știau ce înseamnă călăuzirea Duhului lui Dumnezeu. Iar noi trebuie de asemenea să o cunoaștem. (Audiența: „Amin!”) Acesta este înțelesul mărturiilor și al lecțiilor de la această sesiune. Dacă nu ești pregătit să cunoști conducerea Duhului lui Dumnezeu, nu pleca de aici până când nu o vei cunoaște.

Ei nu au mai putut predica Evanghelia în Asia, și nu li s-a permis să meargă în Bitinia, așa că tot ce puteau face, era să meargă cât de departe puteau merge în singura direcție deschisă, și astfel au ajuns la Troa; aici era capătul. Nu puteau merge înapoi să mai predice, în partea dreaptă

erau opriți să meargă, iar în partea stângă nu li se dădea voie, și se aflau pe malul mării. Și atunci? Atunci Domnul le-a spus ce să facă.

„Au trecut atunci prin Misia, și au coborât la Troa. Noaptea, Pavel a avut o vedenie: un om din Macedonia sta în picioare și i-a făcut următoarea rugămintă: 'Treci în Macedonia și ajută-ne!' După vedenia aceasta a lui Pavel, am căutat îndată să ne ducem în Macedonia, căci înțelegeam că Domnul ne cheamă să le vestim Evanghelia. După ce am pornit din Troa, am mers cu corabia drept la Samotracia, și a doua zi ne-am oprit la Neapolis. De acolo ne-am dus la Filipi, care este cea dintâi cetate dintr-un ținut al Macedoniei, și o colonie romană. În cetatea aceasta am stat câteva zile. În ziua Sabatului am ieșit afară pe poarta cetății, lângă un râu, unde credeam că se află un loc de rugăciune. Am șezut jos, și am vorbit femeilor, care erau adunate laolaltă. Una din ele numită Lidia, vânzătoare de purpură, din cetatea Tiatira, era o femeie temătoare de Dumnezeu, și asculta. Domnul i-a deschis inima, ca să ia aminte la cele ce spunea Pavel.”

De ce a vrut Domnul ca ei să meargă în Macedonia? Ca să găsească interesul pe care îngerii Domnului deja îl treziseră.

Cornelius, de asemenea îl căuta pe Dumnezeu. Lui i s-a arătat un înger care i-a spus să trimită după Petru, care urma să-i spună cuvinte menite să îl conducă la mântuire. Petru a răspuns chemării, dar aceasta doar ca să întâlnească interesul deja trezit. Filip, la fel, a fost trimis să alerge ca să-l ajungă pe famenul etiopian și să întâlnească interesul care deja era trezit în mintea și în inima acestuia.

Atât este destul despre acest subiect. Puteți vedea din aceste exemple că această carte a Faptelor, de acum înainte este manualul nostru în lucrarea lui Dumnezeu, care ne învață cum va duce El lucrarea și ce loc vrea El să ocupăm în această lucrare. Și țineți minte, fraților, că ceea ce spune El este întotdeauna așa.

Să deschidem la Isaia și să citim un pasaj despre ce vrea Domnul să facem și despre ce are El pentru noi. Vă amintiți că am vorbit despre capitolul 60 din Isaia. Vom citi acum ultimele versete: „Nu vor mai fi decât oameni neprihăniți în poporul tău: ei vor stăpâni țara pe vecie, ca o odraslă sădită de Mine, lucrarea mâinilor Mele, ca să slujească spre slava Mea. Cel mai mic se va face o mie, și cel mai neînsemnat un neam puternic. Eu, Domnul, voi grăbi aceste lucruri la vremea lor.”

Apoi capitolul 61: „Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine, căci Domnul M-a uns să aduc vești bune celor nenorociți: El M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc robilor slobozenia, și prinșilor

de război izbăvirea; să vestesc un an de îndurare al Domnului, și o zi de răzbunare a Dumnezeului nostru; să mângâi pe toți cei întristați.”

Acum ultimele două versete ale acestui capitol și capitolul 62 în continuare: „Mă bucur în Domnul, și sufletul Meu este plin de veselie în Dumnezeul Meu; căci M-a îmbrăcat cu hainele mântuirii, M-a acoperit cu mantaua izbăvirii, ca pe un mire împodobit cu o cunună împărătească, și ca pe o mireasă împodobită cu sculele ei. Căci, după cum pământul face să răsară lăstarul lui, și după cum o grădină face să încolțească semănăturile ei, așa va face Domnul Dumnezeu să răsară mântuirea și lauda în fața tuturor neamurilor.” Aceasta este pe cale să facă Dumnezeu acum.

„De dragostea Sionului nu voi tăcea, de dragostea Ierusalimului, nu voi înceta (nu Mă voi odihni – KJV).” Ce spuneți? Vă e teamă să nu obosiți, nu? „Oh, da, lucrez de o bucată bună de timp, și cred că ar fi bine să merg acasă și să mă odihnesc.” Mai bine stai unde ești și odihnește-te. Stai aici și lucrează în timp ce te odihnești.

„De dragostea Sionului nu voi tăcea, de dragostea Ierusalimului nu voi înceta, până nu se va arăta mântuirea lui, lumina soarelui și izbăvirea lui, ca o făclie care se aprinde.”

Fraților, vreau să vă spun că dacă veți primi reforma sanitară și o veți trăi în conformitate cu gândul lui Dumnezeu, nu veți simți nevoia să vă odihniți. Veți lucra în timp ce vă odihniți, și nu veți avea nevoie de concediu. O știu din experiență. Voi știți la fel de bine ca mine că în ultimii trei ani am lucrat în permanență și nu am avut vacanță. Nu am avut nevoie de ea, nu am dorit-o. Am participat la institute și adunări de tabără, mergând de la una la alta, fără nicio odihnă, și am câștigat în greutate și în tărie tot timpul. Și voi merge de la această Conferință Generală, unde am lucrat în fiecare minut de dimineața devreme până la miezul nopții uneori, la fel de vioi cum am fost și la începutul Conferinței; și mă aștept să rămân așa. Dar trebuie să învățați să lucrați pe baza alimentelor, în loc de a lucra pe seama puterilor vitale. Un om nu poate lucra fără încetare și să lucreze pe baza vitalității lui; dar poate lucra pe baza alimentelor sale și să o facă an după an. Trăiți reforma sanitară așa cum este, și veți putea face așa cum a spus El: „De dragostea Ierusalimului nu voi înceta.” Îndrăznesc să vorbesc despre reforma sanitară, deoarece cred că sunt un om destul de potrivit să o fac.

Ar putea spune cineva: „Dumneavoastră aveți o digestie bună.” Nu! Eu am un stomac slab, și îl am așa de ani de zile și trebuie să fiu grijuțiu tot timpul cu stomacul meu ca să nu mi se deranjeze. Dar pentru aceasta

este dată reforma sanitară, ca să învețe omul cum să se îngrijească singur.

Așadar, să ne lipim de acest verset: „De dragostea Sionului nu voi tăcea, de dragostea Ierusalimului nu voi înceta, până nu se va arăta mântuirea lui, lumina soarelui și izbăvirea lui, ca o făclie care se aprinde. Atunci neamurile vor vedea mântuirea ta, și toți împărații slava ta; și-ți vor pune un nume nou, pe care-l va hotărî gura Domnului. Vei fi o cunună strălucitoare în mâna Domnului, o legătură împăratească în mâna Dumnezeului tău. Nu te vor mai numi Părăsită, și nu-ți vor mai numi pământul un pustiu, ci te vor numi: 'Plăcerea Mea este în ea' și țara ta o vor numi Beula: 'Măritată'; căci Domnul Își pune plăcerea în tine, și țara ta se va mărita iarăși. Cum se unește un tânăr cu o fecioară, așa se vor uni fii tăi cu tine; și cum se bucură mirele de mireasa lui, așa se va bucura Dumnezeul tău de tine. Pe zidurile tale, Ierusalime, am pus niște străjeri, care nu vor tăcea niciodată, nici zi nici noapte! Voi care aduceți aminte Domnului de el, nu vă odihniți de loc! Și nu-I dați răgaz!”

Atunci când lucrăm fără să ne odihnim și nu-L lăsăm nici pe El să se odihnească, atunci se va face ceva.

„Și nu-I dați răgaz, până nu va așeza din nou Ierusalimul, și-l va face o laudă pe pământ. Domnul a jurat pe dreapta Lui și pe brațul Lui cel puternic, zicând: „Nu voi mai da grâul tău hrană vrăjmașilor tăi, și fiii străinului nu vor mai bea vinul tău, pentru care tu te-ai ostenit. Ci cei ce vor strânge grâul, aceia îl vor mânca și vor lăuda pe Domnul, și cei ce vor face vinul, aceia îl vor bea, în curțile locașului Meu celui sfânt.’ Treceți, treceți pe porți! Pregătiți o cale poporului! Croiți, croiți drum, dați pietrele la o parte! Ridicați un steag peste popoare! Iată ce vestește Domnul până la marginile pământului: Spuneți fiicei Sionului (Aceasta este solia noastră): 'Iată Mântuitorul tău vine; iată, plata este cu El, și răsplătirile (lucrarea Lui - KJV) merg înaintea Lui'. Ei vor fi numiți 'Popor sfânt, Răscumpărați ai Domnului'. Iar pe tine, te vor numi 'Cetate căutată și nepărăsită'. Cine este acesta care vine din Edom, din Boțra, în haine roșii, în haine strălucitoare, și calcă mândru în plinătatea puterii Lui? - 'Eu sunt Cel care am făgăduit mântuirea (Cel care vorbesc în neprihănire - KJV) și am putere să izbăvesc'.”

Aceasta este venirea Domnului. Capitolele 63, 64 și 65 din Isaia vorbesc despre cerul nou și pământul nou, iar capitolul 66 declară că așa cum acestea vor dăinui, așa vom dăinui și noi, și „în fiecare lună nouă și în fiecare Sabat, va veni orice făptură să se închine înaintea Mea - zice Domnul.”

Observați că Isaia, de la capitolul 60 la 66, este o paralelă a

Apocalipsei de la capitolul 13 până la sfârșitul cărții? Toate acestea Domnul le folosește ca să ne arate ce este gata să facă acum.

Fraților, Biblia este plină de așa ceva; Biblia este plină de așa ceva. Să o credem; să Îl credem pe Dumnezeu, și solia pe care ne-o dă, să credem puterea soliei pe care El o dă fiecăruia, și nimeni să nu plece de la această Conferință fără toate acestea.

PREDICA NR. 24

Vom începe cu pasajul pe care l-am studiat în seara trecută, din Vol. 4. Se află la p. 443 în ediția colportată sub titlul „Marea Luptă”: „Ca să înțelegem cu ce se aseamănă icoana, și cum va lua naștere, trebuie să studiem caracteristicile fiarei înseși - papalitatea.”

Avem nevoie chiar acum să studiem aceste caracteristici, la fel cum tot timpul avem această nevoie; pentru că încă nu s-au dezvoltat toate trăsăturile chipului fiarei. Chipul fiarei încă nu a apărut în fața lumii cu toate trăsăturile fiarei și în toate acțiunile ei. Fiecare pas care va urma și tot ce va fi făcut de acum înainte, va determina să apară în mod succesiv trăsăturile icoanei, conturând din ce în ce mai mult asemănarea deplină, perfectă asemănare, în toate privințele cu originalul. Acum este doar începutul; dar, așa după cum am văzut aici în lecțiile noastre, începutul care a fost declanșat este de așa manieră încât nicio putere de pe pământ sau de altundeva nu îl mai poate opri. Își va urma drumul și va dezvolta tot ce este în acest chip, în ciuda oricărui lucru care s-ar face pentru a-l împiedica. Își va continua dezvoltarea, chiar fără voia, și de multe ori împotriva intențiilor celor care l-au pornit.

Priviți doar cum a crescut acest chip în timpul nostru; cum a crescut chiar în fața ochilor noștri. Acum câțiva ani, când am început pentru prima oară să lucrăm în mod real, direct și activ împotriva acestor lucruri, am înființat revista „*American Sentinel*.” Aceasta a fost acum opt ani, cred. Atunci exista doar o singură organizație în țară, pornită să atingă acest scop. În scurt timp, această organizație a adunat și altele pe lângă ea, astfel că într-un an sau doi a mai strâns încă patru sau cinci organizații. Apoi mișcarea a depășit conducerea și realmente puterea organizației originale. După aceea, organizația inițială ne-a ieșit din minte, căpătând o nouă amprentă, și anume această putere mărită care i-a fost dată, depășindu-o pe cea a organizației originale prin cele care i s-au alăturat. Împotriva acestei noi forme cu care aveam de-a face era îndreptată atunci opoziția noastră.

Acum, puterea mărită care i-a fost dată de aceste organizații adiționale, a dus-o pe ea și întreaga mișcare în acea poziție în care organizația inițială intenționa să ajungă; astfel că acum nu mai avem de-a face cu aceste organizații. Nu mai avem treabă cu ele în mod special.

Lupta noastră nu mai este împotriva lor sau a lucrării lor. Acum avem de a face cu guvernul Statelor Unite; iar aceste lucruri sunt, eram gata să spun, numai incidente, dar sunt mai puțin decât atât, pentru că guvernul va face pași, și va fi forțat să facă pași care vor fi în mod clar împotriva intențiilor, și de multe ori în afara controlului celor care fac ceea ce fac. Și așa cum lucrarea noastră la început a fost împotriva primei organizații, iar apoi împotriva organizației extinse și a lucrării pe care o făceau, acum toate aceste organizații sunt date la o parte, iar noi avem de-a face cu ceea ce au făcut ele.

Aceasta este acum poziția noastră. Aici suntem, și fie că Uniunea Sabatului American face un lucru sau altul, nu mai avem de luptat cu ea, pentru că vor fi făcuți pași, și vor fi făcute lucruri pe care Uniunea Sabatului American nu le-a intenționat niciodată în mod inteligent și conștient. Vor fi făcute lucruri împotriva dorințelor și dincolo de intenția conștientă a acestei alianțe. Deoarece ei, chiar în cea mai radicală intenție, nu au intenționat niciodată altceva decât ca ei să poată conduce guvernul când pun mâna pe el; dar, iată, de fapt catolicii vor conduce guvernul după ce aceste organizații pun mâna pe el. Atunci ei vor fi dezorientați și se vor vedea dezavantajați. Și vor fi făcute lucruri fără ca ei să le poată împiedica, lucruri la care nu s-au gândit niciodată pe când erau orbiți de zelul de a obține puterea care nu le aparținea; dar nu pot învinui pe nimeni decât pe ei înșiși.

Acum, Congresul și-a încheiat sesiunea. Dar acțiunea pe care a făcut-o Congresul este legată de guvern în mod iremediabil. Nu numai atât, dar a mai fost făcut încă un pas în direcția aceasta chiar în ultimele zile ale sesiunii. Încă nu am aflat toate detaliile efectului acestui pas, dar cunosc faptele, care sunt următoarele: se știe că balul inaugural care trebuia să aibă loc cu ocazia investirii lui Cleveland, trebuia să aibă loc sâmbătă noaptea. Se aștepta desigur ca participanții să danseze până după miezul nopții. Era angajată Formația Marinei - Formația Națională a Statelor Unite - ca să asigure muzica pentru bal, și tot ei urmau să dea concerte în duminica următoare. Clericii din Washington au trimis Congresului o petiție pe care a prezentat-o, desigur, senatorul Quay. Vă redau amănunte din înregistrarea dezbaterii ei.

„Februarie 28, 1893. D-l. Quay a prezentat astăzi în Senat o petiție semnată de pastori ai multor biserici din Washington și din altele, cu privire la concertul susținut de Formația Marinei ce va avea loc în clădirea Oficiului de Pensii, în duminica următoare, ca o parte a ceremoniei inaugurale.”

Nu știu cum a fost. Aceasta este petiția:

CONCERTE DE DUMINICĂ ÎN CLĂDIREA OFICIULUI DE PENSII

Domnul Quay: Vă cer permisiunea să citesc o petiție semnată de șaizeci de clerici ai orașului Washington.

Vice președintele: Petiția va fi citită, dacă nu există nicio obiecție.

Secretarul Șef: Petiția este după cum urmează: Președintelui Statelor Unite, Ministerului de Interne și Senatului și Camerei Reprezentanților în Congresul reunit:

Petiție

Întrucât, a fost anunțat de către comitetul inaugural prin intermediul ziarelor locale că vor fi ținute, ca parte a ceremoniilor inaugurale, trei concerte ale Formației Marinei în clădirea Oficiului de Pensii, duminică, 5 martie, și,

Întrucât Congresul Statelor Unite, din respect pentru sentimentul creștinesc al națiunii exprimat în mod clar și sigur de către presa religioasă, de amvoane și de petiții, a decis printr-un act legal închiderea porților Expoziției Columbiene în zilele de duminică,

De aceea, considerând că a permite desfășurarea unor astfel de concerte în ziua de duminică, susținute de o formație de muzicanți aflată în legătură cu unul dintre marile departamente ale guvernului, într-o clădire guvernamentală ocupată de un alt mare departament, și ca o parte a ceremoniilor legate de investirea Președintelui acestei mari națiuni creștine, prin și cu aprobarea conducătorilor ei aleși, va fi un păcat național; considerând de asemenea că o desacralizare ca aceea propusă este fără precedent, și rezultatul va fi un rău incalculabil ce va fi folosit ca o autoritate și ca un exemplu pentru completa secularizare a duminicii:

Vă rugăm în mod foarte serios să se dea ordine prin care să se interzică folosirea unei clădiri guvernamentale pentru un astfel de scop în această zi.

Semnată de W.R. Graham, pastor al Bisericii Metodiste de pe Congress Street; W. Sherman Phillips pastor al Bisericii Metodiste „Muntele Tabor”, și mulți alții.”

După cum vedeți, Senatul a adoptat o hotărâre, drept răspuns la această petiție, supunându-se cererilor ei, astfel că au apelat la Ministrul de Interne pentru informare. Am văzut într-un articol ulterior, care

prezenta rezultatul petiției, declarația prin care Ministrul de Interne a ordonat ca Formația Marinei să nu cânte duminica, iar Președintele Cleveland a arătat că aceeași era și dorința lui. De aceea, când a bătut miezul nopții, sâmbătă noaptea, muzica s-a oprit brusc, luminile electrice puternice și strălucitoare s-au stins și toată lumea a încetat să danseze.

Motivul pentru care v-am reținut atenția cu această relatare, este de a vedea că guvernul, Senatul Statelor Unite, cel puțin, a făcut încă un pas în susținerea duminicii adoptând această hotărâre; și acum se află în această poziție.

Acum, încă un caz: acel caz care s-a dezbătut la Curtea Judecătorului Tuley din Chicago, prin care Companiile Steamboat au chemat în fața instanței pe comisionarii Târgului Internațional pentru că au închis parcul Jackson pentru excursioniștii care vizitau expoziția Steamboat în zilele de duminică. Dar acțiunea lor nu a reușit, iar judecătorul Tuley a decis că guvernul Statelor Unite are singura autoritate asupra Parcului pentru scopuri expoziționale, și întrucât acesta a declarat că duminica trebuie să fie respectată acolo, Statul Illinois și orașul Chicago au rămas fără cuvânt în această problemă.

Astfel, după cum vedeți, la tot ce atinge această problemă, la tot ce apare, i se dă ca sprijin ceea ce s-a făcut. Acum, dacă nu va fi convocată nicio sesiune specială a Congresului, care încă nu a fost și fără îndoială nu va fi convocată, întrucât Președintele nu și-a arătat intenția să o facă, atunci această legislație va merge înainte fără nicio dezbatere sau intervenție până când se va sfârși cu Târgul Internațional, și scopul pentru care s-a făcut acest act va fi atins. Astfel, guvernul Statelor Unite este angajat și trăiește o istorie de mai bine de un an sub prezenta lege duminicală statutară. În felul acesta va fi creat un precedent care va fi o parte a experienței guvernului, o parte a istoriei sale. Și pentru că oamenii care nu sunt oameni de stat - și sunt foarte puțini aceștia în zilele noastre, îndeosebi în Congres - sunt guvernați mai mult de ceea ce s-a făcut decât de ceea ce ar trebui să se facă, acesta va fi cel mai puternic argument și cel mai întărit bastion pentru posteritate în favoarea duminicii ca zi sacră a guvernului Statelor Unite.

Dar, așa cum am spus mai devreme, dacă ar fi convocată o sesiune specială, și un alt Congres ar revoca această lege duminicală, aceasta nu va afecta principiul implicat în legislația duminicală câtuși de puțin; pentru că orice legislativ poate revoca orice lege adoptată de un legislativ anterior, dar o astfel de acțiune nu pune în discuție dreptul legislativului anterior de a elabora ceea ce ei revocă. Atunci când un legislativ revocă

un act al legislativului anterior, nu ia în discuție dreptul celui alt de a-l elabora, ci doar politica lui. Dreptul de a elabora acel act rămâne la fel, ca și cum nu ar fi fost revocat. În consecință, dacă va fi convocată o sesiune specială, și va fi revocat actul de închidere duminică, guvernul va rămâne la fel angajat și luat ca dovadă pentru faptul că guvernul are dreptul să legifereze în dreptul duminicii, așa cum o face acum. (Voce: „Poate că o vor revoca pe temei constituțional.”)

Dacă Congresul ar revoca-o în mod expres pe baza declarației și a motivului că a fost cu totul neconstituțională, ar avea un efect foarte mic. Pentru că ar fi pur și simplu opinia unui Congres împotriva opiniei altuia, așa cum se întâmplă adesea între marile partide. Chiar acum, exact aceasta este situația celor două mari partide în dreptul chestiunii taxelor. Partidul democrat insistă că proiectul legii taxelor propus de republicani este neconstituțional. De aceea, dacă legislația duminicală nu va fi revocată complet pentru că este neconstituțională, orice Congres ulterior o va putea relua din cauză că Congresul a mai aprobat-o o dată. Se va stârni astfel o controversă neîncetată, și atâta tot.

Dar nimic nu poate fi făcut pentru a șterge legislația în întregime, în principiul ei, și în ce privește dreptul guvernului de a o duce mai departe. Realitatea este că guvernul a căzut în mâinile acestei ierarhii așa de mult, încât nu poate fi eliberat niciodată. Se vor stârni controverse, și de îndată ce catolicii vor începe să se avânte puțin înainte, și să-și arate puterea, așa zișii protestanți se vor simți ofensați. Ne putem aștepta la aceasta oricând. Ne putem aștepta din orice direcție, și aproape din orice sursă. Se va întâmpla cu siguranță, și de fapt deja se întâmplă. Când clădirile Târgului Internațional au fost consacrate, catolicii, cardinalul Gibbons și reprezentantul papei au primit mari onoruri. Din această cauză o mulțime de așa ziși protestanți, predicatori, s-au simțit foarte jigniți. Ei au spus că nu vor să mai aibă de a face cu problema Târgului. Au declarat: „Dacă va fi să aibă catolicii întâietate, și dacă ei vor primi onorurile și toate celelalte, atunci nu vrem să mai avem de a face cu Târgul.” Dar catolicilor nu le pasă. Au primit onorul, și vor primi puterea, iar dacă „protestanților” nu le convine, nu au decât să stea de o parte. Și stând de o parte, le vor da voie cu atât mai mult catolicilor să facă ceea ce au vrut ei la început să facă. Astfel, rezultatul va fi că dacă ei stau de o parte vor da catolicilor cu atât mai multă putere. Dacă merg mai departe, va fi o recunoaștere a supremației catolice. Așa se face că ei sunt captivi, și tot ce pot face este să fie conduși de această putere după voia ei. Aceasta e tot ce pot face.

Există un singur lucru pe care îl mai pot face. Ei pot scăpa din această cursă și pot fi eliberați dacă vor. Dar singurul fel în care este posibilă eliberarea, este prin a accepta solia îngerului al treilea. Altă cale nu există. Acești oameni, mulți dintre ei, au fost conduși în această cursă pentru că nu au văzut ce este în ea. Au fost aduși aici prin influența predicatorilor cu poziție înaltă, fără a-și imagina ce se ascunde aici. Când se vor vedea prinși într-un labirint fără ieșire în care cu cât merg mai departe, în orice parte s-ar întoarce, se văd pierduți; când vor vedea aceasta și când vor vedea cât de complet au permis să fie vânduți, vor putea fi eliberați fugind la Dumnezeu. De aceea, Domnul Își ridică poporul deasupra lumii și face biserica Lui să strălucească în așa fel încât să nu poată fi ascunsă. Iar când ei vor căuta eliberarea, vor vedea unde este eliberarea, pentru că prin solia îngerului al treilea, Dumnezeu a pus eliberarea în fața lumii, și „o cetate așezată pe un munte nu poate fi ascunsă.”

Dacă Dumnezeu ne ridică și ne așează pe munte, și face ca lumina Lui să radieze în orice direcție, oamenii o vor vedea din orice parte, iar când își vor da seama că sunt pierduți acolo unde se află, vor fi bucuroși să primească eliberare, indiferent de unde ar veni ea. Ei se vor bucura să vadă că Dumnezeu îi eliberează pe această cale și vor dori mai mult să-L aibă pe Dumnezeu decât să fie cu papalitatea, chiar dacă vor trebui să vină la adventiștii de ziua a șaptea pentru a-L găsi. Și o vor face.

Altceva: acest Congres al bisericii, acest auxiliar al Târgul Internațional care a fost consacrat sau mai degrabă a fost inaugurat prin ceremonii de consacrare - arhiepiscopul Ireland a fost marele magnat și singurul orator - a fost deschis cu aprobarea, binecuvântarea, și bunăvoința bisericii catolice. La fel și de această dată, din cauza importanței care li s-a dat catolicilor, aceiași predicatori protestanți au fost siliți să spună „dacă totul va fi condus de catolici, noi nu vom fi de față.”

Acum, când se apropie Congresul Mondial al Religiilor, după ce au avut loc toate acestea, ne putem aștepta - nu știu cum se va întâmpla, dar ne putem aștepta - să apară controverse din cauza acestei recunoașteri guvernamentale a religiei. Și de acum înainte, în tot ce se va întâmpla, putem aștepta doar dezvoltarea mai completă a chipului care este deja făcut. Tot ce putem aștepta de acum, este ca la fiecare pas și în tot ce va fi făcut să se manifeste alte trăsături care vor completa mai desăvârșit chipul deplin, viu și neschimbat al fiarei.

Când se vor întâmpla toate acestea și când vor începe să aibă loc și să

vină asupra națiunii tulburări, dezordine și toate relele cauzate de acestea, atunci se vor face eforturi pentru a elibera guvernul din toate acestea. Se vor face eforturi pentru a salva guvernul și a-l elibera din răul adus prin toate acestea. Vor avea loc persecuții. Vor avea loc opresiuni din ce în ce mai mari, și ca urmare va avea loc o reacțiune; iar dacă această reacțiune va conduce la un act guvernamental prin care se va intenționa întoarcerea guvernului înapoi la principiile originale ale Declarației și Constituției, așa cum am arătat seara trecută, când se va întâmpla aceasta, va fi timpul ca fiecare să fie gata de plecare. Atunci va fi timpul ca fiecare să-și sporească energia, să-și adâncească consacrarea, să se ofere lucrării pe el și tot ce are, cu toată puterea și prioritatea. Pentru că atunci când se va reacționa împotriva acestei reacțiuni, iar curentul rău se va întoarce, și cu siguranță se va întoarce în persecuții și opresiuni religioase, nimic nu-l va mai opri.

În Europa aceasta se poate întâmpla de două ori. Voi citi un pasaj referitor la aceasta, din materiale care nu au fost publicate. Pasajul este cuprins într-o viziune dată în 1850 și în alta dată în 1852. Fratele Cornell deține acest material și ne-a dat permisiunea să îl copiem. El spune că fratele O. Hewitt era de față când au fost date viziunile, și confirmă că aceste copii sunt exacte. Despre acest subiect este scris:

„Am văzut în Europa ca și cum lucrurile se mișcau spre împlinirea dorințelor lor, apoi se părea că ele slăbesc în vigoarea lor o dată sau de două ori, astfel că inimile celor răi s-au simțit ușurate și s-au împietrit, dar lucrarea nu a încetat (doar se părea a înceta), întrucât mințile împăraților și ale conducătorilor erau îndreptate spre a stăpâni unul asupra altuia, iar mințile oamenilor spre a-și lărgi influența.”

Deci, după cum vedeți, deși se pare că evenimentele se opresc o dată sau de două ori, aceasta nu se întâmplă în realitate; doar se pare că ar fi așa. Și ni se spune că astfel inimile celor răi se vor simți ușurate. Ușurate de ce? Ce împovărează inimile celor răi? Solia care le spune ce înseamnă nenorocirile prin care trec, după cum spune Domnul: „Pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor ști ce să facă la auzul urletului mării și al valurilor; oamenii își vor da sufletul de groază, în așteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe pământ.” Ei vor fi convinși de Duhul lui Dumnezeu că aceasta este realitatea, le va fi teamă că este adevărat, nu vor fi bucuroși ci le va fi teamă. Apoi, când strâmtorarea va slăbi, se vor simți ușurați. Atunci vor spune: „Am știut că este o alarmă falsă.” Însă, când evenimentele vor începe din nou să se desfășoare și solia va înainta vestind: „Se întâmplă ceea ce v-am spus, pregătiți-vă să fiți

gata!”, atunci ei vor spune: „La fel ați spus și data trecută, dar evenimentele s-au oprit și au dat înapoi.” În acest fel se împietrește inima: la fel cum s-a împietrit și inima lui Faraon, la fel inimile celor răi vor fi ușurate și apoi se vor împietri. Iar când va veni sfârșitul, vor fi luați prin surprindere.

Acum, referitor la țara noastră: în 1888, când am fost la Senat, am fost audiat în fața Comitetului Senatului. Când m-am întors, sora White m-a întrebat care era situația și care era perspectiva. I-am spus ce-mi spusese senatorii, cum că aceea fiind o sesiune scurtă, întrucât Congresul urma să-și încheie mandatul pe 4 martie, sesiunea fiind aproape de încheiere, ei nu puteau să dezbată legislația, chiar dacă ar fi fost introdusă. Ei nu vedeau nicio posibilitate ca aceasta să fie discutată nici măcar în Senat, și chiar dacă era discutată, nu era posibil să fie trecută și adoptată în ambele Camere, așa cum trebuie să se facă. I-am spus care era situația. Răspunsul pe care mi l-a dat a fost: „Deci este mai aproape decât ne așteptăm.” Gândul firesc este că dacă legea nu era adoptată atunci, acele lucruri pe care le așteptam - necazuri, persecuții, etc. - erau undeva departe, și doar dacă ar fi fost adoptată atunci, abia în acel caz ar fi fost aproape să se întâmple cele așteptate. Întrucât acesta este felul firesc de a privi lucrurile, desigur calea Domnului fiind cea dreaptă, iar a noastră greșită, a Lui trebuia să fie opusă celei a noastre, iar ceea ce în mod firesc ne gândeam că era semnul că evenimentele sunt departe, era de fapt semnul că sunt mai aproape decât ne așteptam.

Apoi ea mi-a spus că atunci când se vor întâmpla aceste lucruri, când vor lua guvernul în mâinile lor și vor începe opresiunea dând pe față spiritul care este în ei, opresiunile și persecuțiile care vor fi stârnite vor cauza o reacție din partea oamenilor cu mintea limpede care detestă persecuțiile, și va urma un timp de liniște, un scurt timp de ușurare și pace aparentă. Iar apoi, când curentul se va întoarce înapoi după reacțiune, toate se vor precipita. Puteți vedea că această situație este similară cu ceea ce a văzut în Europa, după cum este exprimat în acea mărturie din 1852.

Din această cauză am spus seara trecută ca nici unul dintre noi să nu fie surprins sau înșelat de ceva ce se va face de acum înainte cu pretenția, sau cu așteptarea de a anula ceea ce s-a făcut până aici. Orice s-ar întâmpla, nu uitați, când se va întâmpla, va fi doar o scurtă ușurare pe care Domnul ne-o va da, un timp în care să facem mai multă lucrare decât am făcut vreodată. Nu uitați că aceasta doar va deschide calea pentru ca să facem mai ușor ce avem de făcut. Astfel, oricine va adopta

acest punct de vedere și va acționa ca atare, va intra în adunarea triumfală de pe Muntele Sionului atunci când lucrarea lui Dumnezeu se va sfârși.

Dar unii vor spune: „Voi mergeți prea în față, prea mult insistați pe aceste lucruri!”, și destul de mulți o vor spune, iar noi trebuie să fim avertizați și împotriva acestora. Iată o relatare despre ceea ce se va spune (Mărturie nr.33, p. 243):

„Când străjerul vede venind sabia și sună din trâmbiță cu un sunet clar, poporul va repeta pretutindeni avertizarea, și toți vor avea posibilitatea de a se pregăti de luptă. Dar prea adesea conducătorii ezită, părănd a spune: 'Să nu ne grăbim prea tare. Poate că este o greșeală. Trebuie să avem grijă să nu dăm o alarmă falsă.' Această ezitare și nesiguranță a lor strigă: „Pace și liniște.”

Înțelegeți că cei care ezită și cei care șovăie, prin purtarea lor spun „Pace și liniște!”? Poate că nu o spun cu voce tare, dar o spun. De aceea citim în alte locuri, în lecțiile anterioare, că: „este nevoie de Calebi care vor spune: 'Acum este timpul de a acționa!'.”

Citesc mai departe: „Această ezitare și nesiguranță a lor strigă: 'Pace și liniște. Nu vă agitați. Nu fiți alarmați. Se face prea mult caz de problema acestui amendament religios. Agitația se va liniști!'.”

Vedeți? Aceasta înseamnă că unii vor spune așa. Vă dați seama că cei care vor spune așa, luând această poziție de ezitare, îndoială și amânare, când vor vedea ceva ce pare că va anula tot ce a fost făcut, vor spune: „Iată, ce v-am spus noi. V-am spus cu mult înainte. Dar voi ați continuat și ați agitat și alarmat oamenii, iar acum totul s-a terminat, și care este folosul lucrării voastre? Ați dat o alarmă falsă. Ați amăgit oamenii.”

Dar nu este așa! Atunci când va veni acel timp de liniște, chiar atunci, cei care stau în frica lui Dumnezeu, și în sfatul lui Dumnezeu, vor vedea că este marea lor ocazie. (Voce: „Nu va fi acesta un răspuns la rugăciunea pentru a fi ținute vânturile în frâu?”) Da, este! Iar când vine acest timp de liniște, în loc de a spune „Pace și liniște!”, oricine stă în sfatul lui Dumnezeu, să exclame: „Fiți gata, repede.” Fiți gata, căci curând curentul se va întoarce, și atunci oricine va fi prins, va fi prins pentru totdeauna. Acesta este pericolul.

Să citim puțin mai departe din „Marea Luptă”, p. 443: „Când biserica primară s-a corupt prin depărtarea de la simplitatea Evangheliei și prin acceptarea riturilor și obiceiurilor păgâne, ea a pierdut Duhul și puterea lui Dumnezeu; iar pentru a stăpâni conștiința oamenilor a căutat sprijinul puterii seculare.”

Rețineți că aceasta a fost papalitatea;

„Rezultatul a fost papalitatea, o biserică ce controla puterea statului, și o folosea pentru a-și atinge scopurile, în special pentru a pedepsi pe eretici. Pentru ca Statele Unite să formeze un chip al fiarei, puterea religioasă trebuie să controleze guvernul civil astfel încât autoritatea statului să fie la fel folosită de biserică pentru a-și realiza scopurile ei.”

A văzut cineva, ceva de acest fel în Statele Unite? (Audiența: „Da!”) Credeți că sunt oameni în această sală care au văzut ceva de acest fel în Statele Unite? (Audiența: „Da!”) Este cineva care nu a văzut? (Audiența: „Nu!”) Indiferent ce părere are despre aceasta, sau cum o vede, este cineva în această sală sau în Statele Unite care nu a văzut aceasta? Întrebarea nu este ce părere are despre acest lucru, ci dacă este cineva care nu a văzut făcându-se acest lucru? (Audiența: „Nu!”) Nu este nimeni care să nu fi văzut acest lucru făcut; toți știu că este făcut, fie că recunosc sau nu că acesta este chipul fiarei. Este făcut. Toți îl pot vedea. Dacă cineva va spune că nu este chipul fiarei, îi putem spune că oricum este ceva exact la fel cu chipul fiarei.

Încă ceva: unii au dorit să vadă o declarație a Curții Supreme a Statelor Unite prin care Curtea să arate ce înțelege prin această hotărâre, sau să arate ce a intenționat să facă prin ea. Dar fraților, așa ceva nu folosește la nimic. Dacă Curtea Supremă ar redacta o declarație expresă prin care să precizeze că afirmația ei nu a însemnat deloc că această națiune este o națiune creștină, și că nu a intenționat să stabilească aici o religie națională, aceasta nu ar schimba cu nimic lucrurile.

Problema nu este ce a intenționat Curtea, ci ce face ea. Ce face contează. Și ce face Curtea se va vedea, roadele vor fi culese, iar efectele vor urma în pofida oricărui lucru pe care l-a intenționat Curtea. Nu are nimic una cu alta. Nu cred că cineva din Curtea Supremă a intenționat ceea ce este în ce a spus Curtea; deoarece Curtea nu știe ce este în ceea ce a declarat, și de aceea nu se poate ca ea să fi intenționat aceasta. Curtea nu știe ce se află în această declarație. Nici nu visează ce este în ea.

A știut Congresul ce era în actul duminical de închidere a Târgului Internațional duminica? Au știut ei ce era în acel act? (Audiența: „Nu!”) Să presupunem că Congresul s-ar trezi și ar adopta o rezoluție pentru națiune, pentru poporul american, afirmând: „Noi nu am intenționat nicidecum prin acest act să punem guvernul Statelor Unite și puterea guvernului în mâinile bisericilor.” Și ar putea să o spună cu toată sinceritatea, nu credeți?

Întrebare: Episcopii din timpul lui Constantin au știut ce era în acea

hotărâre de atunci?

Răspuns: Nu! Ei nu au înțeles ce era în ea, aceasta e problema.

Așa că acum, dacă Congresul ar spune clar că nu a intenționat să dea guvernul în mâinile bisericilor, și de aceea guvernul nu este în mâinile bisericilor, este corectă concluzia? Nu! Guvernul este în mâinile bisericilor, orice ar intenționa Congresul.

Problema este că ei nu au știut ce se află în această hotărâre, iar acum știu că există în ea ceea ce atunci nu știau că există. Un senator din statul Washington a spus fratelui Decker că dacă ar fi știut dinainte ce știe acum, nu ar fi votat. Desigur. Și membri ai Camerei Reprezentanților au spus la fel. Aici este înșelătoria cea mare. Satanei nu-i pasă, și papalității nu-i pasă dacă ei au știut sau nu ce se ascunde în spatele hotărârilor, dacă au intenționat sau nu să facă aceasta. Au făcut-o, roadele vor apărea, și tot răul ascuns va veni, în pofida intenției Curții, în pofida intențiilor Congresului, în pofida a ceea ce au știut Curtea și Congresul.

Nu trebuie să privim nici la Curte nici la Congres pentru interpretarea lucrurilor care se petrec. Trebuie să privim la cuvântul lui Dumnezeu și la istoria papalității pentru interpretarea acestor date. Și doar cei care privesc aici vor putea să vadă ce se ascunde în ceea ce se face. Cine nu cunoaște istoria papalității, cine nu a studiat-o și nu vede originea ei, dezvoltarea ei, și logica fiecărui pas făcut până să ajungă la forma ei de papalitate, cel care nu urmărește aceasta, nu va fi pregătit să vadă ce se ascunde în aceste lucruri și ce va rezulta din ele.

De aceea, Domnul ne-a îndreptat spre acestea ca sursă a cunoașterii noastre. Dați-mi voie să citesc din nou: „Pentru a învăța cu ce se aseamănă chipul, și cum va lua naștere.” Așa cum am spus seara trecută, Dumnezeu ne-a dat semne prin care să știm dinainte ce va fi chipul fiarei, pentru ca atunci când apare să fim în stare să recunoaștem îndată că în el se ascunde papalitatea.

De aceea, ce a intenționat Curtea nu are nimic de a face cu problema. Și dacă ar putea fi emis un document al Curții Supreme a Statelor Unite, semnat de fiecare judecător în exercițiu, prin care să afirme că ei nu au intenționat nimic de acest fel, aș spune pur și simplu că aceasta nu are nimic de a face cu problema. Realitatea este așa cum au declarat. Ei au spus: „Aceasta este o națiune creștină!” și au dovedit-o. Și toate relele vor rezulta de aici în pofida a ceea ce ei au intenționat sau au știut despre aceasta.

Există acele mărturii pe care le-am citit aici, și le avem cu toții în volumul „Mărturii Speciale”. În ele ni se spune că nu trebuie să căutăm

să ne obținem informațiile de la cei din afară; nu trebuie să căutăm sfatul lumii. Călăuzirea noastră trebuie să vină de sus, sfatul nostru trebuie să-l primim din cer. În Review & Herald din 21 februarie, pe prima pagină este o declarație despre faptul că aceia care stau în sfatul lui Dumnezeu vor avea înțelepciunea să detecteze mișcările Satanei și să le evite. Fraților, Domnul ne-a înarmat în orice privință împotriva oricărui lucru pe care îl poate face Satana. El a deschis trei surse deosebite pentru absoluta cunoaștere a acestui lucru: Biblia, Mărturiile și istoria papalității. Sunt trei surse pentru cunoașterea chipului fiarei: este istoria, este Scriptura, și este Spiritul profeției care le explică pe ambele. Nu ne-a înarmat Dumnezeu până în dinți?

Haideți să folosim documentele și mijloacele pe care El ni le-a dat, prin care să fim înarmați pe deplin împotriva acestor amăgiri! De aceasta este nevoie. Se cere studiu, dar pentru ce este cineva predicator, dacă nu pentru a studia? Aș vrea să știu. Predicatorul nu are altceva de făcut decât să studieze; și nimic altceva de făcut decât să lucreze. Să studieze și să lucreze, să lucreze și să studieze în permanență. Desigur că va fi o muncă mai grea decât cea pe care mulți dintre noi am făcut-o, să studiezi toate aceste lucruri, și să-ți pui mintea la lucru cu toată puterea ta. Nu trebuie să vă fie teamă că veți face congestie cerebrală; nu vă fie frică! Aș dori - nu vreau să mă limitez numai la predicatori, pentru că toți trebuie să fie predicatori în diferite ocazii - dar aș dori ca fiecare adventist de ziua a șaptea să înceapă să studieze până când simte că îi pocnește creierul. Îi va face bine. Să studieze până când simte că îi explodează creierul din cauza efortului. Ce spune Domnul? „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău” și cu cât din mintea ta? (Audiența: „Cu toată.”) Să o facem. Dumnezeu dorește „toată mintea ta.” Toată mintea ta. Toată. Haideți să i-o dăm!

Voi citi mai departe despre cei care spun că totul se va liniști: Mărturia nr.33, p. 243, 244: „Prea adesea conducătorii ezită, părând a spune: 'Să nu ne grăbim prea tare. Poate că este o greșeală. Trebuie să avem grijă să nu dăm o alarmă falsă.' Această ezitare și nesiguranță a lor strigă: 'Pace și liniște. Nu vă agitați. Nu fiți alarmați. Se face prea mult caz de problema acestui amendament religios. Această agitație se va liniști.' Astfel, ei neagă în mod virtual solia trimisă de Dumnezeu; iar avertizarea care era destinată să trezească bisericele nu își poate face lucrarea. Trâmbița străjerului nu dă un sunet sigur, iar oamenii nu se pregătesc pentru luptă. Să se ferească străjerul ca nu cumva prin ezitarea și întârzierea lui, suflute să fie lăsate să piară, iar sângele lor să fie cerut

din mâna lui.”

Unii dintre frații predicatori și o bună parte din popor au spus: „Eu nu cred că această lucrare legată de libertatea religioasă, această lucrare despre biserică și stat este chiar ce trebuie făcut; seamănă prea mult cu politica. Nu cred că este chiar o lucrare potrivită de făcut în biserică, în Sabat, ș.a.m.d.” Ei bine, aceasta depinde de starea în care se află inima voastră. Depinde de ce reprezintă pentru voi. Dacă pentru voi este doar ceva politic, atunci totul pentru voi este doar politică. Dacă este lucrare pentru libertatea religioasă cu adevărat pentru voi și în voi, atunci este Evanghelia. Dacă pentru voi este doar o teorie, doar un formalism exterior, atunci totul pentru voi este politică: politica e tot ce cunoașteți. Dar dacă se întâmplă cu voi și în voi adevărata eliberare a sufletului, adevărata libertate pe care o dă Hristos sufletului convertit, atunci este într-adevăr libertate religioasă, Evanghelia lui Hristos, și nu politică. Aceasta este diferența între politică și Evanghelia lui Hristos.

Aș vrea să știu cine este cel mai mare, cel mai ager, și cel mai abil politician de pe pământ? (Audiența: „Papa de la Roma.”) Sigur că da, papa. El a fost întotdeauna cel mai mare politician. Fiecare papă a fost politician, știți bine. Dar el mărturisește Evanghelia. Mărturisește cineva religia pe o scară mai largă decât papa? Dar principiile papalității și Evanghelia așa cum este mărturisită de papalitate, sunt cu totul exterioare. Ele nu pot fi decât politică. Dar, lăsați principiile Evangheliei pe care acești oameni le pun doar în exterior, pe care le privesc doar ca pe o teorie, ca pe un crez, lăsați aceste principii ale Evangheliei să atingă inima și să-L aducă pe Isus Hristos în inimă, și atunci veți cunoaște libertatea religioasă cu adevărat. Dar atunci nu vor exista papi.

Astfel, frații care au crezut că lucrarea libertății religioase seamănă prea mult cu politica, au nevoie să afle ce este cu adevărat libertatea religioasă, să primească libertatea religioasă pentru ei și în inimile lor, și atunci vor ști că ceea ce am prezentat aici nu este politică. Vor ști că este religie. Acești oameni nu au aflat ce este adevărata religie. Nu! Omul care găsește libertatea religioasă ce se află în Isus Hristos, pe care i-o aduce Evanghelia, și care separă de stat orice lucru religios, separă biserica de stat, omul care are aceasta, știe că nu este vorba de politică. Pentru că el cunoaște calea cea dreaptă, și va urma calea cea dreaptă, va merge pe această cale, fără a ține cont de nimic din ce este pământește vrednic de considerație; iar în aceasta nu este nicio politică. Acesta este principiu!

Aceasta este situația în care ne aflăm. Acestea sunt unele din lucrurile

la care trebuie să ne gândim. Și secretul tuturor lucrurilor, începutul și sfârșitul tuturor, totul în toate, este doar Isus Hristos în om, nădejdea slavei. Aceasta explică totul, dă înțelegere fiecărui lucru și completează tot. Hristos, Hristos și El răstignit. E tot ce are nevoie orice om. E tot ce putem avea, întrucât „în El locuiește trupește toată plinătatea lui Dumnezeu, și voi sunteți desăvârșiți în El.”

Acum, când ne vom despărți, mergând să ducem solia pe care ne-a dat-o Dumnezeu, în puterea pe care a dat-o împreună cu ea, să vestim Evanghelia veșnică oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod - nu uitați - să spunem cu glas tare: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă căci a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor,” împreună cu cealaltă solie: „A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, care a adăpat toate neamurile din vinul mănecii desfrânării ei.” A făcut aceasta? A îmbătat toate neamurile? (Audiența: „Da!”) Apoi același glas să strige și mai tare: „Dacă se închină cineva fiarei și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea și el din vinul mănecii lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mănecii Lui... Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus... Ferice de acum încolo de morții care mor în Domnul.”

Atunci, de ce vă tânguți când moare vreunul dintre prietenii voștri? Dumnezeu a promis o binecuvântare peste el. Să nu pierdeți voi binecuvântarea, prin necredință. „Binecuvântați sunt morții care mor în Domnul de acum înainte.” (KJV) Apoi confirmă: „Da, zice Duhul, ei se vor odihni de ostenele lor, căci faptele lor îi urmează. Apoi m-am uitat și iată un nor alb; și pe nor ședea cineva care semăna cu un fiu al omului; pe cap avea o cunună de aur; iar în mână o secere ascuțită. Și un alt înger a ieșit din Templu, și striga cu glas tare Celui ce ședea pe nor: 'Pune secera Ta și seceră: pentru că a venit ceasul să seceri, și secerișul pământului este copt.' Atunci Cel ce ședea pe nor, Și-a aruncat secera pe pământ. Și pământul a fost secerat.”

„Și am văzut ca o mare de sticlă amestecată cu foc; și pe marea de sticlă, cu alăutele lui Dumnezeu în mână, stăteau biruatorii fiarei, ai icoanei ei, și ai numărului numelui ei.” Într-acolo ne îndreptăm. Călătoria noastră duce direct acolo.

Vedeți că orice facem, orice subiect abordăm, orice cuvânt rostim, are în vedere venirea Domnului. El vine! El vine! Nu vă bucurați? Da, Domnul Însuși, vine! Și noi Îl vom vedea așa cum este. Nu cum era, ci cum este. Fața lui strălucind ca soarele, veșmintele Lui albe ca lumina,

vocea Lui ca vocea unei mari mulțimi, rostind pace și bucurie veșnică asupra celor care Îl așteaptă. Da, fraților, El vine, plin de slavă, El vine! Noi Îl vom vedea, Îl vom vedea. Da, ca în frumosul imn care spune:

„El vine, dar nu-n Betleem să se nască,
El vine, dar nu-n Nazaret ca să crească;
El vine, nu să-L tratăm cu dispreț și venin,
Lipsit de adăpost, călător și străin.
El vine, dar nu-n Ghețimani spre a plânge,
Vărsând în grădină sudoare de sânge;
El vine, nu ca din nou să moară pe cruce,
Pentru cei răzvrățiți iertare-a aduce;
Oh nu, ci slava, nespusa-I mărire străluce.”

Exact așa; vine înconjurat într-o strălucire de nespusă slavă. Câți dintre îngerii sfinți sunt cu El? (Audiența: „Toți.”) Toți? (Audiența: „Da!”) Dar, Îl vom recunoaște pe El în mijlocul unei astfel de mulțimi în care fiecare strălucește mai mult decât lumina soarelui? Oh, fraților; El care ne însoțește tot timpul; El care este cu noi în suferințe; El care este cu noi în înfrustare, El care ne scoate din necazuri; El care umblă cu noi de-a lungul întregii căi; El care ne salvează din păcatele noastre; El care ne face să Îl cunoaștem - ar putea să Îl eclipseze ceva în acea zi, să Îl ascundă de privirile noastre? (Audiența: „Nu!”) Nu; dacă prezența aceea binecuvântată ne-a legat de El, pe când El era atât de departe, ne poate ceva ține departe de El când va veni atât de aproape? Nu; iar cei zeci de mii și mii de mii de îngeri, nu vor fi acolo ca să ne țină departe de El; ei nu au rolul de a-L înconjura ca un cordon de gardă personală ce trebuie să țină oamenii la distanță. Oh, nu; ei vor fi acolo ca să ne ducă la El. (Audiența: „Amin!”) Pentru asta sunt ei acolo, ca să ne ducă la El. Și El Însuși ne va lua la El, pentru că El spune că o va face. El spune așa. Și noi îl vom vedea personal, iar ochii noștri Îl vor privi pe El, nu pe un străin. Nu, nu pe un străin. Ultimele cuvinte ale lui Pavel au fost: „O, Doamne, când Te voi îmbrățișa? Când Te voi privi cu ochii mei, nu prin vălul acesta întunecos?” „Schițe din viața lui Pavel”, p. 331. Nu putem spune și noi la fel? (Audiența: „Amin!”)

Fraților, nu mai este mult. (Voci: „Nu mai este mult.”) Nu mai este mult până atunci. Atunci îi vom vedea pe toți acolo. V-ați gândit la ce spune Pavel atunci când ne mângâie pentru pierderea prietenilor noștri care au murit? Ei vor învia din nou. 1 Tesaloniceni 4. Să citim: „Nu voim,

fraților, să fiți în necunoștință despre cei care au adormit, ca să nu vă întristați ca ceilalți care nu au nădejde. ... Căci Însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, va coborî din cer, și întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi întotdeauna...” unii cu alții? (Audiența: „Cu Domnul.”) Pavel a început să le spună că îi vor întâlni pe prietenii lor care au murit, dar când ajunge să vorbească despre acel moment al întâlnirii, el nu-i mai vede pe acești prieteni. Care este motivul? Motivul este că în acea zi Domnul este totul în toți. Sigur că da; ne vom bucura pentru că prietenii noștri vor fi acolo, dar, fraților, ne vom bucura mai mult pentru că Acel Prieten, în persoană, va fi acolo. El va avea întâietate față de toți prietenii noștri, în acea zi. Vom fi atât de bucuroși pentru că Acel Prieten va fi acolo, încât nu vom mai avea timp să-i căutăm pe ceilalți. De aceea, Pavel spune: „Însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, va coborî din cer, și întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi întotdeauna cu Domnul.”

Fraților, atunci nu va mai fi nicio perdea între noi și El. Vom fi ca El, pentru că Îl vom vedea așa cum este El. Să ne bucurăm pentru aceasta! Să ne bucurăm! Spuneți oamenilor că Domnul vine. Spuneți-le să fie gata, căci El vine. Spuneți oamenilor aceste lucruri. Spuneți că venirea Lui este aproape. Fiți gata, pentru că vine. Fiți gata să-L întâlniți, pentru că El vine. Fiți gata să fiți ca El, pentru că slava din care ne-a dat acum doar o parte, ne va face în acea zi cu totul asemenea Lui.

Unde este cartea de imnuri? Să cântăm imnul nr.1175: „În dimineața învierii.” Cred că putem să cântăm toți împreună.

„În dimineața învierii vom vedea pe Mântuitorul venind,
Iar fiii lui Dumnezeu, vor cânta, în împărăția Lui.

Cor: Vom fi plini de slavă; vom fi plini de slavă
Când trâmbița va despica albastrul cer;
Da, cei morți în Domnul vor fi plini de slavă,
În dimineața învierii toți vom străluci.

Simțim slava venirii Lui; dacă pare să întârzie
Ne mângâiem unii pe alții cu cuvintele Sfintei Scripturi.

Prin credință înțelegem că războiul curând se va sfârși,
Ne vom saluta curând, pe țărmul fericit al Canaanului ceresc.”